

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

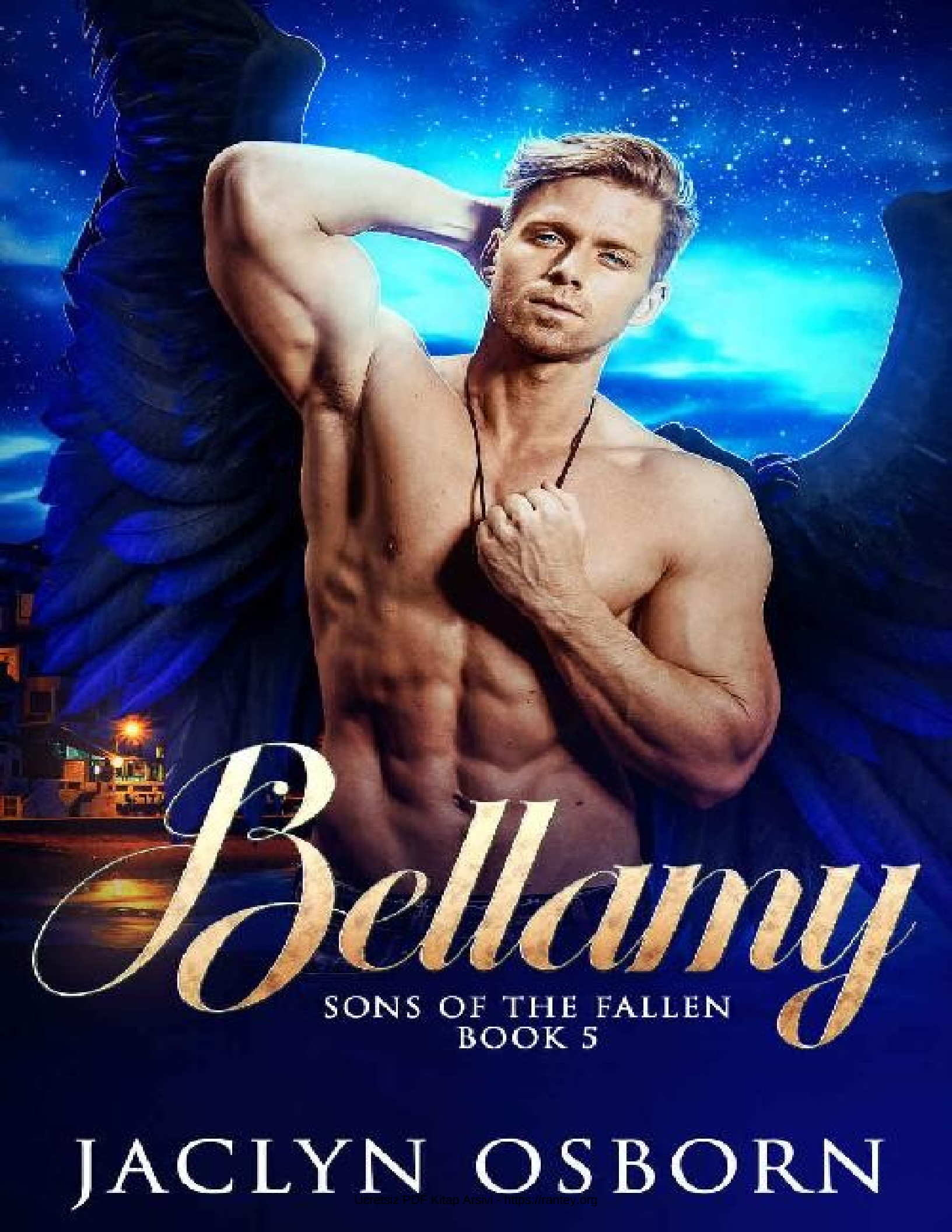
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bellamy

SONS OF THE FALLEN
BOOK 5

JACLYN OSBORN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bellamy
Düşmüşlerin Oğulları Kitap 5

Jaclyn Osborn

Bellamy (Düşmüşlerin Oğulları Kitap 5)

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler ve olaylar hayal ürünüdür ve yazarın hayal gücünün ürünüdür. Herhangi bir benzerlik gerçek olaylarla, yerlerle ya da yaşayan veya ölmüş kişilerle olan ilişkisi tamamen tesadüfidir.

Metin Telif Hakkı ©Nisan 2022

Yayımlayan Jaclyn Osborn
Düzenleme One Love Editing
Kapak Resmi Sleepy Fox Studio
Fotoğraf Wander Aguiar Model
Steven Dehler

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının/yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Yazar bu çalışmada listelenen tüm ticari markalara teşekkür eder.

İçindekiler

Okuyucuya Not

Kardeşler İçin Bir Sözlük

Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm On

Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Jaclyn Osborn'un Diğer Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

Okuyucuya Not

Bellamy'nin kitabı bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerikler barındırıyor.

CW: çocukluk ihmalinden/istismarından bahsediliyor, savaşla ilgili

hafif kan var. İçiniz rahat olsun, bu kitap bir HEA ile bitiyor.

Kardeşler İçin Bir Sözlük

Galen: *Gazap*

- Karanlık kahverengi Sa, gri Gözler, 6 ayak 8 in . kas ve huysuzluk, kırmızı ile siyah kanatlar
- Onu . Kelimenin tam anlamıyla kafanı koparır.
- Eş: Simon, antika dükkanı olan bir insan.

Castor: *Agözlölük*

- elma kırmızısı saçlar, yeşil gözler, .75 boyunda, altın rengi siyah kanatlar
- Bir sürü arabası ve pahalı eşyaları var. Değerli eşyalarınızı saklayın.
- Eş: Kyo, bir su ejderhası.

Daman: *Kıskançlık*

- Kahverengi saçlı, yeşil gözlü, 1.80 , yeşil ve siyah kanatlı.
- Sarmaşık onu mesafeli, soğuk ve sert yapıyor. Ama lanet olsun, çok güzel.
- Eş: Warrin, bir buz ejderhası. Rus.

Gri : *Tembel Hayvan*

- Vahşı sarı saçlar, kahverengi gözler, 1.80 boyunda uyuklu bir sevimlilik, gök mavisi siyah kanatlar
- Bu dünya için çok değerli. Onu bol bol kucaklayın.
- Eş: Mason Hawk, canavar avlayan bir insan.

Bellamy : *şehvet*

- Dalgalı sarı saçlar, kime baktığına bağlı olarak renk değiştiren ela gözler, 1.80 boy, kraliyet mavisi siyah kanatlar
- Seni büyüleyecek. Hayatınızın en iyi seksi garanti.

Raiden: *Oburluk*

- Kısa siyah saçlı, mavi-gri gözlü, 1.70 boyunda, turuncu siyah kanatlı

-Her zaman açım. Bir sürü atıştırmalık getirin. Nazik bir dev.

Alastair: *Gurur*

- Gümüşi sarı saçlı, buz mavisi gözlü, 1.80 boyunda, mor siyah kanatlı
- Çayı, okumayı ve kardeşlerinden uzakta yalnız zaman geçirmeyi sever.

Phoenix'i ilk kitaptan beri seven Nicky için.

Önsöz

Bellamy

Uzun Yıllar Önce...

Güneş ışığı suyun üzerine yayılıyor, sanki küçük kristallerden yapılmış gibi yüzeyden yansıyor. Limana bir gemi yanaştı ve kürekçiler aceleyle demir atıp gemiyi rıhtıma bağladılar.

Yere oturdum, kollarımı dizlerime doladım ve onları izledim. Soğuk hava, buz gibi bir nefes gibi tenimde tüyler ürpertiyordu. O gemilerden birine binip uzaklara yelken açmak nasıl bir şey olurdu?

"Sefil çocuk." Annem kaşlarını çatarak bana yaklaştı ve kıyafetlerini düzeltti. "Sana evde kalmanı söylemişim."

"Yalnız kalmanı istemedim," diyerek elini uzattım.

Kadın onu elinin tersiyle itti. "Bu kadar saçmalık yeter. Geri dönmeliyiz." Ona dokunmamdan hoşlanmıyordu.

Kolum tekrar yanıma düştü ve limandan uzaklaştık. Küçük kesesinde yeni kazanılmış paralar şingirdiyordu. O sabah rıhtıma bu yüzden gelmişti. Zamanının çoğunu ona cömertçe ödeyen adamlarla ne yaptığından hiç bahsetmemişti ve bir kez sorduğumda sinirlenmiş ve böyle "aptalca" sorular sormayı bırakmam için bağırıyordu. Bir daha hiç sormadım.

Ama o zamandan beri gerçeği öğrenmişim.

Altın sarısı saçları hafif dalgalar halinde sırtından aşağı dökülürdü ve gözleri bana sabahın erken saatlerindeki çimenleri hatırlatırdı, altın tonları olan yumuşak bir yeşildi. Birçok kişi ona benzediğimi söylerdi. Yine de babama benzediğimi söylerdi - hiç tanımadığım bir adama. Aynı saçlar ve ela gözler.

"O tüm tanrılardan daha güzeldi," demişti bir keresinde bana. "Ve bir o kadar da yıkıcıydı."

Yıkıcı.

Buna ben de dahil miyim?

Ev benim için tavan arasında, çimenlik bir alana ve bazen tırmandığım meşe ağacına bakan küçük bir penceresi olan sıkışık bir yerdi. Bizimle birlikte başka kadınlar da yaşıyordu ve bazılarının çocukları da vardı. Alt kat

Kuruluş yiyecek, içecek ve kürekçilerin ve askerlerin annemden beklediği türden bir arkadaşlık hizmeti sunuyordu.

"Mariel," dedi kırlaşmış kızıl saçlı, sakallı bir adam içeri girer girmez anneme. Düzenli bir müşteriydi ve yeterince arkadaş canlısıydı. Bir kolunu genç bir adamın omuzlarına atarken içkisi bardağının kenarından taşıyordu. "Sizi yeğenimle tanıştırmama izin verin. İki hafta içinde evlenecek. Hayatında hiç kimseye çükünü sokmadı, inanabiliyor musun? Onu eğitmek için en sevdiğim genç kızdan daha uygun biri olamaz."

Genç adam kızardı. "Bunu kendi başıma çözmekten çok daha fazlasını yapabilirim, Amca."

"Tatmin olmamış bir gelin mi istiyorsun? Bir erkek kadını nasıl memnun edeceğini bilmeli. Mariel sana ihtiyacın olan deneyimi kazandıracak. Sözümü unutma."

"Ben seninle ilgilenirim." Annem genç adama gülümsedikten sonra bana baktı ve gözleri soğudu. "Git diğer çocukları bul ve ben bitirene kadar oynama."

Başımı salladım ve dışarı çıkıp meşe ağacının altına oturdum. Diğer çocuklar oynuyor, birbirlerinin etrafında dönüyor ve gülüyorlardı. Ben nadiren gülerdim. Nasıl güleceğimi bildiğimden emin değildim.

Hayat normal seyrinde devam etti ve geç gelen kışın soğuğu yerini ılık bir bahara bıraktı. Dışarıda ağaçlara tırmanarak çok zaman geçirdim. Ve bazen, yalnız olduğumda, daldan atlayıp kanatlarımı serbest bıraktım, havada asılı kalırken ağırlığımı tutmalarına izin verdim.

Daha önce kürek kemiklerimdeki yara izlerini sorduğumda annem, "*Tıpkı onun gibisin Bellamy,*" demişti. Oysa onlar gerçek yara izi değildi. "*Kimseye gösterme.*"

Bu yüzden hiç yapmadım.

Bunu sır olarak saklayacağıma söz vermişim. Tamamen ölümlü olmadığımı. Kanatlarım olduğunu ve istediğim kadar yükseğe uçabileceğimi. Onları ilk kez beş yaşındayken fark etmişim. Şimdi yedi yaşındaydım. Çoğu zaman, yuvasından kaçan bir kuş gibi uçup gitmeyi hayal ederdim.

Ama nereye gidecektim? Annemden başka kimsem yoktu. Bir gün daha güneş batarken eve döndüm.

Alt katta erkekler konuşuyor ve bardakları masalara vuruyorlardı. Sabah ya da akşam, erkekler mekâna gelirdi, ancak çoğunluk akşamları gelirdi. Bir kadın bulup arka odalardan birinde kaybolmadan önce genellikle birkaç içki için ana alanda toplanırlardı.

Annemi aradım ama göremedim.

"Bellamy," dedi derin bir ses yakındaki bir masadan. Yıpranmış yüzü ve sert çenesiyle her zaman gözümü korkutmuştu. Son bir yıldır müdavimlerimden biriydi. "Bana bir içki daha getir."

Bir sürahi kaptım ve onun bardağını doldurmak için koştum. Başka bir adam da onunkine aynısını yapmamı istedi.

Bardağını doldururken bir adamın kara gözleri üzerime dikildi ve beni bileğimden tutarak o kadar yakınma çekti ki kokmuş nefesini kokladım. "Bir çocuğa göre çok güzelsin. Belki annenden bile daha güzelsin."

Elini çektim ve uzaklaşmaya çalıştım. Beni hemen geri çekti ve kurtulmak için kaburgalarına dirsek attım. Orada çalışan kadınlar her zaman, erkeklerden biri bana elini sürerse, ne şekilde olursa olsun kaçmam gerektiğini söylerlerdi. Onlara vur, ısır, yumrukla. Yüzlerine pençe at.

"Gözlerin," dedi adam, tuniğimi avuçlayıp beni daha yakına çekerek. "Bana gençlik yıllarımda yattığım bir kızı hatırlatıyorlar. Bal rengi."

Tatlım mı? Ama annem gözlerimin yeşil ve kahverengi karışımı gibi göründüğünü söylerdi.

"Kör müsün Cormac?" diye sordu başka bir adam kısık bir kahkahayla. "Çocuğun gözleri zümrüt gibi."

"Sakin olun çocuklar," diye gür bir kadın sesi duyuldu. Nia dudaklarını silerek arka odadan çıktı. "Bir kadın seçin ve size iyi vakit geçirtmesine izin verin. Herkese yetecek kadar var." Gözleri benimkilerle buluştu ve belli belirsiz de olsa başıyla merdivenleri işaret etti.

O tarafa doğru koştum. Bu ilk kez başıma gelmiyordu ama yaşım ilerledikçe daha sık başıma geliyordu.

Tavan arasında, küçük pencereden içeri aydan başka ışık girmiyordu. Dizlerime sarıldım ve derin nefesler aldım. İçimden ağlamak geliyordu ama bu neyi çözecekti ki? Aşağıdan sesler geldikçe gözlerimi kapattım ve sonunda uykuya daldım.

Bir hafta sonra, evdeki konuşmalarla uyandım. Zengin bir adam Nia'ya evlenme teklif etmişti. Liam. İyi kalpli patronlardan biriydi, beni asla rahatsız etmez ya da acımasız davranmazdı. Nia teklifi kabul etti ve onunla birlikte malikanesinde yaşamak için ayrıldı.

"Bizim Nia aşık oldu," dedi Delia baygın bir hareketle.

Aşk. Bu kelimeyi duymuştum ama hiç anlamamıştım. Nia'yı kabul etmeye iten aşk mıydı, yoksa güvenlik duygusu muydu? Bir daha hiçbir şey istemesine gerek kalmayacaktı.

Sabahın geri kalanında işle meşgul oldum: süpürmek ve yatakları yıkamak.

Delia o öğleden sonra bana "Bir sevgili ol ve anneni bul," dedi. Onu en sevdiğim meşe ağacının altında buldum.

"Neden Nia?" diye sordu annem. "Onun güzelliği benimkinin yanında sönük kalıyor. Neden onu seçti?"

"Bence Nia çok güzel," dedim yanına otururken.

Boğazından bir ses çıkardı. Acı bir sestti, gözlerindeki düşmanca parıltıyla daha da acı hale gelmişti. "Bir zamanlar evlenmek üzere nişanlanmıştım. Onun ve benim ailem arasında ayarlanmıştı. Onu sevmiyordum ama görevimin farkındaydım." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve düşmanlığı azaldı. "Ve sonra baban çıkageldi. Erkekler kendilerine güzel denmesinden hoşlanmazlar ama o tam olarak öyleydi. Adonis gibi güzel ve güçlüydü. Uzun boyluydu da. Köye geldiği andan itibaren bütün kadınlar onun ayaklarına kapandı. Ama o hepsinin *arasından beni* seçti."

Kaşlarımı çattım. Babamdan bahsetmesi çok nadir görülen bir şeydi.

"İlk başta onun ilerlemelerine karşı koydum, ama cazibesi çok büyüktü. Ona teslim oldum ve nişanımı bozdum. Onunla birlikte olmak için evden kaçtım. Arzu. Tutku. Gözlerimi yeni bir dünyaya açtı. Ölümlü olmadığını öğrendim. Siyah kanatlarını ilk gördüğümde, güzelliğine ağladım. Nereden geldiğini sorduğumda, bir cevap vermedi. Ama bir amacım olduğunu söyledi. Bir çocuk sahibi olmak istiyordu ve onu taşımamı istedi."

"Ona ne oldu?" Ben sordum.

"Evleneceğimizi ve ömrümüzün sonuna kadar birlikte mutlu yaşayacağımızı sanıyordum." Gölgeler yüzünde gezinerek ifadesini kararttı. "Ancak sen karnımda büyümeye başladığında tek kelime etmeden çekip gitti. Sahip olmak için yanıp tutuştuğu çocuk mu? Unuttu gitti. Bundan kısa bir süre sonra onu tekrar gördüm. Bir tavernada, biri kolunda, diğeri kucağında üç kadınla birlikteydi. Kadınlardan birini öpmeden önce bana gülümseme cüretini gösterdi." Ellerini yumruk yaptı. "Gidecek hiçbir yerim, dönecek hiçbir evim yoktu. O benim hayatımı mahvetti."

Hayatını mahvetti mi? Peki ya ben? Benim bir önemim yok muydu?

"Seni ilk kucağıma aldığımda çok mutluydum," diye devam etti. "En büyük yanaklara ve en değerli kıkırdamalara sahiptin. Ama büyüdükçe, sen

Bana onu çok hatırlatıyorsun. Artık sana zar zor bakabiliyorum." O günden sonra her şey değişti.

Bir karanlık onu ele geçirdi. Sanki varlığım ona kaybettiklerini hatırlatıyormuş gibi bana karşı daha da soğuklaştı.

"Önünden kaybol!" Annem sekizinci isim günümün sabahında bağırdı. "Gözlerini ondan almışsın! Tıpkı onun gibi kötü biri olacaksın!"

Bana bir kupa fırlattı ve ben de eğildim. Kafamın olduğu yerde duvara çarparak paramparça oldu.

Başka bir kadın beni teselli etmeye çalışırken Delia beni nazikçe uzaklaştırdı.

Onu.

"Dinleme, tatlım," dedi Delia bana. "Annenin akklı başında değil Zihin. Ona zaman ver. Seni çok seviyor."

İşte o zaman yanaklarımın ıslak olduğunu fark ettim. Aşk. Yine o kelime. Eğer bu doğruysa, neden annemin bana baktığında gözlerinde sadece öfke görüyordum?

O gece benim için geldi, beyaz saçlı ve mavi gözlü adam. Müesseseye belden yukarısı çıplak, sadece siyah bir pantolon giyerek girdi. Saçlarının tonuna rağmen genç görünüyordu, kırıkklıkları ya da yaşlılık belirtileri yoktu. Onu görmek karnımda alışılmadık bir yuvarlanmaya ve kafa derimin tepesinde bir karıncalanmaya neden oldu.

Kürek kemiklerinde benimle aynı izler vardı.

"Bellamy," dedi adam, bana bakarken yüzünde sert bir ifade vardı. "Babana çok benziyorsun."

Bakışlarına bakınca bunun iyi bir şey olmadığı sonucuna vardım. Ancak kısa süre sonra bu bakışlar kayboldu ve yüzünde başka bir şeyin titreşimi belirdi. Merhamet mi?

"Kimsin sen?" diye sordum. "Lazarus."

"Ve sen de benim gibisin?" İma ettiğim şeyi anlamasını umarak sırtımı sıvazladım. Anlamıştı.

"Evet." Aynı göz hizasında olacak şekilde önümde diz çöktü. Altın rengi gözbebeklerinden mavi gözbebeklerine doğru süzölüyordu. "Seni buradan götürmeye geldim."

Göğsüm ağrıyordu. "Artık üzgün olmak istemiyorum."

Bir zamanlar buz gibi olan gözlerine yumuşaklık değdi. "Senin gibi başka çocuklar da var. Özel olan ocuklar. Onlar senin kardeşlerin olacak. Senin ailen. Ama hayat kolay olmayacak."

"Artık kolay değil," diye
fısıldadım. "Biliyorum."

"Sen de onlardan biri misin?" diye bağırdı annem arkamdan.

"Sen de *onun* gibi misin?" diye sorarken ses tonuna zehir karışmıştı.

Lazarus duruşunu düzelitti ve tekrar tam boyuna yükseldi. Sadece ona baktı.

"Hadi ama Mariel," dedi Delia onun kolunu tutarak. "Dikkat çekiyorsun-"

"Alın onu!" Tiz sesi çatladı. "onu!"

Tanıdığım anne gitmişti. Zihninde bir şeyler kopmuş, son birkaç aydır onu yavaş yavaş tüketen karanlık sonunda tamamen ele geçirmişti. Kocaman gözleri ve titreyen çenesiyle manik görünüyordu. Deli.

Lazarus beni aldı ve dışarı taşıdı. Ona karşı koymadım. Her yer buradan daha iyiydi.

Kanatlarını açıp beni kollarına alarak gökyüzüne yükseldiğinde yıldızlara baktım. İçimde bir boşluk hissettim. İçi boş.

"Babamı tanıyor muydun?" Uzun bir sessizlikten sonra sordum. Denizin üzerinde uçuyorduk, karanlık su altımızdan geçiyordu.

". Bir zamanlar onu önemsiyordum. değer verdim."

"Onlara mı?"

"Cennetten düşen melekler."

"Melekler mi?" Bu isme aşına değildim.

"Büyük güce sahip göksel varlıklar," diye açıkladı Lazarus. "Bizler evrenin gözetmenleriyiz."

"Evren mi? Dünya gibi mi?"

"Tüm dünyalar," diye yanıtladı. "Seninkiler. Benimkiler. Ve bu âlemden olmayanlar. Baban ve iltica eden diğerleri hepimize ihanet etti."

"Neden?"

"Şimdilik bu kadar konuşma yeter." Bir elini saçıma koydu, parmakları şakağıma bastırdı. "Uyu."

Evdeki tavan arasına çok benzeyen küçük bir odada uyandım. Önce kafam karıştı, sonra beyaz kanatlı adamı hatırladım. Lazarus. Kapının açık olduğunu görünce odadan çıktım. Güneşin aydınlattığı koridor

her şeyi çok parlak yaptı. Sıcak. Ve sessizdi. Kısa bir yürüyüşten sonra dışarı açılan başka bir kapıya ulaştım.

Çimlere basıp gökyüzüne baktığımda güneşin güzel olduğunu hissettim. Etrafımda bol miktarda ağaç vardı ve yakınımda bir dere akıyordu.

"Galen!" Sağımdan bir çocuk sesi geldi. "Geri ver onu. O bana ait."

Sesleri takip ederek çimenlik bir alana geldim. Elma gibi parlak kıızıl saçlı bir çocuk, kendisinden çok daha iri siyah saçlı bir çocukla kavga ediyordu. Orada iki çocuk daha vardı; sarı saçlı, çiçeklerle dolu bir yatağın yanında uyuyan ufak tefek bir çocuk ve siyah saçlı, bronz tenli, yeşil gözlü bir başka çocuk. Diğerlerinden uzakta, tarlanın kenarında oturuyordu.

Daha büyük olan çocuk -Galen- kıızıl saçlı olanın ulaşamayacağı bir şey tutuyordu. "Bunun için bana ne vereceksin Castor?"

"Kanlı bir buruna ne dersin?"

"Sen ve hangi kas?"

Boğazımı temizledim ve tüm gözler bana çevrildi.

"Kimsin sen?" Galen elindeki nesneyi -parlak bir taş- kıızıl saçlı çocuğun avucuna koyarak ve neredeyse koruyucu bir tavırla önüne geçerek sordu.

"Bellamy."

"Bizden biri misin?"

"Yoksa burada olur muydum?"

Bu söz, tarlanın kenarındaki yeşil gözlüden küçük bir gülümseme kazandı.

"Ben Galen." İri yarı çocuk elini göğsüne götürdü ve yanındaki parlak kayaya hayranlıkla bakan çocuğa başıyla selam verdi. "Bu Castor. Uyuyan kişi Gradyn. Ve bu da-"

"Daman." Yeşil gözlü çocuk çimlerin üzerinden kalktı. "Kendimi tanıtabilirim."

Galen ona hırladı. İkisinin birbirinden pek hoşlanmadığı izlenimine kapıldım.

Daman'a yaklaştım, diğerlerinden daha çok ilgimi çekti. Omuzları dikleşmişti ve çenesi biraz çıkıktı. Belli ki insanlara güvenmiyordu. Ben de güvenmiyordum.

"Ne zamandır buradasın?" Önünde bir kez sordum. "Neredeyse iki haftadır."

"Bundan önce nerede yaşıyordun?"

Beni incelerken gözleri kısıldı. Şüpheli doğası aşikârdı. "Dacia."

"Bana bir kurt gibi görünmüyorsun," dedim, Daçya halkı hakkında eğlence evini ziyaret eden adamlardan duyduğum az şeyi hatırlayarak. Daçya askerlerinin bir ejderhanın gücüne sahip kurtlar gibi savaştıkları söylenirdi.

Daman gülümsedi. İçimden bir ses bunu çok sık yapmadığını söylüyordu. "Beni dövüşürken görmedin."

Bu çok geçmeden değişti. Hepimiz savaşmaya zorlandık. Eğitim her gün şafakta başlıyordu. Sabah yemeğimizi yedikten sonra öğleden sonra tekrar eğitime başlamadan önce dinlenmek ve oynamak için zamanımız oluyordu. Lazarus bize karşı asla yumuşak davranmazdı. Bizi sıkı eğitirdi. Savunma manevralarını, nasıl saldıracağımızı ve nihayetinde nasıl silah kullanacağımızı öğrendik.

Benden kısa bir süre sonra üç çocuk daha geldi: Raiden, Kallias ve Alastair. Raiden da Galen gibi iriydi ama o kadar iri olmasına rağmen hassas bir kalbi vardı. Antrenman yaptığımızda, ilk başta bize vurmayı reddetmişti. Lazarus onu karşılık vermeye zorladığında, Raiden gözlerinde yaşlarla bize saldırdı.

Kallias hüznün saçıyordu. Sesinde bile melankoli vardı. Ve Alastair bizim onun altında olduğumuzu düşünüyordu. Toplamda sekiz kişiydik, babalarımız yüzünden bir araya gelmiştik.

"Neden bu kadar sıkı çalıştığımıza inanıyorsun?" Bir öğleden sonra, uzun bir tatbikat gününün ardından yıkanmak için dereye giderken Daman'a sordum. Kaslarım ağrıyordu ama ruhum güçlüydü.

"Lazarus bizi savaş silahına dönüştürüyor. Bizi umursamıyor. O sadece kanımızdaki gücü önemsiyor."

"Ondan hoşlanmıyorsun."

"Sen bilmiyor musun?" Daman terden sıırılsıklam olmuş tuniğini çıkardı ve beline kadar suya girmeden önce bir kenara fırlattı. Güneş gökyüzünde o kadar alçakta olmasına rağmen hava hâlâ sıcaktı. Orada geçirdiğim süre boyunca hava pek değişmemişti. Neredeyse her gün sıcak ve güzeldi. Hiç soğuk değildi.

Lazarus'un benim için geldiği geceyi düşündüm. Soğuk dış görünüşünün altında, küçük de olsa bir şefkat hissetmiştim. "O beni kurtardı."

Daman o zaman bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Seni neyden kurtardı?"

O adamların gözlerindeki aç bakış hafızamı zorladı. Beni yakaladıklarında ellerinin sert nasırları, yüzümde sıcak nefesleri. Annemin bakışlarındaki nefreti hatırladım.

"Önemli değil," diye cevap verdim ve sonra üzerine su sıçrattım.

Şok olan Daman bana göz kırptı ve sonra su sıçrattı. Raiden kollarını dizlerine dolayarak suya atladığında havayı bir savaş çığlığı doldurdu. Büyük bir sıçramaya neden oldu. Gradyon onun peşinden suya atladı ve Galen onu daha uzağa fırlatırken çığlık attı. Daha sonra Castor ve Kallias suya atlarken, Alastair kollarını kavuşturmuş bir şekilde kıyıda durdu.

Galen sudan dışarı sıçradı, Alastair'in kolunu tuttu ve onu da suya sürükledi.

Savaşçı olmak için eğitim alıyor olabilirdik. Ama şimdilik? Güreştik. Güldük.

Ve hayatımda ilk kez göğsümün içindeki o boşluk kayboldu.

Birinci Bölüm

Phoenix

Günümüz

Yeraltı dünyasının kralı kemiklerden yapılmış bir tahtta oturuyor, çizmesinin topuğu önünde diz çökmüş iblisin başına dayanıyordu.

"Affınıza sığınıyorum kralım," diye mırıldandı iblis, sesi yukarıya doğru titreyerek. Görevinden eli boş dönmüştü ve bunu göstermek için on beş ölü askeri vardı.

Kralımız sessizdi. Asla iyiye işaret değildir. Ve sonra, soğuk bir sesle, "Kılıcımı istiyorum." dedi.

"Evet, kralım. Onu geri alacağım!"

"O zaman neden yapmadın?" Asa çizmesini sürünen iblisin kafatasının arkasına daha fazla gömdü.

"Nefilimler, Hazretleri! Kılıcın onlarda olduğunu biliyoruz ama korumaları çok güçlü. Yerlerini tespit etmekte zorlanıyoruz. Malikânelerinin son ihlalindeki koordinatlar artık mevcut değil."

"Tabii ki . Lanetli oğullar son saldırıdan sonra bariyerin güçlendirdiler. Yoksa bunun kolay olmasını mı bekliyordunuz?"

"Hayır, benim Kral. Amave Nephilim. onlar Güçlü. Bariyeri ararken Echo Körfezi'nde bizimle karşı karşıya geldiler ve birçoğu öldü-" "Hepiniz ölseniz de umurumda değil, eğer gereken buysa!" Asa elindeki İblis boynuzundan tutup başını yukarı çekti. "Bul. Kılıcımı.

Kılıcımı." "Evet, kralım!"

"önünden kaybol." Asa iblisi kendisinden uzaklaştırdı ve tahtına geri oturdu.

Ancak köleler gittikten ve taht odasında yalnız kaldıktan sonra rahatsızlığını belli etti. Yaklaşık üç ay önce Sloth'un kaburgalarına göksel bir kılıç sapladığı tarafına dokundu, bu yaralanma onu neredeyse öldürüyordu. Çoğunlukla iyileşmiş olsa da, biraz hassasiyet kalmıştı. Muhtemelen hep de kalacaktı.

"Kralım?" Ona doğru bir adım attım.

"Sakin ol, Phoenix. Henüz bayılmadım."

"Senden de bunu beklemiyordum. Sadece ihtiyacın olursa yardım etmek istedim."

Asa bana bir sırtış fırlattı. "Merhamet gösteriyoruz, öyle mi? Ben de senin sadece kendini kurtarmak için bana boyun eğdiğini sanıyordum." Ayağa kalkarken biraz yüzünü buruşturdu ama ifadesi çabucak düzeldi. Sadece yeraltı dünyasını değil, tüm diyarları yönetmeyi hak ettiğini kanıtlamaya çalışırken zayıflık göstermeyi göze alamazdı.

Uzun siyah saçları göğsüne döküldü ve kürsüden inerken parmaklarıyla taradı.

Lucifer'la hiç tanışmamıştım. Benim zamanımdan önce hüküm sürmüştü. Ancak herkes Asa'yı ona benzetiyor, Lucifer'e o kadar çok benzediğini, ikiz olabileceklerini söylüyordu. Gözleri hariç, dediler. Lucifer'in gözleri gökyüzü gibi maviydi. Asa'ninkiler ise kıpkırmızı parlıyordu, içinde cehennem ateşleri yanan yakutlar gibi.

"Benimle yürü," dedi.

Onun yanında yerimi aldım. Onun yanında onurlu bir yerdi, sahip olduğum için şanslı olduğum bir konumdu. Ve sahip olduğum için etrafımdakilerin nefret ettiği bir konumdu. Diğer iblislerin bakışları üzerimdeydi. Onları gördüm. Hissettim. Beni kıskanıyorlardı. Onlardan daha gençtim ama yine de böyle imrenilen bir pozisyona sahiptim. Yaşıma rağmen çok çalışmış ve güçlenmişim, ancak bana kralın yanında bir yer kazandıran sadece güç seviyem değildi.

Asa'ya göre güzel bir yüzüm varmış. Bakması hoş bir şey. Bu güzel yüz çoğu zaman bir yastığa gömülmüş olsa bile.

Bir koridorda ilerledik, duvar boyunca yüzen aplikler yolumuzu aydınlatıyordu. Elektrik, akan su ve günümüzün diğer kolaylıkları yeraltı dünyasında mevcuttu, ancak taş kuleleri ve eski dekoruyla kale ortaçağı anımsatıyordu. Her iki dünyanın dengesi.

"O günü zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum," dedi Asa, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Işık Getiren elimdeydi, büyülu enerjisi benimkiyle birleşiyordu. Güç... Tanrılar, Phoenix, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. İnsanlar benim sahip olduğum gücün sadece bir kısmına sahip olmak için yüz binlercesini katletti." Dişlerini sıktı. "Ve sonra Sloth onu elimden aldı. Benim açımdan bir hata. Onu hafife almışım."

"Konuşmama izin verir misiniz, kralım?"

"Kabul edildi." Asa koridorda durup geçmemize izin veren hizmetçiyi görmezden geldi.

Hizmetkâr, saygıdan çok korkudan dolayı bakışlarını yere indirdi.

"Göksel alemdeki savaş sırasında savaşmama izin vermemenizin nedenini bana hiç söylemediniz." Yeraltı dünyasında kalmam emredilmişti. Açıklama yoktu, zaten bir açıklama da beklemiyordum. Ne de o kraldı. "Bilmek bana düşmezse, bunun için özür dilerim-"

Asa bana döndü, eli dirseğıme gitti. "Neden mi? Çok basit. Sen çok değerlisin. Tüm yumurtalarını aynı sepete koyma, çünkü biri o sepeti parçalarsa, her şey kanlı kabukların karmaşasında kaybolur. Sen ve Belphegor benim en yakın danışmanlarımsınız. O yanımdayken, sana burada ihtiyacım vardı. Onu kaybedersem, seni de kaybedemezdin."

"Size hizmet etmekten memnuniyet duyuyorum." Başımı eğdim. Başımı tekrar kaldırdığımda kırmızı gözlerini kısmış beni izliyordu.

"Nesneler zaman içinde değer kaybedebilir." Asa küçük bir adım daha yaklaştı. "Bir kılıcın zırhın altındaki yumuşak eti delmenin bir yolunu bulması için zırhtaki tek bir çentik yeterlidir. Birlikte ne kadar savaşmış olursanız olun, bir şey artık işe yaramadığını kanıtladığında atılmalıdır." Tırnaklarını boynumun yan tarafında gezdirdi ve ensemin hassas bölgesine batırarak başımı yukarı kaldırdı. "Değerini kaybetme, Phoenix."

Gerçekten ne dediğini biliyordum: *Bana ihanet etme.*

"Sen," dedi Asa yanımdan geçen bir hizmetkâra, elini ensemden çekerek. "Bana sıcak bir banyo hazırla." Gözleri bana kaydı. "Ya sen? Git elbiselerini çıkar ve beni orada bekle."

"Evet, kralım."

Merdivenlerden yatak odasına doğru ilerlerken göğsümün ortası karıncalandı, aylar önce bir kurşunun isabet ettiği yer. Artık Sloth'la çiftleşmiş bir insan olan Mason Hawk beni gümüş bir kurşunla tam ortamdan vurmuştu. O gece ölmeliydim. Ölmememin sebebi neydi?

O adam. Geçen yıl boğazıma bir hançer dayadığından beri aklımdan çıkaramadığım aynı lanet Nefilim.

O gün etrafımızda bir savaş vardı ama sadece o vardı. Altın rengi saçları ve tanrılara yakışır yüzüyle seks, arzu ve fantezinin bir araya gelmiş haliydi. Şehvetin timsaliydi. Onun merhametinde, kılıcının ucunda, hava değişmişti.

O zaman hissetmiştim, tüm sistemimde bir şok, sanki içim parçalanmış ve berbat bir Frankenstein canavarı gibi kendini yeniden birleştirmişti. Hiç şüphesiz, onun da bunu hissettiğini biliyordum. Bu yüzden beni öldürememişti.

Mason'ın beni vurduğu gece Bellamy diz çökmüş ve beni kollarının arasına almıştı. Aylar sonra, o dokunuşun yumuşaklığını ve göğsümdeki deliğe inen gözlerindeki yoğun çaresizliği hâlâ hatırlıyorum. Sonra elini deliğin üzerine koymuş ve beni iyileştirmişti.

Beni öldürebilirdi ya da ölmeme izin verebilirdi. Ama beni bağışlamayı seçti.

Asa'nın odasına ulaştığımda, balkonun açık pencerelerinden içeri ay ışığı süzülüyordu. İnsan dünyasının aksine, bizim diyarımızın gökyüzünde iki ay asılıydı: Birinin etrafında mavi bir halka vardı, diğeri ise kırmızı. Aylar geceye soluk bir mavi renk katarken, ikinci bir ışın da kırmızı toz parçacıkları gibi süzülüyordu.

Bağlantılı banyoya girerken gömleğimin düğmelerini çözdüm. Hizmetçi arkamdan hızla içeri girdi ve banyo için suyu hazırlamaya başladı. İşini bitirdiğinde, aceleyle dışarı çıkmadan önce başını bana doğru eğdi.

Çıplak bir şekilde kralı bekledim. Banyo kapısı kapanıp botlarının ağır gümbürtüleri arkamda yankılanırken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Pazularımı okşadı ve parmaklarını omzumdan omurgama doğru gezdirdi.

Asa istediğini istediği zaman alırdı. Buna ben de dahilim. Beni uygun gördüğü şekilde kullandı. Ayakçı, asker, seks oyuncuğu. O ne isterse, ben ona emredecektim.

Konsey odasında on iki kişinin rahatça oturabileceği büyüklükte bir masa vardı. Gerçi şu anda tek kullanım amacı, savaşı tartışmak için toplandığımızda çeşitli kırmızı şarap sürahilerini tutmaktır.

Düşmüş melekler lanetlenmiş ruhlardı ve bu lanetin bir işareti olarak hayatta kalmak için kan tüketmek zorundaydılar. Bu yüzden Belphegor ve konseyimize son şarap ve kandan oluşan özel bir karışım içtiler. *Çok fazla* içtiler.

"Görevin başarısız olmasına şaşmamalı," dedi Belphegor bir bardak daha içerek. "Bir iblise bir şey emanet edersen olacağı budur." Başını bana doğru eğdi. "Orta seviye iblisleri kastediyorum. Sen değilsin tabii ki."

Öfkeli bir karşılık vermek yerine gülümsedim.

"Madem bu kadar kolay Belphegor, git kılıcımı getir." Asa masanın ötesindeki oturma odasında yüksek arkalıklı bir sandalyede oturuyordu, önünde ateş çıtırdıyordu

onu. Alevler gözlerindeki kırmızının daha parlak tonlarını ortaya çıkardı. "İyi tarafı ne? Kardeşlerden hiçbiri onu kullanamaz."

Işık Getiren Lucifer'in kılıcıydı. Ve karanlık lord bir kafese atıldığında, melekler onun kılıcını göksel âleme götürdüler. Kılıç şimdi Nefilim kardeşlerin elindeydi. Ancak bu özel bir silahtı, Lucifer'in yaşam gücünden dövülmüştü. Sadece aynı kanı taşıyanlar onu kullanabilirdi.

"Onlardan geri alacağız," dedi Belphegor. "Sana söz veriyorum." "Küçük çaplı saldırılardan sıkılmaya başladım." Asa parmaklarını sandalyenin koluna. "Acıyan yerlerine vurmak istiyorum."

Purah sırtı ve parmaklarını oynattı. "Bırak da onlarla oynayayım."

O yılın başlarında bize katılan düşmüş meleklerden biriydi. Ölülerini diriltme gücüyle, insanlara yapılan saldırı sırasında işe yaramıştı. Zombilerin büyücüsü. Ancak Purah oldukça ürkütücüydü. Yarı böcek olan iblis türleri ve yengeç benzeri kıskaçları dev tarantulalara benzeyen bazı iblisler olduğu gerçeği göz önüne alındığında bu çok şey ifade ediyordu.

Purah bambaşka bir gariplikteydi.

Siyah saçlarının bir kısmı küllü gri renkteydi, solgun yüzünü yara izleri kaplıyordu ve gözleri zehirli kimyasalların rengine benzeyen doğal olmayan bir yeşil tonundaydı. Asıl ürkütücü faktör tavırlarından kaynaklanıyordu. Perili bir ormanın ortasında yaşayan ve onları yiyebilmek için çocukların gelmesini bekleyen bir cadıya daha çok yakışan sinir bozucu bir kahkahası vardı.

Oh, ve uzun tırnaklarından bahsetmiş miydim? Çünkü onlarda da vardı. Uçları keskin noktalar halinde törpülenmişti. *Seni kesmek için daha iyi, tatlım.*

Saçma düşüncelerimden kurtulmak için başımı salladım ve tartışmaya geri döndüm.

"Yürüyen cesetler beni heyecanlandırmıyor," dedi Asa iç çekerek. Purah'nın omuzları çöktü.

"Başka bir fırtınaya ne dersin?" Vepar köşedeki şezlonga uzanmıştı, bronzlaşmış vücudu kaslarla yırtılmıştı ve fırsat buldukça bunu göstermeyi seviyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi, tişörsüz otururken gümüş rengi saçları göğsünden aşağı dökülüyordu. Tamamen hareketsiz olsa bile, saçlarının uçları sanki bir hava akımına kapılmış gibi hareket ediyordu.

Vepar'ın fırtınaları - çoğunlukla kasırgaları ve hortumları - çağırma yeteneği vardı. Ayrıca yağmur yağdırabilir ve yağmuru durdurabilir. Sahip olmak için kullanışlı

ama sadece konuşmazsa. Sinirlerimi ukala bir ağzı vardı.

"Bir fırtına kılıcımı bulmamıza nasıl yardımcı olacak?" Asa ona sordu. Sesindeki gerginliği fark ettim. Sabrı tükeniyordu. "Büyük kötü kurt gibi bariyeri havaya uçurmaya mı niyetlisin? Hadi ama Vepar. Sadece gösteriş yapmak istiyorsun."

"Baban da bir keresinde bana benzer bir şey söylemişti." Vepar gülümsedi, kolunu başının üzerindeki mindere dayamıştı. Koyu altın rengi teni, gümüş rengi saçları ve beyaz gibi görünen açık gri gözleriyle keskin bir tezat oluşturuyordu. "Ama ona yeteneklerimi gösterdiğimde gizliden gizliye sevdiğini biliyorum. Hepsini."

Belphegor yere baktı.

"Benim yanımda bir daha böyle pis konuşursan dilini keserim." Asa'nın burun delikleri alevlendi. Kıpırmızı gözleri dikildi. "Phoenix. Bana bir fikir ver ve iyi bir fikir olsun. Oyun oynayacak havada değilim."

"Zombiler ve fırtınalar işe yaramaz," dedim şöminenin yanındaki duvara yaslanarak. "Ama çok da kötü fikirler değil. Nephilim kardeşler insanlığı koruyor, değil mi? Öyleyse korudukları şeye saldırın. Onları dışarı çekin."

"Peki sonra ne olacak?" Belphegor sordu. "Onları öldürmek mi? Apaçık ortada olanı söylediğin için teşekkürler iblis."

"Madem bu kadar açıktı, neden sevgili oğlunuzu elinizin altındayken öldürmediniz?" diye sordum. "Duyduğuma göre İskoçya'da kapına kadar gelmiş ve senin onu öldürecek cesaretin yokmuş."

Vepar iyi bakımlı bir tırnağını inceledi. "Haklı olduğu bir nokta var, Belphe."

"Kendimce sebeplerim vardı."

"Bu kadar didişme yeter," dedi Asa. "Belphegor bana İskoçya'daki o talihsiz olayı anlattı ve ne kadar affedici bir tip olduğumu görünce bunu geride bıraktım. Şimdilik. Ama bir dahaki sefere bu kadar anlayışlı olmayabilirim." Belphegor'a baktı. "Hâlâ oğlunun bizim tarafımıza geçeceğine inanıyor musun?"

"Umarım öyle olur."

"Umudun çok az önemi var ve böyle aptalca bir düşünceye dayanarak karar vermemeliyiz," dedi Asa. "Yarın yedisinin de ölmesini umabilirim ama bunun gerçekleşme ihtimali yok denecek kadar az. O yüzden size tekrar soruyorum. Sloth'un bize katılacağına inanıyor musun?"

Belphegor'un çenesindeki kaslar seğirdi. "Hayır."

Asa'nın yüz ifadesinde sertleşen bir şey vardı. Bir yılan kıvrılmış, gözlerini yaklaşan avına dikmişti. "O halde yapılması gerekeni yapmanı bekliyorum."

"Kendi oğlumu öldürmemi mi istiyorsun?" diye hırladı düşmüş melek.

"Tembellik kaburgalarımın bir kılıç sapladı, bu yüzden sadece adil iyilik. Eğer bu sizin için bir sorunsay, belki de buradaki konumunuzu yeniden düşünmelisiniz."

Belphegor'un gözlerinde kötülük vardı. Ama o dilini tuttu. Bu savaşta iki tarafı da oynayamazdık. İş o noktaya gelirse, oğlunu öldürmek zorunda kalacaktı.

"Tembellik Xaphan'ı öldürdü." Purah gülümserken dudakları ince ince gerildi. Bana sadist bir piranayı hatırlattı. "O da ölmeli. İyi fikir. Gerçekten de çok iyi bir fikir."

Belphegor yürüyen sürüngen şovuna ters ters baktı.

Asa yavaşça sandalyesinden kalktı. Muhtemelen onların önünde rahatsızlığını gösterme riskine girmemek için. Kendini en çok kanıtlaması gerekenler onlardı. Lucifer'i tanıyorlardı. Onun önünde diz çökmüşlerdi. Onu sevmişlerdi. Lucifer'in oğlu olarak, doldurması gereken büyük ayakkabılar vardı.

"Söylediğin şeye geri dönelim, Phoenix." Asa kendine bir kadeh şarap doldurdu ve yavaşça içti. "Bana daha fazlasını anlat."

"Eğer yeterince insana saldırırsak, belki kardeşleri kılıcı sana vermeye ikna edebiliriz," diye önerdim. "Dünyayı kaosa geri gönderebiliriz. Zombiler. Fırtınalar. Canavarlar. Elimizdeki her şeyi onlara fırlatırız. Dünyadaki gerçek cehennemin neye benzediğini görsünler. Sonra da onlara bir teklif yapalım."

Asa başını salladı. "Nephilim kardeşler hakkında bildiğim bir şey varsa, o da fedakâr tipler olduklarıdır. Sıradan bir ölümlünün hayatını kurtarmak için kendi hayatlarını verirler. Yeteneklerini ne kadar da boşa harcıyorlar." Alay etti ve kadehi masaya geri koydu. "Ama şimdi işin içinde Işık Getiren olduğu için daha temkinliler. O kılıcı teslim etmezler çünkü bunu yapmak kılıcı benim kullanacağım ve istediğimi yapacağım anlamına gelir. Zombileri ve canavar saldırılarını çocuk gibi gösteririm. Onu bana vermektense insanların ölmesine izin verirler. Daha büyük bir iyilik için. Ya da kahraman tipler ne derse desin."

"O halde ne yapmamızı öneriyorsun?" Belphegor sordu.

Asa, "Tüm çabalarımızın bu kardeşleri alaşağı etmeye odaklanmasını istiyorum," dedi. "Onları ezmek istiyorum. Merhamet için yalvarsınlar. Kılıcım onlarda ve tekrar elime geçene kadar her iblisin onları hayvan gibi avlamasını istiyorum."

Lanet olsun, aklıma Bellamy geldi. Ondan nefret ettim. Yine de onun öldüğünü düşününce kalbimin yerinden fırlamasına engel olamıyordum. Belki de hayatımı bağısladığı zamanlar yüzündendi.

Evet, hepsi .

Kollarımı kavuşturdum. "Işık Getiren'in güçlü olduğunu biliyorum ama dünyayı daha önce bir kez kaosa sürükledik. Melekler hâlâ savaşın etkisinde. Zayıflamış durumdalar. Nefilimler güçlü ama tüm ordumuzu yenemezler. Kesinlikle seninle boy ölçüşemezler. Kılıç olmadan da yeterince güçlüsün."

Asa başını eğdi. "Sence biz vaktimizi boşa mı harcıyoruz?"

Bu

mu "Evet. Çaba göstermeliyiz-"

?" "Neyin içine?" Belphegor bir araya girdi. "Daha fazla lanet olası zombi saldırıları?"

Purah, az önce kendisine "kötü çocuk" denmiş bir köpek yavrusu gibi daha da çöktü.

"Hayır, göt herif," diye karşı çıktım. "Lazarus ve melekleri şu anda savunmasız durumdalar. Savaşın yıkımından sonra krallıklarını yeniden inşa ediyorlar. Onlara henüz düşmüşken saldırmalıyız. Onlar yolumuzdan çekilirse, Nefilimler ve ejderha müttefikleri ordumuzla boy ölçüşemez. Bu savaşı kazanmak için Işık Getiren'e ihtiyacımız yok."

"Tam bir korkak gibi konuştun," diye gürlledi Belphegor'un sesi. "Savunmasız olanın peşinden gitmek yerine-"

"Kavga etmeyi bırak." Asa şakağını ovuşturdu. "Kılıcımı istiyorum ve onu almak için kimi öldürmem ya da sakatlamam gerektiği umurunda değil." Gözleri daha parlak bir kırmızıyla parladı. "Bunu yapabilir misin Anka Kuşu? Yoksa tartışmaya devam mı edeceksin?"

"Özür dilerim kralım." Başımı ona doğru eğdim, kulaklarımın tepesi karıncalanıyordu. "Sizin isteğiniz benim için emirdir."

"Öyle, değil mi?" Asa yavaş bir nefes verdi. "Anlaştık o zaman. Saldırılarınızı lanetli oğullara odaklayın. Eğer içlerinden biri küçük güvenli bölgelerini terk ederse, bunu bilmek istiyorum. Elimizdeki her şeyi onlara fırlatmak istiyorum. Kılıcım geri alınana kadar kimse dinlenmeyecek. Belphegor, yetki sende. Beni hayal kırıklığına uğratmamanı öneririm."

Belphegor başını eğdi. "Kralım."

"Bu toplantı artık sıkıcı olmaya başladı. Hepiniz gidebilirsiniz. Sen hariç, Phoenix. Sen kalıyorsun."

Belphegor konsey salonundan çıktı, Vepar da arkasındaydı. Purah küçük bir selam vererek öne eğildi, yüzünde hâlâ o tedirgin edici sırıtış vardı. Kendi kendine mırıldanarak çıktı ve kapıyı yumuşak bir *tıkırtıyla* kapattı.

Sonra sadece ben ve Asa kaldık, şöminede patlayan odunlar çok sessiz odadaki tek ses oldu.

"Buraya gel."

Ayaklarım kendiliğinden hareket ederek beni ona doğru götürdü. İtaat içime işlemişti. O benim kralımdı. Ve ben de onun aracıyım.

"Dizlerinin üzerine çök."

Önce bir dizime, sonra diğer dizime çöktüm. Önümde durdu, kırmızı gözleri yüzüme sabitlenmişti. Bakışlarımı yere çevirdim. Bekliyordum.

"Ne kadar güzel bir yüz." Asa saçlarımı sıkıca kavramadan önce parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Ağzın da çok güzel. Ancak dilin meydan okuyor."

"Saygısızlık etmek istemedim kralım. Sadece tavsiyelerimi sunmak istedim."

"Her zaman kendine hizmet ettin, Phoenix. Ve geçmişte beni birçok kez hayal kırıklığına uğrattın. Görünüşe göre hiçbir şeyi doğru yapamıyorsun." Parmakları saçlarımda sıkılaştı ve gözlerimin yanmasına neden oldu. "Bir daha onların önünde emirlerimi sorgulamaya kalkarsan o güzel dilini kafandan koparırım. Anladın mı?"

"Evet."

"Bu kadar konuşma yeter. Ağzını kullan. Beni memnun et ve ben de senin omurgasız davranışını affedeyim."

Pantolonunun fermuarını açtım. Onunla seks yapmak tatsız değildi. Çoğunlukla zevk aldım. Duygu yoktu. Karmaşa yoktu. Sadece iki insan birbirini cinsel boşalım için kullanıyordu. Ama tutku yoktu. Hiçbir şey yoktu, gerçekten.

Uzun zamandır hiçbir şey hissetmemiştim.

Ruhumun sarı saçlı bir Nephilim'e uzandığı günden beri. Asla sahip olamayacağım birine. Yeminli düşmanım olan biri.

Ve bir gün yok etmekten başka seçeneğim yoktu.

İkinci Bölüm

Bellamy

Seks. Cinsel zevke teslim olmanın ve kendinizi en derin, en karanlık arzularınıza bırakmanın tatlı çöküşü. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir ayartma.

Şehvet beni körükledi, tüketti ve kendi bedenimde bir tutsak haline getirdi. Ben de günahıma yenik düşmeden önce bu çekime karşı ancak bu kadar uzun süre mücadele edebildim.

"Kahretsin," diye nefes verdi bacaklarımın arasındaki adam. Üzerimden yuvarlandı ve yumuşayan sikini pantolonunun içine sokup fermuarını çekti. "Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti."

"Biliyorum." Koltuktan kalktım ve banyoya doğru yürüdüm. Arkadaşımız ve müttefikimiz Konnar'ın sahibi olduğu doğaüstü gece kulübü Krave'in arka tarafındaki özel odamdaydık. Bir yatak, bir kanep ve küçük bir banyo vardı.

"Çok mu ukalasın?" diye hafifçe gülerek arkamdan seslendi.

Musluğu açtım. "Ukala olmanın bununla hiçbir ilgisi yok."

Egomu şişirmiyordum. Bu bir gerçektir. Şehvetin avatari olarak, nihai aşkıktım. Sevişirken karşımdaki kişinin ne istediğini ve nasıl istediğini . Onların fantezileri ve arzuları kafamı dolduruyordu. Sert mi istiyorlardı? Ben de onları sertleştirirdim. Yavaş ve güzelce içlerine girmemi mi istiyorlardı? Onu da yaptım.

Kanepedeki adam hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu, ilk başta yumuşak olmasını istemişti ama kısa süre sonra beni daha sert sikti. Genelde hep böyle yaparlardı. Bu onlar için çok iyi hissettiriyordu.

Dölleri kıcımı doldurdu ve elimden geldiğince kendimi temizledim. Eve gittiğimde düzgün bir duş alacaktım. Banyodan çıktım ve atılmış kot pantolonumu aldım, o ise yüzünde aptal bir sırıtişla oturuyordu, hala kafası güzeldi.

Kahretsin, adı neydi? Austin. Evet, bu doğru. Bane'in sürüsüne yaklaşık bir ay önce katılmış bir kurt adamdı. Muhtemelen

yirmi iki yaşından büyük değildi. Ben yirmili yaşlarımdayken Sparta hâlâ antik dünyanın en güçlü ordularından biriydi.

Tanrım, yaşlandım.

"Gitmeden önce bir bira alabilirsin." Başımla kanepenin karşısındaki buzdolabını işaret ettim.

"Gitmeden önce mi?" Austin gömleğini çekiştirirdi. "Şimdiden beni kovuyorsun, ha? Belki akşam yemeği falan yeriz diye düşünmüştüm."

"Bak." Yüzümü ona döndüm. İri yeşil gözleri, kahverengi saçları ve nazik bir tavrı vardı. Onu incitmek istemiyordum ama beni tanıdığı son bir saat içinde aklına gelen romantik düşünceleri bir kenara bırakması gerekiyordu. "İyi sevişiyordun ama bu tek seferlik bir şeydi."

Gözlerim bana kimin baktığına bağlı olarak renk değiştiriyordu - gençken hiç anlamadığım bir şeydi bu. Şehvet, insanların en çok arzuladıkları şeyi görmelerini sağlardı. Austin bana baktığında koyu kahverengi gözler görüyordu. Aslında istediği kişiyle aynı renkteydi. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

"Neden?"

"Çünkü ben ilişki kurmam," diye cevap verdim. "Ben sana göre biri değilim. Hiç değilim. Yine de çok sevimli ve tatlısın. Sana iyi davranacak birini bulmakta zorlanmayacağına eminim. Ama ne yaparsan yap, Taeden'den uzak dur. O sadist bir pislik."

Austin sırtıttı ve koltuktan kalktı. "Teşekkürler." "Ne için?"

"Beni kibarca geri çevirdiğin için. Hıyarın teki olabilirdin ama bu konuda soğukkanlıydın." Kıyafetini düzeltti ve kapıya doğru yürüdü. Kapıdan geçmeden önce omzunun üzerinden bana baktı. "Birlikte olduğum son adam kalbimi kırdı. Bu yüzden bu gece kulübe geldim, onu unutmaya çalışmak için. Bana yardım ettiğin için teşekkürler. Eğlenceliydi."

Ne diyeceğimi bilemeden ona baktım.

Kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Bu çok daha kötü olabilirdi. Karışık, ahlaksız bir piç olmama rağmen, insanların duygularını incitmekten hiç hoşlanmadım. Benden ne bekleyebilecekleri konusunda açık sözlü olmayı severdim. Seks. Başka bir şey değil.

Daha fazlası değil.

Kulübün ana bölümüne geri döndüğümde Evelyn bana el salladı. Krave'i her ziyaret ettiğimde onu becerirdim ama bu aylar önce sona ermişti.

Son zamanlarda sadece erkeklerle sikişmişim. Beni becermelerine izin verdim. Bir süredir kimseyi becermemişim.

"Çok ," dedi Evelyn, bir Fae çocuğun göğsüne sarılırken. "Ama çocuk bakire diye bağıırıyordu. Kesinlikle senin tipin değil."

"Siktir git." Gülümsemeye karşı koydum. Tanrılara şükür artık onunla yatmadığım için bana kızgın değildi. Yine de onu meşgul edecek kendi erkek haremi vardı.

"Orada bulundum. Bunu yaptım." Parmaklarını siyah saçlarında gezdirerek saçlarının bir omzunun üzerinden dökülmesine neden oldu. "Daha iyi şeylere geçtim."

"Evet, doğru. Sanki herkes benden daha iyi." Kapıya doğru dönmeden önce göz kırptım. "Sonra görüşürüz."

"Kendine iyi bak Bellamy. İşlerin duydum." "Yapacağım."

Dışarı çıkar çıkmaz kanatlarımı serbest bırakarak kulüpten çıktım.

Raiden'a telepatik olarak "*eve gidiyorum*," dedim.

"*Tamam, bekle*," diye karşılık verdi. Kulüpten ayrıldığını ve arkamdan uçtuğunu hissettim. Ben işimi bitirene kadar sık sık Krave'de takılır ve eve birlikte uçardık. Lucifer'in oğlu ve birkaç güçlü düşmüş melek başımızı dikenlere geçirmek istediğinden, hiçbir yere yalnız gitmemeye çalışırdık.

Kanatlarım esintide süzüldü ve yaz gecesi havasını içime çektim. Geçtiğimiz yıl boyunca, ne zaman seks yapsam, sonrasında kendimi hep biraz boş hissedirdim. Sebebinden şüpheleniyordum... ama üzerinde düşünmeyi reddediyordum. Düşünemezdim.

Raiden ve ben konağın arkasındaki çimlere indik ve verandaya doğru yürüdük, veranda kapısını açıp mutfığa girmeden önce kanatlarımızı sıkıştırdık. Hemen bir paket cips almak için kilere yöneldi.

Oburluk günahı olarak, her şeyi aşırıya kaçarak yaptı. Spor salonuna çok giderdi, bu da sürekli yemek yediği için iyi bir şeydi. Pizza tüm zamanların favorisiydi. Ama gerçekten her şeyi yedi.

"Evdesin!" Gray sırtıma atlayarak haykırdı.

"Sana da merhaba." Ona döndüğümde sarı saçları burnumu gıdıkladı. "Bunu eşine yapıyor olman gerekmiyor mu?"

"Mason yatağında. Uykumdan yeni uyandım ve o hala uyuyor. Bazen benimle kestirmeyi seviyor. Uyurken çok tatlı görünüyor, biliyor musun? Onu uyandırmak istemedim. Daha önce onu biraz yordum." Son kısmı yaramaz bir kıkırdama takip etti.

"Uykudan yeni mi uyandın? Harika. Demek ki hiperaktifsin."

"Evet." Boynuma sarıldı ve küçük bir maymun gibi yapıştı.

Tembel Hayvan olarak Gray uyku nöbetlerinden muzdaripti. Kestirmeye ihtiyaç duymadan önce bir seferde sadece iki ila üç saat uyanık kalabilirdi. Eğer aşırı heyecanlanır ve enerjisini çok fazla harcarsa bundan daha az uyuyabiliyordu. Kafein ona biraz yardımcı oluyordu, bu yüzden espresso ve enerji içecekleri içiyordu. Ama bu ona en fazla yarım saat daha kazandırıyordu.

"Hey, Bell?" Beni kokladı. "Leş gibi . Ter ve göt gibi kokuyorsun." Raiden gülerken cipsleri boğazında kaldı.

"Öyle mi? Kimse sana sormadı, seni velet." Onu sırtımdan çözdüm ve bana en yakın bar taburesine yerleştirdim. Kocaman sırttı, yanakları neredeyse kahverengi gözlerini yutacaktı. Gülmekten kendimi alamadım.

Kardeşlerim her şeyi daha iyi hale getirdi, istemediğim zamanlarda bile beni gülümsetti. Tıpkı binlerce yıl önce biz küçük bir çocukken her şeyi daha iyi hale getirdikleri gibi. Çok kaybolmuştum. Hollow. Onlar bana bir yuva, bir aile verdiler ve göğsümdeki boşluğu doldurdular.

"Biz de seni seviyoruz," dedi Gray, eski neşesi kalmamıştı.

Aramızdaki bağ sadece telepatik olarak konuşmamıza izin vermekle kalmıyor, bazen birbirimizin düşüncelerini de okuyabiliyorduk. Güçlü duygular da paylaşıldı. Öfke. Sevgi. Üzüntü.

Raiden ağzına daha fazla cips tıktırmadan önce "Evet," dedi. "Seni seviyoruz. Ama lütfen git kışını yıka."

Gray gülerek başını geriye attı.

Yeni duş aldıktan ve artık seks kokmadıktan sonra aşağıya indim. Raiden mutfaktan oyun salonuna geçmiş ve bilardo masasının yanında duruyordu.

"Oynamak ister misin?" diye sordu.

"Elbette." Raftan bir çubuk aldım ve ucunu tebeşirledim.

İlk atışı ben yaptım ve bilardo topları masaya dağıldıktan sonra sol üst cebe bir şerit attım. İkinci atışımı kaçırdım ve sonra o birkaç katı cebe attı.

"Her şey yolunda mı?" Raiden dördüncü topu da attıktan sonra doğrulurken sordu. "Biraz keyifsiz görünüyorsun."

"Bu gece takıldığım adam romantik bir tipti," dedim. "Beni gördüğü andan itibaren gözlerinde kalpler vardı. Şehvetten bu kadar uzun süre mahrum kalmak benim hatam. Düzgün düşünemedim ve bana ilgi gösteren ilk erkeği seçtim."

"Küçük kafanla düşünüyordun."

"Seninkinden daha büyük."

Raiden alaycı bir ifadeyle, "Kaba," dedi. "Gerçi adam odanızdan çıktığında üzgün görünmüyordu. Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse."

Öyle oldu. Birazcık. "Güzel." Seks asla kimseyi incitmek için kullanılmamalı. Bunu düşünmek bile beni hasta ediyordu. "Ben yatakları kırarım, kalpleri değil."

"Sloganınız."

Güldüm ve sağ alt cebi hedefleyerek bir atış daha yaptım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Raiden bilardo sopasına yaslandı ve şapkasını düzeltti. Her zaman ters bir şapka takardı. Bu onun imzasıydı. "Neden bu kadar uzun süre seks yapmadın? Sen böyle biri değilsin."

İçimde bir endişe dalgası dalgalandı, ama onu çabucak maskeledim. Aynı hızla düşüncelerimin üzerine bir kapak koydum ve kendimi hiçbir şey düşünmemeye zorladım. Neredeyse bir yıl boyunca bu şekilde saklamıştım. Kardeşlerimin bilseler beni parçalayacakları bir sır.

Bir eşim vardı. Ve o eş bizim lanet olası düşmanımızdı.

Birkaç ay önce Mason onu vurduktan sonra Phoenix'i iyileştirdiğim olay sayesinde Alastair artık benim küçük kirli sırrımı biliyordu. Ama diğerleri öğrenemezdi. Eğer Galen beni öldürmezse, Castor kesinlikle öldürecekti. Daman ve Gray de. Hepsi Phoenix'ten nefret ediyordu. Ve haklı olarak.

Neden bir süre sevişmediğime gelince? İronik bir şekilde insanlar için sertleşmek zorlaşıyordu. Erkek, kız, fark etmiyordu. Bedenim ilgilenmiyordu. Muhtemelen şu lanet olası eş meselesi yüzünden. Sadece şehvet çaresiz kaldığında boyun eğiyordum. Ama bu yüzden bugünlerde sadece alttan alıyordum.

"Kuru büyü," diye cevapladım sonunda. "Hepimizde vardır"

"Evet, ama sen asla yapmazsın." Raiden beni inceledi, kaşları gerilmişti. Obur kardeşim iri yarı ve biraz aptal olabilirdi ama bazen görüldüğü kadar da aptal değildi. "Ne oldu, B? Kes şu saçmalığı. Son zamanlarda kendinde değilsin. Senin için endişeleniyorum."

"Endişelenmeyin. Hayat çok zor. Lanet olası bir savaşın ortasındayız. Birkaç ay önce bir savaşta neredeyse ölüyorduk. O zamandan beri iblisler Lucifer'in kılıcını bulmaya çalışıyor... malikanemizde bulunan bir kılıç. Burada işler çığırından çıktı. Seks ikinci plana atıldı."

"Sanırım bu mantıklı," dedi Raiden. "Ben de pek havamda değilim. Seks için. Yemek için değil. Her zaman pizza yeme havasındayım."

Ucuz atlattık.

Düşüncelerimi onlardan saklamak hiç de kolay değildi. Küçük bir hata yapsam hepsi öğrenecekti. Ve asla öğrenemezlerdi. Kaderin beni mahvetmesi ve ruh eşimi sayılamayacak kadar çok kez bizi öldürmeye çalışan bir iblis yapması benim suçum olmasa da, kardeşlerim beni farklı görecekti. Belki de beni bir yük, artık güvenemeyecekleri biri olarak görecektlerdi.

Bu ev, bu aile olacaktı. Onları kaybederdim.

Rıhtımda dururken her iki elimde birer kılıç, ayın soluk ışığı altında ikiz kılıçlar parılıyordu. Arkamdan çılgınlık yankılanıyor, havaya kömür ve çürüme kokusu yayılıyordu.

Gösteri zamanı.

Bir gölgenin başını kestim ve iblisin vücudu küle dönüşmeden önce parlak turuncu bir patlamayla havaya uçtu. Bir diğeri sol tarafımdan bana doğru saldırdı. Onu ikiye bölmek için döndüm. Üç tane daha bana doğru koştu, vücutları dönen siyah bir duman gibi görünüyordu. Dumanın altında çok ince bir et tabakası yatıyordu - sürekli yanan bir et.

"Benim için hiç bıraktın mı?" Raiden, devasa siyah-turuncu kanatlarını arkasında çırparak gökyüzünden aşağı indi.

"Hayır. Hamburger yemek için durmasaydınız belki buraya zamanında gelebilirdiniz."

Söz konusu hamburgerin izleri ağzının kenarında kaldı. Hardalı elinin tersiyle sildi. "Acıkmıştım. Boş mideyle dövüşmem."

"Boş mide mi?" İki kılıcımı da kılıfına soktum. "Gitmeden önce bize kocaman bir yemek hazırlamıştın. Üç tam tabak ve bir dördüncünün yarısını yedin."

"Evet. Ama o zamandan bu yana neredeyse iki saat geçti. Neredeyse açlıktan ölüyordum."

"Obur."

"Zampara."

Güldüm. "Hadi ama. Depo bölgesinde daha fazlasını hissediyorum."

Uçuşa geçtik ve o yöne doğru gittik. Gece vakti uçarken gizlenmemize yardımcı oldu. Görünmezlik yeteneğimiz parlak ışıklı alanlarda pek işe yaramıyordu,

Ama çoğunlukla, biz istemedikçe ölümlüler bizi gökyüzünde göremezdi.

Echo Körfezi bizim evimizdi ve onu korumak için savaştık. Asa iktidara gelip karanlık bir ordu kurmadan önce bile kardeşlerim ve ben her gece devriye gezerdik. Bizler insanlığın koruyucularıydık ve geceleri ortaya çıkan her türlü şeyi öldürüyorduk. Öldürme çılgınlığı yapan haydut vampirler, gulyabaniler gibi canavarlar ve son zamanlarda bu listeye zombileri de ekledik. Ama esas olarak iblisleri öldürdük.

Gölgeler iblislerin en düşük seviyesiydi - kolaylıkla öldürülebilirlerdi ama özellikle sürü halinde seyahat ettiklerinde birini saniyeler içinde parçalara ayırabilirlerdi. Yeraltı dünyasındaki ruhların acılarından ve çaresizliklerinden doğan, cehennemin en derin katındaki en karanlık çukurda yaratılan yaratıklardı.

Raiden bir ara sokakta koşuşturan bir grup gölgeye doğru dalmadan önce, "Görünüşe göre misafirimiz var," dedi. Onları tereyağı gibi keserken kılıcının ağzında alevler titriyordu.

Sokağın yanındaki boş arsaya indim ve silahlarımı çıkardım. Bazen dövüşürken tek bir kılıç kullanırdım ama iki kılıçla çift yumruk yapmayı da severdim.

Lust usulca güldü, göğsümde bir gümbürtü hissettim.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Ona sordum.

"Evet."

"On iki yaşında bir çocuğun mizah anlayışına sahipsiniz."

Yine güldü. Piç kurusu.

Şehvet günahıyla lanetlenmişim. Ama şehvet kendi başına bir varlık gibiydi. Benimle konuştu. Bana patronluk tasladı. Ve sapkın şakalarım güldü. Kardeşlerim için de aynısı geçerliydi. Günahları onlarla da konuşuyordu. Bazıları diğerlerinden daha fazla.

"Yardım edin!" diye bağırdı bir kadın depodan. "Biri yardım etsin, lütfen!" Cam kırılması gibi yüksek bir ses duyuldu.

Kargaşaya doğru koşarken botlarım kaldırımda gümbürdedi. Kadın lanet olası bir pencereden fırlatılmıştı. Yerde yatıyordu, yüzü ve kolları cam kırıklarıyla kaplıydı ve derin kesikler vardı.

Etrafımdaki iblisleri hissediyordum. Rütbelerine bağlı olarak, yerlerini her zaman tam olarak belirleyemiyordum ama kokuları açıktı. Beş iblis mi? Belki altı.

"Yardım edin," diye inledi kadın, göz kapakları çırpınıyordu. Yirmili yaşlarında görünüyordu, kısa şortlu file çorap, crop top ve yüksek stilettolar giymişti. Siyah saçlarında yeşil çizgiler vardı ve uzun tırnakları da buna uyuyordu. Kesikler dışında iyi görünüyordu.

Ona doğru adım attım.

Artık kırık olan pencereden bir iblis atladı. Dört boynuzu vardı: ikisi arkaya kıvrılan uzun boynuzlar ve önlerinde daha kısa olan iki boynuz. Orta seviye güç.

"Kadınlara sataşmayı seviyor musun?" Kendimi onunla kızın arasına yerleştirdim. Kız arkamda ağlıyordu.

Bu orospu çocuğunu öldürdükten sonra yaralarını iyileştirecek, uyku gücümü kullanarak onu uyutacak ve güvenli bir yere götürecektim. Umarım tüm bunların kötü bir rüya olduğunu düşünürdü.

İblis sırıttı. "Onun kemikleriyle dişlerimi karıştırmaktan zevk alacağım." "Cesedimi çiğnemedim." Ona doğru savurdum.

Raiden telepatik olarak, *"Buraya daha fazla iblis geldi,"* dedi. *"Hem gölgeler hem de orta seviye olanlar."*

O kavganın kanıtlarını, yakındaki ara sokaktan gelen vuruşlar ve homurtular olarak duydum.

"Bir iblis bir kıza saldırdı." Söz konusu iblisi göğsünden bıçakladım. *"İcabına bakıyorum. Kız yaralanmış ama çok kötü değil."*

"Güzel."

Etrafımda dört iblis daha cisimleşti. Sadece üst düzey iblisler bir yerden bir yere göz kırpmaya gücüne sahipti. Ben buna "göz kırpmaya" diyordum ama doğru terim ışınlanmaydı. Bir anda her yere gidebiliyorlardı. İstedikleri zaman görünüp kaybolabiliyorlardı.

Tıpkı Phoenix gibi.

Siktir, onu düşünme.

Dişlerimi sıkarak iki kılıcımı da daha sıkı kavradım ve saldırdım. Diğerine dönmeden önce birinin kafasını kopardım. Biri yan tarafıma bir hançer sapladı, ben de ondan kaçmak için döndüm. Silahlarından güç geliyordu, düşük bir enerji uğultusu. Benimkinden çıkan gücün aynısı.

"Ray! Dikkatli ol. Bu piçlerin göksel bıçakları var."

"Kahretsin" diye cevap verdi.

Son üçüyle dövüşürken, tüm bu lanet durumla ilgili bir şeyler ters gidiyordu. Bir iblis rastgele bir insan kadına saldırıyor ve sonra dört tane üst seviye iblis mi ortaya çıkıyor? Bunu çok fazla düşünecek zamanım olmadı.

Bir süredir karşılaştığım diğer iblislerden daha iyi mücadele ettiler. İyi oldu. İyi bir dövüşe ihtiyacım vardı. İşleri ilginç kılıyordu. kanlar içinde ayaklarımın dibine yığıldığında, bıçaklarımı sildim.

Vay be. Gerçekten terlemiştim.

Raiden kafamın içine *"Burada her şey bitti," diye yansıttı. "Sana doğru geliyorum."*

Kadın ağlamayı kesmişti. Ya sakinleşmişti ya da bayılmıştı. Her ikisi de beni çılgın bir insanla uğraşmaktan kurtaracaktı. Hâlâ şeytani bir varlık hissediyordum, bu yüzden gelişmiş görüşümü kullanarak pencerenin arkasındaki karanlık depoyu görmek için alanı inceledim. İçeride başka kimse yoktu.

Üstümde miydiler o zaman? Etraftaki gölgelerde mi saklanıyorlardı? Sırtımın küçük kısmına soğuk bir bıçak dayandı.

"Hey, yakışıklı," dedi kadın arkamdan, bıçağı derimi kıracak kadar sert bir şekilde bana bastırarak. "Cesaretin için seni takdir ediyorum. Zavallı, çaresiz bir seksi gördün ve benim onurum için savaşmak zorunda kaldın. Tıpkı onun dediği gibi."

"O mu?"

"Sanırım onu tanıyorsun. O küçük sarışın büyünün babası." Belphegor.

"Bell?" Raiden yaklaşırken sordu.

"Orada dur yoksa bu hançeri onun omurgasına saplarım!" Bağırırkenki çok katmanlı sesi, onun ne kadar şeytani bir kaltak olduğunu ortaya koyuyordu.

Raiden olduğu yerde durdu, şaşkınlığı endişeye dönüştü.

Kahretsin, çok aptalım. Başka bir iblis sezmişim ama onun olabileceğini düşünmemiştim bile. Onun lanet tuzağına düşmüştüm. Kolayca. Alastair bu kadar bilgisiz olduğum için beni tokatlardı. Çünkü şimdi geriye dönüp baktığımda, her şey en başından belliydi. Ama geçmişe bakınca 20/20'ydi.

Tamam. Odaklan. Ben bir savaşçıydım. Sayısız savaşa katılmışım ve bir düşmanı nasıl alt edeceğimi biliyordum. Omurgamdaki göksel kılıç işleri biraz karıştırıyordu. Ben onu bir haşere gibi uzaklaştırmadan önce ölümcül bir darbe indiremeyebilirdi ama beni ciddi şekilde yaralayabilirdi.

"Kullan beni," diye fısıldadı Şehvet. "Beni özgür bırak."

Havaya beni isteseler de de herkes için karşı konulmaz kılan feromonlar salgılayabiliyordum. Bu da bana

Durum ne olursa olsun üstünlük. Kimse karşı koyamazdı. Bu, kullanmaktan nefret ettiğim korkunç bir güçtü. Çünkü seks asla bir silah olarak kullanılmamalıydı. Ama ben bunu uzmanlık alanım haline getirmiştım.

"Sana ihtiyacım yok," dedim günahıma.

Kardeşlerim ve ben bu güçleri kesinlikle gerekli olmadıkça kullanmamaya yemin etmiştik. Bir dişi iblisle uğraşmak yeminimi bozmam yeterli değildi. Ayrıca, Raiden çok yakındı. Eğer o gücü serbest bırakırsam, o da etkilenirdi.

Ve ihtiyacım olan son şey onun da beni becermeye çalışmasıydı.

Bu hatayı hayatımda sadece bir kez yaptım. Kardeşlerimle birlikte binlerce yıl önce Lucifer'in hükümdarlığı sırasında güçlü bir iblis lordunu yenmek için göreve gittiğimizde olmuştu. Düşman gözcülerini seks çılgınlığına sürüklemek için feromon salgılamıştım, böylece yanlarından kolayca geçebilecektik ve bu kardeşlerimi de etkilemişti. Galen kendini toparlamadan önce bir kez kıcımlı elledi.

Hala kabuslar görüyorum.

"Sen de ben de," diye karşılık verdi Raiden düşüncelerimi okumuş, ürpererek. Zaten bir zihin bağlantısıyla birbirimize bağlıyken onları saklamak daha zordu. *"Çok tatlısın Bell, ama tipim değilsin."*

Tam bir yanıt vermek üzereydim ki, şiddetli bir kanat çırpma sesi duyuldu.

Belphegor önüme kondu, tüyleri gece kadar siyahtı. Gri ona çok benziyordu; aynı tonda sarı saçları ve kahverengi gözleri vardı. Ama Belphegor'un kaslı ve uzun boylu olduğu yerde, Gri tam tersiydi: küçük ve sevimli. Yine de zayıf değildi. Küçük kardeşimin farklı bir gücü vardı.

"Bunu çok kolay yaptın," dedi Belphegor bana. "Lazarus senden utanırdı. O kadar eğitim aldın ama küçük bir kız tarafından alt edildin."

"Hey, bu 'küçük kız' az önce büyük bir balık yakaladı." Bıçağı daha derine sapladı. "Biraz saygı göster."

Büyük ikilem. Şu anda bizi öldürmeye çalışan tüm "büyük kötü adamlar" arasında Belphegor ilk üçteydi. Lust'ın gücünü kullanmak cazipti. Ama bunu yaparsam Gray'in babası beni isteyecekti. Ve babasıyla yatarsam bir daha asla onunla yüzleşemezdim. Benim gibi saygıdeğer bir ağabey olarak yapmamanız gereken bazı şeyler vardı.

"Alastair'e neler olduğunu anlattım," dedi Raiden. *"O ve Galen yoldalar. En fazla beş dakika dikkatlerini dağıtmamız gerekiyor."*

"Bu neyle ilgili?" Belphegor'a sordum. "Beni tekrar görmek için yanıp tutuşuyor. Öyle mi?"

"Dilini tut, seni lech."

"Eminim bu dilin yapabileceği her türlü eğlenceli şeyi hayal ediyorsundur." Ona sıırttım. Onunla alay etmek muhtemelen en iyi fikir değildi ama şu anda daha iyi bir fikrim de yoktu.

"Kapa çeneni." Dişi iblis başımı geriye doğru çekerek hançeri boğazıma dayadı.

Tamam. Evet. Pek iyi değil. Kafam hala sağlamken kaçma şansım azaldı. Tabii gizli silahımı kullanmazsam.

Sikeyim.

Belphegor bana doğru bir adım attı, bakışları sertti. "Sende istediğim bir şey var."

"Sanırım bugünlerde çocuklar buna seggs diyor."

Belphegor ateşten bir kılıç çağırmadan önce hırlayarak, "Sana dilini tutmanı söylemiştim," dedi.

Bıçağı boynumun yan tarafına dayadığında alevlerin sıcaklığından tenim karıncalandı.

"Geri çekil lan!" Raiden ileri atıldı, vücudu titriyordu. Endişesini ve öfkesini sanki kendiminkiymiş gibi hissettim. Paylaştığımız bağ onun her güçlü duygusunu ortaya çıkarıyordu. Belphegor boğazıma çok ince bir çizgi çektiğinde olduğu yerde durdu.

Çıplak göğsüme kan damladı. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi. Daha kötülerini de yaşamıştım.

"Sorun yok Ray," dedim, ses tonumu bozmadan. "Sadece eski dostlar gibi sohbet ediyoruz."

Bu "dost" psikolojik işkence fetişi olan psikopat bir düşmüş melek. Ama yine de.

Dişi iblis yüzünü sırtıma bastırmadan önce, "Ona çok fazla zarar verme," dedi. "Mm. Tabii ben de onun güzel derisinin bir kısmını yüzmezsem."

"Neden?" Ben sordum. "Böylece *Kuzuların Sessizliği'ndeki* gibi giyebilirsin.

bok mu?"

Korku filmlerine olan sevgin için teşekkürler Gray. Bu bilgi olmadan ukalaca cevaplarım bu kadar iyi olmazdı.

"Oburluk," dedi Belphegor Raiden'a. "Ben aptal değilim. Gurur ve Gazap bize doğru yaklaşıyor. Onları hissedebiliyorum. Onlara benim için bir mesaj ilet."

"Büyük bir kötü adam monoloğu mu okuyacaksın?" Arkamdaki iblisin omurgama bir yumruk atmasına neden olacak şekilde sordum. O küçük, acımasız bir şeydi.

Düşmüş meleğin gözleri benim üzerimde kararmıştı. "Seni parçalara ayırmaktan zevk alacağım. Biraz. Parça parça. Bit." Sonra Raiden'a baktı. "Pride'a iki seçeneği olduğunu söyle: Light Bringer'ı teslim etmek... ya da kardeşini teker teker almak."

"Şimdi mi?" Dişi iblis kollarını bana doladı. Çok da kötü sayılmazdı. Büyük göğüsleri vardı ve sırtıma baskı yapıyorlardı. Ve kık, göğüs, penis ve aradaki her şeyi seven sıcak kanlı bir biseksüel erkek olarak çok az şikayetim vardı.

Nezaketimden faydalanıp beni kandıran sadist ve yalancı bir cadalog olması dışında.

Belphegor bir elini onun omzuna koydu. "Şimdi."

Lanet olsun. Ne yaptıklarını bir an geç fark ettim.

"Bellamy!" Raiden ileri atıldı, kanatları onu havada hızla ilerletiyordu.

Yeterince hızlı değildi.

Sadece farklı bir yere değil... tamamen farklı bir âleme göz kırptığımızda depo bölgesi gözden kayboldu.

Üçüncü Bölüm

Phoenix

Asa bir el hareketiyle, bir bacağını tahtının koluna atarken diğer bacağını yere koyarak, "Devam et," dedi. "Bütün gün burada olmamayı tercih ederim."

Dişi Azrail yaklaştı ve başını öne eğdi. "Benim adım Jocelyn. Borcunu almaya geldim."

Tahtın sağına durdum, konuşulmadığı sürece sessiz kaldım. Kullandığı sert ton ona hiçbir fayda sağlamayacaktı. Sözlerindeki talep de öyle. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Sana ne borçluyum?" Asa iki bacağını da yere bırakıp öne doğru oturdu, yüz ifadesi fazlasıyla sakindi. "Peki bu ne olabilir?"

Jocelyn, gözle görülür bir şekilde sinirlenmiş olsa da çenesini dik tuttu. "Aylar önce insan ruhlarını toplamanıza yardım etmenin karşılığı. Hepimize bir söz verildi. Ruhları toplamana yardım edersek, bizi Ölüm'le olan sözleşmelerimizden kurtaracaktın."

Asa rahat bir pozisyona döndü. "Seni özgür mü bırakayım?"

"Evet. Savaşta size yardım etmek için hayatlarımızı riske attık ve amacımıza karşı geldik. Anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getirdik. Sizin de aynısını yapma zamanınız geldi."

Ah, kahretsin. Jocelyn'in az önce nasıl bir cehennemi üzerine saldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Benim sorunum değil. Sadece kendini suçluyordu.

"Öyle mi?"

"Evet." Ve sonra hemen ekledi, "Majesteleri."

"Sanırım haklısın." Asa bir elini ağzına götürdü, parmağı alt dudağında gezindi. Sonra tahttan kalktı. "Seni özgür bırakacağımı söylemiştim."

Jocelyn'in yüzünde rahatlama ifadesi belirdi. "Sizden tek istediğim hakkınız olanı ödemeniz. Bize özgürlük sözü vermiştiniz."

"Özgürlük." Asa kürsüden indi, siyah saçları sırtının ortasına dökülüyordu. "Kimse seni şeytanla anlaşma yapma konusunda uyarmadı mı? Taleplerinizi dile getirirken ifadeleriniz kesin olmalıdır."

Jocelyn kaşlarını çattı. "Sen ne-"

Asa eliyle bir fiske vurdu ve Azrail'in boynu kırıldı. Taht odasının zeminine yığıldı, eti gerildi ve çürüdü. Toza dönüşmeden önce vücudu büzüştü. Ölümsüz yaşamları ellerinden alındığında, yaşadıkları onca yıl fiziksel formlarını yakaladığında, bir ölüm meleğinin ölümünde olan buydu.

"Artık özgürsün." Asa başını toz yığınının doğru eğdi. Sonra ileriye doğru yürürken o yığının üzerine bastı. Diğer orakçılar onunla konuşmak için sıranın kendilerine gelmesini beklediler ama önlerindeki başına gelenlere tanık olduktan sonra, dağılmadan önce başlarını eğdiler.

Asa'nın arkasına düştüm. Zalimliği beklenen bir şeydi. Onu kızdıran herkesi öldürür ve bunun için iki kez düşünmezdi.

"Kralım! Büyük kral," dedi Sven, ileri doğru sıçrayarak. Derisi sarı ve yeşil karışımıydı; kısa, sivri kulakları ve her gözünde iki gözbebeği vardı. Antenleri de kıpır kıpırdı. Geçen yıl Asa'nın yeni kralımızı karşılama töreni sırasında Simon'un mutfağından kaçmasına izin verdiği için kalenin baş aşçılığından sadece bir aşçıya indirilmiş orta rütbeli bir böcek tipi iblisti. Bu destansı hata yüzünden Asa onu öldürmediği için şanslıydı. Ancak kral onu eğlenceli bulmuş ve sırf bu yüzden hayatta tutmuştu.

"Ne istiyorsun?" Asa hızını kesmeden sordu.

Sven bize ayak uydurmak için yanımızda koşuşturdu. "Sven'in lezzetli bir yemek fikri var. Evet, oldukça lezzetli. Nefilim yahnisi. Sven'in tek ihtiyacı mahkûmu kesmek için izin."

Asa ona döndü. "Mahkum mu?"

"Sven daha iki dakika önce General Belphegor'un Nephilim-yumminess'i hücreye sürüklediğini gördü. Evet, evet Sven gördü. Bir fikirle hemen sana koştu. Patatesler Nephilim etiyle iyi gider. Morningstar'ın oğlu için doyurucu bir güveç."

"Majesteleri!" Başka bir iblis nefes nefese yaklaştı. "Beni General Belphegor gönderdi. Lanetli oğullardan birini esir aldı."

"Nefis Nefilim," dedi Sven başını sallayarak. "Soğanın tadı güzel "

Göğsümde garip bir düğüm oluştu. Birini çabucak göz ardı ettim. Ne yaptım Kardeşlerden birinin yakalanması önemli miydi? Onlar bizim düşmanımızdı. Ve bir düşmanla yapılacak tek şey onları ezmekti.

Asa, antenleri hayal kırıklığıyla çökmüş olan Sven'e, "Hizmetinize gerek yok," dedi. "Bu Nephilim'in zarar görmemesini istiyorum. Şimdilik. Bununla birlikte, taht odasında orakçıların küllerinden oluşan bir yığın var, kendin için bir tencereye atıp yiyebilirsin. Bağlılığının ödülü olarak."

"Çok minnettarım!" Sven yeniden canlandı, küçük bedeni heyecanla dalgalanıyordu.

Asa'yı dışarıda takip ettim ve onunla birlikte kaleyi zindana bağlayan geçitte yürüdüm. Yumuşak pembe yaprakları olan rengârenk ağaçlar yolu kaplıyordu. Japon kiraz çiçeklerini taklit ediyorlardı ama farklı olarak parlıyorlardı. Ayrıca hiç ölmüyorlardı. Zamanda donmuşlardı. Ebedi.

"Çok sessizsin, Phoenix." Asa'nın kırmızı gözlü bakışları bana kaydı. "Bir şey için mi endişeleniyorsun?"

"Ne gibi, kralım?"

Omzunu küçümseyici bir omuz silkmeye kaldırdı. "Belki de hissettiğim acıdır. Belphegor açıkça senin başarısız olduğun yerde başarılı oldu. Hem de birkaç kez. Karayipler'deki savaş. Transilvanya'daki işe yaramazlığın. Lanetli oğullar pençelerini ona geçirmeden önce o insan avcısını bizim tarafımıza getirmedeki başarısızlığın." Gözleri hafifçe kısıldı. "Seni gümüş bir kurşunla vuran aynı avcı. Tam burada." Göğsümün ortasına dokundu. "Yine de bir şekilde hayatta kaldın."

Sinirlerim . Onları belli etmemek için elimden geleni yaptım. yüz.

"Bunların hepsi geçmişte kaldı sanırım." Asa içini çekti ve elini geri çekti. "Hadi gidip getirdiği hediyeği görelim."

Nezarethanelere inerken botlarımız taş basamaklarda yankılanıyordu. Yeraltına indikçe hava misk kokulu ve nemli bir hal alıyordu, nemli bir mağara gibi. Teknik olarak öyleydi. Kaya duvarlar yer yer parıldıyor ve dokunulduğunda kayganlaşıyordu. Geçen yıl Castor ve Simon'ı yakaladığımızda, onları buraya kapatmıştık.

Şimdi içeride kim
vardı? Öğrenmek
üzereydim.

Ancak hücreye yaklaştıkça bir şeyler hissettim. Göğsümde bir çekilme. Karnımda bir çırpınma. Kafa derimin tepesinde yanaklarıma yayılan ve kalbime kadar inerek damarlarıma yayılan bir sıcaklık.

Merdivenlerin dibinde Asa başka bir koridora saptı ve ilk hücrenin kapısını açtı. Ayaklarını eşiğe ulaşmadan hemen önce durdu. İçeride kimin olduğunu görmek istemiyordum. Ama görmeme de gerek yoktu. Zaten biliyordum.

Ruhum onu hissetti. Onunkine uzandı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Nefesimi bırakarak hücreye girdim. Bakışlarım anında ona kaydı.

Bellamy'nin altın rengi saçları dağılmıştı ve boynunun yan tarafındaki bir kesikten kan damlıyordu. Kolları duvara zincirlenmişti. Kelepçelerin üzerinde koyu mor rünler vardı. Sihirli zincir onu zayıflatacak ve güçlerinden herhangi birini kullanmasını engelleyecekti.

Gözlerini benimkilere diktiğinde, kalbim sıkışarak başka tarafa baktım.

"Aferin Belphegor," dedi Asa, düşmüş meleği sırtından alkışlayarak.

"Yardım ettim, kralım!" Rosemary kollarını arkasında birleştirmiş, şirin bir duruş sergiliyordu. Gözlerimi devirmekle savaştım. Asa'nın ruhunun ringden salıverildiği ve bedeninin bedensel forma döndüğü günden beri onun yatağına girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Onun sikine binmek, onun gibi sadece güç ve itibara önem veren biri için en büyük övünç kaynağı olacaktı.

Aslında, dişi iblislerin çoğu kralı istiyordu. Neden istemesinler ki? Lucifer'in oğlunu becermek hayatlarının en önemli olayı olacaktı.

Ancak Asa sadece erkeklerle ilgileniyordu. Şu anda düzüştüğü tek kişi ben değildim, daha geçen gün üç erkek ibisle düzüşürken yakalamıştım onu. Ama ben onun ana sıkıştırıcısıydım.

Şimdilik. "Değerimi kaybedene kadar."

Asa'nın gözleri ona kaydı. "İyi iş çıkardın. Sana minnettarım."

Adamın sikinin kendisine ait olmasını tercih ederdi ama gülümsedi ve eğildi. "Benim için zevkti. Kralım için her şeyi yaparım. Ne olursa." Son kısmı oldukça müstehcen bir tonda söylemişti.

"Artık gidebilirsiniz." Asa sıkılmış bir halde ona arkasını döndü.

Rosemary üst dudağını hırıldayarak bana baktı ve hücreden çıkarken koluma çarptı. Koridorda geri çekilirken topuklarının sesi azaldı.

"Bunu nasıl başardın?" Asa Belphegor'a sorduktan sonra Bellamy'ye bakıp gülümseyerek midemin tuhaf bir şekilde bulanmasına neden oldu.

Midem bulandı.

"Birkaç bin yıldan sonra onlar hakkında çok şey öğrendim," diye cevap verdi Belphegor. "Kahraman komplekslerini mesela. Görünüşte zayıf bir kadını onun yoluna attım, savaşı kazandığına inandırmak için birkaç iyi iblisi feda ettim, gardını düşürmesini bekledim ve sonra hamlemi yaptım."

"Neden onu öldürmüyorsun?" Asa sordu.

"Onu daha iyi kullanabilirim," dedi Belphegor. "Bir deney, eğer isterseniz. Nefilimler dünyaya yapılan saldırıları durdurmak için Işık Getiren'i asla teslim etmezler ama merak ettim... birbirlerini kurtarmak için dünyanın kaderini feda ederler miydi?"

Asa'nın dudaklarına yine o hınzır sırıtiş değdi. "Zihninin çalışma şeklini seviyorum. Onlara en çok canlarını yakacak yerden saldırıyorsun."

"Aralarındaki bağ çok derin." Düşmüş melek başını salladı. "Geçen yıl Greed'i yakaladığımızda, onu geri almak için bu diyara saldırdılar. Aşk hepimizi aptal yerine koyuyor. Onun için gelecekler. Bundan eminim."

Bellamy başını duvara yaslayarak, "Zamanını boşa harcıyorsun," dedi. "O kılıcı asla teslim etmezler. Benim için değil. Hiçbir şey için."

Onun sesi. Lanet olsun. Isı göğsümü doldurdu ve tenim karıncalandı.

"Konuşuyor." Asa ona doğru yürüdü. Ellerimi sıkıca yumruk yapıp kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım. Bellamy'nin yanına çömeldi. "Burada bana eşlik ettiğin için kardeşlerinin kendilerinden geçeceklerine inanıyorum."

"Benim hakkımda böyle düşünmen gururumu okşadı." Bellamy sesindeki ukala tona rağmen bakışlarını çelikleştirdi. "Seni kırmak istemem ama babasıyla sorunları olan uzun saçlı güzel oğlanlar benim tipim değil."

Asa kıkırdadı... ve sonra suratına ters bir yumruk indirdi.

Lanet kalbim boğazıma sıçradı. Daha mı kötüydü? Vücudum dürtüyle ileri doğru hareket etti. Çok uzağa değil. Ama Belphegor'un fark etmesine yetecek kadar. Meraklı bir ifadeyle beni inceledi.

"Oh evet." Asa Bellamy'nin çenesini kabaca kavradı. "O alaycı dili hatırlıyorum. Hepiniz arasında ortak bir özellik. Burada kaldığınız süre boyunca size biraz terbiye vermeliyim. Belki de o dili kesip kardeşlerine gönderirim. Benim olanı iade etmeden önce kaç parça kesmeme izin vereceklerini merak ediyorum."

"Senin mi?" Bellamy gülümsedi, aldığı darbeler yüzünden dişlerindeki boşluklar kanla dolmuştu. "O kılıç asla gerçekten senin olmayacak. Lucifer yaşadığı sürece değil. Ve Alastair onu sana asla teslim etmeyecek. Beni şimdi öldürebilirsin."

"Seni öldürmek mi? Hayır, yakın zamanda seni öldürmeyi planlamıyorum. Önce seninle eğleneceğim." Asa Bellamy'nin perçemlerini kenara itti ve Bellamy gözleri küçümsemeyle yanarak ondan uzaklaştı. "Nereden bakarsan bak, bu altın bir fırsat. Seni kurtarmaya gelirlerse? Harika olur. Hazır oluruz. Ya ? Senden bıktığımda, işte o zaman sonun gelir. Her iki durumda da, sen ve o güzel yüzün kaybedersiniz."

"Onun yakalanmasına nasıl tepki vereceklerini görmek için beklerken, benim başka bir planım var," dedi Belphegor, duygusuz sesi Asa'nın kötü niyetli sesiyle tezat oluşturunuyordu. "Göklerdeki savaş sırasında yaralandığında, Işık Getiren'i yakalayan kişi Lust'tu. Yerinin cevabı onun zihninde yatıyor. Ve ben bu cevaplar için onun düşüncelerini araştırmak niyetindeyim."

"Beynini karıştırmak demek istiyorsun," dedi Asa gülerek. "Bunu sevdim." "Benim için gelmeyecekler," dedi Bellamy. "Zamanını boşa harcıyorsun."

Zihnimin sırlarını çözmeye ya da her ne saçmalıyorsan ona gelince? İyi şanslar. Bu gerçekleşmeden önce beni kırmalısın ve ben kırılmayacağım."

Belphegor ona soğuk gözlerle baktı. "Bunu göreceğiz."

"Etrafına iyice bir bak, seni küçük güzel şey." Asa tekrar ayağa kalktı. "Bu hücre senin olacağın yer. Ve burada öleceksin." Bir gülümseme. "Ama bugün değil."

Kral dönüp kapıya doğru ilerlerken bakışlarımı indirdim. "Gel Anka Kuşu," dedi Asa, kapının girişinde durarak.

Gözlerim Bellamy'ninkileri buldu. Bana binlerce güneşin ateşiyle baktı. O tek bakışta çok fazla küçümseme vardı. O derinliklerde başka bir şey daha vardı. İkimizin de inkâr edemeyeceği ama ikimizin de kabul etmeyi reddettiği bir şey. Kabul *edemediğimiz* bir şey.

Bakışlarımı onunkilerden ayırdım ve Asa'yı hücreden çıkarken takip ettim.

Yatağımın kenarına oturdum, çıplak ayaklarım soğuk zemine basıyordu. Ayın mavi ışığı pencerenin dışındaki neşeli ağaçların yapraklarını öpüyordu. Her yerim ağrıyordu ama bu ağrıyı geçirmek için henüz iyileştirme yeteneklerimi kullanmamıştım.

Asa beni odasından kovmadan ve yerime başka iki erkeği davet etmeden önce bana sert davranmıştı. Bu beni rahatsız etmedi. Eğer o onlarla birlikteyse, bu bana kendime ayıracak daha fazla zaman veriyordu. Duş aldım ve kendi yatağıma girdim.

Ama uyku benden kaçtı.

Pencereye doğru yürüdüm ve sonsuz geceye baktım. Yeraltı dünyasında güneş hiç doğmazdı. Sonsuz bir karanlık ve gölge dünyasıydı, tek ışık çift aylardan ve insan ruhlarının acı çektiği daha derin seviyelerdeki ateş çukurlarından geliyordu.

Tünediğim yerden zindana giden yolu görebiliyordum. İçimden bir ses Bellamy'nin de uyuma şansı olmadığını söylüyordu. Kim uyurdu ki? Hücreler soğuk ve misk kokuluydu ve kolları lanet olası bir duvara zincirlenmişti.

Umursadığımdan değil.

Benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bırak sefil ve soğuk olsun. Muhtemelen aç da.

"Lanet olsun," diye mırıldandım dolabıma doğru yürüyüp askıdan bir kot pantolon ve bir tişört alırken. Güzel giyinmeyi severdim -genellikle rahat bir takım elbise, yakası açık ve siyah Oxfords. Ama bazen sadece rahat bir gömlek ve kışınızı iyi gösteren bir kot pantolon giymek istersiniz.

Birini etkilemeye çalıştığımdan değil. Kesinlikle sarı saçlı birini değil.

Giyindikten sonra mutfağa gitmeden önce parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Gitmek" derken, bir anda oraya ısındım. Isınlanmak varken uzun, dolambaçlı koridorlarda yürümenin ve ardından tüm o merdivenleri inmenin ne anlamı vardı ki?

Mutfağın ışıkları sönmüş ve aşçılar gece için çekilmişlerdi. Yine de Sven her zaman Asa için bir tabak taze pişmiş tatlı bırakırdı. İnsan fırınlarında bulabileceğiniz türden şeffaf bir kubbe ile kaplı tabakta oturuyorlardı.

Lucifer'in oğlu ahududu dolgulu çörekleri severdi ve bunları gece geç saatlerde, dünya uyurken severdi. Bu onu insan gibi göstermeyen bir şeydi. Ama Asa'yı bir ölüm makinesinden çok, gerçek duyguları olan gerçek bir insan gibi gösteriyordu. Ve çok gerçek tatlı istekleri.

En iyisi çöreklerle dokunmamak.

Bir elma, akşam yemeğinden kalan ekmekten bir parça ve biraz peynir aldım ve hepsini bir peçeteye sardım. Mutfaktan kaybolup zindandaki merdivenlerin dibinde yeniden ortaya çıktım ve uzun merdivenleri atlayarak

Yürü. İlk hücreye yaklaştığımda sessizdi, ancak kapıya yaklaştığımda bir zincirin hafif şingirtısını ve kelepçelerin taş duvara sürtünme sesini duydum.

Kapı kilitliydi ve bende anahtar yoktu. Ama kilitli kapılar gibi şeyler benim için geçerli değildi. İstedigimi yapmama engel olmadıkları kesindi. Gitmek istediğim yeri, yani kapının diğer tarafını düşündüm ve hücrenin ortasında belirdim.

"Lanet olsun," diye tısladı Bellamy, zıplarken zincirler takırdıyordu. "Bu boku yapamazsın."

"Yapamaz mıyım? Az önce yaptım."

"Kapı çalmak diye bir şey duymadın mı sen?"

"Duydunuz mu? Evet, duydum. Uyuyor musunuz? Hayır." Ona bir adım daha yaklaştım. "Sana biraz yiyecek getirdim."

Bellamy'nin beni gördüğündeki şaşkınlığı azaldı ve daha önce onu terk ettiğim zamanki öfkesi geri geldi. "Aç değilim."

"Öyle mi? Peki neden karnının guruldadığını duyuyorum?" "Bilmiyorum. Belki de kulaklarını kontrol ettirmelisin."

Yemeği onun yanına koydum. "Belki de bu kadar inatçı olmayı bırakıp yemelisin."

"Isır beni."

"Her zaman bu tavırla," dedim iç çekerek. Kızgınlığımın altında, sinirlerim karnımda yüzüyordu. Bellamy ve ben ilk kez baş başa kalıyorduk. Tamamen yalnız, kulak misafiri olacak ya da müdahale edecek başka kimse yoktu.

Zincir, kollarını indirip elmayı yakalamasına yetecek kadar . "Bana biftek ya da başka bir şey getiremez miydin?"

"Dilenciler seçici olamaz."

"Bu gerçek bir elma mı?" diye sordu. "Yeraltı dünyasında güneş ışığı yoktur.

Ekinlerin, meyve ağaçlarının ve tüm bunların yetişmesi zor."

"Yeterince gerçek. Büyü harikulade bir şeydir. Şimdi ye onu. Yoksa geri götürürüm."

Bellamy bir ısırık aldı, dişleri meyvenin kabuğunu güzel bir çırpıda deldi. Çiğnerken suyu çenesinden aşağı aktı ve dudaklarında parladı, benim de ağzım sulandı. Çok güzel günahkârdı. Yasaklanmıştı. Tıpkı Cennet Bahçesi'ndeki elma gibi. Ve o kadar da baştan çıkarıcıydı.

Daha zayıf bir iblis yenik düşerdi.

"Sen bana öyle bakarken yemek yemek biraz zor."

"Sana bakmıyorum." Bakışlarımı başının üstündeki duvara çevirdim. Biri için ne kadar pis bir hücre... *Hayır, orada dur.* O benim için bir hiçti. Kirli bir hücre ona gayet uygundu.

"Neden buradasın?" diye sordu, sesi aniden ciddileşmişti.

"Kral Asa'nın sizin için hazırladığı pek çok heyecan verici şey var. Gücüne ihtiyacın var. Zayıf ve acınacak halde olman, işkence başladığında eğlenceyi ortadan kaldırır."

Beni inceledi. "Evet, buna inanmıyorum."

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Gerçeği."

"Peki bu ne olabilir?"

Bellamy ekmek dilimini kaptı ve bir ısırık aldı, çiğnerken bakışlarını benden ayırmıyordu. "Sen söyle."

Gerçeği mi? Onu dile getirmeye bile cesaret edemedim. Böylesi ikimiz için de daha iyiydi. Sonu sadece trajediyle bitecek bir hayata özgürce atlamaktansa, inkârın güvenliğinde yaşamak daha iyiydi.

"olsun." Ondan uzaklaştım. Bir kelime beni

durdurdu.

"Phoenix."

Dudaklarındaki ismim içimin titremesine neden oldu. Yüz hatlarımı düzelterek ona baktım.

"Bundan haberin var mıydı?" diye fısıldadı. "Belphegor'beni yakalama planından?"

"Hayır."

İfadesine bir parça rahatlama dokunmuştu.

"Ama bilseydim bile bunu durduramazdım," dedim. "Durduramaz mıydın yoksa durduramaz mıydın?"

"İkisi de," diye cevap verdim. "Aylar önce o avcı beni vurduğunda hayatımı kurtardın. Bu kararından dolayı şaşkın olmasam da minnettarım. Bu gece buraya geldim çünkü bir var. Ama biz bu savaşta düşmanız Bellamy. Durum tersine dönse senin bana yardım edemeyeceğin kadar ben de sana yardım edemem. Bize en yakın olanlara ihanet etmeden olmaz."

"Yani beni görmeye gelmenin tek nedeni bu mu? Bana borçlu olduğunu düşündüğün için mi?"

Çenem gerildi. "Evet."

"Eğer durum buysa, berbatsın." Bellamy bir parça daha ekmek kopardı. "Ben senin hayatını kurtardım, sen bana bayat ekmek veriyorsun."

Neden bilmiyorum ama bu beni güldürdü.

"Bu sana komik geliyor, ha?" Bir dizini yukarı kaldırdı ve kelepçeli ellerini üstüne koydu. "Bir dahaki sefere ölmene izin vereceğim."

Ona doğru yürüdüm. Beni bir şahin gibi izliyordu ama yanılmıyorsa önünde diz çöktüğümde nefes alış verişleri bir kademe daha hızlandı. O kadar yakındık ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Ölmeme izin mi vereceksin?" diye sordum. "Gerçekten mi?"

Bellamy'nin bakışları dudaklarıma düştü ama hemen tekrar kalktı.

"Ölmene izin mi vereyim?"

Belki de bunu yeniden ifade etmeliyim. Seni kendim öldüreceğim." "Bunu duvara zincirlenmiş olan söylüyor."

"Uzun süre zincirli kalmayacağım." Dudaklarının köşesi sırtarak yukarı kalktı. Ela gözleri sanki farklı bir tona geçmeye çalışıyormuş ama hangisini seçeceğinden emin değilmiş gibi dönüyordu. Şehvetin nasıl işlediğini biliyordum, birine ona en çekici gelen rengi gösteriyordu. Yine de kelepçelerdeki karanlık rünler gücünü bastırıyordu. "Sonunda serbest kaldığımda kaçsan iyi edersin iblis."

"Ben mi? Senden kaçmak mı?" Daha yakına eğildim. "Asla."

Bellamy'nin kokusu, bergamotun narenciye notalarıyla karışmış zengin burbon gibi içime işledi. Dudakları usulca aralandı ama bakışları sertti. Delici. Beni istiyordu ve bundan nefret ediyordu.

Böylece ikimiz olduk.

"Seni paramparça edeceğim," dedi, sesi kısık ve hışırtilıydı. Sıcak nefesi ağzımın içinde gezindi.

"Denemeni görmek için sabırsızlanıyorum."

Sonradan pişman olacağım bir şey yapmadan önce, hücrelerinden kaybolup odamda yeniden belirdim. Kendimi çerçeveye yasladığımda pencereden soluk mavi ışık beni karşıladı. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Onun kokusu. Sikeyim. Aklımdan çıkaramıyordum. *Onu* aklımdan çıkaramıyordum.

Dördüncü Bölüm

Bellamy

İlk kez bir duvara zincirlenmiyordum. Ya da ilk kez bir hücreye girmiyordum. Ancak ilk kez bu kadar kafam karışmıştı.

Phoenix'e verdiğim tepki daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. O viski gözleri. O yumuşak ağız. Ya da yumuşak olduğunu varsaymışım. Öyle görüldüğü kesindi. Vücudumdaki her lifle ondan nefret ediyordum... ama aynı zamanda onu arzuluyordum. dudakların ipeksi ve pürüzsüz olup olmadığını kendim görmek için tatmak istedim. Nefis.

"Zayıf," diye fısıldadı Lust.

"Evet, öyle olduğunu biliyorum," diye yüksek sesle cevap verdim. Sanki etrafta beni duyacak kimse yokmuş gibi. Yeraltı zindanındaki tek mahkûm bendim. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Dokun."

"Kime dokunacağım? Huh?"

Şehvet geri çekiliyordu. Krave'de kurt adam Austin'i becerdiğimden beri yaklaşık iki hafta geçmişti. Ve bu süre genellikle Lust'ın bana kızmadan ya da dramatikleşmeden geçirebildiği en uzun süreydi. Ben de daha fazla dayanamazdım. Üç hafta *benim* limitimdi. Seks yapmadan ölmezdim. Ama çok uzun süre seks yapmazsam zayıf ve şirret olurdum. Bileklerimdeki sihirli kelepçeler de bu konuda yardımcı olmadı çünkü manamı daha da fazla zapt ediyorlardı.

"Ona. Dokun ona."

Midem bulandı. "Hayır."

"Evet. Onu istiyorum."

"Çok kötü. O yasak bölge."

Düşüncelerim savaşın kızıştığı, Nefilim ve iblislerin sıcak Karayip güneşi üzerimize vururken kıyıda çarpıştığı o kana bulanmış sahile sürüklendi. Göğsümde ilk kez o çekilmeyi hissettiğim gündü. Dünyamın alt üst olduğu gündü. Phoenix'i yakalamış ve boğazına bir hançer dayamışım.

Onu öldürmek Asa'ya karşı savaşta bize büyük bir avantaj sağlayacaktı, çünkü Asa'nın en yakın danışmanlarından biriydi. Ama bıçağın keskin kenarı Phoenix'in boğazını sıyırdığında, onun viski dolu gözlerine baktım ve o bakışın gücüyle neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum.

"Hayır!" Şehvet kafamın içinde çığlık atmış, göğsümün içinde çırpınıyordu. Tereddütüm Phoenix'e elimden kaçması için zaman kazandırmıştı.

"Hepsi senin suçun, pislik herif," diye mırıldandım günahıma, yerdeki pozisyonumu ayarlarken. Kıçım uyuşmuştu. "Sen beni durdurmasaydın onu öldürecektim."

"Yalancı."

Haklıydı, ama bunu kabul etmeliydim.

"Kapa çeneni de uyuyabileyim."

Kelepçeler bileklerimi acıtıyordu ve huzursuzdum. Uyuyamayacak kadar gergindim. Gerçeklik içime işlemeye başlamıştı.

Durumum korkunçtu. Düşman tarafından esir alınmama izin vermiştim. Bunu yaparak kardeşlerimi de zor bir duruma sokmuştum. Raiden benimle birlikte olduğu için büyük ihtimalle kendini suçluyordu. Galen her zamanki gibi sinirli olurdu ama öfkesinin altında endişe yatardı. Castor bana aptal diyecekti -ki bunu fazlasıyla hak etmiştim- ve sonra da gelip beni kurtarmalarını isteyecekti.

Onlara telepatik olarak ulaşmaya çalıştım. Farklı bir âlemde olmak bunu imkânsız kılıyordu.

Alastair'in Işık Getiren'i teslim etmesine imkân yoktu. Dünyanın kaderi onu Asa'nın ellerinden uzak tutmaya bağlıydı. Benim hayatım bundan daha önemli değildi. Beni kurtarmaya gelmeleri de pek olası değildi. Alastair böyle bariz bir tuzak için fazla zekiye. Asa'nın tam olarak istediği şeyin bu olduğunu biliyordu.

Tek sonuç?

Bu hücrede ölecektim.

Gerçek olmadığını biliyordum, limandaki gemilerin görüntüsü, büyük yelkenleri suya gölge düşürüyordu. Oraya daha önce de gitmişim, sayamayacağım kadar çok yıl önce. Görüşümün kenarları dalgalandı, sanki su altındaymışım gibi.

"Gemileri seyretmek neden hoşuna gitti?" diye sordu derin bir ses. Konuşan adamı göremiyordum.

Kıyıya oturup dizlerime sarıldım. "Çünkü özgürlük sundular."

"Neyden özgürlük?"

"Hayat." Kürekçilerin gemiye binişini izledim. Sandıklar yükleniyordu. Birazdan gemi şehirden ayrılacak ve başka bir maceraya doğru yola çıkacaktı. "Bazen onlardan birine kaçak olarak binebileceğimi hayal ederdim. Acıyı geride bırakmak için. Hüznü. Kaçmak için."

"Neyden kaçmak için?"

Bir duraklama. "Her şeyi."

Birden sahne değişti, tıpkı eski projektörlerden birinde değişen slayt gibi. Liman gözden kayboldu ve kendimi bir zamanlar evim dediğim sıkışık tavan arasında buldum. Küçük pencereden giren bir güneş ışığı havadaki toz zerreciklerinin üzerinde parlıyordu.

"Bana bakma!" Annem çığlık atarak beni omuzlarımdan sarstı. "Gözlerini ondan almışsın."

Bir nefesle gözlerim açıldı. Bir sandalyeye bağlanmışım, kollarım arkamdan bağlıydı ve bacaklarım zincirlenmişti.

"Tekrar hoş geldiniz," dedi Belphegor üzerime doğru gelirken. "Yolculuğun iyi geçti mi?"

"Siktir git."

"Yani annen senden nefret ediyordu. İlginç." Çıplak odadaki masaya doğru yürüdü, botları yere ağır ağır basıyordu. Bir kadeh kanlı şarap doldurdu ve bir yudum aldı.

Beni yakaladığından beri ne kadar zaman geçmişti? Bir gün mü? İki gün mü? O kadar uzun değildi ama bir ömür gibi geldi.

Belphegor gücünü düşüncelerimi araştırmak için kullanıyordu. Uzun zamandır aklımdan çıkarmaya çalıştığım anıları yeniden yaşamamı sağlıyordu. Geçmişim ve benim hakkımda ne kadar çok şey öğrenirse, zihnim ona o kadar çok açılıyor ve bir şeyleri saklamak o kadar zorlaşıyordu.

Lucifer'in kılıcının yerini öğrenmek istiyordu. Çünkü şu anda kılıcın bizim malikanemizde olduğundan şüpheleniyordu ama emin değildi. Ve orada olsa bile, koordinatlar değiştirilmişti, bu da evimizin etrafındaki bariyeri onun için imkansız hale getiriyordu.

Lazarus geçen yıl yerimiz açığa çıktıktan sonra bizi saklamak için güçlü bir koruma kullanmıştı. Clara da büyüsünü kullanarak yardım etmişti. Belphegor bariyeri tekrar aşamazdı. Eğer benim bununla bir ilgim yoksa.

Teslim olmayacağım.

"Gray tatlı birinin senden geldiğine inanamıyorum."

Belphegor'un kahverengi gözleri tekrar bana kaydı ve içkisini masaya bıraktı. Şehvetin bana baktığında görmesini sağladığı renk neydi? Mavinin eşsiz bir tonu. "Gradyn her zaman nazik bir kalbe sahip olmuştur. Onu ne kadar zorlarsam zorlayayım bunu korudu."

"Onun kafasını hiç karıştırdın mı?" "Asla."

"Güzel." Başımı sandalyenin arkasına yasladım. Bileklerimdeki kelepçeler gibi sandalyenin kenarlarına da beni daha fazla zapt etmek için rünler kazınmıştı.

Kahretsin, yorgundum. Fiziksel ve zihinsel olarak tükenmişim. Ama kırılmayacaktım. Ona asla istediğini vermeyecektim.

"Devam edelim," dedi Belphegor. Parmak uçlarını şakaklarıma yerleştirdi ve dünya yeniden kayboldu.

O odada saatler geçti, pencere yoktu, dinlenmek yoktu. Benden, ondan ve bana yeniden yaşattığı boktan şeylerden başka bir şey yoktu. Geçmişimi öğrendikten sonra yöntemlerini değiştirmeye başladı. Artık anılarımı görmüyordum.

Onun yerine, en kötü kabuslarımı görmemi sağladı.

Daman'ın göğsünde kocaman bir delik vardı. Az önce kalbine göksel bir bıçak saplanmıştı ve karların içinde ölmek üzereydi. Elimi yaranın üzerine koyup onu iyileştirmeye çalışırken parmaklarımdaki boşluklardan sızan sonsuz kırmızı bir akıntıyla yaradan kan akıyordu.

"Beni bırakma!" Yalvardım.

"B," dedi Daman titreyerek son bir nefes daha vermeden önce. Yeşil gözlerindeki ışığın kayboluşunu izledim.

Ölmüştü.

Onu göğsüme çektim ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım, öyle yüksek sesle çığlık attım ki boğazım düğümlendi. Kardeşim. En iyi arkadaşım. Öldü. Tıpkı Kallias gibi. Onu da kurtaramamıştım.

"Çok acı çekiyorsun," dedi Belphegor, sesi sadece benim için yarattığı kâbus dünyasında kanıyordu. "Bunu nasıl durduracağını biliyorsun."

Yüzümü Daman'ın siyah saçlarına bastırdım ve ağladım. Teni o kadar güzeldi ki

Soğu

k. "Bellamy."

"Git kendini becer," dedim Belphegor'a. "Bu gerçek değil." Ama gerçek gibiydi.

"O ölmedi." Ama kollarımda kıpırdamıyordu.

Kabus kayboldu ve loş oda beni bir kez daha çevreledi. Daman burada değildi. Kan yoktu. Yanaklarım ıslaktı.

"Etkilendim," dedi Belphegor. "Açgözlülük onu kırmadan önce bu kadar uzun süre dayanamamıştı."

Dilimin ucunda acı bir söz vardı ama çok uykuluydum. Bir Nefilim olarak bir ölümlü kadar uykuya ihtiyacım yoktu ama insan yanımin yine de dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ve vücudum seks eksikliği yüzünden zaten zayıf düşmüştü.

Şehvet içimde acınası bir şekilde sızlandı.

Kapı açılmadan önce keskin bir ses duyuldu. "General," dedi dişi bir iblis. "Kral Asa sizi görmek istiyor."

Belphegor alçak ve nahoş bir ses çıkardı. "Hemen geliyorum. Kralı bekletmek istemem."

Tamamen tükenmenin eşiğindeyken ve bayılmak üzereyken bile, onun acı tonunu anladım.

"Cennette sorun mu var?" Mırıldandım.

Belphegor'un soğuk bakışları dikildi. "Yapabiliyorken dinlen. Buna daha sonra devam edeceğiz."

"Tamam, baba."

Burun delikleri alevlendi ve bana vuracakmış gibi göründü. Ama sonra arkasını döndü ve kapıyı arkasından çarparak odadan hışım ile çıktı. Sonunda yalnız kalınca, yüz ifademin kaymasına izin verdim ve küçük bir inilti çıkardım.

Fiziksel işkenceyi kaldırabilirim. Ama bu psikolojik bok? Hay sikeyim. Belphegor gittikten sonra uzun süre uyuyamadım. Gözlerimi her kapattığımda, Daman'ı kollarımda ölü görüyordum. Kanının kokusunu alabiliyordum.

Uykusuzluk ve karanlık bir odada kilitli kalarak saatler süren yoğun psikolojik işkence, gerçekliğe olan bağlılığımı zayıflattı.

Daman gerçekten ölmüş müydü? Savaşı kaybetmiş miydik? Ben neden buradaydım?

Sorular. Kafa karışıklığı. Hiçbir şeye anlam veremiyordum. Sadece durmasını istediğimi biliyordum. Her şeyin. Eve gitmek istiyordum.

Zihnimin sınırları çözülmeye başladığında onu hissettim. Hava değişti, akıntılar yön değiştirdi. Odanın soğuk rutubetine rağmen tenim ısındı. Bu bana berraklık verdi. En azından biraz.

"Sana ne yaptı böyle?" Phoenix sanki daha çok kendi kendine soruyormuş gibi nefesinin altından sordu. Saçlarımı okşadığında, dokunuşu o kadar nazikti ki

Gözlerimin arkası acıdı. Yüzümü kendisiyle buluşacak şekilde çevirdi, bu hareketi tıpkı okşaması gibi nazikti.

"*Dokun,*" diye sızlandı Lust.

Gücü bastıran kelepçelerle, Lust'ın Phoenix'i okuması daha zordu. Ama kelepçeler olmadan da aynı sonucu elde etmiştim. İblis bana baktığında varsayılan ela gözlerimi gördü. Bu, Lust'ın Daman'ı okuyamadığı ve Daman'ın her türlü göz rengini görmesine neden olduğu zamankinden farklıydı.

Phoenix ile Lust herhangi bir renge dönüşemiyordu. Şaşkına dönmüştü. "Lanet olsun," dedi Phoenix. "Berbat durumdasın."

"Hâlâ senden daha ateşli."

Alay etti ama keskin bir tarafı vardı. Boğazında bir düğüm varmış gibi. "Sen hiç susmaz mısın, Nephilim? Bir gün sana o ukala ağzınla ilgili bir ders vereceğim."

"Söz mü?"

O viski gözleri benimkilerle buluştu, açık tonların karıştığı derin kahverengi havuzlar. "İğrençsin. Gel hadi. Temizlenmene yardım edeyim."

Zincirler bacaklarımdan düştü ve kollarımı sıkıştıran baskı hafifledi. Onu yere serip kaçmak için mükemmel bir fırsattı ama çok güçsüzdüm. Ayrıca, bileklerimdeki sihirli kelepçeler hâlâ duruyordu. Yorgunluktan yere yığılmadan önce fazla uzağa gidemezdim.

"Bu küçük arkadaşlarını kızdırmayacak mı?" Oturmama yardım ederken ona doğru çökerek sordum.

"Ne düşündükleri umurumda değil. Burada olmak istediğim için buradayım." "Öyle mi? Peki neden olmak istiyorsun?"

Phoenix bir kolunu belime doladı. "Bu kadar kokmak için fazla güzelsin."

Gülmeye çalıştım ama çok yorgundum. İblisin yalan söyleyip söylemediğini bilmiyordum. Ama banyo fikri kaçırılmayacak kadar güzeldi.

Işınlanmak baş döndürücüydü. Bir saniye önce o pis, karanlık odadayken, bir saniye sonra mermer zeminli, süslü aydınlatma armatürleri ve iki yetişkin erkeğin sığabileceği büyüklükte pençe ayaklı bir küveti olan geniş bir banyodaydık.

Ani parlaklığa karşı gözlerimi kısıtım. O kadar uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra, bu retinalarıma bir saldırıydı.

"Özür dilerim." Phoenix ışıkları ayarladı ve hafifçe kararttı. "Daha iyi misin?"

Ona ters ters baktım. "Bu bir çeşit numara mı? İyi polis ve kötü polis mi? Belphegor kafamı karıştırıyor, sonra da sen her şeyi yoluna koymak için araya mı giriyorsun? Gardımı düşürmemi mi sağlıyorsun?"

İşbirlikçi piçler için bunu es geçmezdim. Sırttan bıçaklama taktikleri tamamen onların işine geliyordu.

"Böyle mi düşünüyorsun?" Bakışlarıma karşılık verirken ifadesi sertleşti.

"Yoksa neden bana karşı bu kadar nazik olasın ki? Arkadaş olduğumuz için olmadığına eminim."

Phoenix yaklaştı. Benden yaklaşık iki santim kısaydı ama güçlü bir varlığı vardı. Ya da belki de sadece onun yanındayken ruhumun nasıl sakinleştiğinden dolayı güçlüydü.

"Aklına başka bir neden gelmiyor mu?" diye sordu, eli çıplak yanımda durdu. Dokunuşu damarlarıma bir sıcaklık hücumu gönderdi.

"Çek o pis ellerini üzerimden, iblis."

Daha yakına eğildi, kulağıma fısıldarken odun dumanı ve baharat kokusunu da beraberinde getirdi, "Yap beni."

Boynumdaki nefesi tüylerimi diken diken ediyordu. Onu bu kadar çok istememden nefret ediyordum. Bana asla sahip olamayacağım bir eş verdiği için kaderden nefret ediyordum. Sahip olmamam gereken birini.

"Dokun," diye sızlandı Lust. "Öpücük."

Bu arzuya teslim olmaya çok yaklaşmıştım. Çok yakındım. Onunla çarpışmak, vücudunu sahiplenirken dudaklarını da sahiplenmek ruhumu titreten bir ihtiyaçtı. Bu dürtüyle içimdeki her şeyle savaştım.

"Bu kelepçelerin içinde olduğum için kendini beğenmişsin," diye mırıldandım, yüzümü yanaklarımızın birbirine değdiği yere doğru çevirdim. Çenemdeki günler öncesinden kalma kirli sakal onun temiz tıraşlı tenine değiyordu. "Ama bir gün seni dize getireceğim."

"İşte yine benimle alay ediyorsun." Phoenix ellerini yanlarımda gezdirdi. Parmak uçları titreyen bir alev gibi etimi öptü, karıncalanma sıcaklığını hissetmeme izin verecek kadar uzakta tutulan ama yanığın acısını hissedecek kadar yakın olmayan bir alev.

O yanığın eninde sonunda geleceğini biliyordum. Bu kaçınılmazdı. Şiddetli bir ateşin üzerine benzin döküldüğünde, ardındaki her şeyi yakıp kavuran bir cehenneme neden olur. Tam bir yıkım. Eğer o yola girersek bizim için tek son buydu.

"Bana yardım ettiğini öğrendiğinde o uzun saçlı serserinin ne yapacağından endişelenmiyor musun?"

Phoenix küçük bir adım geri çekildi. "Kralıma saygısızlık etme." "Yoksa ne yaparsın? Bana şaplak mı atarsın?"

"Her zaman bu kadar kavgacı olmak zorunda mısın?" Phoenix ayaklı küvete yaklaştı ve suyu çalıştırdı, tahliye tıpasını takmadan önce suyu ısıttı. "Neden burada olduğuma dair kendimce sebeplerim var. Ve hayır, senin onlara hakkın yok."

İçime bir yorgunluk dalgası çöktü ve tezgâha yaslandım. O küvetle meşgulken, ben de etrafta bir şeyler aradım, yakalayabileceğim herhangi bir şey. Yeterince sert sallarsanız bir saç fırçası bile silah olabilirdi. Ama gerçekten onu bayıltacak kadar sert vurmak istiyor muydum? Yapabilir miydim?

"Her ne düşünüyorsan, unutabilirsin." Phoenix bana baktı. "Kıyafetlerini çıkar."

Ah, siktir. Bu dört kelime tüm kanımı sikime akıttı. Şehvet açgözlüydü. İyi bir sikiş için çaresizdim. Lanet olsun. Ben de öyleydim.

Ama Phoenix ile değil. Onunla asla.

Onunla göz teması kurarak kot pantolonumun düğmesini açtım ve küvete doğru ilerledim. Bakışları vücudumda gezinirken koyulaştı, pantolonumu kalçalarımın altına itip külotumdaki şişkinliği ortaya çıkarırken kasıklarımın altına kaldı. Sayılamayacak kadar çok insanın önünde çıplak kalmıştım. Ancak, başparmaklarım külotumun bel bandının altından kayarken tereddüt ettim. Her şeyi ona göstermek... farklı görünüyordu.

Phoenix aramızdaki boşluğu kapattı ve ellerini benimkilerle değiştirdi. "Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyordu."

"İhtiyacım olan şey geri çekilmen." Ama lanet olsun ki bunu söylerken sesim kalınlaşmadı. Nabzım hızlandı.

"Eğer istediğin buysa." Eli kalçamdan çekildi ve geri adım attı. "Bu anlaşmadan ben de memnun değilim, bilesin diye söylüyorum. Bu diyardan çıkıp kendi diyarına dönmeni tercih ederim."

"Neden? Tutsağın olmam sana avantaj sağlıyor." Phoenix cevap vermedi.

Ben soyunmayı bitirirken gözlerini kaçırdı. Bu kadar saygılı olması beni şok etmişti. Ancak küvete girdiğimde bana tekrar baktı.

"Yıkanmak için yardıma ihtiyacın var mı, yoksa en azından bu kadarını yapabilir misin?"

Beni yıkayacağı düşüncesi kanımı daha da ısıttı. Sikim seğirdi. "Sanırım idare edebilirim."

"Güzel."

Phoenix beni banyoda yalnız bırakarak ortadan kayboldu. Yine de bir şey denemem ihtimaline karşı fazla uzaklaşmadığından *şüpheleniyordum*. Şaka yapıyordu. Bir kaçış planlayamayacak kadar yorgundum. Ve gerçekten kokuyordum. Banyo öncelikliydi.

Hafifçe inledim ve küvette daha aşağıya doğru çöktüm. Sıcak su sıkı kaslarımda inanılmaz bir his uyandırıyor. Saçlarımı yıkadım, gücüm gittikçe azalıyordu. Aklım da pek iyi bir yerde değildi. Phoenix dikkatimi dağıtmıştı ama şimdi yalnız olduğum için Belphegor'un kafama zorla soktuğu rahatsız edici şeyler geri dönmüştü. Kardeşim ölmüştü. Kanı ellerimde.

Ellerimi fırçaladım. Sonra tekrar fırçaladım. Bileklerimi bağlayan kelepçeler yıkamayı biraz zorlaştırıyordu. Kilidi açmaya çalışırken rünler morun daha parlak bir tonunda parlıyordu.

"Enerjini boşa harcıyorsun."

Soluma baktım. Phoenix bir koluna asılı giysilerle geri dönmüştü. İfademdeki bir şey yüzündeki alaycı bakışı sildi. Küvete yaklaşımadan önce giysileri tezgâhın üzerine koydu.

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," dedim ve sabunu doğrudan üzerime köpürterek

Cilt.

"Belphegor sana ne gösterdi?"

"Bunun bir önemi var mı? Beni kırmadı ve asla da kırmayacak."

"olmak zorunda değil," dedi Phoenix. "Sadece ona ne bilmek istiyor."

"Ah." Kalbimin üzerine bir ağırlık çöktü. "Demek bu kadar iyi davranmanın nedeni buydu. Bana biraz nezaket gösterip güvenimi kazanabileceğini düşündün. Sonra da beni teslim olmaya ikna etmeye mi çalıştın?"

"Bu benim-"

"Kapa çeneni, Phoenix." Sudan çıktım ve küvetin yanındaki askılıktan bir havlu kaptım. "Tüm tanrılara yemin ederim ki, bir kelime daha edersen o lanet olası boğazını koparırım."

Cevap vermedi. Akıllıca.

Kurulanmayı bitirdim, ama ileri doğru adım atmak üzereyken son gücümü de kaybettim ve tökezledim. Phoenix beni göğsüne yasladı. Ve lanet olsun.

gözlerim ikinci kez acıdı.

"Bırak beni," diye hırladım. Sesim biraz çatallaştı.

"Hayır."

Phoenix'e bu kadar yaklaşmışken, kafamdaki kötü şeyler daha da arttı. Yıpranmış sinirlerim gevşedi ve rahatladım. Belki de sonunda fiziksel sınıırıma ulaştığım içindi, ama savaşımayı bıraktım ve kendimi ona bastırdım. Onu içime çektim. Dumanlı kokusu sıcak bir ateş gibiydi. Rahatlatıcı.

Kollarını bana doladı ve tüm ağırlığımla beni tuttu. Gözlerim kapandı. Onları daha fazla açık tutamadım.

Phoenix parmaklarını saçlarıımın arkasından geçirdi. Diğer her şey kaybolmadan önce hatırladığım son şey buydu.

Beşinci Bölüm

Phoenix

"Uyuyor."

Asa kadehinin kenarından bana baktı. "Ruhu nasıl?"

"Güçlü," diye yalan söyledim. Bellamy her zamanki gibi alıngan ve hırçındı ama Belphegor onu gösterdiğinden daha fazla hırpalamıştı. Henüz kırılmamıştı ama onu bir arada tutan son iplerin de kopması an meselesiydi.

Ve bu... bu beni kızdırdı.

Bellamy'nin kırılmasını istemedim. Ancak Kral Asa'nın zaferi buna bağlıydı. Kendimi tam da böyle bir çıkmazın içinde bulmuştum. Hepsi lanet olası kader arkadaşı bağlantısı yüzünden - onun yanında olduğum her seferinde cızırdayan bir bağlantı.

"Şu anda güçlü olabilir ama bu değişecek. Belphegor bunu görecektir." Asa sandalyeden kalkmadan önce şarabını bitirdi, siyah saçları sırtından aşağı dökülüyordu. "Senin de rolünü oynamaya devam etmeni bekliyorum Anka Kuşu."

"Tabii ki."

"Buradaki ilk gecesinde ona yemek getirmen çok akıllıca." Asa balkona çıktı, ben de onu takip ettim. Kollarını korkuluklara dayadı. "Bir an için güvenime ihanet etmek istediğini düşündüm. Ama sonra bakış açını anladım. Bu Nefilimlerin nasıl düşündüğünü biliyorsun. Onları nasıl kıracağını biliyorsun. Bu yüzden sen ve ben birlikte çok iyi çalışıyoruz. Zihinlerimiz birbirine benziyor. İkimiz de manipülasyon için yaratılmışız. Zalimlik."

Gerçeği mi? Asa'nın yemeği öğrenmesini hiç istememiştim ama ertesi sabah ilk kontrol sırasında bir gardiyan lanet olası elma çekirdeği ve biraz ekmek kırıntısı bulmuştu ve durumun önüne geçmek için Asa'ya yemeği getirenin ben olduğumu söylemiştim. Bellamy'nin güvenini yavaş yavaş kazanmak için.

Asa bana inandı.

"Onları nezaketle öldürün," dedim bakışlarımı sonsuz karanlıktaki gökyüzüne kaldırarak. "Bellamy'nin beni fark ettiğini söylemeliyim. Bunun bir numara olduğundan şüpheleniyor."

Onu kandırmak Asa'nın fikriydi. İçime sinmemişti ama kabul etmiştim. Mecburdum.

"Bırak ne istiyorsa ondan şüphelensin," dedi Asa. "Çaresiz kaldığında bunun bir önemi kalmayacak. Onu o kirli hücreye geri atmadan önce rahatça dinlenmesi için zaman vereceğiz. Bir çocuğa lolipop verip sonra da elinden almak gibi. Belphegor yine kafasını karıştıracak ve ruhunu daha da kıracak. Birkaç gün süren zihinsel işkenceden, yemeksiz ve az uykudan sonra, bir parça nezaket için bile açlık çekecek. İşte o zaman ona geri döneceksin."

"Bunun için başka biri daha uygun olmaz mıydı?" Ben sordum. "Bellamy ve diğer Nefilim benden nefret ediyor. Bana asla güvenmezler."

Asa'nın gözleri benimkilere kaydı. "Sana güvenmek mi? Muhtemelen haklısın. Ama Şehvet'in senin için yumuşak bir noktası var. Ve biz de o noktayı hedef alacağız." Yüzümdeki şaşkın ifade karşısında kral sırtıttı. "Beni aptal mı sanıyorsun, Phoenix? Karayipler'deki savaş sırasında senin hayatını bağışladı. Ve aylar önce o depoda, senin için ölümcül olabilecek bir yarayı iyileştirdi." Göğsümün ortasını dürttü. "O kurşun kalbini deldi. Merak ediyorum... O gece başka bir şey de kalbini deldi mi?"

Damarlarımda endişe dolaşıyordu. "Ona karşı bir şeyler hissedip hissetmediğimi mi sorguluyorsun?"

Başını yana eğdi. "Öyle mi?"

"Hayır. Ona karşı gösterdiğim tüm nezaket rol icabıdır."

"Güzel." Asa elini göğsümden indirdi. "Bu şekilde kalsın."

Bellamy'nin banyodan sonra bana nasıl sarıldığını hatırladım. Parmaklarımı saçlarında gezdirirken, yorgunluktan bayılmadan önce küçük bir inilti çıkarmıştı. Ona öyle sarılmak mı? Göğsümde anlam veremediğim duygular dönüp duruyordu. Daha sonra Asa'ya haber vermeden önce onu yatağına taşıdım.

"Ya bu işe yaramazsa?" diye sordum. "Ya Belphegor'a kılıcın yerini asla söylemezse?"

Omuz silkti. "Eğer bu plan başarısız olursa, her zaman bir alternatif vardır." "Alternatif mi?"

Asa gülümsedi. Sayısız kez gördüğüm yavaş, sadist bir gülümsemeydi, genellikle eli boğazımdayken ve beni yatağa yapıştırırken olurdu. Kendinden küçükleri döven bir kabadayı gibi güçten besleniyordu. "Eğer bir mucize olur da Bellamy'nin zihni kırılmazsa, ben onun bedenini kıracağım. Onu parçalara ayıracağım, parça parça ve o parçaları kardeşlerine göndereceğim."

Balkon korkuluklarını sıkıca kavradım. "Kardeşlerinden bahsetmişken, onlardan haber var mı?"

"Çıt yok. Belki onlara Lust'un parmaklarından birkaç tane gönderdiğimde konuşmaya başlarlar. Elbette göksel bir bıçakla kesilmiş, böylece kendini iyileştiremez ve onları tekrar büyütemez. Bu işe yaramazsa, ayak parmaklarına geçeceğim. Sonra kulaklarına. Hayatta kalmak için ihtiyacı olmayan her parçasını keseceğim. Acıyı hissetmek için yaşamasını istiyorum."

Boğazımda safra birikti. Asa'nın zalimliği geçmişte beni hiç rahatsız etmemişti. Ne onu kızdırdıkları için daha düşük seviyeli iblisleri öldürdüğünde, ne de Azrail'i onu serbest bırakması için kandırdığında. Bazen biraz eğlenmesem de her zaman bundan etkilenmemiştim.

Ama bu Bellamy ile mi? Bu beni hasta etti.

Asa bir el hareketiyle, "," dedi.

Şok olmuş bir halde olduğum yerde bocaladım. Genellikle akşam toplantılarımızdan sonra, beni yatağa yatırıp becerebilmek için soyunmamı emrederdi. Bu değişiklik umurunda mıydı? Hayır. Ama garipti ve beni huzursuz ediyordu. "Yersiz konuştuğum için beni bağışlayın ama sizi bir şekilde rahatsız mı ettim kralım?"

Asa'nın yüz hatları sertleşti. "Onun gibi kokuyorsun. Bu beni iğrendiriyor. Bu gece için odama başka bir erkek çağıracağım. Şimdi seni bu iğrenç kokudan kurtarmak için derini yüzmeye karar vermeden önce git."

Başımı ona doğru eğdim ve balkondan kaybolup yatak odamda yeniden belirdim. Asa son derece sahipleniciydi. En sevdiği oyuncakları söz konusu olduğunda -benim gibi- onlara başka kimsenin dokunmasını istemezdi. Şımarık bir çocuk gibiydi.

Bellamy ve ben cinsel bir şey yapmamıştık ama bayıldığında çıplak vücudu üzerimdeydi. Asa'yı kızdırmak için tek gereken buydu.

Onu bu şekilde ilk kez kızdırmıyordum.

Geçen yıl, Elon adında bir Nefilim lanetli oğullara ve müttefiklerine ihanet etmiş, onların yerine bize yardım etmişti. Çok sevimliydi, ayrıca Bellamy gibi kokuyordu, bu da bana ihanet ettiklerini gösteriyordu. Bu gerçek sayesinde onunla takılmaya başlamıştım. Sahip olamadığım sinir bozucu erkeğe yakın hissetmek için her şeyi yapardım. Asa ondan sonra neredeyse iki hafta boyunca bana dokunmadı.

Banyoya giderken gömleğimin düğmelerini açtım ve omuzlarımdan aşağı kaydurdım. Göğsümün ortasında kurşun büyüklüğünde bir yara izi vardı. Kollarında ölmek üzereyken Bellamy'nin gözlerindeki o çaresiz bakışı hatırlayarak yaranın dışını inceledim.

Anıyı bir kenara iterek duş için suyu açtım ve akıntının altına girdim, saçlarımı ıslatırken başımı aşağı doğru eğdim.

Asa bir konuda haklıydı. İkimiz de usta manipölatörlerdik. Hayat büyük bir ve taşlarınızı akıllıca tahtanın üzerinde hareket ettirmeniz gerekiyordu. Kazanmak için ne gerekiyorsa yapmalıydınız. Her şeyi feda etmeliydiniz, insanları bile.

Aletim bacaklarımın arasında sertleşti. Cinsel ve duygusal olarak hüsrana uğramıştım. Bellamy beni hem şehvet hem de kızgınlıkla çılgına çeviriyordu. Kızgınlık daha çok ona asla sahip olamayacağımı bilmekten kaynaklanıyordu. Kokusu tenime sinmişken, neredeyse o duşta benimle birlikteymiş gibi davranabilirdim.

Elim şaftımın etrafında kapanırken gözlerimi kapattım. Nefesimin altında biraz inleyerek kendimi yavaşça çektim. Bellamy'yi dizlerinin üzerinde, ben onun tatlı ağzına doğru iterken dudaklarının aletimin etrafında gerildiğini hayal ettim.

Beni derin derin yuttuğunu, her şeyimi boğazına aldığını hayal ederken elim daha hızlı hareket ediyordu. Beni ağzıyla becerirken gözleri benimkilere dikiliyordu. Bahse girerim harika bir kafa veriyordu. Binlerce yıllık deneyim ona bir iki şey öğretmiş olmalıydı.

"," diye tısladım üssümde basınç oluşurken. Dayanamayacaktım.

Yumuşak bir homurtuyla boşaldım, yükümü fişkırtan bir akıntıya boşaltırken sikim seğiriyordu. Su onu yıkayıp götürdü. Zayıf orgazm beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Kesinlikle beni doyurmaya yetmemişti. Ama Asa ile seks yapmak bana hemen hemen aynı seviyede zevk veriyordu. Korkunç değildi ama akıllara durgunluk veren bir şey de değildi.

Unutulabilir.

Bellamy ile seks nasıl olurdu? Sikerim. *O konuya girme bile.*

Bu asla olmaz.

Kurulanıp giyindikten sonra balkonuma çıktım. Küçük olmasına rağmen bana kalenin yanındaki ormanın manzarasını sunuyordu. Uzaklarda, alevlerin parıltısı karanlığı aydınlatıyordu. Orası ruhların sonsuza dek yandığı yerd.

Bellamy yeraltı dünyasında ölseydi, orada da yanar mıydı?

Odasına ışınlandım.

Bellamy'nin göğsü, uyurken aldığı nefeslerle birlikte usulca inip kalkıyordu. Kapıyı iblisler koruyordu ve pencere parmaklıklarla kapatılmıştı. Balkon yoktu. Gücü yetse bile kaçmasının hiçbir yolu yoktu. Zindandan daha güzel olsa da, yine de bir hücreydi.

Parmaklarımı saçlarının üzerinde gezdirdim, ona dokunmadım ama dokunmayı diledim. Dokunsam bile duramazdım. Güzelliğiyle yıkıcıydı. Kokusu tüm parfümlerden daha güzeldi ve sesi, en iyi enstrümanlarda çalınan tüm güzel notaların tek bir ruhu harekete geçiren desibelde birleşmesi gibiydi.

Neden kardeşleri onun için gelmemişti?

Kanım kaynadı.

Diyarlar arasında hareket etmek için portallara veya ışınlanma taşlarına ihtiyaç duyan Asa ve Belphegor'un aksine, belirli bir güç seviyesindeki iblisler birinden diğerine anında seyahat edebilirdi. Başkalarını da yanımızda götürebiliyorduk, beni kullanmalarının bir yolu da buydu. Ben onların kaçış arabasıydım, işler çığırından çıktığında onlara kolay bir kaçış yolu sağlıyordum.

Başka bir avantajı? Bana biraz özgürlük sağlıyordu. Asa'nın yeraltı dünyasına kimin girip çıktığını takip eden casusları vardı ama ben çoğu zaman onların radarından gizlice kaçabiliyordum. Ve Asa şu anda kalenin diğer tarafındaki odasında iki erkekle seviştiği için yokluğumu fark etmezdi.

Aklıma Echo Bay geldi.

Bariyerin etrafındaki koruma, doğrudan Nefilim'in malikânesine ışınlanmamı engelliyordu, ayrıca bariyeri ilk kez aştıktan sonra ekstra korumalar eklenmişti. Bırakın içeri girmeyi, yerini bile tespit etmem mümkün değildi. Bu nedenle, kasabaya uğramaya karar verdim ve yaver giderse kardeşler avlanıyor olacaktı, böylece onlardan birinin izini sürebilecektim.

Onları bulursam ne yaparım? Umarım beni bir dal gibi kırmaya çalışmadan önce onlarla mantıklı bir şekilde konuşurum.

Ana Cadde'nin kenarındaki karanlık bir ara sokakta cisimleştim. İnsanlar liman boyunca uzanan restoranlarda yemek yiyor, diğerleri ise kapanma saati yaklaşan butikleri ziyaret ediyordu. Ara sokaktan çıktım ve kaldırımdan aşağı doğru yürüdüm. Barlar, yarı fiyatına içkiler ve bir dolarlık margaritalarla "bayanlar gecesi" reklamı yapıyordu.

Üç ay önce, tüm dünya sokaklarda dolaşan ve insanları parçalayan gerçek canavarlarla kaosa sürüklenmişti. Purah ölüleri çağırmış ve o vahşi, yürüyen cesetler manşetlere çıkmış ve bir zamanlar tamamen kurgu olduğuna inanılan zombi kıyametinin aslında gerçek olduğunun kanıtı olarak tüm haber kanallarında gösterilmişti.

Lanet Purah ve onun cadı gibi kıkırdaması. Ürkütücü piç.

Yakınlarda başka iblis hissetmedim ve Nephilim her gece Echo Körfezi'nde söz konusu öldürmek için devriye , onların

Şu anda etrafta. Ben de aklıma gelen diğer yere gittim.

Krave. Doğaüstü varlıklar için bir gece kulübü. Kurtadamların, vampirlerin, orakçıların, perilerin ve hatta iblislerin insanlar tarafından keşfedilme endişesi olmadan stres atıp rahatlayabilecekleri bir yer.

İlginçtir ki, kulübe adım attığınız andan itibaren "şiddet yok" politikası da vardı. Yani Nephilim kardeşler *oradaysa*, saldırı köpekleri Galen'i üzerime salamazlardı.

Yaşasın küçük iyilikler.

İri yarı bir kurt adam girişin dışında duruyordu. Yaklaştığımda gözlerini kıstı. Yanından geçerken ona başımı salladım ama beni durdurmadı. Gerçekten de iblislerin içeri girmesine izin veriyorlardı. En azından bu iyiydi.

İlk defa gerçekten kulübe girmiştım. Normalde uzaktan izlerdim. Takılmak için geldiğinde *onu* izler ve kendimi içeri dalıp becerdiği kişiyi parçalamamaya zorlardım. Konuşacak yerim olduğundan değil.

Müziğin tiz sesi göğsümde titreşirken, ben daha da ileriye doğru adım attım.

Kulüp.

Seks, tütsü, ambrosia ve likörün tatlı notalarının birleşimi havayı deldi. Dans pistinde bir vücut denizi dalgalanıyor, dans ederken, öpüşürken ve elleşirken üzerlerinde yanıp sönen ışıklar formlarını vurguluyordu. Yarı çıplak kadınlar, G-string ve ince topuklu ayakkabılardan başka bir şey giymeden yükseltilmiş platformlar üzerinde dans ediyordu. İki adam kalabalığın üzerinde asılı duran bir kafesin içinde sallanıyor, biri diğerinin arkasında boynunu öpüyor, elleri kaygan karın kaslarının üzerinde geziniyordu.

Biri saçımın arkasından tutup beni geriye doğru çekti. Sonra bir çift öfkeli gözle karşılaştım. Canlı kızıl saçları, kaş, burun ve dudak piercingleriyle tam bir punk'a benziyordu. Buna uygun bir tavrı vardı.

"Açgözlülük," dedim soğuk bir ses tonuyla. "Seni gördüğüme sevindim."

"Burada ne halt ediyorsun?" Castor hırladı ve saçlarımı sıkıca kavradı. Titriyordu. Bu kadar agresif olduğu için onu suçlayamazdım. Geçen yıl Kyo'nun sırtına bir hançer sapladığımda neredeyse arkadaşını öldürüyordum. O zamandan beri de başlarına biraz bela açmış olabilirim. Sadece birazcık.

"Bırak onu Castor," dedi Nephilim kardeşlerden daha makul olanı yaklaşırken. Alastair'in saçları sarının o kadar soluk bir tonuydu ki beyaz görünüyordu ve neon ışıklarının saç tellerinde yansımaya izin veriyordu. Mor, mavi ve kırmızı.

"Bırakalım gitsin mi?" Castor sesi çakıllı bir şekilde sordu. "Bunu neden yapayım ki Al? Bu herif bu gece ölecek."

"Bu bir emirdir," diye tersledi Alastair.

Castor anında elini saçlarından çekti. Yine de gözleri içimi yakarken, o kaynayan öfke dağılmadı. Kyo onun yanına geldi ve bir elini Castor'un sırtının alt kısmına koydu. Eşinin gelişiyle Greed'de anında bir değişiklik oldu, keskin kenarını yumuşatan bir sakinlik.

Bu duyguyu çok iyi anlıyordum. Bu yüzden bu lanet olası piçlerin izini . Hiçbiri için şey hissetmiyordum. Ama Bellamy farklı bir hikayeydi.

"Daha özel bir yere gitmeliyiz," dedim Alastair'e. "Konuşmamız gereken bir şey var."

"Tartışacağımız tek şey seni en iyi nasıl öldüreceğimiz olacak," Castor dedi.

"Yeter, Cas," dedi Alastair ona, buzbakışları bana yönelmeden önce.

"Ortaya çıkmanın zamanı gelmişti."

Kafam karışmıştı. "Geleceğimi biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum." Nephilim'in lideri ana bar istasyonunun diğer tarafındaki bir kapıya doğru yöneldi. Kapıyı koruyan fedai göz önüne alındığında VIP'ler için yapılmış gibi görünüyordu. Kulübün girişindeki gibi bir başka dev kurt.

"Kıvılda." Castor beni ileri itmek için omzumu itti.

"Çek ellerini, Greed," diye karşılık verdim. "Yoksa kendini kontrol etmekten aciz misin?"

"Yapabilirim. Sadece istemiyorum."

"Neyse ki benim için başka seçeneğin yok." Alastair'i takip etmeden önce gömleğimin önünü düzelttim. İyi bir dövüşçüydüm ama aptal değildim. Bu kardeşlerle boy ölçüşemezdim. Asa kadar güçlüydüler.

Tek avantajım ışınlanma yeteneğimdi. İşler kötüye gidiyormuş gibi görüldüğünde ortadan kaybolurdum. Tıpkı her zaman yaptığım gibi.

Alastair bizi kendi özel barı, deri koltukları ve birkaç duvara monte edilmiş, ekranları şu anda siyah olan televizyonları olan şık bir salona götürdü. Bir koltuğun yanında durdu ve elini üstüne koydu ama oturmadı.

"Diğerleri birazdan burada olur," dedi parmağıyla bir işaret yaparak.

Castor bana dudak büktü. "Benim kötü olduğumu mu düşünüyorsun?"

Galen buraya gelene kadar bekle.

Seni parçalayacak."

"."

"Galen bize katılmayacak," dedi Alastair. "Öfke onu tüketecek ve bu gerçekleşirse durdurulamaz olacak. Bunu riske atamam. Ona ve Simon'a, Gray ve Mason'la birlikte malikanede kalmalarını emrettim."

"Onlar üzerinde tam kontrolünüz yok mu?" diye sordum. "Pride olarak tüm günahlara hükmediyorsun."

"Onlar üzerinde yetkim var, evet, ama Galen'i tamamen ele geçirdiğinde ben bile Gazap'ı kontrol edemem. Onun geride kalmasında ısrar ettiğim için bana teşekkür etmelisin iblis. Bu sayede bir gün daha yaşayabilirsin."

Kapı patlayarak açıldı ve siyah şapkasını arkaya doğru takmış, neredeyse Galen'inkine eşit büyüklükte kasları olan iri bir adam içeri daldı. Obur. Köklü bir öfke onu ele geçirmeden önce çılgın bakışları üzerime dikildi. Görünüşe göre hepsinin üzerinde böyle bir etkim vardı. Ne şanslıyım.

"Bell nerede?" Beni gömleğimin yakasından yakaladı. "Konuşmaya başlasan iyi olur, orospu çocuğu."

"Raiden." Alastair koltuklardan birini işaret etti. "Otur ve uslu dur."

"Nasıl bu kadar sakınsın?" Raiden ona sordu. "Bellamy iki gündür yok! Çok acı çekiyor! Hepimiz onun acısını hissettik. Peki onu geri getirmek için ne yaptık? Hiçbir şey. I-"

"Yeter," dedi Alastair.

Gözlerinden yaşlar süzülen Raiden beni iterek oturdu ve ellerini ensesinde birleştirerek öne doğru eğildi.

Daman ve Warrin en son gelenlerdi. Envy bana ters ters baktı ama tek kelime etmedi. Buz ejderhası kocası kolunu ona dolamış ve her hareketimi izliyordu. İkiisiyle de Hoia Baci'u'da savaşmıştım. Aramız pek iyi değildi.

"Hepiniz pisliksiniz, bunu biliyor musunuz?" Onlara olan öfkem kabarak tersledim. "Gluttony'nin de bahsettiği gibi, Bellamy iki gündür yeraltı dünyasında. Hakkında o kadar çok şey duyduğum kardeş sevgisi nerede? Uğruna cinayet işleyebileceğin sevgi? Orada zar zor tutunuyor."

"Belphegor'un neler yapabileceğini biliyorum," dedi Castor gözlerinde mesafeli bir bakış belirirken. "Beni birkaç saat içinde mahvetti. Bell'in bunu yaşadığını bilmek? Bu beni öldürüyor."

"O zaman neden bu konuda bir şey yapmadınız?"

"Neden umursuyorsun ki?" Daman yumruklarını sıkarak bana doğru bir adım attı. Warrin uzandı ve nazikçe kolunu yakaladı. "Sen Asa'nın küçük kaltağsın. Konnar'ın

Şiddete hayır politikasına lanet olsun, seni kendim öldüreceğim. O yüzden konuşmaya başla. Ne sikime buradasın?"

"Çünkü o Bellamy'nin arkadaşı," dedi Alastair.

Sözlerini sessizlik takip etti. Yüz ifadeleri öfke ve şok karışımıydı. Çoğunlukla şok.

"Bu doğru mu?" Raiden bana sordu.

Cevap veremedim. Kelimeleri tam anlamıyla çıkaramadım. Boğazım çok sıkıştı. Lanet kalbim doksana sıfır atıyordu.

"Bu yüzden seni Karayipler'de öldürmedi," dedi Castor, sanki büyük bir bulmacanın parçaları nihayet yerine oturuyormuş gibi. "Senin onun eşi olduğunu o zaman anladı. Hay sikeyim! Bunca zaman bunu bizden saklamış."

"Sana nasıl söyleyebildi?" Sesim gergin bir şekilde sordum. "Ben senin düşmanımın. Ben *onun* düşman. Hangi dünyada bu herhangi biri için iyi olabilir?"

"Bana söylemedi bile." Daman'ın yeşil gözleri Alastair'e kaydı. "Ama biliyordun. Nasıl?"

"Göksel alemdeki savaştan önce, Mason onu vurduktan sonra Phoenix'i iyileştirdi," diye yanıtladı Alastair. "Bellamy ve ben daha sonra çalışma odamda konuştuk ve nedenini bilmek istedim. Bana söyleyemedi ama yüzünden okunuyordu. İkiyle ikiye bir araya getirdim."

"Sen akıllı değil misin?" Castor alay etti. "Bunu sınıfın geri kalanıyla paylaşıydın iyi olurdu."

"Sana şimdi söylüyorum." Alastair'in sert yüz ifadesi sert ses tonuyla uyumluydu. "Kesinlikle gerekli olana kadar Bellamy'nin mahremiyetine saygı duymak istedim. Phoenix kardeşimizi sağ salim geri getirmenin anahtarı."

"Ne?" Kollarımı kavuşturdum. Bu ellerimin titremesini engelliyordu.

"Işınlanabilirsin," dedi Alastair sakince. "Onu serbest bırakacak ve eve getireceksin."

"Aklını mı kaçırdın sen? Kralıma ihanet etmemi ve onun en değerli esirini serbest bırakmamı mı bekliyorsun? Ölüm fermanımı imzalamış olurum."

"Ve bunu yapmayarak Bellamy's'i imzalamış olacaksın." Daha fazla sessizlik.

Hayatım boyunca kendi başımın çaresine baktım çünkü kimse beni umursamıyordu. Hiç kardeşim yoktu. Annemi hiç tanımadım ve babam ben yetişkinliğe ulaşmadan önce ölmüştü. Dünya affetmez ve acımasızdı. Güvenebileceğim tek kişinin kendim olduğunu fark edene kadar zor dersler aldım.

Neden her şeyi feda edeyim ki?

"Hayır," dedim sonunda. Sonra bir kez daha söyledim çünkü tekrar etmem gerektiğini hissettim: "Hayır. Kesinlikle olmaz. Kardeşini mi istiyorsun? Bana Işık Getiren'i verirsen onu alabilirsin."

"Madem böyle hissediyorsun, neden bu gece bizimle konuşmak için hayatını riske attın?" Alastair sordu, ancak yüz ifadesine bakılırsa nedenini zaten biliyordu. Lanet olsun ona. "Yeraltı dünyasında kalıp olayların kendi kendine gelişmesine izin verebilirdin. Bunun yerine bizi aradın. Çünkü Bellamy'nin ölmesini istemiyorsun."

"Ben de ölmek istemiyorum." "Korkak," dedi Castor.

"Buraya müzakere etmeye geldim," dedim omurgamı dikleştirerek. Korkak olarak adlandırılmaktan nefret ederdim. Çünkü içten içe tam da böyle hissediyordum. Benim için önemli olan tek şey kendimi korumaktı ve hayatta kalmak için kimi becermem ya da kime ihanet etmem gerektiği umurumda değildi. "Kral Asa'nın sabrı tükeniyor. Eğer Belphegor yakında Şehvet'i kırıp istediği cevapları alamazsa, doğru şeyi yapman için seni motive etmesi için kardeşinden parçalar almaya başlayacaksın."

Bellamy'ye günahıyla hitap etmek, kendimi ondan ayırmamı kolaylaştırdı.

"Doğru olan şey," dedi Alastair, soğukkanlı tavrı değişerek. "Peki bu ne olabilir? Dünyanın kaderini bir kişi için feda edemeyiz, ona karşı ne kadar derin hisler beslesek de. Eğer Asa Işık Getiren'i kullanıyorsa, onu yenme şansımız yok denecek kadar az."

"Mükemmel. Senin bu savaşı kaybetmen bana daha iyi geliyor."

Odadaki hava değişti, ağırlaştı. Her bir çift göz içimi yaktı.

"Kendine istediğin kadar yalan söyle, iblis. Bana ve kardeşlerime yalan söyle." Alastair'in ifadesi sertleşti. "Ama kadere yalan söyleyemezsin. Ondan kaçamazsın da. Bu yüzden kardeşlerime bir kurtarma görevinde hayatlarını riske atmamalarını emrettim. Ayrıca bu yüzden Lucifer'in kılıcını sana vermeye niyetim yok." Yaklaştı, soluk mavi gözleri buz gibiydi. "İster kabul et ister etme, Bellamy senin eşin. Ve bu tür bir bağ? Her şeyin önüne geçer. Sonunda doğru seçimi yapacağını biliyorum."

"Peki ya yapmazsam?" Soğuk bakışlarıyla yüz yüze geldim. "Ya orada ölmesine izin verirsem?"

"Eğer o ölürse, dua et de bir daha benimle karşılaşma, çünkü seni olduğun gibi omurgasız bir yaratık gibi ezerim." Alastair tehditlerini dile getirdiğinde

ses tonunu yükseltti ya da fiziksel şiddete başvurdu. Bu şekilde daha tedirgin ediciydi. "O zaman bunu son bir veda olarak kabul edeceğim."
Var olmayan şapkamı ona uzattım ve ortadan kayboldum.

Bellamy'nin çığlıkları koridoru dolduruyor, zindanın taş duvarlarında yankılanıyordu. Her çığlık, göğüs kafesimin arasına kızgın bir demir sıkıştırılmış gibi hissettiriyordu. Kendimi olduğum yerde kalmaya zorlarken çenem titriyordu.

Krave'e yaptığım ziyaretin üzerinden bir gün geçmişti. Kardeşleri gerçekten de onun için gelmiyordu. Işık Getiren'i teslim etmeyeceklerdi, bu onun öleceği anlamına gelse bile. Çünkü günü kurtarmam için bana güveniyorlardı.

Alastair, Bellamy'yi kurtarmak için hayatımı feda etmemi bekliyordu. Ama yapamazdım. Bunu yapmak beni Asa'nın düşmanı yapardı. Ama aynı zamanda Nephilim kardeşlerin de düşmanıydım. Gidecek hiçbir yerim olmadan kovulacaktım. Fazla seçeneğim yoktu. Ne olursa olsun boku yemiştim.

Bir çığlık daha havayı deldi.

Görüşüm bulanıklaştı.

Belphegor Bellamy'nin zihniyle neredeyse acımasızca oynuyordu. Düşmüş meleğin dinlenmeye ihtiyacı olduğunda, Bellamy'ye fiziksel işkence yapması için Purah'ı göndermişti. Henüz bir şey kesmemişti ama Purah onu bıçaklamış, yakmış ve kesmişti. Göksel değil normal bıçaklar kullanmıştı, bu yüzden Bellamy'nin canını yakmıştı -ve tanrılar, canını yakmıştı- ama kalıcı hasar bırakmamıştı.

Sihirli kelepçeler kendini iyileştirmesini engelledi. Bu yüzden acı çekti. Hem de çok.

Benim rolüm Belphegor'un hücreden çıkmasını beklemek ve sonra da bekçiyi oynamak için içeri girmekti.

Bellamy tekrar bağırduğında sesi kesildi.

Belphegor ona ne gösteriyordu? Purah Bellamy'ye işkence ederken acı içinde hırlamıştı ama şimdiki gibi çığlık atmamıştı. Odadan bir başka kırık çığlık daha gelince midem bulandı. Gözümün kenarından bir damla yaş kaçtı.

Hücrenin kapısı açıldığında aceleyle sildim.

"Ona biraz zaman ver," dedi Belphegor bana duygusuzca. "Şu anda onunla konuşmaya çalışırsan, odada olduğunu bile anlamayacak."

"Ona ne yaptın?"

"Yapmam gerekeni yaptım."

"Yeri öğrendin mi?"

"Hayır. Beklenenden daha güçlü. Ama çöküşün eşiğinde. Zihni hiç olmadığı kadar zayıf. Yarın sabaha kadar, onarılamayacak kadar kırılmış olacak." Yüz ifadesi, uzaklaşırken ağır çizmelerinin bastığı taş kadar soğuktu.

Tavsiyesini dikkate almayarak doğruca kapıya yöneldim ve içeri girdim. Hücre.

Bellamy sandalyeye bağlanmış, gözlerini kocaman açmış tavana bakıyordu.

Gözyaşları yanaklarını boyamıştı. Ona yaklaştığımda hareket etmedi. Gözünü bile kırpmadı.

"Hey, sen," dedim, sesim titriyordu.

Hiç tepki vermedi. Sadece tavana baktı. Sessiz iniltiler boğazında gümbürdüyordu. Onu durduramadım. Gözlerimde daha fazla yaş birikti ve göğsüm o kadar daraldı ki nefes almakta zorlandım.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım, sarı saçlarının tepesini okşayarak. Tekrar inlediğinde, ruhum milyonlarca küçük parçaya bölündü.

Bellamy nefret ettiğim her şeyi temsil ediyordu. Kahraman kompleksi olan, kendini beğenmiş bir sert adam. Aptal da. Çünkü sadece bir aptal, bu kirli hapishanede ölse bile zerre kadar umursamayacak bir dünyayı kurtarmak için her şeyini feda ederdi.

Dünya onun korumasını hak etmiyordu.

Dünya *onu* hak etmiyordu.

Ben de bilmiyordum.

İyileştirme gücüm onunki kadar güçlü değildi ama göğsündeki yaraları iyileştirdim, Purah'ın daha önceki oyun zamanından kalanları. Bacaklarını bağlarından kurtardım ve aynı şeyi kollarına da yaptım. Hâlâ kelepçeleri takılıydı ve bilekleri metalin derisini sıyırdığı yerden kanıyordu. Onu da iyileştirdim.

Bellamy bana odaklanmadan önce yavaşça gözlerini kırıştırdı. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Ela gözleri parlıyordu ve şaşkın görünüyordu. Burada benimle birlikteydi ama aynı zamanda başka bir yerdeydi. Belphegor onu nereye gönderdiyse.

"Sıcak bir banyo kulağa nasıl geliyor? Ve biraz yemek?" Tekrar gözlerini kırıştırdı. Alt dudağı titredi.

Evet, o ve kardeşleri gibi kahraman tiplerinden nefret ederdim. Ama Bellamy gibi güçlü ve güzel birini bu kadar yakınımda görmekten daha çok nefret ediyordum.

kırılmaya. İçindeki ateş azalmıştı. O kızgın demir çubuk yine kaburgalarımına saplandı.

Kalede onun için hazırlanmış olan odayı düşünüp bizi oraya ışınlamadan önce bir kolumu arkasına geçirdim. Banyoya girdiğimde ona sıcak bir banyo hazırladım ve kanlı kot pantolonunu çıkardım. Küvete girmesine yardım ederken beni izledi.

"Hayır," diye mırıldandı ben çekilmeye başladığımda. Zayıf da olsa belimi sıkıca kavradı. "Beni... bırakma."

Yüzümü saçlarına çevirdim, ruhum daha da kırıldı. "Yapmayacağım."

O anda Asa'ya karşı tarif edilemez bir öfke hissettim. Kralıma karşı. Planı işe yarıyordu. Bellamy savunmasızdı ve benim iyiliğim onu uçurumun kenarına itecekti. Yakında bize istediğimizi verecekti. Kendi zihnindeki kâbuslardan ve ona acıdan kaçmak için her şeyi yapardı.

Buna sevinmeliydim; ne de olsa bu savaşın karşı taraflarındaydık. Ama sevinmedim. Tek hissettiğim üzüntü oldu. Ve suçluluk.

Üzerindeki kurumuş kanı ve kiri yıkarken Bellamy'nin bilinci gidip geliyordu. Hareket edemeyecek kadar güçsüzdü. Uyumamıştı. Yemek yememişti. Zevk için yaratılmış çıplak bedenini yıkamak kulağa geldiği kadar harika bir şey değildi. Onu o halde görünce göğsüm çok acıdı.

"Bu şekilde devam edemezsin," dedim banyodan sonra onu kurularken.

"Mecburum." Bellamy ağırlığını bana yasladı, kendi başına ayakta duracak gücü yoktu.

"Sen bir aptalsın."

Muhtemelen alaycı olması gereken bir ses çıkardı ama bu daha çok hırıltılı bir vıraklamaya benziyordu.

"Daha dayanamayacaksın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda gözlerinde bilmiş bir bakış parladı, göz kapakları ağırlaştı. Sonra kapandılar. Uykuyla daha fazla mücadele edemedi. Geçen seferki gibi onu yatağına yatırdım ve sonrasında yanında oturdum. Uyuyordu ama dinlenmiyordu. İçimi parçalayan acı dolu iniltiler çıkarıyordu.

Ona yardım etmem büyük olasılıkla kafamın omuzlarımdan koparılıp kale kapılarının dışında bir kazığa geçirilmesiyle sonuçlanacaktı.

Bellamy uykusunda mızızlanıyor, başını yana sallıyordu. Kabuslarını yok edebilmeyi dileyerek saçlarını okşadım. Onun işkencesini sona erdirmek benimkini de hoş karşılardı. Ne halt edecektim ki?

İçten içe cevabı biliyordum.

"Değerini kaybetme, Phoenix."

Asa'nın uyarısı, benim de bir gün bunu yapacağım şüphesinden kaynaklanıyordu. Bellamy'nin uyumasını izlerken, içimi burkan çığlıklarını hatırladıkça, haklı olmasından korktum.

Altıncı Bölüm

Bellamy

Yeraltı dünyasında zaman farklı geçirdi. Güneş ışığı olmadığından, günler ve geceler birbirine karışıyordu. Pencereden gelen soluk mavi bir ışıkla uyandığımda, karanlık gökyüzünü yutarken, sabah mı yoksa gece mi olduğunu bilmiyordum.

Phoenix pencerenin önünde durmuş, dışarıya bakarken ay porselen teninde parlıyordu. Koyu kumral saçlarından siyah boynuzlar yükseliyordu ve dövme benzeri işaretler omuzlarının üstünden pazılarına kadar siyah mürekkep girdapları gibi yayılıyordu.

Onu daha önce iblis formunda hiç görmemiştim.

"Dokun," diye yalvardı Lust.

"Senin de kuyruğun var mı?" Sesimin kısıklığına şaşırarak sordum. Sanki cam yutmuş gibiydim.

Phoenix bana döndü. "Bilmek istemez miydin?"

"İsterdim aslında. Bu yüzden sordum. Belli ki."

Çenesinde bir tık başladı. "Senin ukala ağzını dinleyecek havada değilim."

"İyi, güzel. Çünkü seni bununla kutsayacak havada değilim." Yatağın başucundaki masada bir kâse görünce, bileklerimdeki zincirler şingirdayarak ona uzandım. Baharatlı et ve et aroması burnuma ulaştığında midem guruldadı. "Bu benim için mi?"

"Evet."

Ete şüpheyile baktım. "Nedir bu?"

"Fark eder mi? Bu yemek ve sen açlıktan ölüyorsun. yüzden çeneni kapa ve ye."

"Bugün çok patronluk taslıyorsun." Bir kaşık yedim. Güzeldi. Tadı sığır eti gibiydi ama yeraltı dünyasıydı. Pekâlâ canavar eti ya da Kraliyet Sikkafalı'yı kızdıran son kişi de olabilirdi. Ben yerken, bakışlarını üzerimde hissettim. "Yemek fetişin mi var? Yüzümü tika basa doldurmamı izlemek seni heyecanlandırıyor mu?"

Phoenix iç çekti.

Gülümsemeye karşı koydum ve yemeye devam ettim. Onu kızdırmak eğlenceliydi. Bu cehennem çukurundaki tek eğlencem buydu. Son günü zihnimde yeniden canlandırırken düşüncelerim ayıldı.

Belphegor gerçekten kafamı karıştırmıştı. Kardeşlerimin korkunç ölümlerini görmemi sağladı. Arkadaşlarının da. Çok gerçekçi gelmişti. Gerçeklik ve kabus birbirine karışana kadar onları tekrar tekrar ölümlerini gördüm. Ta ki artık neyin gerçek olduğunu anlayamayana kadar.

Kaşık elimden yuvarlandı. "Lanet olsun."

Şehvet hiç bu kadar zayıf olmamıştı. Mastürbasyon yapmanın da faydası olmazdı. Şehvet'e gücünü veren şeylerden biri de sadece benim değil, diğer insanların zevkleriyle beslenmesiydi. Belphegor ve Purah sayesinde bedenim ve zihnim hırpalanmıştı. Çok ince bir ipliğe tutunmuştum, kopmak üzereydi. Ve bir kez koptuğunda?

Oyun bitti.

Zihnimin her köşesi Belphegor'a açılacaktı. Bariyerin yeni koordinatlarını bulabilecek ve Lucifer'in kılıcını geri alabilecekti. Sakladığım her derin, karanlık sırrı ortaya çıkaracaktı. Phoenix'in eşim olduğunu öğrenecekti.

İblis bu yüzden öldürülür mü?

"İşe yaramaz Nephilim." Phoenix geldi ve kaşığı kaptı. "Seni yıkamak ve taşımak zorundayım. Seni beslemem de şart mı?" Yanıt vermemi beklemeden etli yahniden bir kepçe aldı ve nazikçe dudaklarıma bastırdı.

Ağzımı açtım ve beni beslemesine izin verdim. Bu konuda şımarıklık yapamayacak kadar açtım. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmesem de, çünkü siktir et, benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyordu. Bu onun manipülasyonundan başka bir şey olmasa bile.

"Kardeşlerinle konuştum."

Güveç yanlış boruya gitti ve öksürdüm. "Ne oldu? Ne zaman?" "Dün gece." Phoenix ağzımın kenarını sildi, sanki refleksi. Bakışlarını yarı boş kâseye indirirken yanakları bir ton koyulaştı. "Haklıymışsın. Senin için gelmiyorlar."

Gerçeği bilmeme rağmen, bunu duymak hâlâ canımı yakıyordu. Yine de Işık Getiren çok önemliydi. Benim hayatımın yanında hiçbir anlamı yoktu.

"Özür dilerim," dedi ve kâseyi komodinin üzerine koydu. Boynuzlarının keskin bir noktaya geldiği uçlarında hafif bir kıvrım vardı. O kadar yakından bakınca uzun kirpiklerini de fark ettim. Alt dudağının yumuşak kıvrımını.

Kalbim sıkıştı ve bakışlarımı ondan ayırdım. "Üzgün olmana gerek yok. daha iyi."

"Ölmek senin için en iyisi mi?" Phoenix ayağa kalktı. "Sen gerçekten bir aptalsın."

"Hakaret etmeyi biraz bırakır mısın? Şu anda kırılğan bir durumdayım."

Bu beni düşündürdü... Acaba bu yüzden mi sinirli bir ruh hali içindeydi? Kardeşlerime kızgın olduğu için mi?

"Şimdi planımız ne?" Aramızda çok uzun bir sessizlik geçtiğinde sordum. "Belphegor beni o hücreye geri atmadan önce bir süreliğine iyi polis olmana izin vermek mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Yani bunun bir plan olduğunu kabul ediyorsun. Benimle ilgileniyorsun. Beni yıkıyorsun.

Beni besliyorsun. Hepsi kafamı daha fazla sikebilmen için."

"Bunun olmaması gerekiyordu Bellamy." Ellerini yumruk yapıp sıkarken viski gözleri benimkilerle buluştu. "Neden kendini yakalatmak zorundaydın ki?"

"İstediğimden değil. Olur böyle şeyler. Gardımı düşürdüm ve bunun bedelini ödedim."

"Hayır." Phoenix başını salladı. "Bu bedeli ödeyecek olan benim. Lanet olsun sana. Tecrübeli bir savaşçıya göre inanılmaz derecede aptalsın. Hayır. Aptaldan da betersin. Sen bir embesilsin."

"Bir erkeği nasıl etkileyeceğini gerçekten biliyorsun. Bir şiir yazmalısın." Sözleri aklımda yer edince kaşlarımı çattım. "Nasıl bir bedel ödeyeceksin? Benden kurtulduklarında kanımı temizlemek zorunda kalmanın mı? İtiraf etmeliyim ki kulağa pis geliyor. Bunun için üzgünüm."

"Kesin şu şakaları!" Phoenix'in gözleri kıpkırmızı oldu ve kase masadan uçarak duvara çarptı.

"Bu bir şaka değil," dedim. "Olaçak olan bu. İkimiz de bunu biliyoruz.

Bu işin bitmesinin tek yolu benim ölmem." "Bu değil-"

"Bu kadar saçmalık yeter." Sesim yükseldi. "Belphegor'a Işık Getiren'in yerini versem beni gerçekten serbest bırakır mı? Hayır. O aptal değil. Amacıma hizmet ettikten sonra benden kurtulması daha iyi. Ya ona istediğini vermezsem? Peki. Purah bana yavaş ve acılı bir ölüm vereceğine dair güvence verdi. Yani evet. Belki de başa çıkmama yardımcı olması için mizaha yöneliyorum."

Phoenix bir elini başımın arkasındaki duvara vurdu, bana doğru eğilirken burun delikleri alevlendi. "Yani pes mi edeceksin? Ölümünü kabullenecek misin?"

Bakışlarını tuttum. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Başka ne yapmam gerekiyor, Phoenix? Merhamet için yalvarayım mı? Bu benim tarzım değil. Dizlerimin üzerine çöküp hayatım için yalvararak ölmek için bu kadar çok savaşmadım."

"Ölürsen hayatım daha kolay olur," diye mırıldandı, nefesi ağzımı gıdıklıyordu.

"Öyleyse öldür beni." Başımı geriye doğru eğip boynumu ortaya çıkardım. "Boğazımdan bir göksel bıçak geçir. Hemen şimdi bitir."

Sertçe yutkundü. "Yapamam."

"Kralınızın değerli kılıcının yerini öğrenemeyeceğiniz için mi?"

Phoenix çenemi tuttu. "Bana bunu söyletme."

"Ne dedin?" Göründüğüm kadar şaşırmamıştım. "Ölmek için fazla sevimli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Yıkıcısın," diye homurdandı, elleri titriyordu. "Ve bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum."

"Sana nasıl hissettiriyorum?" Ağzına baktım... tatmak istediğim o yumuşak görünümlü dudaklara.

"Sanki seni ikiye bölmek istiyormuşum gibi." Phoenix başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Ama yapamam."

"Neden?"

"O depoda ölmeme izin vermemenle aynı sebepten." Dudaklarını çenemde gezdirdi. "Kader."

Dumanlı, baharatlı kokusu beni sardı ve başımın döndüğünü hissettim. Çok da azgın. Sikim dolduğunda bir iniltiyi bastırdım. Phoenix için onu kaldırmakta kesinlikle zorlanmadım.

"*Dokun. Öp.*" Şehvet damarlarımda dolaşıyordu.

O zamanlar iradem hiç yoktu. Bu iblis bana ve kardeşlerime çok fazla sorun çıkarmıştı. Bize zarar vermişti. Ama yine de boyun eğdim. İçimde bir yerlerde, bu anın her zaman geleceğini biliyordum.

Onun tadına bakmak için her şeyi feda edebilirim.

Dudaklarımı usulca onunkilere bastırdım. Parmakları saçlarımın arasından kayarak dudaklarımızı birbirine yapıştırmadan önce boğazından bir ses çıkardı. Dudakları düşündüğümde daha yumuşaktı ama benimkilerle birleşirken sertti.

Vücudum uğulدادı. Titreşti. Kader arkadaşlığımızdan mı yoksa uzun zamandır kendimi zevkten mahrum bırakmamdan mı bilinmez, o tek öpücük beni ateşe verdi. Başım döndü ve göğsümden alçak bir hırıltı yükseldi.

Şehvet açlıktan ölüyordu. Siktir, ben de öyleydim.

"Seni istememden nefret ediyorum," dedi Phoenix öpücükten koparak. "Ben de sana, iblis."

Beni daha güçlü öptü. Yumuşak ya da tatlı değildi. Yakıcı sıcak öpücük sert bir seks vaat ediyordu ve ben bu beklentiyle titriyordum.

Lezzetli bir teslimiyet. Havaya feromon salma yeteneğim olmasa bile bana karşı koyamazdı. Ve lanet olsun, ben de ona karşı koyamadım.

Phoenix'i daha fazla kucağıma çektim ve dilimi içine daldırmadan önce ağzının kenarını hafifçe yaladım. Vücudunu benimkine yasladı ve saçlarımı daha sıkı kavradı. Çarşaf bizi ayırdı ve sinirli bir hırıltıyla çarşafı yırtıp attım. Çırılçıplaktım. Banyodan sonra giyinmemiştim.

Ne yazık ki hâlâ tamamen giyinikti.

"Seni savaşımayı bırakmaya ikna etmem gerekiyordu," diye soludu Phoenix, ağzından uzaklaşıp boğazını öperken. "Belphegor'un sana yaptıklarından sonra paramparça ve çaresiz olman gerekiyordu."

Olmamam bir mucizeydi. Phoenix'in o işkence festivalinden sonra hala aklımın başımda olmasıyla çok ilgisi vardı. Ne zaman elimden kayıp gitmeye çok yaklaşısam beni cezalandırdı.

"Şu anda çaresiz olduğum tek şey seni canın çıkana kadar becermek."

"Konuşan sen misin yoksa Lust mu?" diye sordu.

"İkisi de." Boynunu ısırdım, sonra köprücük kemiğine kadar yaladım. Kıyafetlerini çekmeye çalışırken kelepçeler yoluma çıktı. Hâlâ gücümü bastırıyorlardı ve Lust'ın da tamamen serbest kalmasını engelliyorlardı. "Bunları çıkarabilir misin?"

"Yapabilir miyim? Evet. Yapacak mıyım?" Ağırlaşmış bakışları benimkilere kaydı. "Seni serbest bırakmak için aptal olmam gerekir. Hilelerden bahsediyorsun ama bu da bir hile olabilir. Günahının gücüyle beni baştan çıkarmak ve gardımı düşürdükten sonra beni öldürmek."

"Ah, seni öldürmek istiyorum. Bir gün," dedim omzunu öpücüklere boğarken. "Ama şimdi? Seni becermek istiyorum."

"Bunun için gücün var mı?" Alçak sesle kıkırdadım. Derinden. "İzle beni."

Sadece bana dokunulmayalı çok uzun zaman olduğu için cinsel arzularıma boyun eğdiğime inanmak isterdim ama gerçek şu ki, artık onunla savaşacak gücüm yoktu. Bunu, onu çok fazla istiyordum.

Phoenix ellerini bileklerime koydu ve gözleri simsiyah oldu. İlginçti. Güçlü bir duyguya kapıldığında, kırmızı renkte parlıyorlardı. Ama güçlerini kasıtlı olarak kullandığında siyaha dönüyorlardı. İkisi de sıcaktı. Yüksek sesle söylemeyi reddettiğim bir şey daha.

Yumuşak bir *klik* sesi duyulmadan önce kelepçelerin üzerindeki rünler canlı bir mor renkte parladı. Kelepçeler düşerken, gücüm geri geldi. Üzerimden büyük bir ağırlık kalkmış gibiydi. Sersemlik kaslarımı terk etti ve Lust kıpırdandı, artık görünmez zincirler tarafından tutulmuyordu.

Phoenix'in gözlerinde tedirginlik vardı. Ne yapacağımdan emin değildi. Kahretsin, ben de biliyordum.

Şehvet çok çabuk karar vermeme yardımcı oldu.

Artık özgürdüm, avuçlarımı Phoenix'in gömleğinin arkasına doğru kaydırdım ve teninin sıcaklığı karşısında sessizce inledim. Bir iblis olarak vücut ısısı benimkinden daha sıcaktı. Dudaklarımı yakalayıp yüzümü iki eliyle tuttuğunda bu sıcaklık benim de içime işledi.

Kaçmak için mükemmel bir fırsattı. Sihirli kelepçeler çıkarılmıştı. Tam gücümde değildim ama daha önce olduğumdan çok daha güçlüydüm. Phoenix'i bayıltarak ya da uyku yeteneğimi kullanarak ondan kurtulabilirdim. Tek gereken şakağına bir dokunuştı ve bilincini kaybedecekti. Daha sonra başka bir iblisi kaçıırır ve beni ölümlüler diyarına götürmesi için bıçak zoruyla tehdit ederdim.

"Dokun bana," dedi Phoenix, omurgasını dikleştirirken başını arkaya yaslayarak.

Her türlü kaçış düşüncesi pencereden dışarı çıktı. O anda olmak istediğim tek yer onunla birlikte o yataktı. Tercihen onun içinde. Mümkün olduğunca çabuk.

"Üste çıkmama" dönemim sona ermek üzereydi. Sikim hazır olda durdu ve ona doğru bastırđı, ağrıyordu.

Gömleğini açtım, avuçlarımı zayıf gövdesinde gezdirmeden önce tüm düğmeleri dağıttım. Bir yüzücünün vücutu gibi güzelce kaslanmıştı. Yumuşak bir teni, sıkı karın kasları ve sol göğüs kafesinin altında çillerden oluşan bir yama vardı. Dilimi meme ucunun etrafında döndürmeden önce o bölgeyi öptüm.

"Mmm." Phoenix küçük bir inilti çıkardı.

Meme ucunun sıkı tomurcuğunu dilimle fiskeledim, kucagımda kıpırdandıkça sikim daha da şişti. Ona baktım ve gördüğüm manzara beni neredeyse çözüyordu. Dudaklarını ayırmış ve bakışlarını karartan arzuyla, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi.

"Yut," dedi Lust.

Phoenix vücudunu benimkinin üzerinde yuvarlarken yüzünü boynuma doğru eğdi. Boynumu emip hafifçe ısırırken boynuzlarından birini okşadım. Lanet olsun, çok seksiydiler. Kıçına vururken onlara tutunmak istedim.

Pantolonunun ön düğmesini açtım ve ben pantolonunu kalçalarından aşağı çekerken o da dizlerinin üzerinde doğruldu. Pantolonun geri kalanını iterek çıkardı ve yere attı.

"Bir kuyruğun var," dedim, artık kot pantolonunun içinde saklı olmayan kuyruğu arkasına doğru sallanırken. İnce ve siyahtı, elmas şeklinde bir ucu vardı. Dokusu bana yumuşak deriyi hatırlattı.

"Eminim kuyruğu olan pek çok varlıkla yatmışsınızdır."

"Doğru." Kollarımı beline doladım. "Ama hiçbiri senin gibi değildi."

"Bunun beni gururlandırması mı gerekiyor?" Phoenix göğsümü itti ve ben de yatağa geri çöktüm. "Özel olduğumu düşünmemi mi istiyorsun?"

"Sen benim için özel bir baş . Bu sayılır mı?"

"Çeneni kapattığında çok daha seksi olduğunu söyleyen oldu mu?"

Sırıttım. "Belki bir ya da iki kez."

"Konuşmayı kes." Beni öptü.

Artık sihirli kelepçeler tarafından kısıtlanmayan Lust, işini yapmak için serbest dizginlere sahipti. Phoenix'i feromonlarla baştan çıkarmama gerek yoktu, ama yine de uyarılmasını artırmak için biraz saldı. Zaten havasındaydı ama daha da yoğunlaştı.

Alt dudağımı ısırıp dişlerinin arasına almadan önce hırslayarak "Gücünü kullanıyorsun," dedi.

Kan tadı aldım. "Durmamı ister misin?"

"Hayır." Ağzı tekrar benimkine çarptı, bana attığı ısırık çoktan iyileşmişti.

Çiftleşen kardeşlerim, eşleriyle ilk kez seks yaptıklarında bunun tamamen yeni bir deneyim olduğunu, bekaretlerini kaybetmek gibi bir şey olduğunu söylemişlerdi.

ama milyonlarca kez daha iyi. Kirazım patlatılalı çok uzun zaman olmuştu ve o zamandan beri sayısız insanla sikişmişim.

Ama Phoenix beni öperken, çıplak bedenlerimiz birbirine bastırırken, çoktan farklı hissettirmeye başlamıştı. Daha güçlü. Ve bu beni korkuttu.

Çaresizliğim yeni boyutlara ulaştıkça bu korku azaldı. Üç hafta seks yapmadan mı? Lanet olası aklımı kaçırmak üzereydim. Şehvet neredeyse salyalarımı akıtıyor, Phoenix'in zevkinin tadına bakmaya ihtiyaç duyuyordum.

"Burada bekle," dedi Phoenix.

"Ne?" Ağırlığı kucağımdan kalkarken içimden bir inilti yükseldi. Ortadan kaybolduğunda önümde havadan başka bir şey yoktu. "Cidden ortadan mı kayboldun, seni piç?"

Birkaç saniye sonra elinde bir şişe kayganlaştırıcıyla yatağın yanında yeniden belirdi. "Mızımızlanmayı kes."

"Buraya gel." Onu belinden yakaladım ve tekrar üzerime çektim.

Yanağıma doğru gülümsedi. "Çok muhtaçsın."

"Aletin kaya gibi sert. Bence sen de bir o kadar muhtaçsın."

"Belki." Phoenix arkasına uzanmadan önce elindeki kayganlaştırıcıyı sıktı, kışını parmaklarken sırtını kamburlaştırdı.

Bunu onun için yapacak kadar önemsemediğimi düşündüğü için mi kendini hazırlıyordu?

Sikerim böyle işi.

Ellerini çekip yerine kendi ellerimi koydum ve orta parmağımın ucuyla deliğinin etrafında döndüm. Kaygandı, bu yüzden henüz daha fazla kayganlaştırıcı eklememe gerek yoktu. Kapüşonlu gözlerle beni izledi, parmağımı boğuma kadar sokarken nefesleri kesildi. Daha iyi bir açı elde etmek için onu sırt üstü yatırdım ve bacaklarının arasına girerek ikinci bir parmak daha ekledim.

"Siktir." Yanakları kızarmış ve gözleri ağırlaşmıştı; arzusunun resmiydi.

Bedenlerimizin arasına uzanıp sikime yavaş bir vuruş yaptığında inledim. Ön sevişme, Lust'ın partnerimi daha iyi tanımasına ve onun sapkınlıklarını, nelerden hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenmesine yardımcı oldu. Ama ben çok ateşliydim, onun içine batmaya ve sonunda bütün olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye çok hevesliydim.

Kendime *dur* dedim. Kader onu eşim olarak seçmiş olabilirdi ama ben onu asla öyle kabul edemezdim. Kabul edemezdim.

"Senden hâlâ nefret ediyorum," dedim parmaklarımı serbest bırakıp Onu.

"Senden hâlâ nefret ediyorum," diye mırıldandı dudaklarımı öpmeden önce.

Bu öpücüğü hafiflettim ve kalçalarımı ileri doğru hareket ettirerek aletimin başıyla kıcının çatlağını okşadım. Bir ölümsüz olarak insanlara hastalık bulaştıramazdım, bu yüzden sadece kadınlarla prezervatif kullanırdım -çünkü evet, ben baba tipi değildim.

"Ne bekliyorsun, süslü bir davetiye mi? Yapıştır yoksa yapacak başka birini bulurum."

"Başka biri mi? Seni benim gibi ." Gözlerinde mizah dans ediyordu. "Kanıtla."

Sikimi sıvazlarken ona sııttım ve şişeyi bir kenara attım.

Girişinde sıraya girerek yavaşça içine doğru ittim.

Mutluluk.

Kıcı çok sıcak ve sıkıydı. Mükemmeldi. Yüzümü göğsüne indirdim ve daha derine batarken meme ucunu yaladım. Dişlerinin arasından tısladı ve beni saçlarımdan yakalayarak sert bir öpücük için yüzümü tekrar onunkine doğru zorladı.

Kıcı beni daha derine çekerken, gözlerim geri yuvarlandı. Sarhoş ediciydi. Onunla olan ruh ikizi bağlantım damarlarımda uğulduyordu. Onun içinde olmak bu bağı daha da güçlendiriyordu.

"Sertçe," dedi Lust bana. "Onu sertçe al."

Günahım asla yalan söylemez. Eğer Lust bana onu sertçe becermemi söylüyorsa, yapacağım şey tam olarak buydu. Kalçalarımı ileri geri salladım, sık itişler ve daha derin olanlar arasında gidip geldim.

Phoenix inledi ve kuyruğu üst baldırıma dolandı. Bana morartıcı bir öpücük vermek için ayağa kalktığında, yoğunluktan başım döndü. Seks agresifti. Onu daha sert, daha hızlı becerdim. Boynumu kanımı çekecek kadar sert ısırdı. Homurdandım ve hızımı artırdım.

Tenin teni tokatlaması. Seks kokusu. Terden sıırıslıklam olmuş bedenlerimiz birbirine sürtünüyordu. Bağımlılık yapıyordu.

Bağımlılık yapıyordu.

"Neden bu kadar iyi hissediyorsun?" Phoenix sinirli bir iniltiyle sordu.

"Bu beni kızdırıyor."

"Her zaman çekilebilirim."

Göz kapakları ağırlaşmıştı, bana sııttı. "Hayır, yapamazsın."

Haksız değildi ama bunu kabul etmeliydim. "Buna alışma, iblis. Bu sadece bir kez olacak."

Bir kolumu başının yanına koyarak daha güçlü bir şekilde içine girdim. Ne kadar sert, o kadar iyi. Öyle yumuşak, tatlı şeyler değil. Nefes nefese inlemeleri beni cesaretlendiriyordu.

Ve inleyen tek kişi o değildi.

Sesli olmak benim için nadir bir şeydi. Seks harikaydı ama birkaç bin yıl sonra biraz monotonlaşmıştı. Farklı türlerle -kurtadamlar, periler, kedi değıştirenler, hatta yarı insan yarı ahtapot olan bir cecaelia ile- sevişerek renklendirmeyi denemiştim. Ama son birkaç yüzyıldır seks bana daha çok bir zorunluluk, yapmak *zorunda olduğum* bir şey gibi geliyordu.

Hoşuma gitti mi? Evet, hoşuma gidiyordu. Ve bazı harika insanlarla tanıştım, Ivan ve Efrem gibi, ara sıra becerdiğim buz ejderhası ikizleri. Ama gerçek bir tutku yoktu. Bu sadece günahımı yatıştırmamanın bir yoluydu.

Şehvetin vücut bulmuş hali olmama rağmen, bunu kendim için nadiren deneyimledim. Yatak partnerlerimi bana en çekici gelene göre seçerdim, tam tersi değil.

Bu Phoenix ile mi? Onu istiyordum. Başka hiç kimseyi arzulamadığım gibi onu arzuladım.

"Bellamy." Bir iniltiyle başını arkaya eğdi, boynuzları yastığa batıyordu. Birini tuttum ve kalçalarımı hafifçe sola doğru eğerek tatlı noktasına vurdum. "Kahretsin. Tam *oraya*."

Başka bir gücüm mü? Birinin boşalmak üzere olduğunu hissedebiliyordum. Ve altımdaki bu çıldırtıcı derecede seksi iblis orgazmik coşkudan yaklaşık beş hamle uzaktaydı. Boynuzunu serbest bırakarak aramıza uzandım ve sızan sikini yakaladım, ucunun etrafında dönmek için prekumunu kullandım, en çok ihtiyaç duyduğu yere stimölasyon ekledim.

Phoenix derin bir iniltiyle boşaldı, siki elimde zonklıyor ve kıcı etrafımda kenetleniyordu. Serbest bırakılmasıyla, bana daha fazla güç geri döndü. Şehvet beslenmişti ve ben de bu süreçte gençleşmişim. Ancak günahımı tamamen doymak için benim de boşalmam gerekiyordu.

"Kahretsin, çok ateşlisin." Phoenix göğsümü okşadı.

Kuyruğu uyluğumdan çözüldü ve omurgama doğru kıvrıldı. Kalçalarını yukarı kaldırdı, itişlerini karşıladı. Ve sonra kuyruğu sırtımdaki yarıklara ulaştı. Ucu yavaşça yarıklardan birinin içine girerken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Siktir," diye nefes aldım, zevk dalgaları içime çökerken kalçalarım öne doğru sarsıldı. Bunun benim zayıf noktam olduğunu pek kimse bilmezdi. Kanat yarıklarım son derece hassas, erojen bölgelerdi. Kuyruğunun yumuşak derimsi dokusu inanılmaz hissettiriyordu.

Kuyruğu diğerini dürtmeye devam ederken parmaklarını yarığa daldırdı ve küçük daireler çizerek hareket ettirdi. Bu uyarımla birlikte

Sikimin kıcının içinde yastıklanması beni en iyi şekilde parçaladı. Karnımın alt kısmındaki kaslar gerildi ve o kadar sert boşaldı ki nefesim kesildi.

Onun üzerinde titreyen bir karmaşaydım, aynı anda hem canlanmış hem de bitkin düşmüştüm. Bu hiç mantıklı değildi ama neyse.

"Ne oluyor be?" Phoenix bana daha sıkı sarılmadan önce şok içinde inledi, nefes alışları hızlandı. "Ben... Ben..."

"İkinci kez mi geliyorsun?" Dişlerimi köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdim. "Benim dölüm bunu yapar."

"Beni... uyarabilirdin. Seni pislik." Altımda titredi ve benim onu bir başka yoğun orgazma sürüklerken haykırdı.

"Bunun neresi eğlenceli?"

İkinci bir salınımın dalgalarını sürerken, yüzümü boynuna gömdüm ve ona biraz daha yavaş sallandım. Evet. Bu farklı hissettirdi. Yatağımın direğinde binlerce yıllık çentikler vardı ve az önce hayatımın en iyi seksini yapmıştım.

Şehvet göğsümde mutlulukla mırıldandı. Phoenix'i memnun etmek hoşuna gidiyordu.

Ben de öyle.

Phoenix sakinleştiğinde çekildim ama onun üstündeki yerimden kıpırdamadım. Kolları belime dolanarak bunu yapmamı engelledi. Kuyruğu uyluğumun etrafındaki yerine geri dönmüştü. Nedense bu gerçekten hoşuma gitmişti.

"Pişmanlık daha başlamadı mı?" diye sordu omzumun üst kısmına doğru.

"Pişmanlık seni öptüğüm anda başladı." Ama lanet olsun ki tekrar yapmazdım. Her zaman o öpücüğü seçeceğimi biliyordum. Sonraki her şey beni mahvetse bile her zaman bu anı seçecektim. Kelimenin tam anlamıyla.

Yeraltı dünyasından canlı çıkmayacaktım. Ölmeden önce biraz eğlenebilirdim.

Phoenix beni kulağımın altından öpmeden önce burnunu boynumun kenarından geçirdi. Yine de cinsel değildi. Sanki bunun tadını çıkarıyormuş gibiydi. Benim tadıma bakıyordu. Az önce yaptığımız sert seksle bir tezat oluşturunuyordu.

"Seks benim için hiçbir zaman böyle olmadı," dedi. "Her zaman daha çok bir araç olarak gördüm."

"Bir alet mi?"

"Bir amaç için bir araç. Muhtemelen senin için olduğundan çok farklı değildir. Özel yeteneğini duydum. Etrafındaki herkesi

Cinsel bir çılgınlığa. Mükemmel bir dikkat dağıtıcıdır. Seks de oldukça ikna edici olabilir. Eğer birini yeterince memnun ederseniz, size bazı özgürlükler sunacaktır."

Sert bir sızı göğsümün ortasına çarptı. "Asa sana bu özgürlükleri teklif etti mi? Hücremde bana yemek getirdiğin gece bu yüzden mi onun gibi kokuyordun? Onunla yatıyor musun?"

Daha önce de seviştiklerinden şüphelenmiştim ama bunu aklımdan çıkarmıştım. Phoenix'in kiminle seviştiği benim için önemli değildi. Yine de Asa'nın ellerinin onun üzerinde olduğunu düşününce içim cız etti. Bu aynı zamanda kanat yarıklarının uyarım noktaları olduğunu nasıl bildiğini de açıklıyordu.

Dilime acı bir tat geldi. "Kıskandın mı?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Belki artık Krave'de biriyle her seviştiğinde nasıl hissettiğimi biliyorsundur."

"Beni takip mi ediyordun?"

Phoenix alay etti. "Sana ve kardeşlerine göz kulak olmak benim işim."

"Görünüşe göre gözünü benden ayırmıyorsun." "Kapa eneni."

Dışarıdan bakıldığında, tüm bu ilişkilerden zevk alıyormuşum gibi görünebilirdi. Fiziksel olarak onlardan zevk almıştım. Ama her karşılaşma beni boş hissettirdi. Doyumsuz. Çünkü gerçekten istediğim kişi, şu anda altımda olan ve onu yalamak, ısırarak ve her yerinden öpmek istediğim çok güzel kokan iblisti.

"Bir konuda bana karşı dürüst ol. Bunların hepsi rol mü?" Boynuzunun kıvrımını okşayarak sordum. "Sen. Ben. Bu yatak. Hepsi senin ve Asa'nın beni kırma planının bir parçası mı?"

"Öyle olmadığını biliyorsun." Phoenix yüzünü başka yöne çevirdi.

Parmağımı çenesinin altından geçirdim ve hemen geri çevirdim. "Artık bir bok bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun." Bakışları sertleşti. "Sen de benimle aynı bağı hissediyorsun. Ama eşleriyle sonsuza dek mutlu olan kardeşlerinin aksine, sen ve ben bir çarpışma rotasındayız. Tıpkı bir gezegene doğru hızla ilerleyen dev bir asteroit gibi. arpıştığında gezegen yok olacak, ama asteroit de yok olacak. İşte bu Bellamy. İkimiz için de kesin ölüm." Küçük bir nefes verdi. "Tabii birimiz rotasını değiştirmezsse."

"Peki bunu nasıl yapacağız?"

Phoenix kuyruğunu kalçamdan çözdü ve nazikçe göğsüme bastırdı. Üzerinden yuvarlandım ve o da yataktan kayarak pantolonunu kaptı. Onu takip etmenin en iyisi olacağına karar vererek ben de aynısını yaptım.

Belphegor beni işkence odasına götürmek için içeri girdiğinde aletimin dışarıda olması isteyeceğim son şeydi.

Yatağın başucundaki sihirli kelepçelere baktım.

"Sakin ol. Onları sana geri giydirmeyeceğim." Phoenix gömleğini çekiştirdi. O karın kaslarını örtmek tam bir trajediydi. İyi tarafı? Hâlâ boynuzları vardı.

Hay sikeyim. Neden onlardan bu kadar hoşlanıyorum?

"Belki de sana giydirmek istemişimdir," diye yanıtladım, pencerenin yanındaki sandalyenin üzerinde katlanmış duran eşofmanları alarak. Onların benim için olduğunu düşündüm. Onları üzerime çekerken Phoenix'in kokusu kumaştan yükseliyordu.

"Seni bir volkana ısınlayıp kışını orada bırakmama neden olma."

Homurdandım. "Benim kanatlarım var, aptal. Uçup giderim. Ama iyi denemeydi."

"Kendini anında iyileştirebilsen bile lavların etini eritmesi çok canını yakar. Yani yine de ben kazanırım." Sonra ekledi, "Aptal."

"Eğer beni yakmak isteseydiniz, beni ateş gölüne atardınız. Biz yeraltı dünyasında. Unuttuysanız diye söylüyorum."

"Önemli olan seni yeraltı dünyasından çıkarmak." Phoenix ayakkabılarını bağlamak için sandalyeye oturdu. Ayakkabıları cilalı ve parlaktı. Pahalıydılar.

Bekle...

"Beni dışarı mı çıkaracaksın? Ne diyorsun sen?"

"Yardım etmek mi? Evet. Ama o çeneni kapatmazsan, tekrar düşünebilirim." Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Kuyruğu gibi boynuzları da geri çekildi. Artık iblis formunda değildi, yüz hatları biraz daha yumuşaktı ama çoğunlukla aynı görünüyordu. Tıpkı eski tiki çocuk hali gibi.

Kötü tarafı olan bir tane. Benim favorim.

"Neden?" diye sordum. "Ölürsem daha kolay olacağını söylemiştin. Neden kaçmama yardım ediyorsun?"

"Öylece durup seni öldürmelerine izin verebileceğimi mi sanıyorsun?" Phoenix bedenlerimiz arasındaki boşluğu kapattı. "Çünkü sen haklıydın. Belphegor kılıcın yerini öğrenir öğrenmez, artık onun işine yaramayacaksın. Eğer o

ertesı gün seni parçalara ayırmaya başlayacaklar, parça parça. Ve bunun olmasına izin veremem. Vermeyeceğim."

"Daha önce hatamın bedelini ödemekten bahsetmiştin." Onu yavaşça duvara yasladım. "Ne demek istedin?"

"Bunun için zamanımız yok." geçip gitmeye çalıştı.

Onu yerine geri ittim ve bir elimi başının yanına koyarak onu hapsettim. "Bana ne demek istediğini söyle, Phoenix. Ne fiyatı?"

"Benim hayatım."

Nefesim ciğerlerimde dondu. "Benim hayatımı seninkiyle mi takas ettin?"

"yle de olabilir," diye cevap verdi. "Alastair'in kardeşlerine senin için gelmemelerini söylemesinin sebebi ne? Çünkü ben senin eşinim. Burada lmene izin vermeyeceğimi biliyordu."

Titriyordum. Bu Alastair'in sesine benziyordu. Zekice... ve ruh kırıcı. Çünkü her şey Phoenix'in kendini feda etmesine bağlıydı.

"Yani beni kurtarmak için kendini feda etmeye hazır mısınız?" Anlayamadığım için sordum. Biz dşmandık.

Phoenix yüzünü boynuma doğru indirdi. "Sen de benim için aynısını yapardın, şu anda farkında olmasan bile. Kader bize büyük bir kazık attı. Bizi tutsak etti."

"Beni neden siktin?" Gğşmn ortasında bir yırtık oluştu. Bir duraklama. "Her şeyi bir kenara atmadan önce bilmem gerekiyordu."

"Neyi bilmen gerekiyordu?" Sesim son kelimedede kesildi.

"Seni tatmak nasıl bir şeydi," diye fısıldadı. "Seni hissetmek."

Düşüncelerim birbiriyle çelişiyordu. Phoenix'ten nefret ediyordum. Bana ve kardeşlerime yaşattığı her şeyden nefret ediyordum. Ama benim yüzümden ölmesi düşüncesinden de nefret ediyordum.

Onun öleceği düşüncesinden nefret ediyordum, nokta.

"Gitmemiz gerek." Phoenix pazumu tuttu. "Gardiyanlar seni hcrene geri götürmek için birazdan burada olurlar."

Oda kayboldu. Ağırlıksız bir his beni ele geçirdi ve biraz başım döndü. Tamam, *ok* başım döndü. Işınlanma berbattı. Sarsıcı, baş döndürücü, mide bulandırıcı bir his, havada yüksekte olmak ve sonra hiçbir uyarı olmadan doğrudan aşağıya fırlamak gibi.

Tuzlu su burnumu gıdıkladı ve hafif bir esinti saçlarımı karıştırdı. Rıhtıma vuran suyun şırıltısı kulaklarıma ulaştı. Derin bir zlem kalbimi delip geçti.

Echo Bay.

Gözlerimi açtım. Bizi marinanın تنها bir yerine götürmüştü. Gökyüzü karanlıktı ama uzaktan güneş doğmaya hazırlanırken aydınlanıyordu. Sol tarafta balıkçılar teknelerine binmiş, güne erken başlıyorlardı.

Ve sonra, kardeşlerim varlığını hissettikçe zihnim sular altında kaldı. Aramızdaki bağ, bizi birbirimize bağlayan ipler, ben de onları hissettikçe tüm gücüyle geri döndü.

"Bellamy?" Raiden telepati kullanarak sordu.

"B!" Daman. Gittiğim günlerde Rusya'dan dönmüş olmalı.

"Size geliyoruz," dedi Alastair, ses tonunda rahatlama çınılıyordu.

Telepati yoluyla bile olsa seslerini duymak gözlerimin neden oldu.

Belphegor beni onların ölümünü görmeye zorlayarak beni gerçekten mahvetmişti. Onları görmem, iyi olduklarını bilmem gerekiyordu.

Onların da benim için aynı şeyi hissettiklerinden emindim.

"Seni burada bırakıyorum," dedi Phoenix.

"Bekle." Bileğini tuttum. "Şimdi ne yapacaksın?"

Sırıttı ama sırtışı gözlerine ulaşmadı. Çok boş görünüyorlardı. "Bana karşı duygusal mı davranıyorsun Bellamy?"

"Soruya cevap ver."

Phoenix bir elini boynumun kenarına koydu. Güneş nihayet ufku yararak koyu kumral saçlarının bir bölümünü aydınlattı. Bana bir alevi hatırlatıyordu. Ve bir alev gibi, geride közden başka bir şey kalmayana kadar yanacak ve yanacaktı. Hepsi bana yardım ettiği içindi. Umursamamalıydım.

"Cevabın bir önemi yok," dedi.

"Benim için öyle." Madem ondan bu nefret ediyordum, neden kalbim kırılıyordu?

Nefes almak neden zordu?

Kardeşlerim yakındaydı. Bize doğru uçtuklarını hissediyordum, artık şafağın erken olduğunu ve gizlenme yeteneklerinin o kadar etkili olmadığını umursamadan. Hiçbirinin umurunda değildi. Çaresizliklerini hissettim.

Aşklarını.

"Biliyor musun, sadece son bir öpücük için tüm şehirleri... dünyaları... yakıp yıkan adamların hikâyelerini duydum." Phoenix dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. "Sanırım şimdi anlıyorum."

beni öptüğünde, küçük bir , acılı inilti benden kaçtı. Durdurulamaz, tıpkı göğsümdeki bu ağrı gibi.

Ve sonra ortadan kayboldu.

Yedinci Bölüm

Phoenix

Asa'nın önünde tek dizimin üzerine çökerek, "Halledildi," dedim. Bellamy'yi Echo Körfezi'ndeki rıhtımda bıraktıktan sonra, doğrudan yatak odasında ona rapor vermiştim.

"İyi köpek." Asa uzun saçlarını bir fırçayla taradıktan sonra cüppesini kenara kaydırды. Ayaklarının dibine bir yığın halinde düştü. Çıplak halde gardırobuna doğru yürüdü ve bir kıyafet seçti. Bazen onu giydirmemi isterdi ama odasına girdiğim anda bana burun kıvırmıştı. Bellamy'nin kokusu her tarafımı sarmıştı. "Gerçekten önce onu sikmek zorunda mıydın?"

"Bunu inandırıcı kılmak zorundaydım."

İçimde suçluluk duygusu çalkalanıyordu. Bellamy'nin onu serbest bırakmak için kralıma ihanet ettiğimi düşünmesini sağlamak Asa'nın planının bir parçasıydı; Bellamy Belphegor'dan gördüğü işkencenin ardından uykuya daldıktan birkaç dakika sonra bana haber vermişti. İlk uyandığında bu kadar kötü bir ruh hali içinde olmamın nedeni buydu. İnsan şeklimi koruyamayacak kadar sinirli olduğum için iblis formuma geri dönmüştüm.

Ancak Bellamy ile seks yapmak manipölasyonun bir parçası değildi. Bu gerçektir.

Ama bunu Asa'ya itiraf edemezdim.

"Onu neden serbest bırakmamı istediğinizi sorabilir miyim?" Yerden kalktım. Bana bir açıklama yapmamıştı, sadece bir emir vermişti. Bir yanım minnettardı. Rahatlamıştım. Bellamy'yi kendi başıma serbest bırakmaya çok yaklaşmıştım zaten, benden nefret eden bir erkek için her şeyi bir kenara atmaya çok yaklaşmıştım.

Ya çok şanslıydım ya da sandığımdan daha berbat durumdaydım.

"Kendimce sebeplerim var. Bilmen gereken tek şey bu." Asa bir çift kırmızı dar kot pantolon giydi ve şimdilik gömlek giymekten vazgeçti. Bana dönmeden önce baldırlarının ortasına kadar inen botlarını bağladı. Yaklaşırken yürüyüşü yavaştı ve kıpkırmızı gözlerinde yırtıcı bir parıltı parlıyordu. "Onun aletini içine almak hoşuna gitti mi?"

Nabzım daha hızlı atmaya başladı. "Hayır."

"Kralına yalan söylemeye nasıl cüret edersin?" Beni saçlarımın arkasından yakaladı. Sertçe. Diğer eliyle boğazıma bir hançer dayadı. "Gerçekten güzelsin, Phoenix. Ama sen değiştirilebilirsin. Bence bunu unutuyorsun."

"Hiçbir şeyi unutmuyorum kralım. Yerimi biliyorum." "Söyle o zaman. Senin yerin neresi?"

"Ayaklarının dibinde."

"Doğru." Asa bıçağı bana sapladı ve ben irkilince gülümsedi. Yüzünü boynuma indirdi ve kanı yaladı.

Midem bulandı. Geçmişte benden beslendiğinde bunu pek umursamamıştım. Şimdi nefret ediyordum. Tek istediğim Bellamy'nin bana dokunmasıydı. Beni ısırmasını.

"Kokusu her tarafına sinmiş," dedi Asa hırlayarak. Sonra ani bir sakinlik çöktü üzerine. Bu belki de öfkesinden daha tedirgin ediciydi. Saçlarımdaki tutuşunu bıraktı ve benden uzaklaşarak hançeri masanın üzerine koydu. Bıçaktan kan damlıyordu. "Git kendini onun pisliğinden arındır. Senin etrafında olmaya dayanamıyorum."

Başımı eğdim ve kapıya doğru döndüm.

"Oh, ve Phoenix? Bu, onu senin üzerinde son koklayışım olsun. Anlaşıldı mı?"

"Evet, kralım."

Odama ve dengemi kaybederek destek almak için duvara yaslanmak zorunda kaldım. Boynumdaki kesik acıyordu ama kafam da karışmıştı. Muhtemelen çok az dinlenerek diyarlar arasında seyahat ederken manamın çoğunu kullanmıştım. Belki sıcak bir banyodan sonra daha iyi hissederdim.

Soyunduktan ve küveti doldurduktan sonra suya daldım.

Bellamy'nin kokusu tenime sinmişti, kendine has misk kokusu burbon ve narenciyeyle birleşmişti. Onu hâlâ içimde hissediyordum, orgazmı tetikleyen dölleriyle kıcımı doldurmadan önce beni sert ve hızlı bir şekilde dövdüğü yerde. Hatırladıkça titriyordum.

Hayatımın en iyi seksiydi. Şehvetin kişileşmiş hali olduğu için şaşırtıcı değildi. Yıkıcı ve güzel. Her yönden baştan çıkarıcıydı.

Günah için yaratılmış.

Yıkayıp giyindikten sonra mutfakta cisimleştım ve bir fincan kahve doldurdum. Sabahları canımın çektiği ölümlüler âlemine ait tek şey buydu. Yiyeceklerimizin çoğu insanlardan esinlenmişti. Ve bazı iblisler de insan *yiyecek*ti. Ben yemedim. O tadı hiç alamadım.

Mutfaktan çıkmak için döndüğümde Duke, "Konseyin odasına çağrıldın," dedi. Asa gibi kokuyordu. Son birkaç gündür ben belli bir Nephilim'le meşgulken kralı memnun etmek için yerimi alan erkeklerden biri.

Çoktan kaçırdığım bir Nephilim. Benim sorunum neydi?

"Bu kadar erken bir buluşma mı?" Gözlerimi devirmekle savaştım.

"Evet. Ve kralı bekletmemelisin. Son zamanlarda onu yeterince hayal kırıklığına uğrattın. Ama endişelenme, ben onu ikimize yetecek kadar memnun ettim."

Kahve fincanımda kaynadı, üstünden taşı. Göğsümün içinde kaynayan öfkenin gerçek bir tasviriydi. Asa'yı becermesi umurumda bile değildi - ona daha fazla güç vermeliydim - ama benimle bu şekilde konuşulmasını reddediyordum. "Yerini mi unuttun, köle?"

Genç erkek sinmiş, bakışlarını yere indirmişti. Hem konum hem de güç olarak ondan üstündüm. Boğazını parçalamadığım için şanslıydı. "Özür dilerim, efendim."

Dökülen kahveye başımla işaret ettim. "Şunu temizle." "Peki, efendim." Bir beze uzandı.

"Dilinle."

Dizlerinin üzerine çöküp dört ayak üzerine kalkmadan önce gözleri yuvalarından fırladı.

Evet, belki bu biraz aşırı oldu. Ama bazı iblislerin düşündüklerine rağmen, konumumu hak etmiştim. Ben sadece güzel bir sıkık çocuk değildim. Asa iktidara gelmeden çok önce, Belphegor ve ben yeraltı dünyasını birlikte yönetmiştik, her birimiz iblis güçlerine komuta ediyorduk. Belki krallar gibi değil ama işleri düzenli tutmuştuk. Saygısızlığa tahammül edemezdim.

Konsey en son gelen bendim.

Vepar uzanmıştı. Bana güneşin tadını çıkaran bir kediye anımsattı. Gerçi bizim güneş ışığımız yoktu. Sadece karanlık vardı. Rıhtımda şafağın söküşünü hatırladım... Bellamy'nin yüzünde nasıl parladığını, keskin çene çizgisini okşadığını ve gözlerinin girdaplı elasını nasıl ortaya çıkardığını.

Belphegor masadaki koltuğundan, "Penemuel hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi.

Bellamy'nin görüntüsü . Keşke Nephilim'le olan bağlantım da bu kadar kolay silinebilseydi.

Penemuel o yılın başlarında Vepar, Purah ve Xaphan ile birlikte saflarımıza katılmıştı - sonuncusu artık ölmüştü. Onlar binlerce yıl önceki ilk savaş sırasında Lucifer'in yanında savaşmış olan düşmüş meleklerdi.

Vepar'ın fırtınalar yarattığı ve Purah'ın zombileri kontrol ettiği yerde, Penemuel edebi eserleri aracılığıyla insanlığı yozlaştırma gücüne sahipti. Yazılı kelimeler aracılığıyla zihin kontrolü. Savaştan beri ne görüldü ne de haber alındı.

"Basit." Asa yüksek arkalıklı sandalyesine oturmuş, sağ bacağını kolunun üzerine atmıştı. "Onu bulun ve öldürün. Hainlere böyle yaparsınız." Son kısımda gözleri bana kaydı.

"Kalem her zaman yumuşak olmuştur," dedi Vepar tırnaklarını incelerken. Gümüş saçlarının uçları yavaşça dönerek kişisel rüzgâr alanına takıldı. "Lucifer hüküm sürerken bile Pen, insanları yozlaştırmak yerine onlara okuma yazma öğretmek istedi. Birkaç yıl sonra kendini toparladı." İç çekti.

"Görünüşe göre eski yöntemlerine geri dönmüş. Ne büyük bir potansiyel israfı." Purah kana bulanmış şarabından bir yudum aldı ve nefesinin altında kıkırdadı. "Penny zayıf. Bizim gibi savaş için yaratılmamışlar. Evet, üzücü, üzücü bir israf gücü." Gülümsediğinde, keskin dişlerindeki boşlukları kan dolduruyordu.

"Gerçekten de öyle," dedi Belphegor. "Onun için büyük umutlarım vardı. Zihin kontrolü güçlü bir silah olabilir, sadece kelimelerle bu kadar çok insanı yoldan çıkarabilir. Benim bile zihnine girmek için birine doğrudan dokunmam gerekiyor."

"Penemuel'i garip bir melek bağlantısı kullanarak izleyemez misin?" Ben sordum. "Hayır." Belphegor başını salladı. "Yakınıladaysa onu hissedebiliyorum ama onun yaşam gücünü takip edemez. Sadece lanetli oğullar bu yeteneğe sahiptir. Bağları çok derin. Lucifer'in hayal ettiğinden bile daha derin."

Asa sandalyesinden kalkarak, "Babam hakkında konuşmayı bırakalım," diye tersledi. Şakağının yanındaki damar zonkluyordu. "Aptal ve zayıf biriydi. Kendini o veletler tarafından bir kafese kapattırdı. Onun oğlu olmak neredeyse utanç verici."

Belphegor'un çenesi gerildi. Ve çok kısa bir an için gözleri ölümcüldü. Ondan gelen diğer tüm duygular gibi bu da çabucak kayboldu. Adam tuğladan bir duvardı. "Demek istediğim, Penemuel'i lanetli oğulların yapabildiği gibi bir zihin bağı ya da kan bağı yoluyla izleyemeyiz. Şu anda hâlâ hayatta olmasının tek nedeni de bu."

"Penemuel'in icabına bakılacak," dedi Asa, sesi sertti. "Ama önce kılıcımı istiyorum. Böylece onu göğsüne saplayabilirim."

"Konu açılmışken..." Vepar doğruldu, taktığı kolye altın rengi teninde kayarken şingirdiyordu. "En değerli mahkûmumuzun kaçmasına neden izin verdiğiniz konusunda bizi bilgilendirmek ister misiniz? Belphe onu kırmaya çok yaklaştı."

Belphe. Bu lakap, masadaki çatık kaşlı meleklerle eşleştirildiğinde komik oluyordu. İkisi Vepar aramıza katıldığından beri sevişiyorlardı. En başından beri yakın görünüyorlardı - belki de binlerce yıl önce de sevgiliydiler.

Asa ona, "Beni sorgulamak sana düşmez," dedi.

"Aslında öyle, evlat," diye karşılık verdi Vepar. "senin danışmanlarından biriyim, değil mi? O yüzden sana tavsiyede bulunmama izin ver. O tahtta oturuyorsun çünkü damarlarında Morningstar'ın kanı dolaşıyor. Ama şimdi oraya ait olduğunu kanıtlamak senin sorumluluğunda. Sadece babanın şöhretiyle koca bir krallığı yönetemez ve ordulara komuta edemezsin."

Bunu takip edeceği kesin olan öfke patlamasına karşı kendimi hazırladım. Vepar doğruyu söylüyordu ama Asa her zaman doğruyu istemiyordu. Övülmek istiyordu. Lucifer söz konusu olduğunda, onun da derin güvensizlikleri vardı. Asla ona layık olamayacağından korkuyordu.

O patlama hiç gerçekleşmedi.

Asa derin bir nefes aldı ve dışarı verdi. "Haklı bir noktaya değindin. Şehvet kırılmaya çok yakındı ama Belphegor bana bu kırılmanın asla gerçekleşmeyebileceğini söyledi. Ruhu hâlâ çok güçlüydü. Ve onu küçük parçalara ayırmak oldukça keyifli olsa da, beni Işık Getiren'e daha fazla yaklaştırmazdı." Bana baktı. "Sen de başarısız oluyordun. Sana asla güvenmezdi. Ben de yeni bir plan yaptım."

"Bu planın ne olduğunu paylaşmak ister misin?" Vepar sordu.

"Her şeyin zamanı var," diye yanıtladı Asa. "Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar. Ama içiniz rahat olsun. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü gördüm. Kartlarımızı doğru oynadığımız sürece, her şey olması gerektiği gibi yerine oturacaktır."

Bu ilgimi çekti. Aynı zamanda bir endişe düğümüne de neden oldu.

"Bir öngörü gördüm," diye devam etti Asa. "Geçen Aralık ayında Gusion'ın anahtarını ararken oldu. Anahtarın yerini öğrenmek için bir kahini ziyaret ettim ama o bana başka bir şey gösterdi. Daha iyi bir şey. Nefilimlerin yedisinin de öldüğünü gördüm. Yerde yatıyorlardı. Hepsi ölmüştü. Ve o görüntünün merkezinde? Işık Getiren parlıyordu."

Midem bulandı. Bellamy'nin ölümünü görmüştü.

"Gördün mü?" Asa sırtıttı. "Öyle ya da böyle kılıcımı alacağım. Bu sadece *zaman* meselesi. Nasıl olacağı değişebilir ama Işık'ı kullanırsam

Getiren, tüm yollar lanetli oğulların son nefeslerini verdiği o harika karanlık geceye çıkar."

"Bu kahine güveniyor musun?" diye sordum. "Birçoğunun aldattığı bilinir. Sana duymak istediğin şeyi söylemiş olabilir."

Belphegor sesinde sert bir tonla, "Kahinin görüşü gerçektir," dedi. "Asa'ya gösterdiğinde ben de oradaydım. Daha sonra gerçeği kendim görmek için onun zihnine girdim."

"Ah, evet." Asa ona baktı, hâlâ sırtıyordu. "Sevgili oğlunun öldüğünü gördün. Bu yüzden taraf değiştirip bize katılması için bu kadar uğraştın. Ama onun kaderini değiştiremezsin, Belphegor. O ve sözde kardeşlerinin geri kalanı benim elimle ölecek."

Bellamy'nin teninin sıcaklığını ve kulağımda inlerken çıkardığı yumuşak sesi hatırladım. En çok da yatakta onunla geçirdiğim o uzun süre boyunca hayatımda ilk kez kendimi nasıl bütün hissettiğimi hatırladım.

Ve şimdi, muhtemelen onun ölümünü harekete geçirmiştım.

Echo Bay dikkat çekici olmayan küçük bir sahil kasabasıydı. Sıkıcı ve çok fazla balık kokuyordu. Tek heyecan, gölgeler geceleri yaramazlık yaptığında ortaya çıkıyordu. Nephilim kardeşlerin kasabayı neden bu kadar şiddetle koruduğunu asla bilemeyeceğim.

Ama korudular.

Küçük bir uçurumun kenarında oturmuş, deniz altındaki kayaya hafifçe çarparken uzaktaki limana bakıyordum. Bulutlu gökyüzünde gök gürlüyor ve ara sıra buluttan buluta şimşekler çakıyordu. Henüz yağmur yağmamıştı ama yağmurun kokusu havada yoğun bir şekilde asılı duruyordu.

"Neden buradayım?" Suyu bir çakıl taşı atarak mırıldandım.

İçten içe sebebini biliyordum. Çünkü onu özlemiştim. Teknik olarak, *ruhum* onu özledi.

Bellamy'yi rıhtımda bıraktığımdan beri iki gün geçmişti. Geceler boyunca yatağımda dönüp durdum ve onu düşündüm. Döndüğünden beri Krave'i ziyaret edip etmediğini merak ediyor ve başka biriyle yattığı düşüncesiyle sinirleniyordum.

O benimdi.

Ama ona sahip olamadım.

Sinirlenerek uçurumdan aşağı bir çakıl taşı daha attım. Beni rahatsız eden başka bir şey daha vardı. Asa'nın öngörüsü. Lucifer'in kılıcıyla savaşı kazanacaktık. Kardeşler ve müttefikleri bize karşı ne kadar savaşırlarsa savaşsınlar, sonunda kaybedeceklerdi.

Bellamy ölecekti.

Tepemde bir şimşek daha çaktı. Bir yağmur damlası yanımdaki kayaya çarparak noktayı kararttı. Yağmur damlaları arttıkça daha fazla karanlık nokta oluştu. Uçurumdan ışılandım ve saçlarımdaki suyu silkeleyerek arkasındaki ormandaki ağaçların gölgesinde yeniden ortaya çıktım.

O zaman hissettim, midemde göğsüme kadar yükselen bir çırpınma, sanki yüzlerce küçük yarasa aynı anda serbest kalmış gibi. Arkamda bir varlık belirirken ensem karıncalandı.

"Phoenix?"

Onun sesi. Tanrım, *onun sesi*. Dizlerimin bağı çözülde.

Ona doğru döndüm. Bellamy'nin dalgalı altın rengi saçları nemliydi, göğsü ve karın kasları yağmurdan kayganlaşmıştı. Göksel bıçakların ona verdiği birkaç yara izi vardı ama bu onun güzelliğinden bir şey götürmüyordu. O bir savaşçıydı ve kesinlikle öyle görünüyordu. Kraliyet mavisi tüyleri olan siyah kanatları kaslı sırtından kıvrılıyor, dokunmamı sevdiği yarıklardan çıkıyordu.

"Ne kadar da güzel görünüyorsun, değil mi?" Sesimin kararlılığından etkilenerek söyledim. Her parçam ona daha yakın olmak, onu kendime doğru çekmek ve yüzümü sıcak boynunun kıvrımına gömmek için çılgılık atıyordu.

Bellamy gözlerini temkinli bir şekilde öne dikti. "Neden buradasın?" "Çok komik, ben de az önce kendime aynı soruyu sordum."

Yaklaşık bir metre önümde durdu. Burbon ve bergamot kokusundan bir nefes alabileceğim kadar yakındı, kalbim küt küt atıyor ve sikim seğiriyordu. Coğunlukla ikincisi.

Onu tekrar hissetmeye ihtiyacım vardı. bir santimini.

"Kes şunu," dedi Bellamy.

"Neyi durdurayım?"

"Şehvetli düşüncelerin. Arzunu hissedebiliyorum. Tadını alabiliyorum." Gözleri tetikte kaldı. Ama boğazında hızlı bir yutkunma oldu.

"alabiliyorsun, ha?" Vücudum ısındı. "Peki benim tadım neye benziyor Bellamy?"

"Coğunlukla pişmanlık."

Sırıttım. "Tekrar yapabilseydin, *yapmayacağını* mı söylüyorsun? beni o yatağa yatırıp siker misin?"

"Önemli değil. Olan oldu." Bakışları tekrar yukarı kalkmadan önce vücudumda gezindi. "Bir yerlerde saklandığını sanıyordum. Ya da öldüğünü."

Göğüs kafesime garip bir ağrı saplandı. "Bu seni hayal kırıklığına mı uğrattı? Hayatta olmam mı?"

Bellamy, "Bu benim kafamı karıştırıyor," diye karşılık verdi. "Kaçmama yardım ederek Asa'ya ihanet ettin. Ama burada tek parça halindesin. Ondan kaçıyor olsaydın burada, Echo Körfezi'nde olmazdın. Çok uzaklarda bir yerde olurdun."

"Belki biraz gezmek istemişimdir."

"Saçmalık."

"Ne ima ediyorsun, Nephilim?"

Aramızdaki boşluğu kapattı ve elini enseme doğru kaydırды. Dokunuşu tüm sistemime elektrik titreşimleri gönderdi. "Sana güvenmiyorum, iblis."

"Hayatını kurtardıktan sonra mı? Vay canına.

Çok incindim." Siktir. Zekiymiş.

"Şu anda hâlâ nefes alıyor olmanın *tek* nedeni benim hayatımı kurtarmış olman," diye homurdandı, parmakları saçlarımın arkasında sıkılaştı.

"Tek sebep bu mu?" Başımı yukarı kaldırdım, dudaklarımız birkaç santim ayrılmıştı. Tenim karıncalandı. "Bundan emin misin?"

"Kendini övme tatlım," dedi, sesi alçaktı. "Sen umurumda değilsin. Ruhum seninkine uzanabilir ama asla sadakatime sahip olamayacaksın. Ya da kalbime."

"Kalbin mi? Bana uyar." Nedense göğsüme bir sızı saplandı. "Ona ihtiyacım yok."

Bellamy dudaklarını yanağımda gezdirerek, "Seni öldürmek çok kolay olurdu," dedi.

"Ama yapamazsın. Bunu konuşmuştuk."

"Haklısın. Seni öldüremem." Saçlarımı sıkıca tutmaya devam etti. "Ayrıca, canlı olarak daha çok işime yarayacaksın."

"Öyle mi? Bu ormanda beni mahvetmeyi mi planlıyorsun, Lust?" "Cezbedici. Ama hayır." Parmak uçlarını şakağıma bastırdı.

"Sen ne..." Üzerime yoğun bir uyuşukluk büyüğü çökerken ona tökezledim. "Bellamy... ne..."

Gözlerim kapandı. Işınlanmaya çalıştım ama çok güçsüzdüm. Ve çok uyukum vardı. Gardımı düşürmüştüm. Dikkatsiz davranmıştım. Beni ağında yakalamasına izin verdim.

Bellamy beni göğsüne yasladı. Sonunda uyku beni ele geçirmeden önce, saçlarıma bir öpücük kondurduğuna yemin edebilirdim.

Sekizinci Bölüm

Bellamy

"Aklını mı kaçırdın sen?" Çay, Alastair'in bardağının kenarından taşarken, Alastair bardağı yere çarptı ve sandalyesinden kalktı.

"Değerli çayınızı döktüğünüze göre çok kızmış olmalısınız."

"Kızgınlık hafif kalır Bellamy. Ne *halt* etmeye onu buraya getirdin?"

"Gerçekten mi?" Ensemi ovuşturdum. "Bunun hakkında fazla düşünmedim. Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim."

"Ne yapmak için bir fırsat, eşinin sana yakın olması mı?" Alastair burun kemiğini sıktı. Bir gün onu ülser yapacağımdan oldukça emindim. "Nasıl bu kadar pervasız olabiliyorsun?"

"Phoenix'i sorgulayabiliriz," dedim. "Bunca zamandır Asa'nın sağ koluydu. Eminim bize yardımcı olabilecek pek çok şey biliyordur."

"Onu sorgulamak mı?" Alastair'in bakışları buz gibi oldu. "Konuşacağını sana düşündüren ne? ne yapmaya hazırsınız? Onu sonsuza dek tutsağımız olarak mı tutacağız? Size işkence ettikleri gibi ona da işkence mi edeceksiniz?"

Mide bulantısı içimde fokurdadı. "Hayır."

"Az önce nasıl bir cehennemi serbest bıraktığının farkında mısın Bellamy? Galen ve Castor Phoenix'in bodrumumuzda olduğunu öğrendiklerinde, oraya saldırıp onu parçalara ayıracaklar. Muhtemelen Gray de. O iblis herkesin ölüm listesinde."

"Ve o benimkinde değil mi?"

"mi?" Alastair kaşlarını çatı. "Kader arkadaşı bağlantın aksini söylüyor. Onu öldürmek istesen bile yapamazsın. Bunu biliyorsun."

Evet, çok iyi.

Sertçe nefes verdi ve parmaklarını soluk sarı saçlarının arasından geçirdi. "Başlangıçta neden bariyerin dışındaydın?"

Çünkü söz konusu bariyerin ardında kapana kısılmış hissettim.

Bana göz kulak olunması gereken kırılğan bir şeymişim gibi davranmalarından bıkmıştım. Evde olduğum iki gün içinde

Acımasız. Beni takip ediyor. Milyonlarca kez "*Nasılsın?*" diye sordu.

Yeraltı dünyasında geçirdiğim zaman tam anlamıyla cehennem gibiydi. Ama kırılmamıştım. Ve bu, şu anda bodrumda kilitli olan iblis sayesinde oldu. Phoenix aklımı başımda tuttu. Paramparça olmaya yakinken beni tek parça halinde tuttu.

Bakışlarımı halıya indirdim. "Sıkılmıştım ve biraz uzaklaşmak istedim. Bulutların üzerinde uçtum, böylece hiçbir insan beni görmedi, merak etme. Deniz fenerinin diğer tarafındaki ormana ulaştığımda, onu o zaman hissettim. Oradan sonra bedenim kontrolü ele aldı."

Alastair'in soğuk tavrı biraz da olsa yumuşadı. "Kader arkadaşı bağı her buluşmada daha da güçleniyor. Onunla seks yapman sadece yangına körükle gitmene neden oldu. Elbette ikiniz ayrı kalamazdınız." Nefesinin altında, "Bunun olacağını tahmin etmeliydim," dedi.

Kapı açılmadan önce hafif bir tıkırtı duyuldu.

"N'aber?" Raiden çalışma odasına girdi. "Tahmin et fırında ne var?"

"Pizza," diye cevap verdi Alastair donuk bir ifadeyle.

"Hey. Nereden biliyorsun?"

Kısa bir kahkaha atarken gerginliğimin bir kısmı omuzlarımdan yuvarlandı.

Benim şapşal kardeşim ortamı neşelendirmekte asla başarısız olmazdı. Raiden sevgisini yemekle gösterirdi... bol bol yemekle. Bana en sevdiğim yemekleri pişirir ve canım istemediğinde bile yememi sağlardı.

Alastair bana bakmadan önce Raiden'a "Diğerlerini topla," dedi. "Bir aile toplantısı düzenleyelim."

Lanet olsun.

Raiden geri çekilip gitmeden önce "lanet olsun" ifadesiyle ikimizin arasına baktı. Daha doğrusu kaçtı. En büyük ağabeyimiz kızgın olduğunda korkunçtu ve Raiden bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Herkes çalışma odasına doğru ilerledi. Gray şöminenin önündeki halının en sevdiği yeri aldı ve Mason onun yanına uzandı, iri elini kardeşimin kalçasına koydu. Gray ona sokuldu ve gözlerini kapattı.

Castor ve Kyo birbirlerini gıdıklayarak geldiler. Gıdıklamayı Cas yaptı ve Kyo kardeşimin kafasına vurmaktan iki saniye uzaktaymış gibi görünüyordu.

Sırada Daman ve Warrin vardı, kardeşimin eli kocasınınkine kenetlenmişti.

Galen ve Simon geldiğinde hava değişti.

"Biri bana neden iblis kokusu aldığımı açıklamak ister mi?" Galen homurdandı, gözleri açık gri ile Wrath'ın etkisinden kaynaklanan siyah arasında gidip geliyordu.

"Hey, haklısın," dedi Castor, aniden ciddileşerek. "Dün gece avlandığımız zamandan kalan bir koku olduğunu düşünmüştüm ama bunun için çok güçlü."

"Phoenix burada," dedim, doğrudan konuya girerek. "Onu ben getirdim."

Galen'in o anda bana yönelttiği öfke içimi biraz titretti. İş başa düştüğünde ona karşı kendimi koruyabilirdim, ama gerçek şu ki? Gazap beni çok korkuttu. Hepimizi korkuttu. Alastair'i bile. O bizim nihai silahımızdı ama aynı zamanda kontrolünü kaybettiğinde etrafta olması tehlikeli bir güçtü.

Ve birkaç kez kontrolünü kaybetmişti. Simon onu sakinleştirmeye yardımcı oldu. Sanırım insan, sadece yanındaki devasa kas duvarı için tasarlanmış bir başka nihai silahtı.

"O lanet iblis eşime zarar verdi!" Galen böğürdü. "Simon'ın lanet parmağını kesti. Bunu kabullenmemi mi bekliyorsun? Siktir git Bellamy. O senin dostun *olsa* bile umurumda değil, ben-"

"Galen," dedi Alastair o ses tonuyla. Galen bakışlarını benden ayırdı ve ona baktı. "Sakin ol biraz."

" yok koca adam," diye fısıldadı Simon, Galen'in kolunu okşayarak.

Galen eğildi ve yüzünü kocasının saçlarına bastırarak gözle görülür bir şekilde rahatladı. Ama endişelenmem gereken tek kişi o değildi.

"Ne oluyor Bell?" Castor içinden bir titreme geçerek sordu. "Kaderin o hayat israfını eşin yaparak seni mahvetmesini anlıyorum ama onu buraya getirmeye nasıl *cüret* edersin? Yaptığı onca şeyden sonra."

Tepkileri tam da beklediği gibiydi. "Özür dilerim-"

"Neredeyse Kyo'yu öldürüyordu!" Castor yumruklarını sıkışmış bir halde bana doğru atıldı. Zümrüt yeşili gözlerinde hem öfke hem de keder yanıyordu. O gözler benimkilerle buluştuğunda, Şehvet'in onun görmesini sağladığı rengi hissettim. Turuncu. Kyo'nunkilerle aynı tonda.

Gray doğruldu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "O benim insanımı da incitti." Mason Gray'in omzunun üst kısmını ovuşturdu.

"Evet, ve senin insan Phoenix'i kalbinden vurdu," diye .

"Yani?" Castor dedi ki. "O iblis bizim düşmanımız. Ölmesi daha iyi olur. Onu iyileştiren sensin."

"İmkânsız bir duruma sokuldum." Göğsümde derin bir acı hissettim. "O benim eşim. Senin Kyo'nun senin eşin olmasını değiştiremeyeceğin gibi ben de bunu değiştiremem. Yani evet, onun hayatını kurtardım. Ama Phoenix de *benim* hayatımı kurtardı."

"Hoia Baci'u'da mı?" Daman sordu.

Başımı salladım. "Yaralıydım, hatırladın mı? Asa ölümcül bir darbe indirmeden önce Phoenix onu beni yalnız bırakmaya ve Gusion'ı bulmak için savaşın ana kısmına gitmeye ikna etti."

"Hatırlıyorum," dedi Daman. "Asa War'u ısırmadan ve beni öldürmeye çalışması için hipnotize etmeden hemen önceydi."

Warrin'in vücudu gerildi ve Daman'a doğru daha fazla döndü, kollarını kardeşimin ince beline doladı. Bu bok çok şiddetliydi. Asa'nın etkisi altındaki Warrin, hipnotik durumdan çıkmadan önce Daman'ı yakalamış ve boğazına bir bıçak dayamıştı.

Devam ettim. "Açıklıkta diğerlerine katıldıktan sonra, yaralarım kendimi zorlukla dik tutabileceğim kadar kötüydü. Savaş alanında yere yığıldım."

Castor öncekinden daha az kızgın bir ifadeyle, "Berbattı," dedi. "Öleceğini sandım."

"Neredeyse yapıyordum." Ayaklarımın altındaki halının yıpranmış kenarına baktım. "Geri kalanınız savaşmaya devam etmeliydi. Çok fazla şey tehlikedeydi. İşte o zaman Phoenix beni tarlanın kenarına sürükledi ve kan kaybından ölmemi engelledi. O zamana kadar yanımda kaldı..."

"Belphegor kılıcını göğsüme saplayana kadar," diye tamamladı Daman benim yerime.

Gray yüzünü Mason'ın tişörtüne bastırdı. Ne zaman babasından bahsedilse sinirlenirdi.

"Kızgın olduğunuzu biliyorum," dedim, Galen'de karar kılmadan önce her birinin yüzüne bakarak. "Ama kendinizi benim yerime koyun. Simon'ın eşiniz olduğunu fark ettiğinizde bunu durduracak gücünüz yoktu. Bedenin ve ruhunla onu arzuladın. Çünkü bu kader arkadaşı olayı böyle bir şey. Bu bağla bir süre savaşabiliriz ama bu kaçınılmaz."

Galen, "Simon bizim ezeli düşmanımız değildi," diye karşılık verdi.

"Ya öyle olsaydı? O zaman ne olacaktı? Onu öldürebilir miydin? Ya da birimiz öldürürken kenara çekilir miydin?"

Galen dişlerini birbirine geçirdi. Hiçbir şey söylemedi.

"Senden Phoenix'e güvenmeni istemiyorum. Ben de ona güvenmiyorum. Senden tek istediğim geri çekilmen. Bırak ben halledeyim."

"Onun burada olmasını sorun etmemizi mi bekliyorsun?" Daman sordu. "O Asa'nın parmağında oynatılıyor, B. Sadakati orada yatıyor. Size değil."

"Beni o cehennem çukurundan çıkarmak için hayatını tehlikeye attı," dedim dişlerimi sıkarak. Onlara duyduğum öfke, arkasına saklandığım duvardan dışarı taşmaya başlamıştı. "Bu sizin yaptığınızdan çok daha fazlası. Beni orada ölüme terk etmeye hazırdınız."

Alastair sözlerime kaşlarını çatı. "Böyle bir şey olmazdı. Phoenix'in doğru seçimi yapacağını biliyordum."

"Evet, ve haklıydın. Tebrik ederim. Bu Pride'ı mutlu eder mi? Bir heves uğruna hayatımla kumar oynadın. Ama sorun değil çünkü iyi sonuçlandı." Ellerimi kaldırdım ve bir adım geri attım. "Biliyor musunuz? Hepinizin canı cehenneme."

Çalışma odasından çıktım.

"B," diye seslendi Daman arkamdan.

Yürümeye devam ettim. Belki çocukçaydı ama incinmişim. Işık Getiren'i korumak benim hayatımdan çok daha önemliydi. Bunu biliyordum. Ama yine de canım yanıyordu. Phoenix'in de sorumlulukları vardı ve yine de beni kurtarmak için her şeyi riske atmıştı.

Kardeşlerimden hiçbiri benimle telepatik olarak konuşmaya çalışmadı, ki bu akıllıcaydı. Yine de onları hissettim. Endişelerini hissettim. Öfkelerini de, çünkü benim hatam olmamasına rağmen, Phoenix'in kader eşim olmasından dolayı hâlâ kızgındılar.

O zaman kulübe katıl. Ben de sinirlenmişim.

Bodruma indim. Çoğunlukla depo olarak kullanılıyordu. Bu dünyada geçirdiğimiz onca yıl boyunca bir sürü eşya edinmiştik. Ama bodrum başka bir amaca da hizmet ediyordu.

Odanın ortasında büyük bir kafes duruyordu. Duvarlar özel bir pleksiglastan yapılmıştı, parmaklıklar yerine dev bir şeffaf küp gibiydi. Malzeme, kırılmaz olması için sihirli bir korumayla güçlendirilmişti.

İnsanüstü güce sahip, kana susamış bir canavarı tutacak kadar güçlü. Kafesin varlığı Galen'in günahının kasvetli bir hatırlatıcısıydı. Onun için özel olarak inşa edilmişti. Eğer Hulk'a dönüşür ve durdurulamazsa onu kontrol altına almak için. Simon etraftayken, bu daha az olasıydı.

O durdurulamaz delilik seviyesine bir daha asla ulaşamayacaktı, ama oradaydı. Her ihtimale karşı.

"İşler nasıl da tersine döndü," dedi Phoenix kafesin duvarına yaslanarak. Uyku gücünün bir yan etkisi olarak kelimeleri biraz bulanıklaşmıştı. Normalde pürüzsüz olan sesinde ilk uyandıktan sonra hafif bir hırçınlık vardı. Bundan ne kadar hoşlandığını görmezden gelmeye çalıştı. "Sen benim tutsağımdın. Şimdi seninim."

"Dokun," diye fısıldadı Lust.

"Sakin ol," dedim günahıma. "Ona sahip olalı sadece iki gün oldu."

"Onu tekrar istiyorum." "Bunu kabullen."

"Sizin konaklama yerinizin benimkinden çok daha iyi olduğunu söyleyebilirim." Kafese doğru yürüdüm. Üzerinde uyuyabileceği bir hasır ve bir battaniye vardı. "Ama bunu her zaman değiştirebilirim, o yüzden beni test etme."

"Korunuyor." Anka kuşu temiz duvara dokundu. "Zekice."

"Seni kolayca göz kırpabileceğin bir yere koyacağımı mı sanıyorsun? Hiç şansın yok."

"Göz kırp." Gülümsedi. "Çok tatlısın Bellamy."

"Işınlanmak çok fazla ağız dolusu bir kelime." Ben de onun ukala sırtışına karşılık verdim. "Ağzımı neyle dolduracağım konusunda seçici olmayı severim."

"Seçiciymiş, kıcımlın kenarı. Yürüyen her şeyi beceriyorsun."

Kader seni hayatıma soktuğundan beri değil, demek istedim ama kendimi tuttum. Eve geleli iki gün olmuştu ve Lust kimseyle takılmak konusunda beni hiç rahatsız etmemişti. Ama Phoenix ile bir saniye ve günahım içimde kıpırdandı, iblisi tatmak için yalvardı.

Şehvet onu başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde arzuluyordu. Benim gibi. "Bu duyduğum kıskançlık mı?" diye sordum.

"Sadece Asa'yı becerdiğimi öğrendiğinde kıskandığın kadar kıskandın."

İstemediğim halde içimden alçak bir hırıltı çıktı. *Tuş.* "O sik kafalıdan bahsetmişken, kaçmama yardım edenin sen olduğunu anladı mı? Bu yüzden mi şu anda yatakta ona sokulmuyorsun?"

Sessizlik.

"Neden Echo Bay'e geldin?" diye sordum ve hâlâ tek kelime etmediğinde kapalı yumruğumla cama bir kez vurdum. "Cevap ver bana!"

Yine sessizlik. Yine de bu sefer gözlerini kaçırdı.

"Konuşmayı reddederek kendine iyilik yapmıyorsun," dedim, artan tedirginliğimi bastırmaya çalışarak. "Bu malikanedeki her erkek senin kelleni gümüş tepside istiyor. Eğer bize değerli bir bilgi verirsen, belki-"

"Ne yapacaksın? Buradan çıkıp gitmeme izin mi vereceksin? Ya da göz kırpmama." Phoenix kuru bir kahkaha attı. "Asa'nın bu malikanenin yerini istediğini unutuyorsun. Ve tahmin et ne oldu? Artık burada olduğuma göre, istediğim zaman içeri girebilirim. Yeteneğim bu şekilde çalışıyor. Bir yere gittiğimde, tek bir düşünceyle orayı tekrar bulabilirim. Önceden bulamıyordum çünkü koordinatları bir büyüyle değiştirmiştin. İnsan cadının ve meleğin yaptığını varsayıyorum. Ama bu korumalar artık beni durduramayacak. Yani burayı gizli tutmak için çektiğin onca acı bir hiç uğruna olacak."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Göğsümde bir şey yırtıldı. Kızgınlık değil, yine de çok kızgındım. Belki de umut. "Sanki gitmek istemiyormuşsun gibi."

"Seni neden terk etmek isteyeyim ki tatlı Bellamy?" diye sordu ukala bir ses tonuyla, ayağa kalkarak. Birbirimize yakın durduk ama cam bölme dokunmamızı engelliyordu. Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Seni seviyorum."

"Bu senin için bir şaka, ha?"

"Buradaki tek şaka, bana olan çekimine karşı ne kadar sert mücadele ettiğin." İtip merdivenlere yönelmeden önce cama kez daha vurdum. Her adımda öfkeleniyordum. Birini bu kadar çok istemek berbat bir şeydi ama söyledikleri tek bir kelimeye bile güvenmiyordum.

"Bellamy."

Durdum ama arkamı dönmedim.

"Seni görmek istedim," dedi Phoenix, alaycı tonu gitmişti. "Bu yüzden buraya geldim. Seni aramaya cesaret edemedim, bu yüzden uçuruma gittim. Kasabanın dışındaydı ama bana yakın olduğunu hissettirecek kadar yakındı."

Boğazımdaki ani sıkışıklığı yuttum. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Senden hiçbir şey beklemiyorum."

Ona bakma isteğimle savaşıırken göğüs kafesim sıkıştı. "Rahatına baksan iyi olur. Bir süre burada kalacaksın. Daha sonra sana yiyecek bir şeyler getiririm."

"Bayat ekmek mi?"

Göğsüme garip bir ağrı saplandı. "Belki yanında bir elma."
"Sabırsızlanıyorum."

Kendimi başka türlü ikna edemeden bodrum merdivenlerinden yukarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Lazarus sessizdi.

Dünyadan uzakta saklandığımız yerde etrafımızda dağlar yükseliyordu. Uykulu sahil kasabamızda nadiren görülen güneş bir kez olsun parladı. Yaz havası ılıktı ve denizin tuzluluğuyla karışmış, güneşin ısıttığı toprak ve çimen kokusunu içime çektim.

Küçük koyumuz cennetten bir parça gibiydi ve yumuşak dalgaların verdiği huzura ihtiyaç duyduğumda bazen oraya gelirdim.

Ama bu an? Huzurlu olmaktan çok uzaktı. Çok gergindim. Lazarus, Phoenix'in eşim olduğunu yeni öğrenmişti... ve söz konusu eş bodrumumuzda, hâlâ hayatta ve tekmeliyordu.

Ancak öfkesi Alastair'e yönelikti.

"Bellamy yeraltı dünyasında esir tutuldu ve sen bana haber vermedin mi?" Lazarus ona sordu. Kısa beyaz saçları ve sert ifadesiyle tıpkı yıllar önce onunla ilk tanıştığımda olduğu gibi görünüyordu. Gençti. Oldukça kaslı. Ama soğuktu.

"Her şey kontrolüm altındaydı," diye cevap verdi Alastair.

"Bu senin Gurur'unun konuşması," diye tısladı melek. "Kardeşinin hayatı tehlikedeydi ve sen hiçbir şey yapmadın!"

"Vay canına, Laz." Castor kollarını kavuşturdu. "Gerçekten umurundaymış gibi konuşuyorsun. Şok edici."

Lazarus'un sevmediğim yönleri vardı. Bizden bir şeyler saklamasından nefret ediyordum ve evet, yıllar boyunca tartışmıştık. Gençken aldığımız eğitim de çok acımasızdı. Ama beni genelevden kurtardığı geceyi asla unutmayacağım - bana sadece kalp acısı veren bir yerd. En çok ihtiyacım olduğu anda bana şefkat göstermişti.

Lazarus Castor'u görmezden geldi ve onun yerine Alastair'e hitap etti. "Senden daha fazlasını beklerdim. Bir iblisin onu kurtaracağı umuduyla günlerce işkence görmesine izin verdin."

"Benim ne yapmamı tercih ederdin?" Alastair'in soğukkanlı tavrı, öfkenin içeri süzülmesiyle değişti. "Işık Getiren'i teslim etmek mi? Sen olsan

Bunun için derimi canlı canlı yüzdüler. Ya da Asa'nın fazlasıyla hazırlıklı olduğu bir kurtarma görevine çıkmaya ve bu sırada muhtemelen birkaç kardeşimi kaybetmeye ne dersiniz? Bu seçeneklerin hiçbiri uygun değildi. Üçüncü bir seçenek gördüm ve onu seçtim. Bir karar verdim."

"Onu kaçırdığınız anda bana söylemeliydiniz," diye homurdandı Lazarus. "Belki bir şeyler yapabilirdim."

"Ne gibi? Şu anda göksel alemi yeniden inşa etmeye çalışmakla yeterince meşgulsün." Alastair'in bakışları keskinleşti. "Ayrıca, bir keresinde bana seni her çağırdığımda 'her şeyi bırakamayacağını' söylememiş miydin? Sen savaşçılardan oluşan bir ordunun komutanısın. Kendi hayatın var. Her zaman bize bakıcılık yapamazsın."

"Bana karşı ses tonuna dikkat et." Meleğin gözlerinde bir fırtına koptu. Daha çok kar fırtınasına benziyordu.

"Her şey kontrolüm altındaydı," dedi Alastair, bu kez daha az küstahça. "Bellamy'nin burada olması bunun kanıtı."

Lazarus bana baktı ve o fırtına biraz dağıldı. Beni hâlâ o zamanki küçük çocuk olarak mı görüyordu? Belki de hepimizi o şekilde görüyordu. Çocukluğundan beri yetiştirdiği adamları. Potansiyelimizi bildiği için bize bu kadar sert davranıyor olabilirdi. "Belphegor'un seni kırmaya çalışmasına rağmen ruhun güçlü kaldı. Beni gururlandırdın."

Ona başımı salladım, ne diyeceğimi bilemiyordum. İşkenceden dolayı fiziksel bir yara izi taşııyordum -Phoenix, Purah'ın açtığı yaraları iyileştirmişti. Kafamdaki yaraların iyileşmesi biraz zaman alacaktı, yine de koşullar göz önüne alındığında oldukça iyi dayanıyordum.

"İblis senin eşin," diye devam etti Lazarus. "Kaderin sana dağıttığı bir el. Ne olursa olsun, ihtiyaç duyulması halinde yapılması gerekeni yapmanı bekliyorum."

"Onu öldürmekten mi bahsediyorsun?" Sesim fısıltının üzerine çıkmadı. Yükselseydi çatlardı.

"Evet." Lazarus beni dikkatle izledi. "Yine de işimize yarayabilir. Şimdilik. Aşk güçlü bir duygudur. Aptalca ve enerji kaybıdır ama güçlüdür. Kaderli bir çift arasındaki bağ daha da güçlüdür."

"Ne öneriyorsun?"

"İblis bu savaşın karşı tarafında savaştı. Düşmanı tanıyor. Belki de paylaştığınız bağ onun sadakatini değiştirecek kadar güçlü olacaktır. Onu güçlü bir müttefik yapacak kadar. Ve eğer olmazsa... onu öldüreceksin."

Öldür onu. Midem bulandı.

Daman telepatik olarak, "*Senin için bundan nefret ediyorum, B,*" dedi. Karşımda durdu. "*Bu hiç adil değil.*"

"*Hiçbir şey asla öyle değildir,*" diye cevap verdim.

Aylar önce Daman'ı aradığım geceyi hatırladım. Warrin'in eşi olduğunu fark etmiş ve dehşete düşmüştü çünkü o ana kadar kimsenin ona duygusal olarak yaklaşmasına izin vermemişti. Envy'nin ona söylediği yalanlar yüzünden sevgiye layık olmadığını düşünmüştü.

Ona en azından eşinin gerçekten sahip olabileceği biri olduğunu söylemiştim. O zamanlar karanlık bir yerdeydim, kendi karşı hissettiklerimle mücadele ediyordum. Asla sahip olamayacağım birine. Düşmanla yatmak bir fantezi olarak güzeldi. Ama gerçekte?

Bundan acıdan başka bir şey çıkmazdı.

"İblis ne zamandır burada?" Lazarus sordu. "Bir gündür," diye cevap verdim. "Pek konuşmadı."

"Bunu değiştirmek için sana güveniyorum." Lazarus normal soğukkanlılığına geri döndü. "Gelmemin başka bir nedeni daha var. Sana Asa ile güçlerini birleştiren dört düşmüş melekten bahsettiğimi hatırlıyor musun? Üçüyle tanışmıştın."

"Evet, bizim Smalls da o üçünden birini öldürdü," dedi Raiden, iri bir kolu Gray'in boynuna atarak. "Tam bir baş belası."

Gray uykulu bir gülümseme attı. Yakında öğleden sonra uykusuna ihtiyacı olacaktı.

"Evet, Xaphan öldü." Lazarus başını salladı. "Çok da şanslı. Dünyayı ateşe verebilecek güce sahipti. Gerçek anlamda. Vepar ve Purah Asa'yla birlikte kaldılar ama Penemuel artık onların arasında değil."

"Pene-kim?" Raiden gözlerini kırıştırdı.

"Penemuel," diye tekrarladı Lazarus. "Bazıları ondan insanlardaki aptallığı iyileştiren kişi olarak söz eder, çünkü yazıları aracılığıyla bilgeliği aktarabilir. Onları cehaletten kurtarır."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor," dedi Castor. "Bundan faydalanabilecek birkaç kişi tanıyorum." Raiden'a sırtıttı.

Castor'u kendisine bakarken yakalayan Raiden sadece

"Ha?" dedi. "Gördün mü?" Castor onu işaret etti.

"Kaba olmayı bırak." Kyo arkadaşının omzuna vurdu.

"Bilgi tehlikeli bir silah olabilir," dedi Lazarus. "Bu yüzden Penemuel'in bu işe devam etmesini yasakladık. Bu onu kızdırdı ve böylece Lucifer'le birlikte isyana katıldı. Yeteneklerinin kötücül bir yanı da var. Edebi eserleri aracılığıyla insan ruhlarını yozlaştırabilir. Zihin kontrolü, ama

aynı zamanda o insanın eskiden olduğu kişiden tamamen sapmasıdır. Hem zihinlerini hem de ruhlarını zehirler."

Alastair düşünceli bir ifadeyle, "Artık Asa'yla birlikte değil," dedi. "Neden?"

"Sanırım davayı terk etti." Güneş tek bir bulutun arkasına geçip bize bir anlığına gölge verirken Lazarus başını kaldırıp baktı. "Diğerlerinin aksine, Penemuel Lucifer'e körü körüne bağlılıktan dolayı iltica etmedi. Bunu bize kızgın olduğu için yaptı. İnadına isyana katıldı. Lucifer ona karanlık potansiyelini öğreten kişiydi."

"Tamam," dedi Daman, bir kalçası havada ve bir eli Warrin'in pazusunda duruyordu. "Bu konuda ne yapmamızı istiyorsun? Cas ve benim onu takip etmemizi mi istiyorsun?"

Warrin gerildi. Daman'ın izleme görevlerine gitmesinden nefret ederdi çünkü bu ayrı kalacakları anlamına gelirdi. Buz ejderhasının kanatları vardı ama gökyüzünde uçan devasa bir ejderhayı kamufle etmek çok daha zordu, bu yüzden geride kalmak zorunda kaldı.

"Henüz değil," diye yanıtladı Lazarus. "şimdilik müttefiklerinize haber verin ki gözlerini ondan ayırmassınlar. Penemuel Asa'nın yanından ayrılmış olabilir ama bu bizimkine katılmak istediği anlamına gelmez. Daha olası teori, onun yalnız bir kurda dönüştüğüdür. Müdahale ya da kısıtlama olmadan yozlaşmasını yayma özgürlüğü istiyor. Eğer durum kontrolden çıkarsa, onu takip edebilirsiniz. Ama odağımız Asa'da kalmalı."

"Bakalım Phoenix bize bir şey söyleyecek mi?" dedim. "Belki Penemuel'in nerede olduğunu biliyordur."

şimdiye kadar bilgi vermemişti ama ne zararı olabilirdi ki? Lanet kafamdan başka. İblis çok inatçıydı. Gerçi onun da benim için aynı şeyi söyleyeceğinden emindim.

"Akşam yemeğine kalmak ister misin?" Raiden Lazarus'a sordu. "Taco güveci yapıyorum. Hamburger eti, bol peynir, baharat ve üstüne de sevgi."

"Ben almayayım." Lazarus kanatlarını açtı. Beyaz tüylerinde belli belirsiz altın tonları vardı, bu da onun göksel âlemdeki seçkin meleklerden biri olduğunun bir işaretiydi. Aynı altın rengi, mavi irislerinden çıkan ince şimşek çizgileri gibi gözlerine de işliyordu.

"Ah." Raiden'in yüzü düştü. "Tamam."

"Belki başka zaman," dedi Lazarus. Bu, kardeşimi yeniden canlandırdı. "Harika."

Lazarus Alastair'e ters ters baktı. "Yediniz Lucifer'in kılıcından daha önemlisiniz. Işık Getiren'i kaybedersek zafer şansımız azalır ama yine de galip gelebiliriz. Ancak, içinizden birini kaybedersek? Dünya kesinlikle karanlığa gömülecek. Bu sefer kumarın işe yaradı Pride, ama bir daha böyle bir şey olursa beni ara. İstisna yok."

"Anlaşıldı."

Lazarus gökyüzüne yükseldi ve birkaç saniye içinde gözden kayboldu. Tam kanlı bir melek olarak bizden çok daha hızlı uçabilirdi.

Castor, "Bu onun karakterine uygun değildi," dedi. "Bu pislik ne zamandan beri bizi bu kadar önemsiyor?"

"Onun umurunda olan biz değiliz," diye cevap verdi Alastair. "O sadece kanımızdaki gücü önemsiyor. Koruduğu şey bu." Yüzünü bana döndü. "Ölmene izin vermezdim Bell. Umarım bunu biliyordur. Phoenix'e bir gün daha veriyordum ve sonra senin için kendim gelmeyi planlıyordum."

Aramızdaki bağ onun samimiyetini hissetmemi sağladı. Yine de acıttı mı? Evet. Ama kendimi onun yerine koyduğumda, farklı bir karar vereceğimi söyleyemezdim. Çok fazla şey tehlikedeydi. Neresinden bakarsanız bakın durum berbatı.

"Sen en iyisi olduğuna inandığın şeyi yaptın," dedim.

Solgun gözlerinde suçluluk duygusu parlıyordu. "Seninle anında yer değiştirebilirdim."

Bunda da doğruluk payı olduğunu hissettim.

"Bana yeni bir kılıç al ve ödeşmiş olalım."

Ağabeyimin dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Başka bir kılıç mı? Bütün bir cephaneliğiniz var."

"Hey, Bell başka bir silah alırsa, ben de bir şey alabilir miyim?" Castor sordu. "Başka bir araba istiyorum."

Alastair ona, "Ve *senin* de spor arabalardan oluşan bir garajın var," dedi.

Gray gözlerini ovuşturdu. "Güneşli havalarda burada kestirebilmek için bir hamak istiyorum."

"Sadece biraz pizza istiyorum," dedi Raiden. Sonra gözleri parladı. "Oh! Taco güveci. Kahretsin. Geç oluyor. Başlamam lazım." Konağa doğru koşmaya başladı.

Ben de o tarafa doğru dönerken, bir el kolumu yakaladı.

Cam gibi gözleri benimkilerle buluştuğunda Castor'ın gülümsemesi dalgalandı. "Eee." Boğazını temizledi. "Eğer herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen... bilirsin, orada olan şeyler hakkında... ben buradayım."

Castor'un Belphegor'un ona yaptığı pislikle başa çıkması aylar . Unutmasına yardımcı olması için kendini içkiye ve sekse boğmuştu. Kafasındaki o karanlık yerler biraz aydınlandı. Sonunda.

"Teşekkürler. Ama böyle iyiyim. Eğer durum değişirse sana haber veririm." Arka avluya doğru yürümeden önce sırtını sıvazladım.

Bodrumda beni bekleyen bir iblis vardı.

Dokuzuncu Bölüm

Phoenix

"Bana Penemuel hakkında bildiklerini anlat." Bellamy kafesin önünde durmuş, kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Siyah V yakalı gömleği pazılarını ağzımı sulandıracak şekilde sarıyordu ve köprücük kemiğinin görüntüsü sikimin seğirmesine neden oldu. "Kes şunu."

Sırıttım. "Senin şu gücün sinir bozucu." "O zaman neden gülümsüyorsun?"

"Sadece tadının neye benzediğini hatırlıyorum," dedim yerdeki minderden kalkıp yavaşça ona yaklaşarak. "İtiraf et. Bir iblisle sevişmekten hoşlandın."

Bellamy'nin nefes alış veriş değişti, biraz daha ağırlaştı. "Sen becerdiğim ilk iblis değilsin."

"Ve sen benim ilk Nefilim değildin. Bu iyi olduğu gerçeğini değiştirmez."

"İyi mi?" Alay etti. "Şimdiye kadar sahip olduklarının en ."

"Gururun Alastair'in işi olduğunu sanıyordum."

"Bu benim egomun konuşması değildi. Bu bir gerçek. Şimdi bana Penemuel'den bahset."

İç çekerek cam bariyere yaslandım. "Neden onunla ilgileniyorsun? Artık Asa'yla birlikte bile değil."

"Neden olmasın?"

"Tahmin etmem gerekirse?" Bir an düşündüm. "O çok yumuşak. Göksel alemdeki savaşın şiddeti onu etkiledi. Savaştan hemen sonra ortadan kayboldu. Ya da bana öyle söylendi."

"Yani dövüşmek istemedi mi?" Bellamy sordu. Omuz silktim.

"Peki ya insanları yoldan çıkarma yeteneği?"

"Bu hikâyelerin çoğu abartılı," diye cevap verdim. "Elbette böyle bir gücü var ama Penemuel onu tanıdığım süre boyunca hiç kimseyi yoldan çıkarmadı. Toplantılarımız sırasında neredeyse hiç konuşmazdı. Tek yaptığı sessizce oturup notlar almaktı. Genelde kitaplar için fikirler. Dürüst olmak gerekirse, adam tam bir inek."

"Bu... beklediğim şey değil." Bellamy pürüzsüz çenesini ovuşturdu. Yeraltı dünyasında kirli sakalları biraz uzamış, ona seksi ve pejmürde bir görünüm vermişti. Gerçi ben onu sinekkaydı tıraşlı da seviyordum. Kahretsin, *ondan* hoşlanıyordum. "Artık Asa'yla aynı fikirde olmadığı için gitmiş olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Belki. Belki de olmaz. Bu konuşma çok sıkıcı." İçimi çektim. "Tekrar içime girmek istemeden önce ne kadar dayanacağın hakkında konuşmayı tercih ederim."

"Dikkatli ol, iblis." Bellamy cama yaklaştı. Kafesimin tepesinde ışıklar vardı, bu yüzden karanlık bodruma rağmen onu mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Neredeyse görememeyi dileyecektim. "Eğer tekrar sevişmek istersen, seni öyle bir sikerim ki, içindeki hissi asla unutamazsın. Seni herkes için mahvedeceğim."

Zaten var.

"Bunlar büyük laflar. Bu kafese gir ve onları destekle." Bellamy kıkırdadı. "Yani kaçmanın bir yolunu bulabilir misin? İyi denemeydi, Phoenix." Aç bakışları üzerimde geziniyor, beni içten dışa ısıtıyordu. "Neden buraya gelmek zorundaydın ki?"

"Beni buraya *sen* getirdin."

"Echo Bay'i kastetmiştim. Neden geri geldin? 'Seni görmek istedim' saçmalığına inanmıyorum."

Yalanlarıma kanmasına rağmen gerçeğe inanmayı reddetmesi ne kadar sinir bozucuydu. "Asa ile yeraltı dünyasında olmamı mı tercih ederdin?"

"Hayır." Yumruğunun yan tarafını hafifçe cama vurdu. "Bu sadece beni kızdırıyor. Beni kurtarmak için her şeyi riske attın. Şimdi bir kafesin içindesin."

Utanç ağır bir yükü. Gerçeği, yani Asa'nın onu serbest bırakmamı söylediğini bilseydi ne kadar ? Muhtemelen öfkelenirdi. Belki de beni gerçekten öldürecek kadar.

"Beni her zaman kafesten çıkarabilirsin."

Kaşlarını çatarken kaşlarının ortası çöktü. "Sana güvenmek istiyorum, Phoenix."

Öne doğru eğildim, nefesim camı buğulandıracak kadar yaklaşmıştım.

"Yapma."

"Çarpışma rotasında olduğumuz için mi?" Bellamy alnını kafese dayadı. Cam olmasa kafalarımız birbirine değecekti. Sesindeki ani kırılmanlık kalbimi tırmaladı. "Kaderimizde birbirimizi yok etmek mi var?"

"Hepimizin sonu mutlu bitmiyor. Bazılarımızın kaderinde çökmek ve yanmak vardır. Sen ve ben mi? Biz gerçekleştirmeyi bekleyen bir felaketiz."

"Bir felaket. Kulağa doğru geliyor." Bellamy'nin ela gözleri benimkilerle buluştu. Renkler, bir tuvale bulaşan suluboya boyası gibi, yeşil, kahverengi ve altın parçacıklarının birbirine karışması gibi dönüyordu. "Ama şimdi harekete geçtiğine göre, onu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

"Elinden gelse durdurur muydun?"

"Bir kalp atışında," dedi. "Aramızda hiçbir şey değişmedi. Seni kırmak istiyorum, Phoenix."

O anda gözleri bu kadar hassas bakmasaydı ona inanabilirdim.

"Onu senin için kırabilirim," dedi derin bir ses gölgelerden. Galen bir adım öne çıktı, bir gözü siyah, diğer gözü açık griydi, sanki günahı onu sadece yarı yarıya etkilemiş gibiydi. Yine de beni ikiye bölmek için sadece yarısına ihtiyacı olacaktı. Onun gücüne ilk elden tanık olmuşum.

"Geri çekileceksin. Yapacağın şey bu," dedi Bellamy ona, bana sırtını dönerek kardeşiyle arama girdi.

"Kenara çekil, Şehvet," diye homurdandı Galen. Sesinin derin baritonu bana konuşanın Wrath olduğunu söyledi.

Bellamy'nin omuzları gerildi. "Siktir git, Wrath."

Devasa, 1.80 boyundaki Nefilim bana ters ters baktı. "O kafeste güvende olduğunu sanıyorsun. Dışarı çıkana kadar bekle. Kanın bu duvarları lekeleyecek." Bir adım daha yaklaştı. "Ya da belki de onları şimdi lekeleyeceğim."

"Siktir git dedim!" Bellamy Galen'ı birkaç adım geriye itti.

Galen'in kanatları sırtından fırlayarak tişörtünü paramparça etti. Tüylerinde kırmızı tonlar olan koyu renkli kanatlar. İki gözü de artık tamamen siyahtı. Artık daha keskin olan dişlerini gösterdi ve kendini ileri doğru itti. Bellamy'ye çarptı ve ikisi de kafesin ön tarafına çarptılar.

Kalbim boğazımdaydı. Bellamy'nin zarar görmesini istemiyordum. Beni korumak için değil. Bu da kafamı karıştırdı.

"Onun etini kemiklerinden ayıracağım!" Galen -daha çok, Gazap- kükredi. Büyük kanatlarından biriyle Bellamy'yi kenara savurdu.

Bellamy hızla ayağa fırladı ve kendi kanatlarını serbest bıraktı. Gömleği yırtıldı ve kaslı gövdesi ortaya çıktı. Gece yarısı ve kraliyet mavisi kanatları Galen'inkilerden biraz daha küçüktü ve daha açılı bir şekle sahipti.

Onlar da daha yumuşak görünüyordu. Tekrar aramıza girdi ve elinin tersiyle dudağındaki kanı sildi.

"Yeter." Alastair merdivenlerden inerken, önünde yaşanan kavgaya rağmen yüz ifadesi sakindi. Yine de bu tek kelimenin arkasında bir güç vardı. Bellamy momentumunun bir kısmını kaybetti, kavga onu terk etti.

Galen Alastair'e ters ters bakarken başı yana doğru seğirdi. "Bu işe karışma, Pride."

Alastair'in Gazap'ı tam olarak kontrol edememekle ilgili söylediklerini hatırladım.

"Kahretsin," diye bir ses daha geldi merdivenlerin tepesinden, Raiden başını eğip bize bakmadan önce. "Simon'ı çağırayım."

Galen bakışlarını Alastair'den ayırıp bana yöneltti. Kafese doğru benim algılayabileceğimden çok daha hızlı hareket etti ve iki yumruğunu da cama vurdu. Bariyer dayanıyordu ama lanet olası kafesin tamamı titriyordu. Bellamy onu yandan yakaladı ve kanatlar ile yumruklar birbirine karıştı.

"Galen!" Simon merdivenlerden aşağı koştu.

Eşinin gelişiyle Galen başını o tarafa çevirdi. Gözleri kapkara kalmıştı ama içindeki saldırganlık biraz azalmıştı. Galen onu itip Simon'a doğru yürürken Bellamy kafesin önünde yere yığıldı. İnsanı kanatlarıyla sardı ve içinde sadece onların olduğu bir koza yarattı.

"İyi misin?" Bellamy'nin camın diğer tarafına yığıldığı yere doğru diz çökerek sordum.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedi, sert nefesler alarak. "Kahretsin, son vuruşuyla kaburgalarımı çatlattı."

"Kendini iyileştirebilir misin?"

Bellamy bana sırtıttı. "Sesin endişeli geliyor."

"Pek çok insanın kendini isteyerek Galen'in yoluna koyacağından şüpheliyim," dedim. "Bunu beni korumak için yaptın. Bu yüzden sana ne olacağını umursamam yanlış mı?"

"Vay canına, Phoenix." Bellamy'nin ela gözleri hafifçe kısıldı. Korunaklı hale geldi. "Bir an için neredeyse sana inanacaktım. Ama sonra kim olduğunu hatırladım. Ve ne yaptığını." Ayağa kalkarken destek için bir kolunu kafese dayadı. "Bir dahaki sefere kışını kurtarmamı bekleme."

Yine de kurtaracağını biliyordum. Tıpkı benim onu her zaman kurtaracağım gibi. Bu bizim lanetimizdi.

Galen kanatlarını indirdiğinde Simon, "Gel bakalım koca adam," dedi. Büyük erkeği merdivene doğru yönlendirdi.

Galen omzunun üzerinden Bellamy'ye baktı. Öfke hâlâ mevcuttu ama başka bir şey de vardı. Suçluluk duygusu belki de. "İyi misin?"

Bellamy başını salladı. Bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama vücudu titriyordu. Burun delikleri alevlendi. Fokur fokur kaynıyordu. Galen ona saldırdığı için mi kızgındı... yoksa Galen beni tehdit ettiği için mi?

Galen ve Simon bodrumdan çıktıktan sonra Alastair bize yaklaştı. Bana odaklanırken gözlerinin derinliklerinde daha az belirgin ama yine de mevcut olan bir öfke gizleniyordu. "Kardeşimin yeraltı dünyasından kaçmasına yardım ettiğin için sana hiç teşekkür etmedim. Sana minnettarım. Ama bunun bir şeyi değiştireceğini sanma. Sana güvenmiyorum."

"Bu duygu bugün ortalıkta dolaşıyor gibi görünüyor," dedim. "Çok sevildiğimi hissediyorum."

Bellamy'nin dudakları seğirdi.

"Galen'in durumu ele alış biçimine katılmasam da, tamamen hatalı olmadığını kabul ediyorum."

"Ne diyorsun, Al?" Bellamy kuşkulu bir ses tonuyla sordu. "Galen asabi ve biri, ama kendisine dayatılan tehlikenin farkında. bu iblisin burada olmasıyla birlikte. Bir kafesin içindeyken bile, onun varlığı bizi riske atıyor."

"Bu doğru değil." Bellamy başını salladı. "Her şey kontrolüm altında."

Alastair gözlerini benden ayırmadan, "Yukarı çık Bell," dedi. Onda farklı bir şeyler vardı. Hiçbir zaman sıcak ve misafirperver bir tip olmamıştı ama sesindeki soğukluk beni tedirgin etti.

"Neden?" Bellamy onun yoluna çıkarak benimle kardeşlerinden birinin arasına girdi. Tekrar.

"Beni sana doğrudan emir vermek zorunda bırakma." Alastair ona baktı.

"Ne yapacaksın?"

Alastair'in ifadesi sertleşti. "Yapamayacağın şey."

Küçük bir nefes keskin bir nefesle beni terk etti. Beni öldürecekti.

Bellamy de aynı sonuca vararak, "Hayır," diye hırladı. "Lazarus bunu denememi istediğini söyledi."

Alastair, "Bu cümledeki anahtar kelime denemek," diye araya girdi. "Phoenix asla taraf değiştirmeyecek. Sen de benim kadar iyi . Asa'nın

Pençelerini çok derine saplamış Bell. Onu hayatta tutmak sadece görevimizi tehlikeye atar."

"Görevin canı cehenneme!"

"Bunu kastetmiyorsun. Eşinle aradaki bağ seni bu kadar güçlü hissettiriyor. Bu bağlantı ortadan kalktığında, tekrar kendin olacaksın."

"Bunu yapamazsın, Al. Sana izin vermeyeceğim."

Duygular sonunda Alastair'in soğuk kayıtsızlığına karıştı. "Sadece kendini değil, seninle birlikte hepimizi yok etmene izin veremem. İblisi sonsuza dek kafeste tutamayız. Gitmesine de izin veremeyiz. Ayrıca söylediği tek bir kelimeye bile güvenemeyiz. Çok geç olmadan bir tehdidi ortadan kaldırmak akıllıca olacaktır. Bu tek mantıklı-"

"Mantığı siktir et."

"Lazarus beni küçükken çok sıkı eğitti ki bu zor kararları verebilecek kadar güçlü olayım. Ailem için en iyi olanı yapmalıyım. Senin için." Alastair kendini toparlamadan önce çenesi titredi. "Yukarı çık Bell. Bu bir emirdir."

Bellamy dişlerini sıktı, vücudu titriyordu. Hareket etmeyi reddetti. Ve bu yüzden dayanılmaz bir acı çekiyor gibi görünüyordu. "Lütfen, Al. Yapma."

Alastair bakışlarını kaçırdı. "Yapmak zorundayım." "Saçmalık!"

Hayatta kalmak için hayatımda pek çok boktan şey yaptım. Etrafımdakileri manipüle ettim, sayısız insanı öldürdüm ve ilerlemek için ihtiyacım olan herkesi becerdim. Herkese lanet olsun; ben sadece kendimi önemsiyordum.

Ama savaşın ne zaman kaybedildiğini biliyordum.

"Bellamy," dedim.

Bana döndü, acısı gözlerine yansıyor. Sanki tüm vücudu Pride'ın isteğini yerine getirmek için savaşıyor ve reddettiği için ona fiziksel olarak zarar veriyordu. Yine de iradesi her zaman güçlü olmuştu. Onda hayran olduğum bir şey vardı. İnatçı kukla.

"Böylesi daha iyi," diye fısıldadım. Alastair kardeşleri için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu. Enfeksiyon yayılmadan önce çürümüş uzvu kesiyordu. Onun da tek derdi hayatta kalmaktı.

Bellamy'nin boğazından boğuk bir ses çıktı. "Orada ölmeye hazır olduğumda, pes etmeme izin vermedin. Peki ben sana nasıl izin verebilirim?"

"Birimizin rotasını değiştirmesi gerektiği, aksi takdirde ikimizin de yok olacağı konusunda söylediklerimi hatırlıyor musun?" Cam duvardan uzaklaştım. Ondan uzaklaştım. "İşte ben de tam olarak bunu yapıyorum."

"Sen bir aptalsın," dedi sesi çatlayarak. "Fedakârlık sana hiç yakışmıyor. Nefret etmeyi sevdiğim o sinir bozucu, ukala iblis nerede?"

"O gün sahilde boğazına bir bıçak dayadığında öldü," dedim. "Hâlâ nasıl görüldüğünü hatırlıyorum, kan ve ter içindeydin. Dağınık perçemlerin yüzüne düşüyordu. Çok güzel ve yıkıcıydın. O anda felaketimin sen olacağını anlamıştım."

Ve ben haklıydım.

"Phoenix." Adım dudaklarında bir iniltiydi. Bu beni daha da paramparça etmediyse ne olayım.

"Mutlu olmalısın," dedim boğazım düğümlenerek. "Sonunda kurtulacaksın Ben."

"Sen mutlu olurken ben nasıl mutlu olabilirim-" Bellamy'nin sözleri kesildi.

. Emirle savaşmaya devam ederken şakağında ter damlaları oluştu.

Alastair aniden bir adım geri çekilerek, "Talebimi geri çekiyorum," dedi. "Ben... ben bunu yapamam." Bellamy'ye sadece keder olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle baktı. "Eşini senden alamam. Almayacağım da."

Bellamy, üzerindeki tutuş kalkarken dizlerinin üzerine çöktü, başı eğikti. Önündeki yere tek bir damla gözyaşı düştü.

Alastair bizi bodrumda yalnız bırakmadan önce, "Beni affet," diye fısıldadı.

"Bellamy?" Uzun bir sessizlik geçtikten ve o hâlâ kıpırdamadıktan sonra sordum.

Yavaşça bana baktı. Gözlerindeki o lanetli bakışı görmektense kalbimden vurulmayı tercih ederdim.

"Seni öldüremedi çünkü beni ölümden daha kötü bir kadere mahkûm edeceğini fark etti," diye fısıldadı, sesi o kadar yumuşaktı ki zar zor duyabildim. "Bu da demek oluyor ki düşündüğümden daha berbat durumdayım. Sen ve ben tam olarak çiftleşmedik bile, ama çekim çok güçlü. Bundan kaçamam. Daha fazla mücadele edemem."

"Bellamy..."

"Senden nefret ediyorum, Phoenix." Bir gözyaşı daha döküldü.

"Ama sana ihtiyacım var." "Evet." Sertçe yutkundum. "Benim de sana ihtiyacım var."

Çünkü bu savaşın karşıt taraflarında olmamıza ve aynı odada bulunduğumuz her an birbirimize ters düşmemize rağmen, ona havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım vardı. Bunu tam olarak fark etmem için ölüm tehdidi gerekmişti.

Bellamy ayağa kalktı ve kafese doğru döndü. Tek kelime etmeden arka cebinden bir anahtar çıkardı ve kafesin küçük deliğine soktu.

Kapı. Kilit açıldı. Kapı kayarak açılırken, ben hareket etmedim. O da kıpırdamadı. Sessizce birbirimize baktık.

Kalbim kaburgalarımaya çarpıyordu.

Onunki de aynısını mı yapıyordu?

Sonra eşikten içeri adımını attı. Bana yaklaşırken tenimde karıncalanmalar oldu, bakışları yoğundu. Kapı açıkken, koruma artık beni etkilemiyordu. Tek bir düşünceyle oradan ısınlanabilirdim.

Onun yerine, ona uzandım.

Bellamy beni nazikçe kafesin duvarına doğru itti, nefesini dudaklarımda hissetmeden önce alını alnıma çarptı. "Sana ihtiyacım var," diye tekrarladı. "İstemiyorum. Ama ihtiyacım var."

"O zaman ikimiz de boku yedik. Çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum." Karnına dokundum. "Kaburgalar nasıl?"

"Çoktan iyileştim," diye cevap verdi sesinde baştan çıkarıcı bir törpüyle. Kalçalarını kavradı.

Kokusu etrafımı sardı. Burbon ve bergamotun narenciye notası. Ağzımızın arasındaki boşluğu kapattım ve onun tadının ne kadar güzel olduğuna dair bir iniltiyi bastırdım. Her yerim yanıyordu ve bu alevleri söndürebilecek tek kişi oydu. Dokunuşuyla. Öpücüğüyle.

Bellamy öpüşmeyi derinleştirdi, vücutlarımız arasında boşluk kalmadı. Pantolonunun önündeki sikinin sert çıkıntısını hissettim ve derin bir inilti duydum. Ağzlarımız yavaşça birbirine kaydı. Mükemmel bir şekilde.

Tutku beni ateşe verdi, tüm rezervlerimi yakıp kül etti. Ondan ve bana hissettirdiği kafa karıştırıcı, korkutucu ama harika yoldan başka her şeyi yakıp kül ediyordu.

Ve sonra kokusunu aldım, biraz tatlılıkla karışık sıcak bir baharat. Onun feromonları. Sarhoş ediciydi ve onu soymak için umutsuz bir istekle pantolonunu çekiştirmeme neden oldu. Öpüşmemiz özensiz ve sert bir hal alırken dişlerimiz birbirine çarptı.

"Feromonları salmak istememiştim," diye mırıldandı Bellamy dudaklarıma karşı, eli pantolonuma gitti ve onu açtı. "Şehvet yüzünden oldu. Heyecanlandı."

"Kendi aklı varmış gibi konuşuyorsun."

"Öyle." Ela gözleri benimkilerle buluştu, irislerindeki renkler boya gibi dönüyordu. İlk başta sadece yeşil, kahverengi ve biraz da altın rengi olduğunu düşünmüştüm ama ışıkların altında ona bu kadar yakınken başka renkler gördüm. Mavi,

Kehribar, yeşilin daha derin tonları ve gümüş, sanki derinliklerde var olan her bir renkten oluşan bir kaleydoskop gibi.

Gücü böyle mi işliyordu? Şehvet, bir kişinin en çekici bulduğu rengi seçene kadar renkler gözlerinde dönüyor ve sonra o renk öne mi çıkıyordu?

Başparmağı çenemde gezinirken Bellamy'nin yüzü yumuşadı. "Bana baktığında ne renk görüyorsun? Anlayamıyorum."

"Hepsi."

"Renkler arasında geçiş mi yapıyorlar?"

"Hayır. Hepsini aynı anda görüyorum." Bir elimi yanağına götürdüm, sol gözünün hemen altına dokundum. "Bir tuvale sıçrayan boya gibi, tüm renkler birbirine karışıyor. Gerçek göz rengin ne?"

Hüzün gözlerini bana dikti. "Önemli değil. Kimse görmüyor ama Ben."

"Yapmalarını istiyor musun?"

Bellamy ensemini kavradı ve dudaklarımı tekrar yakaladı. Açık bir işaret bu konuda konuşmak istemedi. Yeterince adil.

Bizi yere indirdi ve beni minderine üzerine yönlendirdi. Pantolonunu kalçalarının altına kadar indirdi ve sonra benimkini çıkardı.

"Kayganlaştırıcı yok," diye belirttim.

Sırıttı. "Seni boşaltmak için kayganlaştırıcıya ihtiyacım yok."

Bellamy dudaklarını boynumdan ve göğsümden aşağı kaydırды. Karnıma doğru inip dilini göbeğimin etrafında dolaştırırken nefesi tenimde tüyler ürpertiyordu. Kollarımdan ve bacaklarımdan aşağı ürperti yayıldı. Daha da aşağı inerken gözleri benimkilere kaydı.

Sikimin ucunu yalarken inledim. Beni ıslak sıcaklığının içine almadan önce tabanımı kavradı. Hiç olmadığım kadar ateşliydim, kendimi onun ağzına girip çıkarken izledim. Tıpkı bir süre önce duşta onunla yaşadığım fanteziye benziyordu ama milyonlarca kez daha iyiydi.

Çünkü gerçektir.

"Tadın çok güzel," dedi Bellamy, sesi sikimde lezzetli titreşimler yaratıyordu. Sesi biraz daha derindi. "Ve sen tamamen benimsin."

Vay anasını. Şehvet onu ele mi geçiriyordu? Beni tekrar ağzına almadan önce bunu düşünmek için fazla şansım olmadı. O anda tüm düşünceler pencereden dışarı çıktı.

Parmaklarımı altın sarısı saçlarında gezdirdim, yumuşak tellerin hafif dalgalarını seviyordum. Güzel bir ritim buldu ve ben de ağırlaşmış gözlerle onu izleyerek rahatlardım. Kıcımla oynadı, beni ağzıyla becerirken parmaklarıyla da becerdi. Dilini yarığımın üzerinde gezdirdiğinde kalçalarım sarsıldı.

Tekrar yapmadan önce gözlerinde bir gülümseme belirdi.

Orgazmım birdenbire ortaya çıktı. Genelde bundan çok daha uzun süre dayanabilirdim, ama sert bir şekilde boşalırken, sikim zonklarken ve kığım parmaklarını sıkarken cennetteydim. Ve bakışlarındaki muzaffer ifadeye bakılırsa kesinlikle aldırıyor gibiydi. Ben tek kelime etmeden bana tam olarak nerede ve nasıl dokunacağını biliyordu.

Bellamy sikini sıvazlamadan önce avucunun içine büyük miktarda dölümü tükürdü.

"Ah, kahretsin," dedim nefes verirken, o benim girişime dizilmişti. "Beni öldüreceksin."

"Hoşuna gitti." Bellamy yavaşça öne doğru eğilirken bana bir sırtıma daha attı. Kıcıma gösterdiği ilgi, içime otururken kaymasını kolaylaştırdı. İnledim. "Gördün mü? Sana kendini iyi hissettireceğim."

Kendimi iyiden de iyi hissetmemi sağlardı. Beni yıldızlara fırlatacaktı.

"Siktir." Bellamy kıpırdamadan durdu, o güzel gözleri üzerime yerleşirken perçemleri yüzüne düştü. "Kıçın çok sıkı."

"Sakın bana Şehvet Avatarı'nın bir hamlede boşalacağını söyleme," diye takıldım. "Koruman gereken bir itibarın var."

Güldüğünde, ses göğsüme çarpıyor ve büyük havai fişeklerden birinin uçları gibi yayılıyor, kıvılcımlar damarlarımda farklı yönlerde doğru spiral çiziyordu. Onun bu rahat yönünü daha önce pek görmemiştim. Hoşuma gitmişti.

Tekrar içeri girmeden önce biraz geri çekildi, yavaş bir tempoya başlarken dudakları ayrıldı. Kalın siki her yerimi dolduruyordu. Yanlarını kavradım ve kalçalarımı kaldırarak onun itişine karşılık verdim. Şaşırtıcı derecede yumuşak bir öpücükle ağzını benimkine indirdi.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve ona daha sıkı sarıldım.

Seks öncekinden daha farklı hissettiriyordu. Birincisi, kalede olduğu kadar sert değildi. Ve ikincisi? Ruhum ilk seferinde bu kadar hafif hissetmemişti. Aramızdaki bağ güçleniyor olmalıydı. Ayrı kalmamızın imkânsız hale gelmesi ne kadar sürer?

İçimden bir ses o noktaya çoktan ulaştığımızı söylüyordu.

Bellamy kıcımlı yukarı kaldırdı ve biraz farklı bir açıyla içime girdi. Aldığım zevk arttıkça bacaklarım titriyordu. Az önce yükümü boşaltmışım ve beni tekrar yapmak için hızlandırıyor. Bir kolunu belimin arkasına kaydırır ve beni minderden kaldırdı, içime girerken ağırlığımı tuttu.

Yumuşak bir inilti onu terk etti.

Seks sırasında partnerimin zevk almasını hiçbir zaman önemsememişim, çünkü bu benim açımdan daha çok bir gereklilikti. Benim oynamam gereken bir rol. Ama Bellamy ile seks? Ayrılırken çıkardığı her iniltiyi duymak istiyordum.

Kontrolü ele aldım ve onu daha iyi sarmak için kıcına doğru ittim. Rahatladı ve bana izin verdi. Aletini sürdüm ve titremeye başladığında gülümsedim. Parmaklarım saçlarının arasından kaydırır ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Bu şefkat göğsümde bir kırılmaya neden oldu.

Kader arkadaşları. O anda, bu pek de lanetmiş gibi gelmedi. Onunla birlikte olmak inanılmazdı. *Onun* da inanılmaz hissetmesini istedim.

Ellerimi kürek kemiklerine kaydırır ve parmak uçlarımı kanat yarıklarının kadifemsiliğine daldırır.

"Nix," dedi nefes nefese, vücudu titreyerek. "Lanet olsun. Yaklaştım."

Nix mi? Bu lakap midemi bulandırdı. Onu daha hızlı sürdüm ve parmaklarımla yarıklarını becerdim, onu bir milyon mükemmel parçaya ayırmaktan başka bir şey istemiyordum. Saniyeler sonra sert bir şekilde boşaldı ve spermi içime fışkırırken, benim için de bir orgazmı tetiklediği için inledim.

Kalçalarını yukarı kaldırdı ve beni izledi, ikimiz de aynı anda serbest kalarak inledik.

Kısa bir an için gözlerinin renginin değiştiğine yemin edebilirdim. Ela rengine dönmeden önce hızlı bir koyu mavi parıltısı.

Belki de sadece bir şeyler görüyordum.

Ona doğru yığıldım ve son salıverilmem içimde dalgalanırken kollarımı boynuna doladım. Bellamy yüzünü saçlarıma bastırır, siki hâlâ içimde zonkluyordu. Birbirimize sımsıkı sarılarak birkaç dakika öyle kaldık.

"Hayatımın daha sık tehdit edilmesi gerekiyor," dedim nefes nefese. "Çünkü bu..."

"İyiden daha mı iyi?"

Gülümsedim. "Sadece birazcık."

Çekildi ve ben de kucağından kaydım. Aramıza mesafe koyarak mindere uzandım ve nefesimi toplamaya çalıştım. Ter karın kaslarını ıslatıyordu,

Tekrar yukarı kaldırıp yalamak için içimdeki dürtüyle savaştım. Yumuşayan sikini tekrar kot pantolonunun içine soktu ve fermuarını çekti.

"Peki şimdi ne olacak?" Kafam biraz dumanlı bir şekilde sordum. "Beni buraya geri kilitlemeden önce en azından döllerini üzerimden temizlemek için banyo yapabilecek miyim?"

Bellamy duvara yaslanmış, bir elini saçlarının arasında gezdiriyordu. "Seni buraya kilitlemeyeceğim."

"Um. Ne?" Pantolonumu yukarı çektim ve bir kolumun üzerinde doğruldum. "Al haklıydı," dedi. "Seni sonsuza dek bir kafeste tutamam."

"Seni sonsuza dek kafeste tutamam."

Seni buraya neden getirdiğimi bile bilmiyorum. Nasıl tepki vereceklerini biliyordum. Ama dün seni görünce, tüm mantığım beni terk etti. Kardeşlerimi düşünmedim." Bana bakarken gözlerinin kenarları gergindi. "Sadece seni düşündüm."

"Gitmeme izin verirsen kışını tekmelerler."

Omuz silkti. "Dürüstçe mi? Şu anda ne düşündükleri umurumda değil. Eşim olduğunu fark ettiğimden beri sürekli endişe içinde yaşıyorum. Bunun için kendimi hasta ettim." Eli yumruk şeklinde sıkıldı. "Bu beni kızdırıyor. Galen, Castor, Daman ve Gray? Arkadaşlarıyla aralarındaki bağa karşı koyamadılar. Benden nasıl karşı koymamı bekliyorlar? Çocuk gibi konuşuyorum ama bu hiç adil değil."

Acı çekiyordu. Bir yanım ona sarılmak istiyordu ama bunu yapmaktan kaçındım. İnanılmaz seks, sonrasında ona dokunmamı istediği anlamına gelmiyordu.

"Siktir," dedi, elini gözlerine götürürken başını diğer yöne çevirdi. "Bu ağlama saçmalığı beni de sinirlendiriyor. Üzgün bile değilim. Çok kızgınım."

"Kızdığım zaman, bir şeyleri havaya uçururum."

Bellamy bana baktı. "Şimdiye kadar göz kırparak buradan çıkmanı bekliyordum. Kapı açıkken, koruma da kalktı. Seni burada tutan bir şey yok."

"Bu konuda yanılıyorsun." Sürünerek yanına gittim ve sırtımı duvara yaslayarak yanına çöktüm. Aramızda sadece birkaç santim vardı. Sanki bir mil. "Özgürlük bir düşünce uzakta olsa bile, gidemem."

"Çünkü Işık Getiren'i bulmak istiyorsun." Bellamy başını kucağına doğru eğdi, çenesi gergindi.

"Hayır." Uzandım ve çenesini tuttum. Gözleri benimkilerle buluştu.

"Çünkü seni terk etmek istemiyorum."

"İyi denemeydi. Buna kanmayacağım."

"Çok inatçısın."

"Evet, sen de Asa'nın seks arkadaşısın."

Kuru bir kahkaha beni terk etti. "Fuck buddy? Daha çok köpeği gibi. O bana emir verir, ben de itaat ederim."

Çenesini bıraktım ama ben çekilmeden bileğimi yakaladı. "Canını yakıyor mu?" Bellamy sordu.

Asa'nın anıları kafamı dolduruyordu. Her vuruşu, tokadı ve sert sikişi. Günler önce boynumda açtığı kesik iyileşmişti ama bıçağın beni kesip açarken çıkardığı acıyı hatırlıyordum. Hepsi onu kızdırdığım içindi.

"Sadece onu hayal kırıklığına uğrattığımda."

Bakışları ölümcül bir hal aldı. "Neden onunla kalıyorsun? Korkudan mı?"

"Ben kurtarman gereken bir genç kız değilim Bellamy." Yavaşça elimi tuttuğu yerden çektim. Bana izin verdi. "Ben daha çok genç kızı kaçıran kötü adam gibiyim. O yüzden bana öyle bakmayı bırak."

"Gözlerimin içine bak ve ondan korkmadığını söyle."

"Dur," dedim, sinirlenmeye başlamıştım. "Bu hikâyeyi kendi kahraman kompleksine uydurmaya çalışıyorsun. Asa'dan korkmamı istiyorsun. Sadece 'kötü adamlarla' birlikte olan bir kurban olmamı istiyorsun çünkü başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum. Beni kurtarmak istiyorsun. Ama benim kurtarılmaya ihtiyacım yok."

Bellamy yaklaştı. "Söylediğin kadar kötü olduğuna inanmıyorum. vardır."

"Kyo'yu sırtından bıçakladım. Gerçekten. Onu bıçakladım. Ayrıca Değerli küçük kasabanıza saldırmak için gölgeler ve bundan iğrenç bir zevk almadığımı söylersem yalan olur. Simon'ı da yakaladım. Ve Castor'u. Bunu da unutmayalım. Gördün mü? Ben insanları kurtarmıyorum. Onlara zarar veriyorum."

"Beni kurtardın," diye fısıldadı Bellamy.

"Seni her zaman kurtaracağım." Bu itirafla göğsüm daraldı. "Sadece seni. Başka kimse umurumda değil."

"O zaman benimle kal," dedi, boynumun kenarını kavrarken alnı hafifçe benimkine çarptı. "Asa'ya geri dönme."

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Bugün erken saatlerde benden nefret ettiğini söylemiştin. Şimdi ise kalmamı istiyorsun."

"İstemenin bununla hiçbir ilgisi yok," diye yanıt verdi. "Bu eş olayı beni ele geçirdi. Senin gitme düşüncen nefes almamı zorlaştırıyor. Bundan hoşlanmıyorum. Nefret ediyorum. Ama ruhumun seninkine ihtiyacı var."

Benimkinin de ona ihtiyacı vardı.

"Eğer kalsaydım ne yapardım Bellamy? Ben senin gibi değilim. Ben bir kahraman değilim."

"Senden öyle olmanı istemiyorum." Bakışlarımla buluşmak için geri çekildi. "Senden tek istediğim yanımda kalman."

Tanrım, gözlerindeki o yumuşak parıltı beni öldürebilirdi. Dolgun alt dudağı. Uzun, koyu sarı kirpikleri. Burnunun düz çizgisi ve yüksek elmacık kemikleri. Her parçası mükemmel bir şekilde yontulmuştu.

"Kardeşlerin bundan pek hoşlanmayacak," dedim dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirerek. Böyle aptalca bir fikri düşündüğüm için bile kafamda bir vida gevşemişti. Ama düşünüyordum. İnsanlığın kaderi umurumda bile değildi. Ama şimdi ondan uzaklaşmak beni mahvederdi.

"Ne düşündüklerini sikeyim. Bir kez olsun kendimi seçiyorum." Bellamy dişlerini kulağıma kadar geçirdi. Boğuk bir sesle, "Sen benimsin, Nix." dedi.

Ve sonra beni ısırdı.

Şaşkın bir inilti bırakarak, boynumdan içerken iki kolumu ona doladım. Üzerime işaretini yerleştiriyordu. Bağımız derinleştikçe ruhum mırıldandı.

"Bell..." İnledim ve ona daha sıkı sarıldım.

O andan itibaren, karşılaştığımız herhangi bir doğaüstü varlık benim kime ait olduğumu bilecekti. Kanım boğazından aşağı akarken, onun bir parçası haline gelirken, onun da bana ait olduğunu bileceklerdi.

Asa, Işık Getiren'i kullandığı gelecek vizyonunu anlatırken, *"Tüm yollar lanetli oğulların son nefeslerini verdiği o harika karanlık geceye çıkar,"* demişti.

Bellamy boynumdan çekilip beni öptüğünde, dudaklarında kanımın tadı vardı, dünyayı kurtarmak için parmağımı bile kıpırdatmayacağımı biliyordum.

Ama onu kurtarmak için her şeyi yakabilirim.

Onuncu Bölüm

Bellamy

Phoenix yatağında uyuyordu, koyu kumral saçları birlikte aldığımız duştan dolayı nemliydi. Daha kurumadan bayılmıştı. Bu kadar yorgun olduğunu fark etmemiştim. Son zamanlarda pek uyumamıştı.

Kaçmama yardım ettikten sonra neler olduğunu bana hâlâ anlatmamıştı.

Asa ona vurmuş muydu? İşkence mi etmişti? O yaralar iyileşirdi ama acının hatırası hep aklında kalırdı. Bunu tecrübelerimden biliyordum.

"Ne yapıyorsun, B?" Daman telepatik olarak sordu. *"Bu sen değilsin."*

Phoenix'in saçlarını okşadım.

Kardeşlerimle yapmam gereken konuşma, zihinlerimiz aracılığıyla yapılabilecek bir konuşma değildi. Onlarla yüzleşmem gerekiyordu. Bunu yatağında uyuyan şeytandan uzakta yapsak daha iyi olur.

Odamdan çıktım ve kapıyı usulca arkamdan kapattım.

"Benimle oturma odasında buluşun," diye hepsinin kafasının içine yansıttım. *"Konuşmamız gerek."*

Kardeşlerimle olan bağlantıma ulaştım. Zihnimde her birinin kendi ipliği vardı, bizi birleştiren bir bağ. Galen'inki kırmızıydı. Raiden'inki turuncuydu. Koridorda yürüyüp merdivenlerden inmeden önce hiçbirinin odama yakın olmadığından emin oldum. İsteyeceğim son şey, ben ayrılır ayrılmaz içlerinden birinin Phoenix'e bulaşmasıydı. Onları seviyordum ama bunun için onlara bir dünya acı verebilirdim.

Bir eşe sahip olma duygusu çok güçlüydü. Fark ettiğimden daha fazla.

Oturma odasına ulaştığımda Alastair pencerenin yanında duruyordu, yüzünde duygudan eser yoktu. Ondan yayılan derin bir hüznü hissettim.

Hâlâ ona kızgın olduğum için hiçbir şey söylemedim ve diğerlerinin bize katılmasını beklemek için kendimi duvara yasladım. Çok uzun sürmedi.

Mason, Gray'i sırtında taşıyarak içeri girdi. Mason kanepeye oturup onu en sevdiği yatağa götürürken küçük kardeşim bana uykulu bir gülümseme verdi

Yastık. Sanırım Gray bana çok kızmadı.

Hiçbirinin benden nefret etmesini istemedim. Onları kaybetmek en kötü kabuslarımdan biriydi.

"Tamam," dedi Castor herkes hazır olduğunda.

"Konuşun." "Eminim zaten biliyorsunuzdur, Phoenix hâlâ burada."

"Evet, kokusu her sinmiş." Galen'in eli Simon'ın duruyordu. Arkadaşına dokunmak umarım Gazap'ı uzak tutacaktı, böylece yumruk atmak yerine medeni bir tartışma yapabılırdık. "Şimdi daha güçlü gerçi."

"Onu ben işaretledim," dedim. Kendimi onların öfkesine hazırlamış olmama rağmen, yine de sinirden hasta hissediyordum. "Phoenix benim eşim. Her ne kadar berbat bir durum olsa da, artık buna karşı koyamıyorum. Yapamam."

Castor yere bakarken çenesini oynattı. "Haklısın. Bu berbat."

"Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" Boğazım sıkıldı. "Elimden geldiğince uzun süre savaştım. Ama artık bunu yapamam." Gözlerim yaşardı. "Kaderin benim için onu seçmesi benim suçum değil."

Alastair pencerede donmuş bir şekilde duruyordu, bana bakmıyordu. Tek kelime etmedi.

"Senin için üzülüyorum Bell," dedi Castor.

"Gerçekten anlıyorum." "Ama?" Daha fazlası olduğunu bilerek üsteledim.

"Ama Phoenix düşmanımız," diye devam etti. "Simon'a, Kyo'ya, Mason'a ve bana zarar verdi. Bunu nasıl kabul edebiliriz? Eş olsun ya da olmasın, o güvенеbileceğiniz biri değil."

"Bana zarar vermeyecek." Kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da buydu. "Sanırım bu hepimiz için geçerli. Sizi incitmek beni de incitir. Yani sizden hoşlansa da hoşlanmasa da bizi mahvedecek bir şey yapmayacaktır."

Raiden keskin bir nefes vererek şapkasını düzeltirken, "Bundan emin olamazsın," dedi. "Bahsettiğimiz kişi bizim ailemiz. Sadece bu da değil, iblis lejyonlarına komuta etti ve bize saldırdı. Dünyayı yok etmek için Asa'nın yanında savaştı. Görüşleri bizimkilerle hiç uyuşmuyor."

"Biliyorum ama bu bağlantı tek taraflı değil. Eğer ben bu kadar güçlü hissediyorsam, o da hissediyordur. Bunun yeterli olduğuna inanmak zorundayım."

"Bir heves uğruna her şeyi riske mi atacaksın?" Raiden sordu.

"Başka seçeneğim yok."

"Her zaman bir seçeneğiniz vardır," dedi Galen. "Ve sen bizim yerimize o lanet iblisi seçtin."

"Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun demektir." Öfke kanımda kaynadı. "Geçen yazdan beri bununla savaşıyorum ve bu beni içten içe parçalıyor. Tanrı aşkına, onu ben işaretledim. Artık ondan uzaklaşmak için çok geç. Kalbimi göğsümden söküp atmadan olmaz."

"O zaman onsuz yaşamayı öğrenmeni öneririm," dedi

Galen. "Bu çok sert oldu."

Phoenix'in cisimleştiği kapı aralığına doğru döndüm. Kumral saçlarında seksi bir yatak başı görünümü vardı ve üzerinde benim bir çift jogger'ım ile tişörtlerimden biri vardı. İkisi de zayıf bedeninden sarkıyordu. Ondan yayılan kokumu yakaladığımda vücudum uğulدادı.

"Benim," diye gürledi şehvet göğsümde.

"Yani şimdi iblislerin malikanede serbestçe dolaşmasına izin mi veriyoruz?" Castor bana ters ters bakarak sordu. "Al haklı. Sen lanet olası aklını kaçırmışsın."

"Onu rahat bırak, Cas," diye tersledi Daman. "Ben de senin gibi bundan hoşlanmıyorum. Ama ben kendiminkini asla terk etmezken Bell'den dostunu bir kenara atmasını istersem ikiyüzlü davranmış olurum. War'u zincire vurmayağımından da eminim."

Castor, "Warrin bizim düşmanımız değil," diye karşı çıktı.

"Peki ya Warrin düşmanımızsa?" Alastair sordu, sesi her zamankinden daha yumuşaktı. "Ya Kyo olsaydı? Bu ona karşı hislerini değiştirir miydi?"

Castor cevap vermedi.

Alastair Phoenix'e döndü. "Galen ve ben seni öldürmekle tehdit ettikten sonra bile hâlâ buradasın. Kafesten çıkar çıkmaz gidebilirdin ama gitmedin. Bunun nedeni Işık Getiren'i bulmak için burada kalman olabilir. Muhtemel bir sebep. Ya da... Bellamy'nin söyledikleri doğru ve sen de onunla aynı çekimi hissediyorsun. Bu sana güvenilebileceği anlamına mı geliyor? O kadar emin değilim."

"Birine güvenmek aptallıktır," dedi Phoenix, herkesle arasına mesafe koyarak. Ben de dahil. "Yine de Lucifer'in kılıcıyla ilgilenmediğimi itiraf etmeliyim."

Bu bana yeni bir haber gibi geldi. "musun?"

"Sana neden kaldığımı söyledim," dedi Phoenix, viski gözleri benimkilerle buluşarak. "Bunun bu aptal savaşıyla hiçbir ilgisi yok."

"Savaş artık senin için aptalca mı?" Alastair sordu.

"Her zaman göz devirmeye neden olmuştur." Phoenix odaya doğru ilerledi. "İyi ve kötü arasında bir çatışma, falan filan." Elini salladı. "Bana baş ağrısından başka bir şey vermedi."

Galen hırladı. "Bu işe katılmak için kendi yolundan çıktığın kesin. *aptalca* bir savaş. Bence sen yalancı bir pisliksin."

"Nasıl istersen öyle düşün Gazap, ama benim amaçlarım her zaman bencilce olmuştur. Açıkçası, insanlar umurumda bile değil. Yine de onları ayaklarımın altına almak da istemiyorum. Bu her zaman Asa'nın vizyonuydu. Yeraltı dünyasını sadece Belphegor ve benim yönettiğimiz eski günleri tercih ederim. Hayat şimdikine kıyasla çok daha az sıkıntılıydı."

Alastair'in bakışları daraldı. "O zaman Asa'nın yüzüğünün olduğu kutuyu almak için neden bu kadar uğraştın? Simon'a dükkânında saldırımları için iblisler gönderdiniz. Sonra da yüzüğü sana teslim etmemiz için tehdit olarak Echo Bay'e gölgeler saldı. Bu işe yaramayınca, Belphegor'un yüzüğü almak için konağımızın bariyerini aşmasına yardım ettin. Bu eylemler, mevcut durumdan memnun olan birine benzemiyor."

"Emirleri uyguluyordum." Anka kollarını kavuşturdu. "Asa'yı uyandırmak Belphegor'un planıydı ve bana öyle söylediği için ben de ona uydum. Bu kadar basit. Ayrıca bunu dünyada yükselmek için bir fırsat olarak gördüm. Ben olsam da olmasam da Asa uyanacaktı. Değersiz olduğum için onun çizmesi altında ezilmektense yükselişinin bir parçası olmak benim için daha iyi."

Castor homurdandı. "Yani zirveye çıkmak için başkalarının gücünden beslenen omurgasız bir takipçiden başka bir şey olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayatta kalan biri olduğumu söylüyorum. Eğer bu beni omurgasız yapıyorsa, olsun."

"Kardeşimi yeraltı dünyasından kurtardın," dedi Gray, Phoenix'e odaklanmadan önce gözlerini ovuşturarak. "Bence sen göt kafalının tekisin. Gerçekten kötü birisin. Ama Bell'i Asa'ya tercih ettiğinde omurgasız değildin. Bell'i ilk sıraya koyduğunda bencil değildin. Bu sana biraz kredi kazandırmalı."

Biraz gülümsedim. Gray bu dünya için fazla iyiydi.

"Bu ona hayatını kazandırdı," dedi Galen.

"Şimdilik."

"Bodrumdaki o tavır neredeydi?" diye sordum. "Ben olmasaydım Phoenix'i parçalayacaktın."

Galen omuz silkti. "Bazı uzuvları olmadan da hayatta kalabilirdi." Simon'ın elini tuttu ve başparmağını Simon'ın işaret parmağının yerde gezdirdi. Phoenix'in kopardığı bir parmak.

Durum çok karışık. Kardeşlerimin neden kızgın olduğunu anlıyordum. Güvensizliklerini anlıyordum. Ama bu benim kontrolüm dışındaydı. Her zaman öyleydi.

Fuayedeki ön kapı açılıp kapanmadan önce koridorun aşağısından bir kapı sesi yankılandı.

"Hey, hey," diye bir kadın sesi . "En sevdiğin cadı burada."

"Clara!" Gray ayağa fırladı ve onu karşılamak için odadan dışarı koştu. Ve birkaç dakika sonra, "Bana hediye mi getirdin?"

Mason'ın vücudu sessiz bir kahkahayla sarsıldı, sonra da koltuktan kalkıp onun peşinden gitti. İnsan avcısı, evimizdeki spor salonunda Galen'le yaptığı günlük antrenmanlar sayesinde son birkaç ayda güçlenmişti. Pazuları o kadar büyüktü ki neredeyse tişörtünün kollarını yırtacaktı.

Lust'un bir yorum yapmasını bekledim. Birinin çekiciliğini fark ettiğimde, genel bir gözlem olarak bile, piçin her zaman söyleyecek bir şeyi olurdu. Azgınca bir yorum. Ama o sessiz kaldı.

Ta ki Phoenix bana yaklaşıp kadar.

"Dokun. Öp."

"Seni kıyafetlerimin içinde seviyorum," dedim kollarımı beline dolayarak. "Ama beni onlarsız daha da çok seviyorsun, değil mi?"

Sırıttım ve yüzümü boynuna indirerek üzerine yerleştirdiğim izi öptüm. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Sen odadan çıktığında uyandım," diye cevap verdi Phoenix. "Sanki ruhum senin gidişini hissetti. Bu eş olayı çok garip. Bu kıyafetler için dolabını yağmaladım ve sabırla dönmeni bekliyordum. Sonra burada neler olduğunu duydum."

Clara odaya girerken "Vay canına," dedi. Phoenix'e suratını ekşitti ve bir elini büyük çantasının kenarına koydu. "Benim bir cadı bombam var ve onu kullanmaktan korkmuyorum."

"Bir cadı bombası mı?" Phoenix sordu. "Bunun ne olduğunu bilmek istiyor muyum?"

ned

ir?" Clara Alastair'e baktı. "Bu iblisi içebilir miyim?"

"Hayır," diye araya girdim ve bir elimi Phoenix'in koydum.

Gray çantasının içine bakarak, "Evet, bu iyi bir fikir değil," dedi.

"Phoenix, Bell'in eşi sayılır."

Bana bakarken gözleri büyüdü. "Bok yok mu? Vay be. Ejderha ikizlerini destekliyordum."

Phoenix boğazından alçak bir hırıltı çıkarken çenesini sıktı. O da kesinlikle benim hissettiğim sahiplenme duygusunu hissediyordu. Onu kendime yaklaştırdım. Biraz gevşedi ve yüzünü bana çevirdi, burunlarımız birbirine değiyordu.

"İğrenç," dedi Daman.

Raiden elini tabağındaki peynir dilimlerinin üzerine koyarak, "Pizzamın önünde olmaz," dedi.

Kan bağıımız onların gerçek duygularını hissetmemi sağladı ve kafa karışıklığı, tereddüt ve öfke hissetsem de kabullenişlerini de hissettim. Phoenix'ten nefret ediyorlardı. Ama *beni* seviyorlardı.

Onlarla tanıştığım ilk günü hatırladım. O zamanlar hepimiz çok gençtik, bildiğimiz tek yerden alınmış çocuklardık. Ama asla kopmayacak güçlü bağlar kurmuştuk. Bir aile olmuştuk.

Gözlerimin arkası acıdı. Onları kaybetmemiştim. Beni bir kenara atmayacaklardı.

Daman bana doğru yürüdü ve Phoenix'e temkinli bir bakış fırlattı. Sonra yanıma sarıldı. "Seni terk etmiyoruz, B." Düşüncelerimi okumuş olmalıydı. "War'a olan duygularımla mücadele ederken sen benim yanımdaydın. Ben de senin için burada olacağım."

Ona sımsıkı sarıldım. "Teşekkürler."

"Ah, çocuklar." Raiden koltuktan fırladı ve kollarını hem bana hem de Daman'a doladı. "Aile kucaklaşması."

"Bırak beni, seni koca maymun." Daman kıpırdanarak kurtulmaya çalıştı. Sadece kendi koşullarında dokunulmaktan hoşlanan bir kedi gibiydi.

Warrin birkaç adım ötede durdu ve gülümsemesini gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Kibar ol *Kotya*."

"Kibar ol," diye mırıldandı Daman. "Buraya gel ve beni kurtar."

O gülümseme sonunda Warrin'in dudaklarına değdi.

"Sıradaki benim!" Gray sırtıma atladı ve başını benimkine yasladı. "Mason'la yatmam için beni cesaretlendirmiştin. Hatırladın mı? Ve her konuda kafam karışırken benimle konuşmuştun. Seni seviyorum Bell. Duygularını incittiğimiz için üzgünüm."

"Evet." Daman'ın kolları bana daha sıkı sarıldı. "Bu senin hatan değil ve bunu daha önce göremediğimiz için hepimiz pisliğin tekiyiz."

Galen odanın diğer ucundan gözlerime baktı. "Sana sarılmayacağım."

Simon kaburgalarına hafifçe dirsek attı ve Galen ona sadece "ne?" ifadesiyle bakınca ofladı.

Castor daha sonra Kyo ile yaklaştı. Kyo'yu Phoenix'ten en uzak tarafta tuttuğundan ve kendisini ikisinin arasında tuttuğundan emindi. Bana baktığında Lust göz rengimi turuncuya çevirdi. "Söylediğim hiçbir şey için özür dilemeyeceğim. Her kelimesinde ciddiydim. Bence bu bir hata."

Elini omzuma koydu. "Ama seni seviyorum Bell. Ve bu iş iyi de sonuçlansa, yüzüne de patlasa, senin için burada olacağım."

"Teşekkürler."

Raiden sonunda tutuşunu bıraktı ve Daman bizden uzaklaşarak Warrin'in yanına gitti. Buz ejderhası kardeşimin yanağını okşarken usulca gülümsedi. Gray sırtımdan atladı ve Mason'a doğru ilerledi.

Castor Anka'ya döndü. "Eğer kardeşime zarar verirsen, tüm tanrılara yemin ederim ki seni öldürürüm."

"Ona zarar vermeyeceğim," diye karşılık verdi Phoenix. "Bu yüzden Işık Getiren'i Asa'ya teslim etmek gibi bir niyetim olmadığından emin olabilirsiniz."

"İblis bir şeyler saklıyor," dedi Galen, bakışları sertleşmişti. "Suçluluğunu görebiliyorum."

Bu Galen'in gücünün bir parçasıydı. İnsanların içindeki iyi ve kötüyü görebiliyor ve aldatmacanın ipuçlarını yakalayabiliyordu. *Phoenix gibi* manipülasyon konusunda yetenekli insanları okumak daha zordu, diye düşündüm içimden. Ama bazen duygular yeterince güçlüyse çatlaklardan sızabiliyordu.

Phoenix, "Başladığından beri bu savaşın karşı tarafındaydım," dedi. "Elbette bilmediğin şeyler var."

"Açıkla o zaman," dedi Alastair. "Tabii hâlâ Asa'ya sadık değilsen."

Phoenix'in bakışları bana kaydı. "Bu kahrolası evrende sadık olduğum tek bir kişi var. O da Asa değil. Artık değil."

Beklediğim itiraf buydu; Asa'nın yanından temelli ayrılmaya karar vermişti. Kalbim göğsümden fırlayacaktı. Yine de iyi saklamıştım. Ya da Daman'ı bana sırtırken yakalayana kadar sakladığımı sanıyordum. Beni herkesten daha iyi tanıyordu. Böylesine büyük bir sırrı ondan bu kadar uzun süre saklayabilmem bir mucizeydi.

"Echo Körfezi'ne gelmeden ve sıkı kışkıllı günahkâr bir Nefilim tarafından yakalanmadan kısa bir süre önce," dedi Phoenix, gözlerinde mizahi bir parıltıyla bana bakarak, "Asa bir toplantı düzenledi. Bildiğiniz gibi, iblisler Işık Getiren'i takip etmek üzere Echo Körfezi'ne gönderildi. Asa onu ele geçirene kadar rahat etmeyecek. Ama bu sadece onun güçlü bir silah istemesiyle ilgili bir mesele değil. Daha derin bir nedeni var."

"Devam et," dedi Alastair kararlı bir ses tonuyla. Yanağındaki kas seğirdi; bu, endişesinin bir işaretiydi.

Phoenix, "Aralık ayında Gusion'un anahtarını ararken Asa bir kahini ziyaret etti," dedi. "Ona bir imgelem gösterildi."

Warrin sertçe nefes verdi. "Bana bu vizyondan bahsetmişti. Rusya'da bana geldiği zamandı."

"Zamanı dondurduğu gece," diye ekledi Daman. "Yenileceğimizi bildiğiyle ilgili bir şeyler söylemişti, değil mi? War'ı bağlılıklarını değiştirmeye bu şekilde ikna etmeye çalıştı."

Phoenix başını salladı. "İmgelemde Asa hepinizin öldüğünü gördü. Bu yüzden bu savaş konusunda bu kadar ukala. Lucifer'in kılıcını ele geçirmek için yanıp tutuşmasının nedeni de bu. Kahin, Işık Getiren'i kullanırsa geleceğin kesin olduğunu söyledi. Hepiniz onun ellerinde öleceksiniz."

Sessizlik.

"Gördün mü?" Phoenix Alastair'e söyledi. "Şu anda o kılıcı önüme koysan bile ona dokunmam. Çünkü onu Asa'ya vermek o hayali harekete geçirir ve eşimi öldürür. İçim ne kadar çarpık olsa da, aynı zamanda inanılmaz derecede bencilim. Ve Bellamy'yi kaybetmenin acısı mideme çok ağır gelir."

Eline dokundum, parmak eklemlerimiz hafifçe çarpıştı. Avucunu benimkine doğru kaydırды ve parmaklarımızı birleştirdi.

Sebepleri çarpık olabilirdi ama ben haklıydım. Bana ihanet etmeyecekti. Kafamdaki ve kalbimdeki karışıklık hâlâ devam ediyordu. Phoenix'elini tutmak, duygularımı inkâr etmek için ona savurduğum tehditlerden çok daha büyük bir adımdı. Ama kararımı vermiştim.

Belki ben de biraz bencildim.

Alastair başını hafifçe sallamadan önce birkaç dakika Phoenix'i izledi. "Sana inanıyorum. Yine de sana güvenmem için çok daha fazlası gerekecek."

"Bana güvenip güvenmemen umurumda değil, Pride. Senin arkadaşın olmaya çalışmıyorum."

"Kendine dikkat et, iblis. Benim evimdesin. Ne zaman uygun görürsem seni dışarı atabilirim."

"Yine baba sesini kullanıyor," diye fısıldadı Gray Mason'a. "Fısıltısı" gerçekten de yüksekti.

Alastair'in bakışları bana kaydı. Gözlerim geçen yıl ölen insan sevgilisi Joseph'inkilerle aynı tona dönüştü. İnsan onun eşi değildi ama kardeşim onu sevmişti. Hem de derinden. Joseph'in ölümünün yasını tutmuştu ve kalbi iyileşmiş olsa da her zaman biraz kırık kalacağından korkuyordum.

"Diğerlerine verdiğim dersin aynısını sana da vereceğim," dedi. "Eğer eşin bu eve sorun getirirse, seni sorumlu tutarım. Ve yap

Hata yok, onu öldürürüm." "Evet.

Anlıyorum."

"O halde neden onun serbestçe dolaşmasına izin vermekte tereddüt ettiğimi de anlamışsınızdır umarım."

"Al..."

Phoenix gözlerini devirdi. "Buradan *gözümü kırparak* çıkacağımdan ve yerinizi ele vereceğimden endişeleniyor."

"Ya da birinin sırtına bir hançer daha saplamak," dedi Castor.

"Kyo'yu bıçaklamak istememiştim," dedi Phoenix ona. "Eğer doğru hatırlıyorsan, hedefim *sendin*. O seni kurtarmak için araya girdi."

"Bunun daha iyi olması mı gerekiyor?" Castor sordu. "Tanrım, keşke Bell'in eşi olmasaydın. Senin derini canlı canlı yüzerken çok eğlenirdim."

"Yardımcı olabilecek bir fikrim var." Clara, Raiden'in oturduğu kanepenin koluna yaslandı ve tabağından bir dilim pizza aldı. Bunu yapmasına izin vermesinden cadının bizim tarafımızdan ne kadar sevildiği anlaşıyordu. "Hançer konusunda yardımcı olamam. Ama ışınlanma konusunda yardımcı olabilirim."

"Öyle mi?" Phoenix ona kaşlarını çatı. "Peki bunu nasıl yapacaksın?" Pizzadan bir ısırık aldı ve gülümsedi.

Neyin peşindeydi?

"Onu giymeyeceğim." Phoenix başını salladı. "Hayatta olmaz." "Ah, ama." Kollarımı ona doladım, ruhum mırıldanırken

Odun dumanı kokusu burnumu gıcıkladı. "Bence seksi görüneceksin."

Şehvet onaylayarak gürledi.

"Tasma mı? Gerçekten mi?" Phoenix hırladı ve yatak odamın balkon kapısına doğru gitti. Ay, yıldızlar gibi pırıl pırıl parlıyordu. Sinirlendiği için iblis formuna dönüşmüştü. Kumral saçlarından koyu renkli boynuzlar fışkırıyor, gömleğinin kollarından siyah dövme benzer girdaplar görünüyordu.

Ya da gömleğim demeliyim.

Clara, yeraltı dünyasında taktığım sihirli kelepçelerin fikrini almış ve bunu yakaya uygulamıştı. Takan kişinin kendi sihrini kullanmasını engelleyen bir koruma eklemişti. Yine de enerjisini tüketmiyordu. Bundan emin olmuştum. Phoenix'in zincir takmasını istemiyordum, o yüzden bu sonraki en iyi şeydi.

Tasmanın bandı boyunca mavi renkte parlayan koruyucu sembollerin girintilerine dokundum. İçi yumuşak olduğu için canını acıtmayacaktı.

"Seni bunu giymeye zorlamayacağım," dedim arkasından yaklaşarak. Dudaklarımı boynundan aşağı kaydırırken cam kapıdaki yansımasına baktım. "Belki Clara onun yerine sana bir bilezik ya da yüzük yapabilir."

Phoenix yüzünü çevirerek yanaklarımızı birbirine bastırdı. "Çirkin olmadığımı kabul ediyorum. Sanırım."

"Hoşuna gitti, değil mi?"

Kısa bir süre gülümsedikten sonra oflayıp puflayarak diğer yöne döndü. "Azıcık bile değil."

"Yalancı."

"Her neyse. Sadece Alastair yatışana kadar takmak zorunda kalacağım." Phoenix bana döndü. "Şu aptal şeyi tak da bitsin artık."

Başparmağımı boğazının dibine bastırdım ve teninin sıcaklığından zevk aldım. Ağır bakışları ve dudaklarını yumuşakça ayırması kanımın daha da ısınmasına neden oldu.

Tasma Alastair'in Phoenix'in malikanede kafessiz kalması için şart koştuğu bir şey olsa da, onu takma fikrinin ne kadar hoşuma gittiğini inkar edemezdim. Benim taktığım bir şeyi takması.

Phoenix beni izlerken, "Sen de bunu seviyorsun," dedi. "Sen sevmiyor musun?" Başımı salladım.

"Başla o zaman." Çenesini yukarı kaldırarak boynunu daha fazla ortaya çıkardı. "Yakala beni."

Kulağının altındaki noktayı öptüm. Hafifçe ürperdi ve kalçalarını kavradı. İnanılmaz kokuyordu, odun dumanı ve baharat gibi. Dişlerimi aşağı doğru kaydardım, boğazındaki sıkı yutkunmaya bayıldım.

Uzun zamandır onunla birlikte olmanın imkânsız olduğunu düşünmüştüm ve bu çok can sıkıcıydı. Çıldırıcı. Ama işte buradaydı, kollarımdaydı.

Tasmayı boynuna taktım. Kilit yok. Clara onu sadece Phoenix'e takan kişinin çıkarabileceği şekilde büyülemişti.

"Bunu giydiğim sürece bu formda sıkışıp kaldığının farkındasın, değil mi?" diye sordu. "İnsan gibi görünmek için büyü kullanmak zorundayım."

"Umurumda değil." Umursamaktan çok uzak. Aslında, iblis formundayken onu daha da karşı konulmaz buluyordum. Belki de gerçek benliği olduğu içindir. Boynuzları, kuyruğu ve her şeyiyle. Bir serabın arkasına saklanmadığı zamanları seviyordum.

Phoenix yakasına dokunarak, "Sanırım bu karma," diye mırıldandı. "Galen'e birden fazla kez akılsız bir canavar dedim. Sanırım bir ya da iki kez *köpek* kelimesini bile kullandım. Şimdi bana bir bak. Bir köpek yavrusu gibi tasmalıyım."

"Benim iblis köpeğim."

Gözlerini devirdi. "Dikkatli ol. Isırabilirim."

Ensesini kavradım ve yüzünü o kadar yaklaştırdım ki nefesini dudaklarımda hissettim. "Hoşuma gidebilir."

Phoenix alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve ısırırken oluşan acı Lust'un alçak sesle hırlamasına neden oldu.

"Yutmak."

Ellerimi gömleğinden yukarı kaydırarak onu yatağa doğru ittim. Tanrım, teni avuçlarımin altında ateş gibiydi. Ve ben yanmak istiyordum.

"Doymak bilmiyorsun," dedi Phoenix beni yatağa iterek. Pantolonunu indirmeden önce tişörtünü çekti, ince kuyruğunun yanı sıra ağır sikini de serbest bıraktı.

"Bunu kıyafetlerini yırtan söylüyor." Kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekerken sııttım. "Şimdi de sen benimkileri çıkarıyorsun."

"Durmamı ister misin?" Kalçalarını kavradı, ağırlığı üzerime yerleşirken çıplak siklerimiz birbirine sürtündü. Kuyruğu baldırımı hafifçe okşadı.

"Sakın buna cüret etme," diye karşılık verdim, içimdeki şehvet daha da uyanırken sesim daha derindi. Bir elimi kaslı göğsünde gezdirdim ve yakasına dokundum. "Siktir. Bu çok ateşli."

Phoenix öne doğru eğilip köprücük kemiğimi ısırmadan önce vücudunu döndürdü. "Sana efendi dememi ister misin?"

Oh, lanet olsun.

Kıkırdadı. "Bir parçan kesinlikle bu fikri seviyor. Çok kötü. Bana bir tasma takmış olabilirsin Nephilim, ama ben senin malın değilim."

"Haklısın." Kalçalarını kavradım. "Sen benim değilsin. Sen benim eşimsin." "Ve ben de seninim." diye eklerken sesimde küçük bir titreme vardı.

Gözleri yumuşadı. "Bundan asla kaçamayacaktık, değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Hâlâ bunun bir felaketle sonuçlanacağını düşünüyor musun?"

"Evet." Phoenix her iki sikimizi de avucunun içine aldı ve başını geriye doğru eğerek yavaşça çekti. "Ama kaosun içinde güzellik vardır. Bir yıldız ölmeden hemen önce her zaman en parlak halini alır."

"Biz bu muyuz?" Öne doğru oturdum ve ellerimi kıkına doğru kaydurdum, dudaklarımı göğsünün ortasına doğru kaydurdum. "Yanmaya mahkum iki yıldız

dışarı?"

"Sonunda." Parmağım girişini okşarken bana doğru eğildi. "Ne destansı bir ölüm olacak."

"Bunu kabul etmiyorum." Kalbim sızlayarak yakasına sokuldum.

"Sence bizim için mutlu bir son var mı? Aralarında düşman orduları olan bir iblis ve bir Nefilim mi?"

"Neden olmasın? Kader bizi bir araya getirdiyse, bunun bir nedeni olmalı." Geleceğimizde üzüntü ve acıdan daha fazlası olmalıydı.

"Belki de bir neden olması gerekmiyordur. Yaşıyoruz, sevişiyoruz, ölüyoruz." Phoenix komodinin çekmecesinden kayganlaştırıcıyı aldı ve sikimi kayganlaştırmaya başladı. "Belki de hepsi bu kadardır."

Ucumu yerine oturtup aşağı doğru inerken nefeslerim hızlandı.

"Yeterince hazır değilsin," dedim, onu durdurmak için kalçalarını tuttum, bu kuşkusuz çok zordu çünkü onun sıkı sıcaklığı akıl almaz derecede iyiydi. Ama onu incitmek istemiyordum.

"Ben iyiyim," dedi gözlerinde derin bir yoğunlukla. Gözleri biraz cam gibiydi. "Sadece seni hissetmeme izin ver Bellamy."

O zaman anladım: neden mutlu bir son olasılığını düşünmeyi reddettiğini. Korkuyordu. Mutlu olmaktan, ama bu mutluluğun elinden alınmasından korkuyordu. Kendini hayal kırıklığına hazırlamak daha kolaydı.

Yastığa yaslandım ve beni becerirken ona baktım. Beni yavaşça vücuduna sokup çıkarıyor, parmak uçları göğsüme batıyordu. Onu daha önce becerdiğimden beri, en azından çok sıkı değildi. Kalçalarının aşağı yukarı hareketlerini takip ederek kalçalarının arkasını kavradım. Kuyruğu bacağıma dolanıyordu. Beni tutabileceği her şekilde tutuyordu.

Sanki içimizden birinin gitmesinden korkuyormuş gibi.

"Bana saplanıp kaldın," diye nefes nefese kaldım. "O seksi kafanı beni terk etme düşünceleriyle doldurma."

Phoenix usulca gülümsedi ve perçemimi gözlerimden uzaklaştırdı. "Bunu hayal bile edemezdim."

"Güzel. Bu şekilde devam et." Beni ödüllendirdiği küçük iniltiyi severek içine doğru ittim. "Senden hâlâ hoşlanmıyorum."

"Ben de senden
hoşlanmıyorum." İkimiz
de .

Yol boyunca bir yerlerde, nefretim başka bir şeye dönüşmüştü. Sadece kendime bile itiraf edemeyecek kadar inatçıydım.

Belki de kalbindeki kurşun yarasını iyileştirdiğim gece olmuştu. Yüzüme öyle şefkatli bir ifadeyle uzanmıştı ki nefesim kesilmişti. Kollarımdan kayıp gittiğinde, bir parçam da onunla birlikte gitmiş gibi hissetmiştim.

"Bellamy," diye inledi Phoenix, beni vücudunun daha derinlerine çekerek.

"Ben buradayım." Bana binerken onu iki kolumla sardım. "Ne istersen al."

"Seni istiyorum." Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi ve başımı yukarı kaldırdı. "Hepinizi istiyorum."

Ve sonra beni öptü.

Vücutlarımız bir bütün olarak hareket etti, dudaklarımız usulca buluştu. Biraz inledi. Beni duraksatan kırık bir sestti.

Phoenix beni yatağa geri itti ve hızını artırarak daha sert sürmeye başladı.

"O tatlı şeyi istemiyorum," dedi Phoenix. Gözlerinde gölgeler vardı. "Benden nefret ediyormuşsun gibi beni becermeni istiyorum."

Ancak Lust ondan bunun tam tersini hissetti. Phoenix nefret seksi istemiyordu. Şefkat istiyordu, rastgele bir delikten daha fazlası gibi davranılmak istiyordu. Bana anlattıklarına bakılırsa, seksle ilgili deneyimi her zaman güçlü erkekleri manipüle etmek ya da mutlu etmek, böylece kendine bir güvenlik hissi vermek olmuştu.

Bildiği tek şey buydu. Gerçek bir yakınlık olmadan sertçe sikişmek.

Ve bu kalbimi kırdı.

"Hayır." Bir kolumu beline doladım ve onu sırt üstü çevirdim. Tekrar içine girdim ve dudaklarımı kulağına yerleştirdim. "Seninle sevişeceğim."

"Ben... Ben..." Titreyerek, neredeyse hiç güç kullanmadan beni itti. "Bunu istemiyorum."

"Yavaş," diye fısıldadı Lust, Phoenix'in gerçek arzularını okuyarak. "Onu yavaşça al."

"Evet, öyle." Başının arkasını kavradım ve hafifçe içine doğru sallandım. "Önemsendiğini hissetmeyi hak ediyorsun, Nix."

"Bellamy." Bir başka yumuşak inilti onu terk ederken yüzünü boynuma bastırdı.

Kuyruğu kalçamın etrafında kıvrılırken boynuzlarından birini öptüm. Terli göğüslerimiz birbirine kayıyor ve kalplerimiz senkronize bir şekilde atıyordu - her ikimiz de biraz hızlı.

Bu benim için de farklıydı. Daha önce sevgililerimi yavaş ve nazikçe götürmüş olsam da, sadece arzularını takip ediyordum, böylece Şehvet onların zevkinden beslenebiliyordu. Kalbim bu işin içinde değildi. Ama Phoenix ve ben birlikte hareket ederken, bedenlerimiz yaklaşan orgazmlarımızla titrerken, kalbim tamamen içindeydi. Ruhum aramızdaki bağın gücüyle titriyordu. Onu daha önce ısırmıştım, bedenine ve ruhuna işaretimi koymuştum.

Aynı işaret benim içimde de vardı ve beni onun olarak işaretliyordu.

"Bell," dedi inleyerek, parmak uçları kalçalarımın batarken sırtı kamburlaştı. "Sakın durma."

Zevkinin arttığını hissettim. Yaklaşmıştı. Kahretsin, ben de öyleydim. Elim aramıza girdi, böylece sızan sikini okşayabildim. İşte onu bu hale getirdi. Altımda titredi, kasları gerildi ve sonra soluk soluğa bir iniltiyle boşaldı.

"Siktir," diye homurdandım, ben de boşalmadan önce ritimimde bocaladım.

Spermim sihrini konuştuğunda inlemeleri yoğunlaştı. İlk orgazmı, ikincisi vurmadan önce tamamen bitmemişti. Bu onun için o kadar yoğun oldu ki haykırdı, altımda paramparça olurken sesi çatlıyordu. Kalbimde garip bir acı hissederek ona sarıldım.

Belki ben de mutlu olmaktan korkuyordum.

"Henüz kıpırdama," diye mırıldandı Phoenix boynuma doğru, sarsıntıların sonuncusu da hafiflerken. Bana daha sıkı sarıldı. "İzin ver... sana sarılayım..." Nefesleri düzleşirken kasları gevşedi.

Yorgunluk sonunda onu yakalamıştı. Çifte orgazm hiç yardımcı olmamıştı. Ya da, sanırım, yardımcı *olmuşt*u. Çünkü uyumaya ihtiyacı vardı. Kalbimdeki acıyla yüzümü kumral saçlarına gömdüm ve onu içime çektim.

Eğer haklıysa ve biz sönmeye mahkûm iki yıldızsak, bunun da böyle bitmesini umuyordum; o kollarımdayken ve kalplerimiz bir atarken.

On Birinci Bölüm

Phoenix

Güneş tam gökyüzünü yararken uyandım.

Tavandan tabana pencerelerden görünen dağ manzarası büyüleyiciydi. Güneş ışığının zirvelere vuruşunu izledim, manzara karşısında dehşete kapıldım. Gündüz vakti ölümlüler âlemine yolculuk ettiğim zamanlar hariç, hayatım boyunca karanlıkta yaşamıştım. Işık hiçbir zaman sabit olmamıştı.

Sırtımdaki baskı değişti. Bellamy beni kucaklıyordu, kolunu çıplak karnıma dolamıştı ve yüzü boynumdaydı. Kuyruğum onun bacağına dayanmıştı.

"Günaydın," dedi seksi ve kısık bir sesle. Nefesi ensemden gezindi.

Onunla yüzleşmek için yuvarlandım. Büyük hataydı. Sabah sesinin ateşli olduğunu düşünmüş olsam da, bakışlarının yanında bu hiçbir şeydi. Sarı saçları kısık gözlerine dökülüyordu ve ağzının kenarındaki gülümseme binlerce kalbi kırabilirdi. Sıcak burbon kokusu ve teninin misk kokusu beni biraz daha yaklaştırdı, vücudum sertleşti.

"Birileri bu sabah azmış," dedi Bellamy, gülümsemesi daha da büyüyerek.

Çenesini ısırđım. "Senin şu gücün gerçekten de tam bir belası."

"Boynuzlara dikkat et." Hafif bir kakhaha attı ve boynuzları hafifçe itti.

"Gözümü çıkaracaksın."

Göğsüm ısındı. "Bu hoşuma gitti."

"Ne? Gözümü çıkarma düşüncesi mi? Seni sadist."

"Hayır," dedim alnının ortasına hafifçe vurarak. "Gülüştün. Hoşuma gidiyor."

Bellamy'nin gülümsemesi biraz hüzne dönüştü. Ela gözlerindeki renkler her zamanki gibi dönüyordu. "Buraya geldiğinden beri seni bir kafese kilitledim ve sonra boynuna bir tasma takarak güçlerini bastırdım. Benden nefret etmelisin, gülüşümün sevimli olduğunu düşünmemelisin."

"Sevimli olduğunu hiç söylemedim." Dudaklarımızı birbirine değdirmek için eğildim. Bir, iki kez, sonra üçüncü geçişte öpücüğü derinleştirdim.

Eli boynumda durdu ve başparmağı yakamı yumuşattı. Üstüme yuvarlandı ve beni öyle güzel öpmeden önce vücutlarımızı hizaladı ki başım döndü.

"Boynundaki o tasmaya bayılıyorum," dedi kalın sesiyle. Dişleriyle boynunu ısırırken kalçalarını benimkilere bastırdı.

"ok mu sahiplenici?"

"Senin üzerinde mi?" Bellamy dişlerini çenemde gezdirdi. "Her zaman."

Bir saat geçti. Ağır bir şekilde öpüştük, dokunduk ve hayvanlar gibi seviştik. Dizlerimin üzerinde Bellamy boynuzlarımı kavrarken arkamdan bana vuruyor, her sert hamlesinde taşakları benimkilere çarpıyordu.

Dün geceki nazık aşık her öpücükte hâlâ oradaydı, ama bedenimi arzuladığım şekilde tahrip ediyordu. Ben tek kelime etmeden neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Tıpkı dün gece bildiğı gibi.

Seksi her zaman bir araç olarak görmüştüm. Yanıyor olsalar tükürmeyeceğim erkekler tarafından kullanıldım ve sertçe becerildim. Bu benim için hiçbir zaman cinsel zevkle ilgili olmamıştı, daha ziyade bundan sonra ne kazanabileceğimle ilgiliydi. İlerlemek için kimi manipüle edebileceğim. Bellamy dün geceki maskaralığın ardını görmüş ve o anda gerçekten ihtiyacım olan şeyin önemsendiğini hissetmek olduğunu fark etmişti.

Ama bu sabah? Sert olmasını istedim. Benden nefret ediyormuş gibi beni becermesini istedim. Muhtemelen bir parçası hala ediyordu.

Bellamy kornamı geri çekerek, "Seni duyayım," diye homurdandı.

Aleti tatlı noktama çarptığında boğazımda bir inilti gümbürdedi. O, cinsel günah, tutku ve güzel bir erkekte bir araya getirilmiş pek çok lezzetli kötü şeydi.

Hepsinden önemlisi, o benimdi.

Günahı sayesinde iki kez taşak geçtikten sonra ter ve jöle gibi kas yığınyla yatağa yığıldım. Bir gün beni gerçekten öldürecekti. Bellamy nefesinin altında kıkırdayarak beni bitişikteki banyoya taşıdı ve duş için suyu başlattı. Suyun altına girince beni duvara doğru itti ve tekrar ağızıma yapıştı.

O sabah o kadar çok öpüşmüştük ki dudaklarım şişmişti. Ama umurumda değıldi. Ona doyamıyordum. Hiç doyamadım.

Bellamy öpüşmeyi kesti.

"Neyin var?" Nefes nefese kaldım.

"Kardeşlerim," diye cevap verdi. "Kahvaltı için aşağıya inmemizi istiyorlar.

Raiden'in yaptığını söylemeliyim. Bu onun olayı gibi bir şey." Karnım guruladı ve elimi karnıma götürdüm.

Bellamy gülümsedi. "Seksten daha fazlasına açsın, ha? İblisler gerçek yemek yiyor mu? Burada o sihirle yetiştirilmiş elmalardan, şüpheli etlerden ya da bayat ekmeklerden bulamazsın." Yakama hafifçe dokundu. "Ya da belki Raiden'a bir köpek kasesi hazırlatmalıyım?"

"Seni pislik." Ona vurdum ve dönerek uzaklaşırken güldü. Ben de gülümsüyordum. Garip hissettiriyordu. Göğsümdeki ağırlıksızlık hissi de öyle.

Giyindikten sonra odasından çıktık. Sinirlerim karnımda çırpınıyordu. Benden nefret eden erkeklerle dolu bir malikanedeydim. Pek de misafirperver hissettirmiyordu.

"Hiçbiri seninle uğraşmayacak," dedi Bellamy, merdivenlerden giriş salonuna inerken bir elini belime koyarak.

"Bu konuda endişelenmiyorum."

"Uh-huh." Beni mutfağa doğru yönlendirdi.

Nephilim kardeşlerle etkileşimlerim her zaman çok yoğun olmuştu. Ya savaşa birbirimizi öldürmeye çalışırdık ya da Echo Körfezi boyunca onlarla alay etmek için uğrardım.

Şimdi mutfakta dolaşüyor, gülüşüyor ve kahvaltı hazırlıyorlardı. Raiden, devasa tabaktan pastırma çalan Gray'in yanına gitti ve hırsızlığını Mason'la paylaşmak için koşarken kıkırdadı. Galen'in orada olmadığını görünce içime bir rahatlama geldi. Simon da yoktu.

Ah, doğru.

Simon'ın bir antika dükkânı vardı. Her gün saat sekizde açılır ve sadece Pazar günleri kapalıydı. Asa'nın ruhunun içine hapsediği yüzüğü ararken onun programını ezberlemiştim. Bu bana çok uzun zaman önceymiş gibi gelmişti, oysa gerçekte sadece bir yıl geçmişti. Şimdi bir de bana bakın. Onlar birbirlerini rahatsız edip masayı hazırlarken ben mutfaklarında duruyordum.

Gray koşarak yanımdan geçti, sonra aniden durdu. İri kahverengi gözleri şüpheyle bana baktı. "Merhaba."

"Merhaba," dedim, aynı şüpheyle.

"Hâlâ senin bir mankafa olduğunu düşünüyorum." Bellamy sessizce yanımda kıkırdadı.

"Ve Mason'ı incittiğin için sana hâlâ kızgıyım," diye ekledi Gray.

Gray'in arkasında yükselen insana baktım - omzunda kocaman çip olan eski bir deniz piyadesi. Bu çip son seferden beri azalmış gibi görünüyordu.

onu gördüğümde. "Onunla artık ödeştiğimizi söyleyebilirim. Beni kalbimden vurdu." Mason, "Kocamı tehdit ettin," dedi. "Ben olsam seni vururdum. milyon kere."

Gray gülümsedi ve Mason'ın sırtına atladı. İkili yemek odasına açılan kemerin altından

Warrin tezgâhtan dönmeden önce büyük bir fincan kahve doldurdu. Her zaman çok ciddi bir ifadesi vardı. Soğuk, hatta.

"Yemek yemeyecek misin?" Raiden ocağın üstündeki ocakları kapatmadan önce ona sordu. Pastırma, krep ve çırpılmış yumurta tabakları vardı.

Buz ejderhası komutanı hafifçe gülümsediğinde bu soğukluk biraz eridi. Elindeki kupayı başıyla işaret etti. "Bu Daman için bir rüşvet." Konuşurken Rus aksanı kalındı. "Sabahları kahve içmek onu daha az huysuz yapıyor."

Bellamy homurdandı. "Tam bir diva."

"Bunu sevimli buluyorum." Warrin'in gülümsemesi mutfaktan çıkarken ağzının kenarında kaldı.

"Sevimliymiş, öyle diyor." Castor elindeki kupayla tezgâha yaslandı. "Daman ilk uyandığında vahşi bir kedi gibi oluyor." Kızıl saçlı Nefilim sonra bana baktı. "Bir köpek gibi yakalanmış. Oh, yüceler nasıl da düşmüş."

"Cas," dedi Bellamy, ses tonunda bir uyarı notu vardı.

"Hey, ellerimi kendime saklıyorum," diye karşılık verdi Castor. "Ama ağzımın filtresi yok. Bunu sen de biliyorsun."

"Çok iyi." Bellamy beni yemek odasına götürmeden önce iç geçirdi.

Kahvaltı garipti. Ne zaman tabağımdan başımı kaldırsam, içlerinden birinin bana baktığını . Raiden göz göze geldiğimizde hemen başını çevirdi ama Castor'un kaşları daha da çatıldı. Gray bir çilek kemirdi ve ilgiyle bana baktı.

"Hepiniz beni izlerken yemek yemek çok zor," dedim.

"O zaman açlıktan öl." Castor omuz silkti.

"şunu Kızıl," dedi Kyo ona. "Kardeşlerin bana Phoenix'e davrandığın gibi davransaydı kafayı yerdin."

"Sen arkadan bıçaklayan bir iblis değilsin. Bu farklı."

Bellamy'nin eli tabağının yanında yumruk şeklinde kıvrıldı. "Verandada yiyeceğiz." Sandalyesinden kalktı.

"Bell..." Castor dedi ki.

Bellamy kardeşine, "Ona güvenmeni beklemiyorum," dedi. "Ama burada oturup-"

"Otur yerine," dedi Alastair yemek odasına girerken. Masanın başındaki yerini aldı ve bir fincan çayla oturdu. Sonra Castor'a, "Ukalaca yorumlarını kendine sakla," dedi.

"Bu, suyun ıslak olmamasını istemek gibi bir şey," dedi Raiden. "Ya da önüme kocaman, sulu bir çizburger koyup yiyemeyeceğimi söylemek gibi. Ukalalık Cas'ın ana dilidir."

Bellamy tekrar yerine oturdu ve elini kalçama koydu. Parmaklarımızı birbirine geçirdim ve o da yavaşça nefes vererek gerginliğinin bir kısmını bıraktı.

Castor'u bana karşı böyle bir pislik olduğu için suçlamıyordum. Onlara yaşattıklarım için çok daha fazlasını hak ediyordum.

Alastair'in mavi gözleri bana kaydı. "Yemeğini bitir. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Buraya ilk geldiğimde bu sözleri duyduğumu hatırlıyorum," dedi Mason. "Hayatta , değil mi?" Alastair'in soğukkanlı ifadesi sadece bir an Bakışlarında biraz da olsa eğlence vardı.

Bana bir bakıma Asa'yı hatırlatıyordu; o sıradan kayıtsızlık ve diğer insanların tedirginliğinden zevk aldığı anlar. Ama Asa'nın yanındayken hissettiğim düşmanlığı ondan hissetmiyordum.

Belphegor'a göre Alastair Lucifer tarafından yetiştirilmişti. Asa Lucifer'in kanını paylaşırsa da babasını çok az tanıyordu. Alastair gibi değil. Asa'nın başlangıçta lanetli oğullarla müttefik olmak istemesinin bir nedeni de buydu.

Kardeşleri üzerindeki mutlak otoritesiyle Alastair, gidişatı bir anda değiştirebilirdi. Lanetli oğullar Asa'nın yanındayken meleklerin hiç şansı olmazdı.

İyi ve kötü arasındaki çizgi bazen çok ince olabiliyordu. Tek bir küçük itme ile her şey değişebilirdi.

Bulutlar içeri girmiş, sabahın erken saatlerindeki güneş ışığını alıp götürmüştü. Kahvaltımızı bitirdiğimizde yağmur damlaları pencerelere vuruyordu. Gray yüzünü veranda kapısına dayadı ve suratını astı.

"Yağmuru sevmiyorum," diye sızlandı. "Yaz mevsimindeyiz. Güneş istiyorum." Mason arkasından yaklaştı ve vahşi sarı saçlarının tepesini öptü.

Gray esnedi ve kocasının göğsüne sarıldı. İnsan daha sonra onu kucağına aldı ve odadan çıkardı.

Bellamy bana "Gray'in biraz kestirmeye ihtiyacı var," dedi. "Genelde bir seferde sadece iki saat uyanık kalabiliyor. En fazla üç."

"Belphegor bir keresinde bundan bahsetmişti," diye yanıtladım.

Gözlerini kaçırmadan önce gözlerinde tedirginlik parladı. "Eminim yanında olduğun yıllar boyunca çok şey söylemiştir. Gerçi benim tecrübelerime göre pek konuşmaz. Kafanızı karıştırmayı tercih ediyor."

"Özür dilerim," dedim. "Seni oradan daha erken çıkarmalıyım."

"Yapabildiğin zaman beni dışarı çıkardın." Bellamy gülümsemeye çalıştı ama hedefi bir mil kadar ıskaladı. "Ve bunu yaparken hayatını riske attın."

Yeraltı dünyasında geçirdiği zaman hakkında pek konuşmamıştık. Bu onun için acı verici, benim için de suçluluk kaynağıydı. Çünkü onu serbest bırakmamı söyleyenin Asa olduğunu hâlâ bilmiyordu. Ona söylemek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Gidelim mi?" Alastair başıyla salonu işaret etti. Elinde taze bir fincan çay buğulanıyordu.

Bellamy ve ben onu çalışma odasına kadar takip ederken Raiden, Castor ve Kyo da arkamızdan yürüdüler. Çalışma odasına ilk kez girmiyordum. İlk kez bir grup iblisle birlikte Asa'nın ruhunu taşıyan yüzüğü almak için malikânelerine saldırdığımızda bulunmuştum.

Alastair koltuklardan birine bana "Bu sefer onu yok etmemeye çalış," dedi. Onun akıllı da benimkiyle aynı yerdeydi.

"Söz vermiyorum," diye yanıtladım, daha çok şaka olarak.

Bunu komik bulmadı. Çayını yudumlarken soğuk bakışları benimkileri yakaladı. Daman, Warrin'le birlikte salona girerken, "Hadi şu işi bitirelim," dedi.

oda. Bir parça pastırmayı çiğniyor ve diğer elinde Warrin'in yataktan kalkması için ona rüşvet olarak verdiği kahve fincanını tutuyordu. O zamandan beri iki kez doldurmuştu.

Ben de kahveyi sevdiğimi sanırdım.

İkisi arasında ilginç bir tezat vardı. Daman'ın yeşil gözleri bronz teninde parlıyordu ve koyu kahverengi saçları kulaklarının biraz ötesine düşüyordu. Warrin ise bana canlanmış bir buz heykelini hatırlatıyordu: soluk bir ten, buz mavisi gözler ve mavi alt tonları olan kısa gümüş saçlar. Tavırlarına gelince? Biri ateş gibiydi, diğeri ise buz.

Dışarıdan çakıl fırlatan tekerleklerin sesi geldi ve pencereden dışarı bakıp Galen'in şık siyah bir arabadan indiğini gördüğümde içten içe inledim. Simon'ın yolcu koltuğundan inmesine yardım etmek için etrafından dolaştı.

Sonra da küçük avludan çalışma odasına açılan kapıya doğru koştular.

Galen içeri girdiklerinde yağmurdan omuz silkerek, "Bu önemli olsa iyi olur," diye tersledi. "Ayıklamamız gereken bir sürü sandık dolusu envanter var."

Alastair onu görmezden geldi ve bana baktı. "Şu andan itibaren en değerli müttefikimiz sensin. Düşmanımızın içini ve dışını biliyorsun. Ancak, gerçekten bizim tarafımızda olup olmadığınızı sorguluyorum. Ya da sadece bir oyun mu oynuyorsunuz?"

Aynı soru Bellamy'nin yüzüne de yansıdı.

"Kendimi müttefikiniz olarak görmüyorum," diye cevap verdim, dürüst olmanın en iyisi olduğuna karar vererek. "Yine de, artık Asa'ya sadık olmadığım konusunda söylediklerimde ciddiydim."

Midemde bir düğüm oluştu. Asa'nın kıpkırmızı gözlerindeki nefreti ve vuruşlarının acısını hatırladım... Bellamy'den uzak durmam için yaptığı uyarıyı. Emirlerine karşı gelmişim. Asa bir dahaki karşılaşmamızda beni parçalara ayıracaktı, bundan emindim. Ama tıpkı Bellamy gibi ben de seçimimi yapmışım. Ve onu seçmişim.

"İki tarafı da oynayamazsın, iblis," dedi Galen. "Bu işler böyle yürümez."

"Savaşınızla ilgilenmiyorum," diye karşılık verdim. "Tüm insanlığın alevler içinde kalması umurumda değil. Onları böyle ölümcül bir sondan kurtarmanız da umurumda değil."

"Buna inanmamız mı gerekiyor?" Castor bana ters ters baktı. "Sen özünde kötüsün."

"Hiç kimse gerçekten iyi ya da kötü olabilir mi?" diye sordum. "Büyürken dünyanın ne kadar acımasız olabileceğini çabucak öğrendim. Herkes sadece kendini düşünüyor. Ben de öyle oldum."

"Sonra Belphegor'la tanıştın," dedi Alastair. "İkiniz birlikte yeraltı dünyasını yeniden düzenlediniz. Yıllar boyunca başımıza bela açtınız ama hiçbir zaman çok ciddi bir şey olmadı. Şimdiki gibi değil."

Bellamy ve benim o yıllar içinde kader arkadaşlığımızı hiç fark etmemiş olmamız ne garip. Yine de birbirimize hiç bu kadar yakın olmamıştık. Karayipler'deki o kader günüyle birlikte her şey değişmişti. O hançeri boğazıma dayadığı anda aramızdaki bağ canlanmıştı.

"Küçük bir iblis kuvvetini yönetmek ve biraz yaramazlık yapmak kendimi eğlendirmek için ihtiyacım olan tek şeydi," dedim. "Belphegor

Farklı bir şekilde. Daha fazlasını istiyordu. Geçen yıl Asa'nın ruhunu taşıyan yüzük ortaya çıktığında, Belphegor onu bulmayı takıntı haline getirmişti."

"Ve sen de körü körüne takip mi ettin?" Alastair sordu.

"Körü körüne değil, hayır. Uyandığında Asa'nın iyi tarafında olmanın yararını anladım. Bu yüzden Belphegor ona yüzüğü getirmemi emrettiğinde, isteklerine itaat ettim. Hikayenin geri kalanını biliyorsun."

Daman kahvesinden bir yudum aldı ve kitaplığa yaslandı. "Yani bir ustadan diğerine geçtin. Şimdi Asa atla dediğinde ne kadar yükseğe diye soruyorsun."

"Ben de senin gibi emirlere uydum. Lazarus sana ne yapacağını söyledi, sen de itaat ettin. Ben ve Asa da aynı şekilde. Tüm insanları boyunduruğu altına almak istiyordu, ben de bu süreçte kimi ezdiğimi umursamadan vizyonunu gerçeğe dönüştürmesine yardım ettim."

"Neden?" Bellamy sordu. "Sadece korktuğun için mi ona itaat ediyordun?"

"İşte yine beni genç kız yapmaya çalışıyorsun," dedim, sesim yumuşayarak. "Asa'yı takip ettim çünkü onun savaşı kazanma şansının daha yüksek olduğunu düşündüm. Bu kadar basit. Kazanacağını düşündüğüm tarafı seçtim."

"Şimdi farklı mı hissediyorsun?" Alastair sordu. "Bizim tarafımızın sana daha iyi hizmet edeceğine mi inanıyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdim, sözlerimin gerçekliği kalbime yerleşmişti. "Ama savaşma nedenlerim değişti. Sadece hayatta kalmanın ya da en güçlü olanın peşinden gitmenin ötesinde bir neden. İnsanlara karşı hiçbir şeyim yok. Özellikle onlardan hoşlanmıyorum da. Öldürün, kurtarın, umurumda değil. İnsan diyarı benim evim değil. Tek endişem Işık Getiren'i Asa'dan uzak tutmak."

Asa o kılıcı ele geçiremezdi. Eğer yapsaydı.

Bellamy'nin elini tuttum. Ona bu kadar özgürce dokunmak hâlâ biraz tuhaftı. Ama çok doğru hissettiriyordu. Tenimiz temas eder etmez ruhum rahatladı. Alastair bana sessizce baktı. Birkaç dakika geçtikten sonra başını salladı. "Bu benim için yeterince iyi. Nedenlerin kendine hizmet ediyor olabilir ama amaçlarımız aynı. Bize yardım ederek Bellamy'ye yardım etmiş olacaksın. Aynı zamanda bize ihanet edersen uygulanır."

Castor dudağındaki piercing ile oynadı ve beni inceledi. "Eğer bize gerçekten yardım etmek istiyorsan, yeraltı dünyasına in ve Asa'nın boğazını göksel bir bıçakla kes. Bu bize savaşı hemen kazandırır."

Raiden, "Yani, bu aslında iyi bir fikir," dedi.

"Aslında iyi bir fikir mi?" Castor, Raiden'in kaval kemiğine tekme atarak büyük erkeğin suratını buruşturmasına neden oldu. "En iyi fikirler bende."

"Her neyse." Daman gözlerini devirdi. "Fikirlerin de tıpkı saçların gibi berbat."

"Saçımın nesi var?"

"Hiçbir şey." Kyo sırttı ve kollarını Castor'a doladı. "Onu dinleme. Sadece kıskanıyor."

"Kimse sana sormadı ejderha." Ama Daman'ın ses tonunda herhangi bir ısı.

"Tartışmayı kesin." Alastair burnunun köprüsünü iki elinin arasına sıkıştırdı.

baş ve işaret parmağı. Sonra elini indirdi ve bana odaklandı. "Castor iyi bir noktaya değinmiş olsa da, yeraltı dünyasına geri döndüğün anda bize sırtını dönmeyeceğini kim söyleyebilir?" Bu fikri reddederek başını salladı. "Şimdilik Asa ve yanındaki düşmüş melekler hakkında bildiğin şeyi bize anlatmanı istiyorum. Belphegor, Vepar, Purah. Hepsini."

"Vay canına. Doğruyu söyleyeceğime güveniyor musun?" Biraz alaycı bir tonda sordum. "Şok edici."

"Galen'in burada olmasının bir nedeni de bu," dedi Alastair. "Biri yalan söylediğinde ruhu tepki verir ve Wrath bu değişimi hissedebilir. Güvenimizi kazanmak mı istiyorsun? Bize değerli bilgiler vermekle başla."

"Asa ahududu dolgulu çörekleri seviyor," dedim. "Bunun gibi değerli bir bilgi mi?" "Şansını zorlama, iblis." Alastair'in çenesi sıkıştı. "Eğer Kardeşim seni eşi olarak kabul etseydi, kafan çoktan omuzlarından ayrılmış olurdu."

Bellamy gerildi ve elimi sıktı.

"Önce bir kahve daha alabilir miyim?" Fazla seçeneğim olmadığını fark ederek sordum. Ne kadar çok şey bilirlerse, Asa'yı yenme şansları o kadar artacaktı; elimi tutan erkek sayesinde ben de artık bunu istiyordum. "Bu uzun bir gün olacak."

Koyu renkli su hafifçe uçurumun dibine çarptı. Fırtına dinmiş, bulutları da beraberinde götürmüştü. Ay ve yıldızlar karanlığı aydınlatıyordu ama bu, yeraltı dünyasında birçok kez baktığım gece gökyüzünden farklıydı.

Bellamy yanımda oturuyordu, esinti tüylerini okşarken kanatları arkasında dalgalanıyordu. Kardeşleri devriyeye çıktıktan sonra bizi uçuruma uçurmuştu.

Günün büyük bir kısmı Alastair'in çalışma odasında geçti. Onlara Asa ve düşmüş melekler hakkında bildiklerimi, Azrail'in durumunu ve Asa'nın anlaşmasındaki zekice ifadelerle onları nasıl kandırdığını anlattım. Onlara hemen hemen her şeyi anlattım.

Kralıma resmen ihanet etmişim.

"Onu önemsiyor musun?" Bellamy sessizliği bozarak sordu. "Asa'yı mı?"

"Hayır. Yine de hissediyorum..." Kelimeleri bulmakta zorlandım. "Bir hain gibi mi?"

Bir kez başımı salladım. "Evet. Sanırım öyle." Dizlerimi yukarı çektim ve kollarımı dizlerimin üzerine koydum. "Onunla yatmaya başladım çünkü o yeraltı dünyasının yeni kralıydı. Onun yatağında olmak bana da belli bir güç verdi. Sonra bunu başka nedenlerle yapmaya devam ettim. Onu mutlu etmek için. Değerli olmak için. Hiç nazik değildi. Olmasını istediğimi sanmıyorum. Ama..." Boğazımda bir şeyler tıkanı. "Belki de çok küçük bir parçam beni sertçe sikip sonra da bir hiçmişim gibi bir kenara atmasından nefret ediyordu."

"Seks olmamalı," diye fısıldadı Bellamy.

"Benim için tek yol buydu." Bir gece önce beni ne kadar nazikçe götürdüğünü hatırlayınca göğsüm ısındı. "Yani... en azından senden önce."

Bu onu gülümsetti ama biraz da üzdü. "Şehvetle ilgili tek iyi şey bu. Partnerimin arzularını görmemi sağlıyor. Ne istediklerini ve nasıl istediklerini. Günahımın olumsuz tarafı mı? Özel yeteneğimi kullanmak zorunda kaldığımda. Bundan nefret ediyorum."

Bu beceriyi kullandığında, etrafındaki herkesi ona karşı koyamayacak hale getiren feromonlar salgılıyordu. Belphegor bana bundan bahsetmişti.

"Bunu sık sık kullanmak zorunda mısın?" Nefes almakta zorlanıyordum. Bu kadar kısa sürede, onun üzerindeki sahipleniciliğim on kat artmıştı.

Başka kimseye dokunmasını istemedim.

"Artık o kadar da değil," diye cevap verdi, bakışları denize sabitlenmişti. "Lucifer'i kafese koyduktan sonra, kardeşlerim ve ben negatif yeteneklerimizi bir daha asla kullanmayacağımıza yemin ettik. Ama birkaç ay önce Belphegor'un izini sürerken kullanmak zorunda kaldım. Kalesinin dışında dikkatlerini dağıtmam gereken muhafızlar vardı, böylece Raiden ve Galen alarmı yükseltmeden içeri sızabileceklerdi. İblisleri seks delisi yapmak için feromonları serbest bıraktım." Titrek bir nefes verdi. "Bunu yapmak zorunda kaldığımda, her şeyden uzaklaşıyorum ve Şehvet'e

tam kontrol. Yine de sonrasında kendimi hep kötü hissediyorum. Ve cildimi ne kadar fırçalarsam fırçalayayım asla yeterince temiz hissedemiyorum."

Sesindeki çiğ acı göğsümü kesip geçti.

İnsanları rahatlatmak benim için alışılmadık bir şeydi. Hiç kimseyi teselli *edecek* kadar önemsemezdim. Ama hüznü sesi ve daha da hüznü gözleriyle bu sarışın Nefilim engellerimi aşmanın bir yolunu bulmuştu.

Daha da yaklaştım ve avuç içimi onunkeye doğru kaydırarak ellerimizi birbirine kenetledim. Sağ kanadı omzuma dolandı. Tüyleri yumuşaktı. Sıcaktı da. İkisini de hak ettiğinden emin değildim. Bir süre öyle kaldık, uçurumdan aşağı baktık.

"Bana bir şey söyle," dedi, sesi gergindi. "Ne gibi?"

"Herhangi bir şey." Bakışlarını aya doğru kaldırdı. "Sadece konuş. Lütfen." Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı.

"Bir kelime daha edersem beni öldürmekle tehdit ettiğın bir zamanı hatırlıyorum. Şimdi şu haline bak."

Bellamy usulca güldü. Biraz kırıktı. "Evet, anlaşılan aklımı kaçırmışım. İnsanlarla yakınlaşmıyorum. Sevişmek mi? Elbette. Ama bunu yapmam."

"Ne yapmak?"

Bana baktı. "Bırak kalbim de dahil olsun."

Tenim karıncalandı ve sıcaklık boynuma doğru yayıldı. "Daha birkaç gün önce bana asla kalbine sahip olamayacağımı söylemiştin."

"Dediğım gibi. Aklımı kaçırmış durumdayım." Bellamy bakışlarını birleşmiş ellerimize indirdi. "Sanki kaderin benim için planını kabul ettiğimde... artık senden kaçamayacağımı anladığımda... her şeyi çok yoğun hissettim, sanki çelik duvarların ardına gizlenmiş bir duygu dalgası serbest kaldı. Seni işaretlememin bir faydası olmadı."

Elimi yakama götürdüm. İşaret onun altında duruyordu. Gizliden gizliye, hem yakanın hem de işaretin orada olmasından hoşlanıyordum. Biraz fazla hoşuma gitmişti.

"Ben de bunu hiç yapmam," diye itiraf ettim. "Aşk aptalca bir duygu." "Beni sevdiğini mi söylüyorsun?" Sırıttı.

"Azıcık bile değil. Sikini seviyorum. Bu sayılır mı?"

"Kıcını seviyorum." Bellamy boynuzlarına baktı. "Ve onları. Onları gerçekten seviyorum."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı ve yüzlerce minik yarasanın kanat çırpması gibi o çırpınma mideme geri döndü. Daha önce hiç aşık olmamıştım.

Daha önce hiç kimseyle tanışmamıştım ama tanışsaydım da tam olarak böyle hissedeceğimden şüpheleniyordum. "Ne halt ediyoruz Bellamy?"

"Bilmiyorum," dedi, gözleri benimkilerdeydi. "Sadece doğru hissettiren şeyi yapıyorum."

"Benimle olmak doğru hissettiriyor mu?"

Altımyzdaki suya baktı. "Dürüst olmak gerekirse, kusacakmışım gibi hissettiriyor."

"Vay canına. Teşekkürler."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu şey sinir bozucu. Hiç mantıklı da değil. Sana güvenmiyorum ama sana ihtiyacım var. Bir yanımda beni sırtımdan bıçaklamayı bekliyor. Diğer ise seni kollarıma almam ve asla bırakmamam için bana yalvarıyor. Bu..." Sözlerini bitirirken başını salladı.

"Korkutucu mu?"

"Biraz," diye yanıtladı. "Çünkü eğer bana ihanet edersen... eğer bu lanet olası büyük bir felaketle sonuçlanırsa, mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmiş olacağım. Ve bu beni korkutuyor. Her zaman en kötüsünü beklersen hayatta kalmak daha kolay olur."

Sözlerindeki bir şey bana sıçradı ve yarasalar midemden göğsüme doğru uçu.

"Mutlu musun?" diye sordum.

Bellamy birkaç saniye cevap vermedi. Sonunda cevap verdiğinde sesi biraz sertti. "Mutlu olmaya en çok yaklaştığım an bu."

"Hiç aşık oldun mu?"

Başka birine derinlemesine değer verdiği düşüncesinden nefret ediyordum. Seks? İkimiz de yıllar boyunca sayısız partnerle birlikte olmuşuk, bu yüzden geçmişinin bu kısmı beni rahatsız etmiyordu. Ama bir başkasını sevmesi ya da ona kalbinin bir parçasını bile vermesi benimkinin biraz çatlamasına oluyordu.

"Hayır," diye cevap verdi sonunda.

İçimdeki düğümlerin bir kısmı rahatlamayla çözüldü. "Neden olmasın? Günahın yüzünden mi?"

Bellamy başını salladı. "Şehvet beni tek bir kişiye sadık kalmaktan alıkoymaz. Elbette çeşitlilikten hoşlanıyor ama istediğini elde ettiği sürece mutlu oluyor. Yıllar boyunca bir sürü erkek ya da kız arkadaşım olabilirdi. Yuva kurabilir ve birine bağlanabilirdim. Ama hiç yapmadım. Seks bir yere kadar. Gitmesine izin verdiğim yere kadar."

"Neden?"

"Sen akıllısın, Phoenix. Bunu bir düşün. Tüm hayatımı insanlığı korumaya adanmış gerçeğini bir kenara bırakırsak, yatağımın direğindeki onca çentiğe rağmen gerçekten erkek arkadaş olabilecek biri olduğumu mu düşünüyorsun?" Bellamy homurdandı. Hüzünlü bir sesi vardı. "Benim gibi playboylar sadece ve sadece tek bir şey için iyidir."

"Senin bir playboy olduğunu düşünmüyorum," dedim. "Bence başka biriyle yakınlaşmaktan korkuyorsun."

Çenesi sıkıştı. Yine de kızgın görünmüyordu. Perili görünüyordu. "Sadece onun gibi olmak istemiyorum, Phoenix."

"Kim gibi?"

"Babam." Bellamy kayadan kalktı ve uçuşunun kenarına doğru yürüdü, etrafımızda yeni bir rüzgâr esmeye başladığında kanatları kırıştı. "Şehvetle lanetlenmemin sebebi o. Kardeşlerim ve ben babalarımızın en kötü özelliklerini temsil ediyoruz. Galen'in babası fevri ve şiddet yanlısıydı, bu yüzden o Gazap'ın avatırı. Raiden'in babası hayattaki tüm zevklerin cazibesine kapılırdı; çoğunlukla yiyecek ve içecek. Her şeyi aşırıya kaçarak yapan bir oburdu. Castor'un babası Caim ise zenginliği ve lüks şeyleri severdi."

"Ve seninki de karışık mıydı?" Tahmin ettim.

Bellamy, "Annemin hayatını mahveden ahlaksız bir herifti," dedi. "Onu baştan çıkardı ve kendisiyle kaçması için ikna etti. Onu yalanlarla besledi. Sonsuza kadar mutlu yaşayacaklarını söyledi. Sonra tam beni karnında taşıdığını öğrendiğinde onu terk etti. Lucifer'in emirlerini yerine getirdi ve onunla işi bitti. Kısa bir süre sonra onu bir genelevde fahişelik yaparken buldu ve piç kurusu ona sadece gülümsedi."

Bellamy'yi iyi tanımıyordum ama bu kadar acımasız olabileceğinden şüpheliydim. "Annemin gidecek hiçbir yeri ve parası yoktu." devam etti. "Sonunda bir eğlence evinde iş buldu. Ben orada büyüdüm. Benden nefret ederdi. Tanrım, benden nasıl da nefret ederdi. Bana her baktığında babamı görürdü. Beni itip kakmadan ya da tokatlamadan önce hep 'Gözlerini ondan almışsın,' derdi. Tabii ki ona babamın gözlerini gösteren benim günahımdı. Kalbini kırmasına rağmen, babam hala onun en çok arzuladığı kişiydi. Beni sevmesini çok istiyordum ve neden sevmediğini anlamıyordum."

Ayağa kalktım ve yanına gittim. Ses tonundaki kırılganlıktan nefret ediyordum, sanki kendini zar zor bir arada tutuyordu.

"Ben sadece küçük bir çocuktum, Nix." Bellamy'nin sesi adımla birlikte kırıldı. Aynı kırılma bana dönüp alnını alnıma dayadığında ve kolları belimi sardığında da göğsümde gerçekleşti. "Lanet olsun. Bu konu hakkında hiç konuşmadım."

Bellamy ilişkilerden kaçınıyordu çünkü babasına çok fazla benzemekten korkuyordu. Ona sarıldığında, muhtemelen sevgiyi hak etmediğini düşündüğünü fark ettim. Annesi onun nefret edilmesi gereken sapkın, karanlık bir şey olduğunu kafasına kazımişti. Sanırım o da içten içe buna inanıyordu.

"Keşke annenle tanışabilseydim." Damarlarımda öfke çalkalanıyor, kanım daha da ısınıyordu. "Onun dilini koparırdım, böylece sana bir daha asla zalimce bir söz söyleyemezdi."

Bellamy kısa bir kahkaha atarak, "Evet, kafamda kesinlikle bir şeyler dönüyor," dedi. "Çünkü bu, sanırım birinin bana söylediği en tatlı şeylerden biri."

"Senin için herkesi yok edebilirim." Yanağına dokundum. "Sana zarar veren herkesi ve her şeyi. Hepsini öldürürdüm ve hiç düşünmezdim."

Bellamy yutkunurken adem elması boğazında sallanıyordu. "Asa bile mi?"

"Özellikle de o." Gerçek iliklerime kadar işledi. "Düşmanların artık benim."

Aramızdaki bağ sadece birkaç gün içinde o kadar derinleşmişti ki. Asa'ya duyduğum sadakatin son kırıntıları da yok olup gitmişti. Bellamy ile kader arkadaşı olmamızdan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklanıyordu, bilmiyordum. Sonunda gerçekten önemli değildi. Sonuç aynıydı: Tam orada, dostumun kollarında olmak.

"Bundan hoşlanmamalıyım," diye fısıldadı Bellamy. "Böyle şeyler söylüyorsun." "Karanlık tarafa geçmek istemene neden oluyor mu?" Alay ettim. "Hayat

ahlaki bir pusula olmadan daha eğlenceli."

"Bence hâlâ ahlaki bir pusulan var." Elini yakama koydu. "Sadece onu nasıl kullanacağın konusunda daha seçicisin."

"Belki de." Boynuzlarımla onu bıçaklamamaya dikkat ederek başımı omzuna koydum. "Ama ben iyi bir insan olmaktan çok uzağım Bellamy. Senin eşin olmak bunu değiştirmeyecek."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Hayır, bana tasma takmanıza da izin vermeyeceğim. En tasma takabilirim."

Güldü, ki benim niyetim de buydu. Sonra tekrar ciddileşti. Çok ciddileşti. "Bu gerçek mi? Yoksa başka bir numara mı? Bana gerçeği söyle. Lütfen. Saçmalık yok."

"Bu bir numara değil." Ona yeraltı dünyasından kaçmasına neden gerçekten yardım ettiğimi anlatmak için mükemmel bir andı ama kelimeler bir türlü oluşmuyordu. Ne söyleyebilirdim ki? Asa bana Bellamy'nin gitmesine neden izin verdiğini söylememişti. Ben de herkes kadar bilgisizdim.

Bellamy'nin söylemek istediği daha çok şey olduğunu söyleyebilirdim ama şimdilik bir kenara itti. "Geri dönmeliyiz," dedi beni daha sıkı tutarak. "Sıkı tutun."

Bellamy beni göğsüne bastırarak uçurumdan aşağı atladı. Kanatları suya birkaç metre kala havayı yakaladı ve malikaneye ulaşmadan önce suyun üzerinde süzüldük.

Gecenin ilerleyen saatlerinde onun yatağındayken, ikimiz de coşkuyla inlerken siki içime girip çıkıyordu ve sonunda daha önce söylediği sözlerin dudaklarından dökülmesine izin verdi.

"Bana ihanet etme, Nix," dedi Bellamy inleyerek, yüzü boynumun kıvrımına yapışmıştı. "Eğer yaparsan bununla başa çıkamam. Bu beni mahveder."

"Yapmayacağım." Ellerimi kürek kemiklerine götürdüm ve kanat yarıklarını parmakladım. Derin derin inlerken karnımda sıcaklık birikti. "Bu dünyadaki herkes arasında incitmek istemediğim tek kişi sensin."

Bellamy orgazm olurken yakama yapıştı. Onun serbest kalması benimkini tetikledi, beni soluk soluğa bırakan beyaz bir zevk.

Düşmanın zayıflığını bilmesine asla izin verme. Ve şimdi onunkini biliyordum: . O da benimdi.

On İkinci Bölüm

Bellamy

Konnar'ın mor gözleri kulübün loş ışığında parlıyordu. Müşterilerin dans etmesini, sevişmesini ve beslenmesini sakın bir kayıtsızlıkla izledi. En azından dışarıdan. Damarlarında dolaşan şehveti, ısırma ve ısırılma dürtüsünü hissediyordum.

Konnar bana bakarak, "Düşüncelerini okuyabiliyorum, biliyorsun," dedi. "Ve bunlar rahatsız edici."

"Rahatsız edici çünkü bu arzularını benden saklayamıyorsun? Bahse girerim işte olmadığın zamanlarda sapık bir piçsin, değil mi?"

Vampir sırttı ve dikkatini kulüptekilere geri verdi. "İblisin nasıl? Hâlâ iyi değil mi?"

Senin iblisin. Kahretsin. Bu neden kalbimi küt küt attırdı?

"Çünkü o senin eşin," dedi Konnar, sorulmamış soruma cevap vererek. "Öyle olmasını istesen de istemesen de, kader onu senin için seçti. Alastair sonunda bunu kabul etti sanırım?" Yüzümü inceledi.

Konnar zihnimi kolayca okuyabilir ve bu cevabı kendisi için alabilirdi - açıkça - ama bizi yalnız bırakmaya çalıştı. Sık sık düşüncelerimize dalmazdı.

İçimi dudaklarıma götürmeden önce "Al elinden geldiğince kabul etti," diye cevap verdim. Ambrosia aromalı rom boğazımdan aşağı inerken hoş bir yanma hissettim. "Phoenix dört gündür malikânede ve kafası hâlâ sağlam. Bu beklediğimden de fazla."

"Elbette hâlâ hayatta," dedi Konnar. "Kardeşlerin ondan ne kadar nefret ederse etsin, seni asla bu kadar derinden incitmezler."

"Galen çoktan Phoenix'i öldürmeye çalıştı." Bu anıyı hatırlayınca göğüs kafesim sıkıştı. "Kelimenin tam anlamıyla onunla savaşmak zorunda kaldım. Peki ya Alastair? O da pek iyi değildi. *Tehlikeyi bertaraf* edebilmek için bana gitmem için doğrudan emir verdi. Son anda fikrini değiştirdi ama yine de. Niyeti oradaydı. Yani bu konuda yanılıyorsun Kon. Phoenix'i gözlerini kırpmadan öldürebilirler."

"Yine de hâlâ yaşıyor," diye belirtti Konnar. "Sadece bu bile sana olan sevgilerinin intikam arzularından daha ağır bastığını kanıtlıyor."

"Onlara daha çok güveniyorsun." Bir içki daha aldım.

"Bu doğru değil." Konnar kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sana olan sevgilerinin yoğunluğunu biliyorsun. Ama sanırım bu konumuzun dışında. Burada olmanın bir sebebi var ve eşin eve döndüğüne göre, bu sebebin şehveti doyurmak olmadığını anlıyorum."

Phoenix'in malikânede, kardeşlerimin gözetiminde olduğunu hatırlamak kafa derimin karıncalanmasına neden oldu. Ben yokken onun saçının tek bir teline zarar verilerse, hepsinin kafasını kırardım.

"Onun için geldim." Barda beliren sarı gözlü Azrail'e başımla işaret ettim.

"Taeden?" Konnar sordu, pürüzsüz yüz hatlarında şok titreşimleri vardı.

"Seks için değil," diye açıkladım o yanlış anlamadan önce. "Phoenix verdi

Al'ın araştırmamı söylediği bazı bilgiler var."

"O halde sizi yalnız bırakayım." Konnar uzaklaşmadan önce başını bana doğru eğdi. Ateşli bir Fae çocuğu ona doğru uzandı ve Konnar kibarca bu teklifi reddederek kulübün arka tarafındaki özel salona doğru ilerlemeye devam etti. Vampir sadece birkaç kez kendisine yapılan tekliflerden birini kabul etmişti. En azından kulüpte. Boş zamanlarında ne yaptığı kimsenin tahmin edemeyeceği bir şeydi.

Azrail'e yaklaşmadan önce içkimin kalanını yudumladım.

"Benden bir parça daha ister misin?" Taeden bok yiyen bir sırıtişla sordu. "Tıpkı kardeşin gibi."

"Daman artık seninle ilgilenmiyor," dedim ona. İkisi eskiden sürekli sevişirlerdi. Daman Azrail'i erkek oyuncağı olarak görüyordu ve Taeden buna hiç aldırımıyordu. Bir keresinde ben de onu becermiştim. "Benim de öyle."

Sarı gözleri kısıldı. "O zaman ne istiyorsun? Biraz meşgulüm."

Taeden bakışlarımla buluştuğunda gözlerimin yeşile döndüğünü hissettim. Daman'ınkilerle aynı tonda. Azrail umursamıyormuş gibi davranabilirdi ama kardeşim için deli oluyordu. Gerçeklerden saklanamazdı.

Taeden gibi sadist piçler bile aşık olabilir.

"Birkaç soruya cevap verin, sonra kuyruğunuzu kovalamaya geri dönebilirsiniz," dedim ve başımla özel misafir odalarına giden koridoru işaret ettim. "Benim odamı kullanabiliriz."

O tarafa doğru yürüdük ve içeri adım atmadan önce kapının kilidini açtım. Azrail arkamdan içeri süzüldü ve duvarın dibindeki kanepeye oturdu.

"Bu odayı sadece konuşmak için kullanmak ne büyük bir kayıp." Taeden ayaklarını önündeki masaya vurdu ve köşedeki yatağa baktı. "Bu çok daha eğlenceli olurdu."

Normalde, Lust Azrail'i anlamsızca sikmek için can atardı. Ama bu gece? Uykuya daldı, tek kelime etmedi.

"Benim bir eşim var." Yanına oturdum ama aramızda bir yastık boşluk bıraktım.

Biz.

"Ah." Taeden başını salladı. "Demek senden aldığım koku bu. Lanet olsun. Siz Nephilim kardeşler teker teker düşüyorsunuz. Sizin yerinizde olmak berbat."

"Kaderin Daman için seçtiği kişi sen olsaydın eminim daha farklı hissederdin." Bu yorum açık bir yaraya tuz basmak gibiydi ama onun bu tavrı sinirime dokunmaya başlamıştı.

Azrail'in gözlerinde anlık bir acı parıltısı belirdi, sonra gözlerini kaçırdı. "Lanet olası sorularını sor Bellamy, böylece ben de gidebileyim."

"Son zamanlarda Holden'dan haber aldınız mı? Ya da Belphegor ve Asa'ya yardım eden diğer orakçılardan?"

Holden eskiden Krave'in etrafında sıkça takılan bir ölüm meleğiydi ve Belphegor o yılın başlarında göksel âleme girmek için ruh toplamaya başladığında Holden da onun tarafına geçmişti. Azrailler melekler ve iblisler arasındaki savaşta her zaman tarafsız olmuşlardı çünkü görevleri ruhları diğer tarafa, ister cennete ister doğrudan ateş çukuruna götürmek olsun, taşımaktı. İnsanların yaşamlarına doğrudan müdahale etmezlerdi. Bu yasaktı. Ama Asa, yardım ederlerse onları sözleşmelerinden kurtaracağına söz vermişti.

"Holden uzun zamandır buralarda görünmüyor," diye cevap verdi Taeden. "Konnar onun kışına tekmeyi basardı, hem de eğlenceli bir şekilde değil. Bilirsin, Konnar artık senin müttefikin olduğu için."

"Onun müttefikimiz olmasını onaylamıyor musun?" Ses tonundaki ısırgı kaçırmadan sordum.

"Bence savaşınız çok aptalca." Taeden koltuktan kalktı ve Konnar'ın benim için hazır tuttuğu küçük bar istasyonuna yaklaştı. Kendine bir viski doldurdu, biraz da ambrosia ekledi ve geri geldi.

"Dünyanın kaderi aptallık mı?" Ben sordum. "Eğer Asa'yı durdurmazsak, burası bir avlanma dönüşecek. Aylar önce zombilerin ve canavarların insanları parçaladığı boktan dünya, Asa'nın kurduğu boktan dünyanın yanında bir hiç kalacak."

Taeden sırtıttı. "Ben bir sorun görmüyorum. Ne kadar çok ölüm olursa, o kadar çok ruh biçerim. Onların çılgınlıklarını duymaya bayılıyorum."

"Sen zalim bir piçsin."

"En azından ben dünyanın sonunu durdurabileceğini düşünen bir aptal değilim." Taeden pürüzsüz çenesini ovuşturdu. "Yine de Asa kazanır ve bir grup insanı katlederse... bu benim için çok daha fazla iş demek. Zaten yeterince meşgulüm. Hmm. Tam bir muamma."

"Diğer orakçılardan bir haber aldın mı?" Konuyu tekrar rayına oturtmaya çalışarak sordum. Eve dönmek istiyordum. *Ona.*

"Yakın zamanda birkaçı öldü," diye cevap verdi Taeden. "Söylentilere göre Asa Morningstar'ı ziyaret etmişler ve o da boyunlarını kırmış. Onları bu hayattan kurtarma sözü tam olarak ödendi diyebilirim."

Demek Phoenix bize gerçeği söylemişti. Göğsümde bir umut kıpırtısı belirdi. Ona tam olarak güvenmiyordum... ama şimdi biraz daha fazla güveniyordum. Bariyerlerimi aşmasına yavaş yavaş izin verdiğimi hissettim.

"Bilmek isteyebileceğiniz başka bir şey daha var," dedi Taeden. "Ama bu bilgi size pahalıya patlayacak."

"Seni becermeyeceğim," dedim kısık bir hırıltıyla. Şehvet onun niyetini anlamıştı. "Unut gitsin."

Taeden kıkırdadı. "Denediği için bir adamı suçlayamam." Bardağını geri devirdi, yutkunurken boğazı çalışıyordu. Sonra elinin tersiyle ağzını sildi. "Peki. Sadece bu seferlik sana bir iyilik yapacağım. Daman'ın hatırı için."

Evet. Kesinlikle aşk hastası bir piç.

"Holden'ı son zamanlarda görüp görmediğimi sordunuz, ben de hayır dedim. Ki bu doğru. Onu bir aydan fazladır görmedim. Ama." Taeden bir parmağını kaldırdı. "Göksel âlemdeki savaştan beri onunla konuştum. Penemuel adında düşmüş bir melekten bahsetti."

"Devam et," dedim, fazla ilgili görünmemeye çalışarak. Taeden ne müttefikim ne de düşmanımdı ama onu kolayca Asa'ya doğru itebilecek karanlık bir tarafı olduğu kesindi. En iyisi ona fazladan cephane vermemektir.

"Son parti ruhları teslim ederken Holden, Penemuel'in savaş başlamadan hemen önce Belphegor'la konuştuğunu duydu." Taeden koltuğa biraz daha yaslandı. "'Yıkıcı yolunda artık sana yardım etmeyeceğim,' dedi Penemuel. Bunun üzerine Belphegor ona korkak dedi. İkisinin arası bozuldu."

Bu zaten bilmediğim bir şey değildi. Phoenix Penemuel'in gittiğini söylemişti. Ama Penemuel'in ruh halini bilmek neden gitmiş olabileceğini anlamama yardımcı oldu. Artık yıkıma katılmak istemiyordu.

"Hepsi bu kadar mı?" Ayağa kalktım. "Bu sadece bir senet israfı değil, aynı zamanda benim için de büyük bir zaman kaybıydı."

"Bitirdiğimi söyledim mi?" Ben tekrar otururken Taeden sırtıttı. "Holden, varlığı hissedilmeden önce başka bir şey daha duyduğunu söyledi. Penemuel dedi ki, 'O çocuk senin için sadece bir piyon. Onu bekleyen kader için neredeyse ona acıyacağım.'"

"Onu bekleyen kader mi? Asa'dan mı bahsediyordu?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi," dedi Taeden. "Ama Penemuel ondan sonra bir daha görülmedi."

Belki Alastair buna bir anlam verebilirdi.

"Teşekkürler." Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Şimdiden gidiyor musun?" Taeden sordu. "Vay be. Gerçekten de kışına tekme yemişsin, değil mi? Şehvetin kendisinin evcil bir ev kocası olacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bir eşim olmasını ben seçmedim." Yerimde durdum, elim kapının kolundaydı. "Ama kartlar benim için böyle oynandı."

Ve doğruyu söylemek gerekirse? Evde beni bekleyen biri olduğunu bilmek... iyi hissettirdi. Onca sekse rağmen, hep çok yalnızdım.

Artık öyle hissetmiyordum.

Raiden benimle birlikte Krave'e gelmişti ve ben ön girişten çıkarken onu takip etti. Uçmaya başladık. Ağaç tepelerinin üzerinde yükselip yıldızlı gökyüzünün altında süzülürken yaz gecesi ılıktı. Yine de ufukta sonbahar görünüyordu. Bunu havada hissettim. Bir değişim.

Raiden yanımda uçarken, "Demek senin adam Azrailler hakkında doğruyu söylüyormuş," dedi.

"Dostum mu?"

O meşhur dişlek sırtışıyla parladı. "Hey, ben hala Phoenix'i sevmiyorum. Ama biliyor musun? Seni hiç böyle görmemişim Bell."

"Beni ne gibi gördün?" "Mutlu."

"Mutlu değilim."

"Evet, tamam." Raiden tekrar yukarı fırlamadan önce aşağı daldı ve hızlı bir dönüş yaparken kanatlarını etrafına doladı. Sonra kanatlarını açtı ve

Tekrar düzleşti, havada süzülüyordu. Bana hafifçe vurdu ve gözlerimi devirdiğimde tekrar sırttı.

Büyük boy bir çocuk gibiydi. Binlerce yaşındaydı ve hâlâ oynamayı seviyordu.

Malikâneye vardığımızda Gray bizi fuayede karşıladı. Sarı saçları uykudan dağılmıştı ve üzerinde Mason'ın neredeyse dizlerine kadar uzanan tişörtlerinden biri vardı. Mavi ve pembe çizgili çorapları baldırlarına kadar çekilmişti. Üzerinden seks kokusu geliyordu. Mason'la akşam uykusundan hemen önce sevişmiş olmalıydılar.

"Eve hoş geldiniz," dedi uykulu bir gülümsemeyle, gözlerini ovuşturarak. "Daha yeni uyandım."

"Anlayabiliyorum," dedi Raiden gülerek. "Atıştırmak ister misin? Biraz pizza böreği yiyebilirim."

Gray başıyla onayladı ve Raiden'in arkasından mutfığa doğru ilerledi. "Onları batırmak için ranch sosumuz var mı?"

"Duh."

Birkaç dakika sonra Mason ve Galen koridorda yürüyorlardı, ikisi de üstsüz ve ter içindeydi. İkisi her gün birlikte spor yapıyordu. En iyi haliyle bir kankalık. Gerçi biri böyle bir şey dese iki erkek de küplere binerdi.

"Taeden ile görüştün mü?" Galen beni fark edince sordu.

"Evet. Phoenix'in orakçılar hakkında söyledikleri doğru."

"Güzel." Ağabeyim bir kez başını salladı. "Sanırım bir gün daha yaşayabilir."

Mason yüzünü sildi. "Asa'nın kandırdığı orakçılardan bazıları da şimdi bize yardım etmek isteyebilir. Ya da bize bilgi verebilirler."

"Zaten bazı istihbaratlar aldım," dedim. "Al çalışma odasında mı?"

"Sanırım onun odası," diye yanıtladı Galen. "Temizlenmem için bana bir dakika ver, sonra sana katılacağım." Muhtemelen hızlı bir duş almak için merdivenleri koşarak çıktı. Onca terlemeden sonra adamın buna ihtiyacı vardı.

Merdivenlerden yatak odama doğru çıkarken Alastair'e telepatik olarak "*Konuşmamız gerek,*" dedim.

"*Pekâlâ,*" diye cevap verdi. "*Hazır olduğunuzda odama gelin. Diğerlerini de getir.*"

Toplantılar genellikle çalışma odasında yapılırdı. Rutindeki bu değişiklik ona göre değildi. Değişiklikten nefret ederdi. Her şey düzenli ve öngörülebilir olmalıydı. En azından malikanede. Belki de kendini tamamen kontrol altında hissettiği tek yer orası olduğu ve hayatını bu kontrol üzerine kurduğu içindir.

Her neyse. Ben olsam şimdi endişelenmezdim.

Odama ulaştığımda balkon kapısı açıktı ve yaz esintisini içeri alıyordu.

Anka dışarıdaki parmaklığa yaslandı ve gözlerini aya dikti. Siyah boynuzları koyu kumral saçlarından geriye doğru kıvrılıyor ve kuyruğu yavaşça arkasında hareket ediyordu. Pantolonunun içinde saklamayı bırakmıştı, çünkü bu onun için çok rahatsız ediciydi. Bu şekilde olmasını tercih ederdim, kendini saklamamasını.

"*Dokun,*" diye fısıldadı Lust.

Balkona çıkarken, "Kaçmaya çalışmasan iyi edersin," dedim.

Omzunun üzerinden bana sırtıttı. "Bunu hallettiğimizi sanıyordum. Senden asla kaçmayacağım, tatlı Bellamy."

"Bu sevecen ifadenin senden geldiğinde kulağa bu kadar alaycı gelmesi ne tuhaf." Kollarımı ona arkadan doladım ve yüzümü ensesine doğru indirdim. Kendi kişisel cennetim gibi kokuyordu. Ruhumu mırıldanmaya iten dumanlı bir baharat.

"Çünkü öyle." Kuyruğu bacağımı okşadı. "Sigara ve ucuz parfüm kokuyorsun. Kulüpte eğlendiğini varsayıyorum."

"Bu duyduğum kıskançlık mı?" Onu doğru çevirdim. Phoenix üst dudağını hırıldattı.

"Kesinlikle hayır."

"Ben kimseye dokunmadım," dedim, parmak uçlarımı keskin çene çizgisinde gezdirdikten sonra boynundaki yakaya doğru kaydırđım. Aletim kıpırdandı. Onun üzerindeki sahipleniciliğim hesaba katılması gereken bir güçtü.

"Sanki gibi." Phoenix kaçırđı. Yine de boğazındaki yutkunmayı ve kaşlarındaki hafif çatıklığı fark ettim.

"Ben sana aidim." Çenesini yukarı kaldırdım ve gözleri benimkilerle buluştuğunda göğsüm ısındı. "Sadece ruhum değil. Bedenim de."

Lust önümdeki iblis dışında kimseyi istemediğini açıkça belirtmişti.

"Birileri hüzünleniyor," diye mırıldandı Phoenix . "Ben tercih ederim.

Beni ölümle tehdit eden kana susamış Nefilim."

"Hayır, yok." Alt dudağını hafifçe yaladım. Ürperdi. "Bundan hoşlanıyorsun. Sana iyi davranmam hoşuna gidiyor. Ve o bencil yanın senin olduğum için mutlu."

"Tanrım, çok sinir bozucusun," diye fısıldadı dudaklarımı öpmeden önce.

Parmakları saçlarımın arkasına dolandı ve daha sıkı kavradı. Vücudu benimkine karşı sertleşti. Arzu ondan yayılıyordu ama başka bir şey de yayılıyordu. Becerme ve becerilme dürtüsünden daha derin bir şey. Beni derinden öptü. Hararetle.

Raiden daha mutlu göründüğümü söylemişti. Kesinlikle öyle hissediyordum. Phoenix de hissediyor muydu? Kader arkadaşlığımız derinlere iniyordu ama içimde bir değişim hissettim... sanki kaderimdeki yolu izlemek yerine onu seçmeye başlamıştım.

Alastair kafamın içine "*Seni bekliyoruz,*" diye yansıttı.

"*Meşgulüm.*" Phoenix'i öpmeye devam ettim ve kalçalarımı ona doğru ittim.

"*Daha sonra arkadaşını becerebilirsin,*" diye karşılık verdi. "*Şimdi buraya gel.*

İblisi de getirebiliriz."

"Lanet olsun," dedim dudaklarından çekilerek. "Görev çağırıyor."

"Alastair mi?" Phoenix tahmin etti ve ben başımı sallayınca iç çekti. "Şimdi ne istiyor? Bildiğim her şeyi ona anlattım."

"Öyle mi?" Kendimi durduramadan sordum.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ benden şüphe ediyorsun." Phoenix benden bir adım uzaklaştı. "Yeterince adil. Henüz güveninizi kazanacak pek bir şey yapmadım."

"Beni sen kurtardın. Bu biraz güveni hak ediyor."

Phoenix bakışlarını kaçırdı. Ama yüzünün üzerinden bir gölge geçtiğini görmeden önce değil. "Kardeşini bekletmesen iyi olur."

Alastair'in odası lüks ve şıklık saçıyordu. Devasa gömme dolabının yanında duvara yaslanmış büyük bir makyaj masası ve tavandan tabana pencerelerin yanında deri bir kanep ve koltukların yanı sıra duvara monte edilmiş bir televizyonun bulunduğu bir oturma alanı vardı.

Benim dağ manzarasına sahip olduğum yerde, o deniz manzarasına sahipti. Koyu renkli su, ay ışığının altında öyle durgundu ki.

"Bana her şeyi anlat," dedi Alastair, pencerenin yanında dururken. Beyaz-sarı saçları, hiçbir teli yerinden oynamadan mükemmel bir şekilde sabitlenmek yerine düz bir şekilde uzanıyordu ve göğsünden açıkta kalan koyu mor bir cübbe giymişti. Alçakgönüllülük ve zarafet ona göreydi. Bu yüzden onun bu kadar dağınık görünmesi beni endişelendiriyordu.

"Bize ne olduğunu söyleyene kadar olmaz," dedim. "Ne ?"

Galen kanepedeki yerinden Alastair'i dikkatle izledi. Castor da duvara yaslandığı yerden aynı şeyi yaptı. Yeşil bir saksı bitkisi

narin yapraklarıyla yanında duruyordu.

Alastair kısa bir sessizlikten sonra, "Joseph'le benim yıldönümümüz," diye cevap verdi. "Ya da... bizim yıldönümümüz olacaktı. Görünüşümü bağışlayın. Korkunç olduğunu biliyorum. Ben sadece..." Başını iki yana salladı. "Gün elimden kayıp gitti, hepsi bu."

Bu kadar önemli bir şeyi nasıl unutmuş olabilirim? Kendimi boktan bir kardeş gibi hissettim. Herkesin yüzündeki asık ifadeye bakılırsa onlar da aynı şeyi hissediyordu. Asa'yla olan savaş her şeyin önüne geçmişti. Kardeşimizin hâlâ kaybının yasını tuttuğunu unutturmuştu.

Galen ile bakiştık. Alastair'e en yakın olan oydu. Tıpkı Daman ve benim birbirimize diğerlerinden daha yakın olduğumuz gibi. Bu diğer kardeşlerimizi daha az sevdiğimiz anlamına gelmiyordu; sadece daha derin bir bağ paylaştığımız anlamına geliyordu.

Galen bana, "*Bundan sonra onunla özel olarak konuşacağım,*" dedi. "*Bize haberlerini anlat.*"

"Taeden, Asa'nın Orakçılara ihanet ettiğini doğruladı," dedim. "Ama Penemuel'den bahsetti. Görünüşe göre Holden, göksel âlemdeki savaştan önce onunla Belphegor arasındaki bir kavgayı izlemiş. Penemuel, Belphegor'un yıkıcı yoluna devam etmesine yardım etmeyi reddettiğini söyledi."

"Kulağa Penemuel gibi geliyor," dedi Phoenix yanımdan. Kuyruğu bacaklarımın arkasında gezindi. "O şiddet yanlısı biri değildi."

"Bir şey daha var. Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Taeden, Holden'ın Penemuel'in Belphegor'un 'çocuğu' piyon olarak kullandığına dair bir şeyler söylediğini duyduğunu ve onu bekleyen kader için neredeyse çocuğa acıdığını söyledi."

"Çocuk mu?" Daman sordu. "Asa'daki gibi mi?" Başımı salladım. "Sanırım öyle, evet."

"Bu konuda ne biliyorsun?" Alastair Anka Kuşu'na sordu. "Hangi kaderden bahsediyor?"

"Bunu ilk kez duyuyorum," diye cevap verdi Phoenix. "Belphegor Asa'yı bir piyon olarak mı kullanıyor? Kararları Asa verirken bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyorum. Eğer bir şey varsa, Belphegor onu gücü için kullanıyor, ama Asa kadar güçlü olduğunuzda bu yaygındır. İnsanlar bu yüzden size yöneliyor."

"Belki..." Gray'in kaşları çatıldı. "Babam Asa'yı bir şekilde etkiliyor mu? İsteddiği şeyi yapması için onu manipüle ediyor."

"Asa bir manipölatör," dedi Phoenix. "Bana inanın."

"Smalls yine de haklı." Raiden Gray'e tabağından bir pizza rulosu uzattı. Alastair odasında yemek yememizden hoşlanmazdı ama bir istisna yaptı.

obur kardeşimiz için. "Belphegor Lucifer'e sadıktı ve Lucifer'in vizyonunu gerçekleştirmek için Asa'yı kullanıyor olabilir."

Gray pizza rulosunu ısırdı ve sos fişkıarak dudaklarının kenarını kapladı. Mason başını salladıktan sonra sosu başparmağıyla sildi ve ağzına attı. Gray Mason'ın dudaklarına baktı ve yemeği bırakıp onun yerine dudaklarına daldı.

Alastair onlara, "Burada bunların hiçbiri yok," diye çıkıştı. "Odaklanın."

Raiden bir pizza ekmeği yemeden önce "Evet, odaklan," diye mırıldandı. Gray onun kaval kemiğine dirsek attı ve o da ağzındaki lokmanın etrafında güldü.

"Asa'nın tüm bu olanların kurbanı olduğunu söylemiyorsun değil mi?" Phoenix, sesi hırıltıya dönüşerek sordu.

"Hiç de değil," diye cevap verdi Alastair. "Ama bu beni Belphegor'un gerçek niyetini sorgulamaya itiyor. Düşündüğümüzden çok daha kötü bir şey planlamış olabilir."

"Dünyayı yok etmekten daha mı kötü?" Ben sordum.

"Lazarus'la temasa geçip onu bu konuda bilgilendirmem gerekiyor. Bakalım bir fikri var mı?" Alastair bizden uzaklaştı. "Gidin. Hepiniz gidin."

Galen Simon'ı kapıya doğru yönlendirmeden önce dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Bana dönmeden önce Simon'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Önden gitmem için başıyla işaret etti. Kardeşimiz istese de istemese de Alastair'le konuşacağını biliyordum.

Gurur, Alastair'in sırtını yaslayabileceği birine ihtiyacı olduğunu kabul etmesine izin vermiyordu ama canı yanıyordu ve yalnız kalmamalıydı.

"Hadi film izleyelim!" Gray Simon'ın kolundan tuttu ve onu koridorda sürükledi.

"Korkutucu bir şey yok," dedi Simon.

Gray kıkırdadı. Bu, ona çok yakışan küçük, yaramaz bir sestti. Simon'ı en sevdiği şeylerden biriydi. Mason sessizce onları takip etmeden önce arkalarından gülümsedi.

Raiden, Alastair'in kapısını kapattıktan sonra, "Bu gece devriye yok," dedi. "Hepiniz kâğıt oynamak ister misiniz? Belki poker?"

"Kumara asla hayır demem," diye karşılık verdi Castor, elini Kyo'nun beline dayayarak. "Peki ya sen, küçük ejderha? Ateşli kıçının ateşli kocan tarafından pokerde tekmelenmesini ister misin?"

"Neden sana katlanıyorum?" Kyo sordu ama ses tonunu sıcaklık dolduruyordu. Turuncu gözlerinde de parlıyordu.

Castor sırtıttı. "Çünkü beni seviyorsun."

"Sen de geliyor musun Bell?" Ben yürümeye başlarken Raiden sordu. Sonra daha tereddütlü bir şekilde Phoenix'e baktı. "Texas Hold'em'de iyi misin?"

Göğsümün ortası dalgalandı. Raiden, kendisine duyduğum derin güvensizliğe rağmen eşimle iyi geçinmeye çalışıyordu.

Phoenix şaşırılmış görünüyordu. "Evet. Buna oldukça aşinayım."

"Harika." Raiden başını salladı. "Siz hazır olduğunuzda benimle aşağıda buluşun. Atıştırmalıkları getireceğim."

"Biz de gelebiliriz," dedi Daman, Warrin'e yaslanarak.

Castor alay etti. "Sen oynamıyorsun bile. Sadece köşede oturup bize ters ters bakıyorsunuz."

Daman vakit kaybetmeden, "Kesinlikle," dedi. "Ve sen dostum tarafından kışına tekme yi yerken sana ters ters bakmayı tercih ederim."

Warrin'in dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Masa daha büyük olduğu için oyun salonu yerine yemek odasında buluştuk. Raiden fırına daha fazla pizza ekmeği attı ve cipsler için ocakta peynirli sos yaptı. Bu vesileyle kişisel ambrosia zulamı karıştırarak bizim için birkaç içki hazırladım.

Kardeşlerimin Phoenix'in etrafında onu vahşice öldürmeye çalışmadan takılmaları kesinlikle kutlama sebebiydi.

Biz oynarken ara sıra ona bakıyorlardı ve ben onların çeşitli duygularını hissediyordum. Dikkat. Biraz öfke. Ama onunla birkaç kez konuştuklarında, ona bizden biriymiş gibi davranıyorlardı. Ya da geçmişteki eylemlerine karşı hala biraz kızgınlık duyarken buna olabildiğince yakın davrandılar.

"Sıra sende iblis çocuk," dedi Castor. "Kartlarını göster." "Royal flush." Phoenix kartları çevirdi.

"Siktir et bu oyunu." Castor elindeki kartları masaya fırlattı. Ben de güldüm.

Daman, Warrin'in yanında oturuyordu, bacaklarını sandalyeye uzatmış, önünde bir tablet, yeni bir illüstrasyon üzerinde çalışıyordu. Bana baktı ve gülümsedi. Telepatik olarak, *"Bu alışabileceğim bir ses. Gülüyorsun."*

"Ben hep gülerim."

"Evet, ama bu sefer gerçektir. Bizim iyiliğimiz için çok mutlu numarası yaptın. Şimdi nihayet kendi mutluluğunu buluyorsun, B."

Beni endişelendiren de buydu. Uzun sürmeyeceğinden korkuyordum. Mutluluk asla sürmedi.

Midemin ukuruna bir endiŖe dm yerleŖti ve saatler geçtikçe daha da ktleŖti.

"Bu gece... ilginçti," dedi Phoenix odama döndüğümüzde. "Greed bana sadece iki kez hırladı. Sanırım onun üzerinde büyüyorum."

Onu kollarıma çektim. Sonra yatağın yanında öylece durdum ve ona sessizce sarıldım. Kalbim çok ağırdı.

"Bellamy?" Phoenix geri çekildi ve kırışmış kaŖlarıyla beni inceledi. Gözlerimde dönen renkleri hl görüyordu. Ŗehvet onun için hiç birini sememiŖti. Kılık değıştirmiş bir nimet. Bana baktığında baŖka birini görmesi dŖncesinden nefret ediyordum. "Tamam, beni endiŖelendiriyorsun. Neden bana öyle bakıyorsun?"

enesine dokundum. Elim titredi. "Daha önce balkonda sana ait olduğm sylemiŖtim. Bedenen ve ruhen."

"Ben de sana bu yüzden aptal olduğn söyledim." "Sen de aynı Ŗeyi mi hissediyorsun?"

Viski gözlerindeki Ŗaşkınlık derinleŖti. " biliyorsun."

"Söyle." Neden bu sözleri duymam gerekiyordu? Hiçbir fikrim yoktu. Ama söyleyene kadar nefes alamayacak gibiydim.

"Ben seninim," dedi Phoenix. "Ruhum. Bedenim." BaŖını geriye doğru eğerek yakasını ortaya çıkardı. "Benim hayatım."

"Nix." Adı biraz kırık dökük ıktı. Alnımı onunkine yasladım. Benim neyim vardı böyle? zereymiŖim gibi hissediyordum. Ağlamak. ığlık atacaktım. Ayaklarının dibinde yüz parçaya blnecektim.

"Hey." Phoenix iki kolunu da bana doladı. Kalbi göğsünde hızla atıyordu, tam benimkine karŖı. "Bana ne dŖndğn söyle."

Bunu kelimelere nasıl dkeceğimi bilemiyordum. Karanlık bir Ŗey beni ele geirmiŖti. İçimi burkuyor, nefesimi kesiyor ve her yerimi titretiyordu.

"Dokun bana," diye fısıldadım, gözlerim yanıyordu. Sesim çatlamadan konuŖabildiğim en yüksek sestti. "Sadece... dokun bana." Ona daha sıkı sarıldım. "Lütfen."

On Üçüncü Bölüm

Phoenix

Bellamy'nin delirdiğini görmüştüm. Günahı tarafından tüketildiğini, dokunuşlarının içimi yaktığını ve öpücüklerinin de aynı derecede sıcak olduğunu görmüştüm.

Ama onu hiç görmemiştim. Bu kadar savunmasız ve dokunulmaya muhtaçtı. Ruhu parçalanmış gibiydi, sanki tamamen parçalanmasına saniyeler kalmış gibiydi. Davranışını neyin tetiklediğini bilmiyordum ama onu iyileştirmek istiyordum.

Onun içindeki bu kırıklığı onarmak istedim.

"Buradayım," dedim, onu yatağa doğru geri iterek.

Dudaklarımız önce nazikçe, sonra daha sert bir şekilde buluştuğunda yumuşak bir inilti onu terk etti.

Hayatımda bu kadar çok şeyi yok etmiş olmam garipti ama o asla kırmak istemediğim tek şeydi. Korumak istediğim tek şey.

Yatağa uzanarak önce onun pantolonunu, sonra külotunu çıkardım, sonra da aynısını kendiminkine. İkimiz de çıplak olduğumuzda beni üstüne çekti ve nefesim kesilene kadar öptü. Birlikte tepiştik, sikler aramızda kabarıyordu.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı Bellamy. "Ve bu beni korkutuyor."

Demek onu rahatsız eden buydu. Kardeşleriyle kâğıt oynadıkları akşam, yani bunun normallliği onu sarsmıştı. Çünkü bu alışılması gereken bir şeydi. Elinden alınırsa canını çok acıtacak bir şeydi.

"Hâlâ kaza yapıp yanacağımızdan mı endişeleniyorsun?" Ben sordum.

"Her zaman." Başımın arkasını kavradı ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Sonsuza kadar bu konakta kalamazsın. Seni bir evcil hayvan gibi tasmalı ve kafeste tutmayı reddediyorum."

"Özgür olduğumda seni terk mi sanıyorsun?"

"Hayır. Bence bu bariyerin arkasında artık güvende olmadığın an Asa seni bulacak." Beni daha sıkı kavradı. "Ve hayatımda onsuz yaşayamayacağım tek şeyi yok edecek."

Gözlerim yaşardı. "Bensiz yaşayamaz mısınız?"

"Yapıp yapamayacağımı öğrenmek istemiyorum. Sadece yanımda olmanı istiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Parmaklarımı sarı saçlarında gezdirdim. "Şu anda bu tasmayı çıkarmış olsan bile yine burada olurum. Seninle birlikte."

Bütün gün malikanede tıklı kalmak hoşuma gidiyor muydu? Hayır. Ama kardeşleri onlara ihanet etmeyeceğime güvenene kadar bu geçici bir düzenlemeydi.

Bellamy burnunu sokmadan önce, "Tasma şimdilik takılı kalacak," dedi. "Bu çok seksi."

"Belki bundan sonra bana sihirli rünler olmayan bir tasma alabilirsin." Kalçalarımı yuvarladım ve kığım sert horozunun uzunluğu boyunca kayarken ondan küçük bir inilti çıkardım.

Başparmağını yakanın tokasının üzerinde gezdirdi. "Bu hoşuma giderdi." "Ben de isterim."

Bana mümkün olan her şekilde sahip çıkmasından hoşlanıyordum.

Dokunuşuyla.

Isırık izleriyle.

Kuyruğum kalçasını okşadı. Dudaklarıma gülümsedi. Kuyruğumu Bellamy kadar seven bir erkekle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Boynumdaki büyü bastırıcı tasma yüzünden, istesem de iblis formumu saklayamazdım. Ama onunla birlikte olmak ilk defa saklanmak *istemediğim* bir şeydi.

Gerçek benliğimi kabul etti.

Ellerimiz keşfe çıktı, öpüştük ve ısırдық. Alt dudağını ısırdım ve ağzının kenarını yaladım. Elini omurgamda gezdirdi. Dudaklarımızın çaresizce birbirine yapışmasında ve göğsünden gelen küçük seslerde, az önceki kırılmalı hâlâ varlığını sürdürüyordu. Gözlerindeki şefkat de aynı şeyi söylüyordu. Parmaklarından birini içime sokmadan önce kayganlaştırdı, bacaklarımı daha geniş açtığımda gülümsedi.

O beni hazırlarken, kuyruğum aramıza daldı ve sikiinin dibine kıvrıldı. Hazırlıksız yakalandığı için seksi bir homurtu çıkardı.

Kuyruğum şaftında aşağı yukarı hareket ederken, "Buna bayılıyorum," dedi.

Sevgi. Eskiden alay ettiğim bir kelimeydi. Bu duyguyla hiçbir ilgim olsun istemezdim. Ama Bellamy'nin sikiinin ucunu yerine yerleştirip onu içime alırken, renkli gözlerindeki arzusun koyulaşmasını izlerken, benim için çok geç olup olmadığını merak ettim.

Bellamy kalçalarımın arkasını kavradı ve beni sırtüstü çevirdi. Kalçalarını ileri doğru pompalarken yüzünü boğazıma doğru indirdi. "Benimkini."

O ses. Oydu... ama o değildi. Titreşimler boynum boyunca gürlerken daha derin tonlar beni ürpertti.

Sadece tek bir yanıt doğru geldi. "Senin."

Seks sertti, ama çenem boyunca yumuşak, kalp çırpınışlarını andıran öpücükler kondurdu. Sert ve tatlının mükemmel dengesi. Parmaklarımı sırtındaki kanat yarıklarına daldırdım, cevap veren iniltisi kulaklarıma ulaştığında sikim seğirdi.

"Isır beni," diye inledim, başımı arkaya doğru eğerek.

Temas etmeden önce dişleri boynumun yan tarafını sıyırdı. Yakamın hemen üzerindeki bölgeyi ısırdı ve damarın derinliklerinden içti. Acı zevkle birleşti. Dişlerinin deliciliği, sikiimin içimde sertleşmesi ve kalplerimizin aynı ritimde dans etmesi, hepsi çok yoğundu.

Bağımlılık

yapıyor.

Mükemmel.

"Bell!" Orgazmım nefesimi keserek bana çarptı. Dudaklarımdan kırık iniltiler kaçtı.

Bellamy ısırdığı bölgeyi yaladı ve acısı azaldı. Tasmam büyü kullanmamı ve kendimi iyileştirmemi engellediği için beni iyileştirmişti. Seksin ortasında, zevkin zirvesindeyken bile beni düşünüyordu. Boğazımda bir yumru oluştu.

"Kahretsin," diye tısladı, ritmi bozuldu. "Yaklaştım."

Parmaklarımı kanat yarıklarında küçük daireler çizerek hareket ettirdim. Onu bu hale . Hırıltılı bir iniltiyle boşalırken kalçaları sarsıldı. O beni dölleriyile doldururken, ben de ikinci kez boşaldım.

"Lanet olsun." Tüm vücudum titrerken nefesim kesildi.

Dudakları benimkilerin üzerine eğildi ve öpüşürken derin ama yavaş bir şekilde içime girdi. Zevk dalgaları yatıştıktan sonra bile ağızlarımız tekrar tekrar buluştu.

"Bu yataktan asla ayrılmak istemiyorum," diye mırıldandı hafif öpücükler arasında. Ben de istemiyordum.

Yumuşayan siki benden kaydı ama kıpırdamadı. Parmak uçları yanağımda, şakağımda ve boynuzlarımda üzerinde gezindi. Yüzünü boynuma yerleştirdiği ısığa doğru eğdi ve beni oradan öptü.

Bakışlarımız saniyeler sonra buluştuğunda, gözlerinin girdaplı elası değişti ve bir renk öne çıktı.

Mavi.

Daha önce bir kez gördüğüm gölgenin aynısıydı. Hayal etmemiştim.

"Sen..." Bellamy titredi, gözleri büyüdü. "Görüyorsun... bu nasıl mümkün olabilir?"

Lust'ın görmemi istediği rengi değil de gerçek göz rengini gördüğümü fark ettiğimde, boğazım ve göğsüm sıkışarak elimi yanağına götürdüm. Bellamy'nin gözleri gece gökyüzüne dağılmış yıldışlar gibi gümüş iplik izleri taşıyan koyu maviydi.

Kahretsin, çok güzeldi.

"Bu senin gerçek rengin mi?" Emin olmak için sordum.

Başını salladı. "İnsanlar bana bakınca hep başka birini görüyor. Kimse *beni* görmüyor."

"Seni görüyorum."

Bellamy yüzümü tuttu ve kendi yüzüne yaklaştırdı. En yumuşak i çekişler onu terk etti ve dudakları titredi. pcğnn içinde eridim, kalbim ve midem karmakarışıktı.

Her sevgilisinin onun gözlerine bakıp başka birini gördüğünü bilerek çektiği acıyı hayal bile edemezdim.

Bellamy başını benimkine yaslayarak, "Umarım seni asla bırakmayacağımı biliyorsundur," dedi.

"İstemiyorum"

Yanağıma doğru gülümsedi.

Belki de tamamen yok olmak üzere olan bir çarpışma rotasında değildik. Belki de haftalar geçtikçe daha da güçlenen aramızdaki bu bağ her türlü fırtınaya dayanabilirdi. Her türlü engele.

Ya da belki yine de yanardık.

Ama o anda hiçbir şey bize dokunamazdı.

Bellamy'nin sol kalça kemiğinin üzerinde plmek için yalvaran bir güzellik işareti gibi bir il duruyordu. Karın kaslarına doğru ilerlerken onu ısırdım. Kas çıkıntılarını yaladım ve göğüs ulaştığımda dilimi göğüs uçlarına değdirdim. Onunla malikanede neredeyse üç hafta geçirmiştim ve rutine girmiştim. Hiç istemediğim bir rutin. Sabah seksi. Öğleden sonra zevkleri. Ve yemekten hemen önce sert sikiş. Gerçi bazen nazik ve tatlıydı.

Kollarımdaki Nephilim gibi.

Yüzümü boynunun kıvrımına doğru ittiğimde Bellamy'nin teninin kokusunu seviyordum, bir günlük kirli sakalı yanağımı gıdıklıyordu. Hafifçe sevdim

Elleri kalçalarımı kavrarken nasırlaşmıştı, sikini bedenime alırken parmak uçları tenimi kazıyordu.

"Nix," diye inledi Bellamy, safir gözleri ağır kapakların arasından beni izliyordu. "Sür beni."

Yavaşça öğütmeye başlarken hızlanan nefeslerine odaklandım. Onun gibi bana ne istediğini söyleyen özel bir gücüm olmayabilirdi ama beden dili harikalar yaratıyordu. Sadece dinlemem gerekiyordu. Gözlemlemek. Ve onu son damlasına kadar sağana kadar becermek.

Ben de tam olarak öyle yaptım.

Vücutlarımız doyduktan sonra yataktan sürünerek çıktık ve birlikte duş aldık. Bellamy arkamda durdu ve su üzerimize inerken omzumun üstünü öptü. Duş jelini aldı ve vücudumu yıkadı.

"Orası değil!" Kuyruğumun dibini kavrayıp kaygan sabunla okşarken mırıldandım.

"Neden olmasın?" diye sordu enseme doğru, içime bir ürperti göndererek. "Bana hoşuna gidiyormuş gibi geldi."

"Mesele de bu zaten. Eğer durmazsan akşam yemeği için asla aşağı inemeyeceğiz." Kuyruğumun o kısmı tıpkı kanat yarıkları gibi bir uyarım noktası görevi görüyordu. "Seni azgın canavar."

"Hoşuna gitti." Elini yakama götürmeden önce kuyruğumu bir kez daha okşadı. Yakışıklı yüzünde çiçek açan bir gülümsemeyle yakamın altını yıkadı.

Yumuşak ifadesi kalbimin kaburgalarımın çarpmasına neden oldu. Hem sert hem nazık, hem seks düşkünü hem de tutkulu bir aşık olabiliyordu.

"Haklıydın. Bana iyi davranman hoşuma gidiyor," diye itiraf ettim yanaklarıma sıcaklık yayılırken.

Gözleri benimkilerle buluştu. Gerçek renginin ortaya çıktığı geceden beri o şekilde kalmışlardı. Gümüş benekli koyu mavi. Ben gerçek onu gördüm. O da beni gördü.

"Yine de bu senden hoşlandığım anlamına gelmiyor," dedim ve şampuanı alıp saçlarımda köpürttüm.

"Oh, tabii ki hayır." Bellamy ellerimi kendi elleriyle değiştirdi ve boynuzlarımda hassas bölgelerine dikkat ederek şampuanı kafa derime uyguladı. "Böyle bir şeyi asla düşünmem. Duygular gibi aptalca bir şeyin kurbanı olmayacak kadar kötüsün."

"Şimdi de benimle alay ediyorsun." Sırıttı.

Birbirimizi tekrar becermeden duşu bitirmeyi başardık. Benim açımdan gurur verici bir başarı. Günahkâr bir şekilde nefis ve çok baştan çıkarıcıydı. Ama Lust olmasaydı bile onu arzulayacaktım. Ona ihtiyacım vardı.

"Eski kıyafetlerimi özledim." Daman'ın bana ödünç verdiği bir kot pantolonun içine girdim. Üzerime tam oturdu ama benim için biraz fazla emo boy'du. Raiden da bana kasabadan kıyafetler almıştı ama onun tarz anlayışı bir sürü büyük boy tişört ve kışımından sarkan bir kot pantolundu. En azından Nephilim kardeşler kibar olmaya çalışıyorlardı. Bu bir ilerlemeydi.

"Bence çok seksi görünüyorsun." Bellamy kışımı tokatladı. "Dar kotlar kışını ortaya çıkarıyor."

Kuyruğumla ona şakacı bir şekilde vurdum.

"Daha sonra alışverişe gidip senin tarzına uygun bir şeyler almamı ister misin?" diye sordu sevimli bir sırıtişla.

"Merak etme." ona bir kez daha vurdum. "Yaklaşık üç haftadır buradayım ve köylü kıyafetleriyle gayet iyi hayatta kaldım."

"Köylü kıyafetleri." Bellamy güldü.

Giyindikten sonra odasından çıktık. Bulutlu gün yerini kapalı bir akşama bırakmıştı. Ay ve yıldızlar kara bulutların ardına saklandığı için pencerelerden çok az ışık süzülüyordu.

Merdivenin tepesine ulaştığımda aşağıdan gelen pastırma kokusunu aldım. "Akşam yemeği için kahvaltı mı?"

"Raiden bizi diken üstünde tutmayı seviyor," dedi Bellamy. "Kahvaltılık kruvasan yaptı. Yumurta, peynir, domuz pastırması ve-"

Merdivenlerin yanındaki pencere duvarı içeri doğru patladı ve cam parçalarını üzerimize fırlattı.

Bellamy kendini üstüme attı ve kollarını ve yüzünü kesip gömleğini yırtarken hırladı. Yanaklarım kesilmişti ve kulaklarımda yüksek bir çınlama vardı. Bellamy bir şey söylediğinde sanki suyun altındaymış gibi ses çıkarıyordu. Ya da ben öyleydim.

"Nix?" Yanağımı avuçladı. Avucundan sıcaklık yayıldı. Kesiklerimi iyileştiriyordu.

Ona bir kez göz kırptım ve kafatasımdaki acıyla inledim. Cam saçlarımdaydı ve bir kısmı kafa derime gömülmüştü. Yine de çoğunu engellemişti. Çentikleri çoktan iyileşmişti.

"O da neydi?" Kalkarken sordum.

Gözleri bir an için odaklanmadı. O bakışı tanıdım. Kardeşleriyle telepatik olarak konuşuyordu.

"Al henüz hiçbir şey bilmiyor." Bellamy basamaktan kalktı ve aynı şeyi yapmama yardım etmek için elimi tuttu. "Malikânedeki tüm pencereler aynı anda patladı."

"Bell!" Daman merdivenlerin başında belirdi, kulaklarından kan damlıyordu. Güçlerinin nasıl çalıştığını bildiğimden, herhangi bir yara kısa sürede iyileşirdi. Warrin onun yanında duruyordu, gömleğinde kan vardı ama görebildiğim kadarıyla yarası yoktu. "İyi misin?"

"Evet." Bellamy pencereden dışarı, karanlığa baktı. "Ne oldu lan?"

"Mason!" Gray aşağıdan bağırdı, sesi merdiven boşluğunda yankılanıyordu. "Hayır, hayır, hayır. Bana bak!"

Dördümüz merdivenlerden indik ve Mason'ı yerde kan gölünün içinde yatarken bulduk, sırtından büyük cam parçaları çıkmıştı. Gray onun altında yatıyordu. Gray'i patlamadan korumuştı. Çivilerden biri Mason'ın boğazına saplanmıştı ve etrafından kan sızıyordu. Tam şah damarına. Cam çıkarıldığı anda kan kaybından ölecekti.

Bellamy ve Daman koşarak gelip onun yanına çöktüler.

Daman, nefes alamayacak kadar ağlayan Gray'e, "Eğer o ölmüş olsaydı, sen de ölmüş olurdu," dedi.

Bellamy, Daman'a başını salladıktan sonra Mason'ın boğazındaki cam parçasını çıkardı ve Daman elini yaranın üzerine attı, avucu parlıyordu. Üçü güçlerini birleştirerek onu iyileştirdi. İnsan uyanmadı ama göğsü nefes alıp verdikçe inip kalkıyordu.

Gray hıçkırıklara boğuldu ve Masonu kollarının arasına alarak nazikçe salladı. "Bir şeyin yok." Alnından öptü. "Sen iyisin."

Galen ve Simon diğer odadan çıktılar, ikisi de zarar görmemişti.

"Bariyer yıkıldı!" Alastair giriş salonuna koştu, normalde sert olan yüzünün her yerinde alarm yazıyordu. Kılıcını sıkı sıkı tutuyordu. "Camların kırılması, bariyerin kırılmasının artçı şokuydu. Silahlarınızı toplayın ve savaşa hazırlanın."

Bariyer yıkılmış mıydı?

"Bu imkansız!" Bellamy kükredi. "İlk seferinde onu aşmak için kullandıkları büyü yalnızca bir kez kullanılabilir."

"Bu sadece bir gedik değil," dedi Alastair. "Bariyerden geriye hiçbir şey kalmadı. Koruyucu duvarın tamamı yıkılmış."

Bellamy ve diğerkleri silahlarını almak için koştururken ben giriş holünde şok olmuş bir halde duruyordum. İçimde bir şeyler kıpırdandı. Bariyer tamamen yok edilmişti. Yerimiz açığa çıkmıştı.

Bellamy yanıma dönerek, "İşte," dedi. Bana bir kılıç uzattı. O anda uzaktan gelen bir çığlık duydum.

"Gölgeler." Daman'ın gözleri kısıldı. Elinde orak benzeri bir kılıç duruyordu, ucu kıvrıktı. Bir falx kılıcı, Dacia'dan bir silah.

"Bunu sen yaptın!" Galen kükreyerek beni gömleğimin önünden yakaladı. "Buraya geldiğin anda kafanı koparmam gerekirdi."

"Çek ellerini onun üzerinden! Bellamy onu bir adım geriye itti. "Güçleri bunca zamandır bastırılmıştı. Bunu nasıl yapmış olabilir?"

"Şimdi tartışmanın sırası değil." Alastair sakın ve toparlayıcıydı. Elini hafifçe sallaması dışında. "Yüzlercesini hissediyorum."

"Yüzlerce mi?" Gray paramparça olmuş camlara doğru baktı, kollarını baygın kocasına sınımsıkı sarmıştı.

"Belki onları geri çağırabilirim," diye önerdim. "Gölgeler itaat etmeyi bilir Ben."

"Dur tahmin edeyim," dedi Castor, Kyo ile birlikte köşeyi dönerken, kılıçlar

elinde. Kyo melez ejderha formundaydı. "Tasmanı da çıkarmamızı ister misin? Böylece itaatkâr bir köpek gibi Asa'nın yanına ısınabileceksin."

". " Bellamy elimi tuttu.

O anda bana olan sarsılmaz güveni daha da acı verdi. Ya bu benim hatam mıydı?

Raiden merdivenlerin yanında bize katılarak, "Gelecek olan tek gölgeler değil," dedi. "Dinleyin."

Thunder.

Hayır, gök gürültüsü değil. Toprağa vuran ağır botlar. Uzaktan gelen metal çınlamaları. Hayvani homurtular ve hırıltılar.

"Bir ordu getirmiş," diye fısıldadım dehşet içinde.

"Neredeyse kapımıza dayandılar." Alastair kapıya baktı. "Işık Getiren çalışma odamdaki kasada. Ona sahip olmalarına izin veremeyiz."

"Bu kadar çok kişiyle nasıl yüzleşeceğiz?" Raiden sordu.

"Katledileceğiz." Castor bir kolunu arkadaşına doladı.

"Olasılıklar ne olursa olsun, onların üstesinden gelebiliriz," dedi Alastair. "Lazarus bize bunu öğretti. Bizi bunun için eğitti. Lucifer'in kılıcını koru. Asa onun kılıcını alırsa

ellerini üzerine koyarsa, bu gerçekten son olacak." Yüzünü kapıya döndü.

"Şimdi git." "Ne yapacaksın?" Raiden sordu. "Hepsiyle savaş
Kendin mi? Yapamazsın-"

"Git dedim!" Alastair bağırdı ve giriş salonundaki her Nefilim irkildi.
Doğrudan bir emir. "Tanrı aşkına, ne diyorsam onu yap."

Ama artık çok geçti.

Devasa bir savaş çekicinin kırılmasıyla kapı patladı. Minotor benzeri bir
türe ait olan yedi buçuk metrelik bir iblis malikâneye daldı. Gölgeler onun
arkasından içeri daldı, dumanlı bedenleri karanlık gölgeler gibi yerde
sıçırıyordu.

İri iblis çekicini savururken Alastair kılıcını kaldırdı ve silahları
çarpışırken geriye doğru savruldu. Kanatları sırtından fırladı ve gömleğini
parçaladı. Mor ve siyah tüyler. İleri doğru uçu ve iblisin üzerine atılarak
kılıcını çenesine sapladı. Canavar yere yığılırken yer sarsıldı.

"Mason ve Simon'ı güvenli bir yere götürün!" Alastair başka bir büyük
iblisle çarpışmadan önce bağırdı.

Galen hâlâ bilinci yerinde olmayan Mason'ı kaldırıp sırtına attı ve diğer
koluyla Simon'ı yakaladı. Gray, giriş salonundan kaçarken onlarla birlikte
koştu.

Kyo katanasını bir gölgeye sapladı ve gölge turuncu bir aleve dönüştü.
Warrin de melez formuna geçmişti ve yaklaşmakta olan bir grup iblise doğru
bir buz fırtınası fırlattı. Daman kılıcıyla onları ikiye bölmeden önce koşunun
ortasında donup kaldılar.

Castor aniden Kyo'yu yakaladı ve koridordan aşağı koştu. Daman da
Warrin'le aynı şeyi yaptı. Alastair muhtemelen onlara Işık Getiren'in tutulduğu
kasada nöbet tutmaları için telepatik bir emir vermişti.

Daha fazla iblis içeri daldı. Bunalmak üzereydik. Nefilim kardeşler bile
muazzam güçleriyle bu büyüklükteki bir orduyla yüzleşemedi.

"Bellamy!" Boynumu tuttum. "Tasmamı çıkar!"

Böylece savaşabilirdim. Böylece *bir şeyler* yapabilirdim. Sadece onu
savaştan uzaklaştırmak için bile olsa.

Tam bana bakarken beş gölge atladı, keskin pençeleri ve sivri dişleri
gıcırdıyordu. Kanatlarını serbest bırakarak ikisini kenara savurdu ve çift
kılıcını kullanarak onları doğradı. Bedenleri patlayıp küle dönüşürken beş
turuncu patlama odayı aydınlattı.

İblislerin hiçbirisi bana saldırmaya çalışmadı. Beni hâlâ kendilerinden biri olarak görüyorlardı. Boynumda tasma varken, dışarıdan biri benim rızam dışında malikanede olduğumu düşünebilirdi. Bir tutsak.

Belki başlangıçta da böyleydi ama ben kalmayı seçmiştim. Şiddet ve yıkım yerine aşkı seçmiştim.

Bellamy'ye doğru koştum ama güçlü bir varlık hissedince durdum.

"Artık bana teslim olabilirsin," dedi tanıdık, soğuk bir ses parçalanmış kapı aralığından.

İçim burkuldu ve ensem diken diken oldu. Asa'yı görmek için döndüm; koyu renk saçları, gümüş ve kırmızının karıştığı siyah kanatları vardı. Kıpırmızı gözlerindeki o tehditkâr parıltı. Ondan üç haftadır uzaktaydım ve onu görmenin beni nasıl bu kadar küçük hissettirdiğini neredeyse unutmuştum. Sanki tek görevi efendisine itaat etmek olan bir köpekmişim gibi.

"Asla," dedi Alastair, yanağında bir gölgenin pençelerinin neden olduğu kesik kapanırken. Alt ve orta seviye iblisler kardeşler için bir baş belasıydı ama sadece göksel çelik gerçek bir hasar verebilirdi.

"Etrafına bir bak, Pride." Asa etrafındaki kaosu işaret etti. İblisler saldırıyı durdurmuş ve hırlayarak krallarının arkasında durmuşlardı. Çalışma odasının bulunduğu yönden hâlâ kavga sesleri geliyordu. "Adamların yetersiz. Günahınızın yenilgiyi kabul etmenize izin vermeyeceğini biliyorum ama ailenizin iyiliği için geri çekilmenizi öneririm."

"Bu kadar konuşma yeter evlat," dedi Vepar konağa adım atarken. Gümüş rengi saçlarının uçları yukarı doğru savruluyor, soluk gri gözleri bembeyaz görünüyordu. "Kılıcını al ve yoluna çıkan herkesi öldür. Kral olmak budur işte."

Asa ona, "Bana kral olmakla ilgili nutuk atma, çünkü asla kral olamayacaksın," dedi. "Bana bir daha çocuk dersin dilini koparırım."

Vepar gülümsedi ama sessizliğini korudu. Gittiğimden beri pek bir şey değişmemişti. Gümüş saçlı düşmüş melek hâlâ Asa'nın derisinin altına girmeyi seviyordu ve Asa da ona izin veriyordu.

Purah, zehirli yeşil gözleri ıslık ıslık parlayarak konağa süzüldü. Cık cık etti ve kemikli bir parmağını bana doğru salladı. "Nixy, Nixy. O tasmayla küçük bir köpek gibi yakalandın."

Bellamy bana yaklaştı ve bakışlarını onlardan ayırmadı.

Asa'nın gözleri ona dikildi. "Şehvet. Seni tekrar görmek güzel. Zindanımdaki çılgınlıklarının sesini özlemişim."

"Bariyerin yerini nasıl tespit ettiniz?" Alastair sordu. "İzi sürülemez olmalıydı."

"Bir kavganın ortasındayız ve sana büyü dersini verebilmem için kavgayı durdurmak mı istiyorsun?" Asa ona doğru adım attı, yürüyüşü yavaştı. Yırtıcı. Tıpkı hatırladığım gibi. "Kan büyüğü güçlü bir şeydir Pride. Bariyer takip edilemez olabilirdi... ama içindeki bir şey takip edilemezdi. Seni bu şekilde bulduk."

Nefesim ciğerlerimden fırladı.

Bellamy. Belphegor onun zihnine bir şey yapmıştı. Ona bir çeşit izleme büyüğü yapmış. Bellamy'ye gerçeği söyleseydim, belki bunu önleyebilirlerdi.

Ama ben bir korkaktım. Her zamanki gibi.

"Aferin, Phoenix." Asa'nın dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bana tam da bildiğim gibi hizmet ettin."

"Neden bu?" Bellamy bana baktı. Kanım o kadar çok pompalandı ki iki kulağım da duydu.

"Oh. Sana söylemedi mi?" Asa hınzır, alaycı bir sırıtışla kılıcının kenarında bir parmağını kaydırdı. "Seni yeraltı dünyasından serbest bırakmak benim fikrimdi. Küçük hayvanıma karşı bir zaafın olduğunu biliyordum, bu yüzden seni onun kara kalbinin iyiliğinden dolayı kaçmana yardım ettiğine inandırdım."

Midem bulandı.

"Bana yalan söylediğini söyle." Bellamy kolumu tuttu, mavi gözlerinde yansıyan acıyla. "Bana bunun bir numara olmadığını söyle. Bir şey söyle, lanet olası!"

"I..." Boğazım tıkanıp ve görüşüm bulanıklaştı. "Özür dilerim."

"Bana ihanet ettin," diye fısıldadı Bellamy. Gözlerinden öfkeli yaşlar süzülürken dişlerini sıktı. "Bunca zamandır beni manipüle ediyordun. *Kralın* senin için gelene kadar zaman kolladın."

"Hayır." Başımı salladım. "Kaçmana yardım etmek bir emirdi ama geri kalanı gerçektir. Bunun olacağını bilmiyordum."

"Saçmalık!" Beni saçlarımın arkasından yakaladı ve burun delikleri alevlenerek bana dik dik baktı. Ve sonra, kılıcının soğuk kenarı boğazıma dayandı. "Kahretsin, senden çok nefret ediyorum, Phoenix. Bana bunu yapmana izin verdiğim için nefret ediyorum." Eli titriyordu. "Şu anda bile... kalbimi paramparça ettikten sonra bile... seni hâlâ öldüremediğim için nefret ediyorum."

"Özür dilerim," diye tekrarladım. Söyleyebildiğim tek şey buydu.

"Ne kadar dokunaklı," dedi Asa alaycı bir ses tonuyla. "İki sevgili. Biri hor görülmüş. İhanetin tadı hiç bu kadar tatlı olmamıştı." O hesapçı kırmızı gözler

Bana. "Ondan uzak durman için seni uyarmıştım, değil mi? Komik olan şu ki, bana itaatsizlik edeceğini biliyordum. Kızıışmış bir sürtük gibi ona doğru sürünerek geleceğini biliyordum. Bütün bunları bu kadar eğlenceli yapan da bu."

Belphegor kapı aralığından uçtu ve kanatlarını içeri soktu. "Bu kadar alay yeter kralım. Eminim Pride çoktan Lazarus'a uyarı göndermiştir. Melekler yakında onlara yardım etmek için burada olacaklar."

"Pekâlâ." Asa içini çekti ve Alastair'le yüzleşti. "Devam edelim mi? Yoksa iyi bir çocuk olup kenara mı çekileceksin?"

"Buradan Işık Getiren'le birlikte ayrılmıyorsun." Alastair silahını daha sıkı kavradı ve savunma pozisyonuna geçti.

"Bunu göreceğiz." Kral ona doğru hamle yapmadan önce sırttı.

İkisi çarpıştı. Asa genellikle geride durup başkalarının kendisi için savaşmasını izlemeyi severdi ama Alastair'le bir derdi vardı.

"Babamın seni neden kayırdığını göster bana," dedi Asa, kafasını sallayarak.

Alastair eğilip etrafında döndü, kılıçları karşılaştığında kıvılcımlar uçuştı. "Kıskandın mı?"

"Kendini övme, Pride. Ben kimseyi kıskanmam. Şimdi değil. Hiçbir zaman."

Asa bir zamanlar Alastair'in de ona katılacağını ummuştı ama şimdi tek istediği Pride'ın kellesinin bir ödül gibi duvarına asılmasını görmektir.

Bellamy beni duvara itince dikkatim kavgadan dağıldı. Önümde kükredi.

"Tam sana güvenmeye başlamışken gerçek yüzünü gösterdin," dedi, kolunu boğazıma dayamış ve bir bacağını bacağımın arasına sokarak beni yerimde sabitlemişti.

"Şimdi bunun zamanı değil. Kardeşlerinin sana ihtiyacı var."

"Nerede şimdi o ukala tavırların, Phoenix?" Bellamy homurdandı, daha yakına eğildi, yüzü neredeyse benimkine değiyordu. "Böbürleniyor olmalıydın."

"Neden ki? Ben istemedim-"

"Sana aşık oldum!" Mavi gözlerinde yıkım parlıyordu. "Viski gözlerine ve yumuşak dudaklarına aşık oldum." Başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi, sesinde çiğ bir acı vardı. "Sabahları ilk iş sesindeki uykulu törpüye ve kuyruğunun her zaman beni sarışına aşık oldum. Her şeye rağmen mutlu sona ulaşacağımıza inanmaya başladım. O asteroit ve gezegen gibi olmak zorunda olmadığımıza. Ve hepsi bir yalandı."

"Yalan değildi." Kalbime derin bir sızı saplandı. "Seviyorum-"

"Bunu savaş sonrasına sakla." Bellamy geri adım atmadan önce beni duvara sertçe itti. "Eğer o kadar uzun süre hayatta kalırsan."

Bakışlarındaki kin beni delip geçti. En başından beri beklediğim felaket sonunda gelmişti.

Ve hayal ettiğimden çok daha fazla acıdı.

Bölüm On Dört

Bellamy

Gölgeler ordunun çoğunluğunu oluşturuyordu. Onları kesmek kolaydı. Ancak orta seviye iblisler ve göksel çelik silahlar kullanan düşmüş meleklerden oluşan kalabalıkla birleştğinde, içimizden birinin düşmesi an meselesiydi.

Ya da hepimiz.

Bu noktaya kadar uğruna savaştığımız her şey tehlikedeydi. Bu boktan olaydaki tek umut ışığı neydi? Kırık bir kalp için üzilemeyecek kadar hayatım için savaşmakla meşguldüm.

Phoenix bana ihanet etmişti. Tıpkı kardeşlerimin söylediği gibi. Neden onları dinlemedim?

Neden kendimi ona kaptırdım?

Kılıç dişli bir iblis bana saldırdı. Etrafımda dönüp bir başkasını haklamadan önce boğazını kestim. Gelmeye devam ettiler. Dişlerimi sıktım ve daha sıkı dövüştüm.

"Öldür," dedi Şehvet, içimi kaplayan kana susamışlık duygusuyla. "Hepsini öldür."

Kana susamışlığıma teslim oldum. Öldürmek. Kesmek. Elime geçirebildiğim her düşmana öfkemi boşalttım. Gölgelerin parçalandığı yerde kül yığınları zemini kapladı ve orta seviye iblislerin ceset sayısı arttı. Malikâne yok ediliyor, tüm anılarımız ayaklar altına alınıyordu.

Bu beni daha çok kızdırdı.

Savaşırken, kardeşlerimle olan bağlantımı ayarladım. Ben ve Alastair dışında hepsi Işık Getiren'i korumak için çalışma odasındaydı.

"Kahretsin," dedi Castor zihin bağlantımız aracılığıyla. "Bu Purah piçi görüldüğünden daha güçlü."

"Tırnaklarına dikkat et," dedim. "Onları zehirle kaplıyor."

Zehir bizi öldüremezdi ama geçici bir felç etkisi vardı. Yeraltı dünyasında bana işkence ederken kullanmıştı. Uzanmıştım.

Beni dilimleyip doğrarken kıpırdayamıyordum, gülüyordum. Kurbanlarını çaresiz severdi.

Korkak.

"Hey, yakışıklı." Vepar önüme düştü, göksel kılıcı kabzasından ucuna kadar bembeyazdı. "Sen misafirimizken seninle oynama fırsatım olmadı. şimdi bunu telafı etmeme izin ver."

Kafama vurdu.

Vuruşun altından eğildim ve kolunu kestim. Bir rüzgâr beni geriye savurmadan önce bıçağı benimkiyle buluştu. Kahretsin, gücü çok kuvvetliydi. Sadece havayı değıl, havanın kendisini de manipüle edebiliyor, kendi rüzgârını yaratabiliyordu.

"Bell!" Phoenix bana doğru geldi ama Belphegor tarafından durduruldu. İblisler Phoenix'e saldırmamıştı. Hâlâ onun kendi taraflarında olduğuna inanıyorlardı. Belki de öyle olduğu içindir.

Ancak Belphegor onu boğazından yakaladı ve duvara doğru itti. Öfkeme rağmen... lanet olası kalbimdeki derin acıya rağmen... ayağa fırladım ve düşmüş meleğe saldırdım.

Phoenix'e dokunabilecek tek kişi bendim.

"O kadar hızlı değıl." Vepar yan tarafıma bir rüzgâr daha gönderdi. Sonra önümde belirdi ve saçımın arkasından tuttu. "Sevgilin hak ettiğini bulacak. Sen de öyle."

Ona kafa attım. Tutuşu gevşediğinde, kılıcımı göğsüne doğru savurdum. Son saniyede darbeyi savuşturdu. Kılıçlarımız tekrar çarpıştığında, çelikten bir elektrik şoku geçti, kaslarım kasılırken ve kanım elektriklenirken beni yere gönderdi. Az önce yıldırım çarpmış gibi hissettim. Silahının bir yeteneği olduğuna şüphe yok.

Dengemi çabucak geri kazandım ve dövüşmeye devam ettim. Phoenix'e tekrar baktığında Belphegor'un elinden kurtulmayı başarmıştı ve koyu kumral saçları dağınık, kılıcı hazır bir şekilde duruyordu.

Hala tasmaını takıyordu. Yanından ayrılmadan önce çıkarmamıştım.

Bu ışınlanamayacağı anlamına geliyordu. Güçlerinin hiçbirini kullanamıyordu. Düşmanlarını geri püskürtmek için ateş patlamaları ya da telekinezi yoktu. Savunma için sahip tek şey, dövüş başlamadan önce ona verdiğim kılıcı.

Belphegor ona tekrar saldırdı ve düşmüş melek parmak uçlarını iblisimin şakağına sapladığında kalbim sıkıştı. Phoenix haykırdı. Belphegor'un en büyük gücü fiziksel bir güç değıldi. Zihinleriyle oynayarak herkesi dize getirebilirdi.

Castor, "Onları daha fazla tutamayız," dedi. "Çok fazlalar."

Keskin bir ağrı karnımı deldi. O kadar şiddetliydi ki bıçaklandığımı sandım. Ama ben değildim. Castor'un acısını hissediyordum. O da bıçaklanmıştı.

"Cas!" Raiden ortak bağlantımız aracılığıyla haykırdı.

Hem kendi öfkem hem de kardeşlerimden gelen öfkenin yankıları göğsümde fokurdadı. Aramızdaki bağ bizi ruhani bir düzeyde birbirine bağlıyordu.

Malikanede bir kükreme duyuldu.

"Kahretsin," dedi Vepar. "Canavar serbest kaldı."

Öfke Galen'i tüketmiş, ağabeyimi vahşi bir canavara dönüştürmüştü. İyi oldu. Şu anda gizli silahımıza ihtiyacımız vardı. Koridorun aşağısından iblisleri parçaladı, çıplak elleriyle onları dal gibi kırarken ve dişleriyle parçalara ayırırken kemikleri çatırdıyordu.

Vepar havaya sıçradı ve çalışma odasına doğru atılmadan önce savaşın üzerinde süzüldü. Belphegor da onu takip etti.

Alastair bana telepatik olarak "Kasaya git," dedi ve Asa'yı geri itti. İkisi de yerlerinde duruyordu, eşit durumdaydılar.

Her ne kadar Phoenix'i -şu anda merdivenlerin yanında baygın bir haldeydi ve büyük ihtimalle Belphegor'un onun için yarattığı kâbus dünyasına hapsolmuştu- terk etmek acı verse de Alastair'in emrine itaat ettim.

Alastair Asa'nın kaburgalarına tekme atarak Lucifer'in oğlunun sendelemesine neden oldu. Gray'in ona verdiği yara iyileşmişti, ancak göksel bir silahla yapıldığı için hâlâ rahatsızlık veriyordu. Hedef almak için harika bir zayıf nokta. Alastair ve ben kardeşlerimize ulaşmak için gölgeler denizinde savaşarak ilerledik.

Çalışma odasının dışındaki koridorda kan ve ceset parçaları vardı ve havada duman tütüyordu.

Ateş.

Konağımız yanıyordu.

Castor yüzünü buruşturarak, "Galen çıldırdığında Purah kaçtı," dedi. Bir kitap rafına yaslanmış, karnını tutuyordu. Parmaklarının arasında kan birikmişti. "Ama bana onu hatırlayabileceğim bir şey vermeden önce değil."

"Bunun için onu öldüreceğim." Kyo kardeşime sarıldı, turuncu gözleri öldürücüydü. "Tüm tanrılara yemin ederim ki öldüreceğim."

"Ben iyiyim, küçük ejderha." Castor ona titrek bir gülümseme sundu. "Sadece... bir çizik."

Kyo ayağa kalkıp kapıya yönelmeden önce Castor'un kızıl saçlarına bir öpücük kondurdu. Melez formunda, pulları ve mavi boynuzlarıyla birlikte derisinde mavimsi yeşil bir ton vardı. Gözleri daha canlı bir turuncu renkte parlıyordu.

Mobilyalar paramparça olmuş, şöminenin önündeki halı yırtılmış, kan ve bağırsaklarla kaplanmıştı. Alastair'in çalışma odası -kitapların ve konforun mabedi- artık bir savaş alanıydı. Joseph'in çerçeveli resmi yerde yatıyordu, camı kırılmış ve kan fotoğrafı boyamıştı.

Raiden masanın arkasındaki kırılmış pencerelerin yanında durmuş, geceye bakıyordu. Onu geçmeye cüret edecek başka birini bekliyordu.

Başka bir iblis içeri dalınca Galen hırladı. O iblisin bağırsakları halıyı boyamadan önce bir saniye bile dayanamadı. Geçmişte Galen, Gazap onu tükettiğinde kana susamış bir canavar gibi ona yakın olan herkese saldırmıştı, biz de dahil. Yine de şu an biraz bilinci yerindeydi. Simon'ın etkisi sayesinde Gazap bizi tanıyacak kadar sakinleşmişti.

Simon, Mason'la birlikte uzak köşede oturuyordu. Avcı uyanmıştı ama zayıf görünüyordu. Muhtemelen kan kaybından. Güçlerimiz yaraları iyileştiriyordu ama kan kaynağını yenileyemiyorduk.

Daman ve Warrin, orta ve üst seviye iblislerin bir karışımı olan daha fazla iblis ortaya çıkarken pencerelere baktı. Vepar ve Belphegor odaya daldı, Purah da hemen arkalarındaydı.

Her taraftan kuşatılmıştık.

Gray babasına, "Kes şunu," diye yalvardı. Galen ve Raiden'in arasında durdu. Onlara yaslandı, gerçekten. Çok yorgundu. Akşam uykusunu kaçırmıştı, bu da üç saattir uyumadığı anlamına geliyordu. Enerji rezervi hızla tükeniyordu.

"Yapamam," dedi Belphegor. "Lucifer'in kılıcı olmadan buradan ayrılmayacağım."

Şimdi kenara çekil, Gradyn."

Gray ellerini yumruk yaptı. "Hayır."

"Sınırına ulaşın. Tembellik daha fazla devam etmene izin vermeyecek. Şu haline bir bak. Zar zor ayakta durabiliyorsun."

"Daha fazla dayanamayana kadar dayanacağım." Gray çenesini yukarı kaldırdı. "Bana asla teslim olmamayı öğrettin. Hatırladın mı?"

Belphegor'un gözlerinde o kadar ince bir gurur parlıyordu ki neredeyse kaçıırıyordum. "Evet. yaptı."

Asa çalışma odasına adım attığında hava değişti. Parçalanmış pencerelelerin dışındaki iblisler sustu, artık homurdanmıyor ve hırlamıyorlardı. Kmseme, Alastair'in üzerine dikilen kırmızı gözlerine yansıdı. "Babamı severdin. Bu yüzden mi onun kılıcına göz diktin? O asla sana ait olmayacak, Pride."

"Işık Getiren'i kullanmak gibi bir arzum yok," dedi Alastair. "Sadece onu senden uzak tutmak ."

Lucifer'ı sevdiğini inkar etmediğini fark ettim. Alastair düşüncelerini bizden saklamakta son derece yetenekliydi. Duygularını da. zntsn ve acısını gömdü, bunun yerine ağırlığını taşımasına yardım etmemiz için bize güvendi.

Yangın konağa yayıldıkça duman da yoğunlaştı. Kırılan pencereler ona bir çıkış yolu açtı. Aynı zamanda alevlere daha fazla can verdi, onları daha da yükseltti. Yakında bu alevler her şeyi tketecekti.

Simon ksrd.

Galen başını arkadaşına doğru çevirdi, gözlerindeki düşmanlık yerini endişeye bıraktı.

İşte o zaman Asa vurdu.

Elini ileri doğru itti ve büyülü bir enerji patlaması yaptı. Galen geriye doğru utı ve masaya çarptı. Gözleri simsiyah olmuş ve dişleri uzamış bir halde ayağa fırladığında Asa parmaklarını şıklattı. Galen dondu. Asa zaman dondurma yeteneğini kullanıyordu. Alastair'le olan kavgası onu zayıflatmıştı, çünkü tam gücüyle aynı birkaçımızı birden dondurabilirdi.

Asa gibi güçlü sikkafalıların bile sınırları vardı.

"Galen!" Simon ksrerek Galen'in yanına koştu. Yüzünü okşadı, kardeşim tepkisiz kalırken gözlüklerinin arkasından gözyaşları szlyordu.

Alastair Asa'ya doğru hamle yaptı ve ikisi kılıçlarını aprazladılar. Daha fazla gölge kestim, kana susamışlığım artıyordu.

"Al," dedi Raiden aynı anda  iblisle dövüşürken. "*Yapamayız-*"

"*Yapma,*" diye araya girdi Alastair, silahının kabzasıyla Asa'ya vurarak, sonra bir kurtulmak için geriye doğru zıplıyor. "*Bu savaşı kazanacağız.*"

Gururu aksini düşünmesine izin vermezdi. Umutsuz olsa bile.

Dışarıdan gelen bir gümbürtü dikkatimi çekti. Otların arasında beş figür belirdi, beyaz kanatları gecenin karanlığında parlıyordu.

"Lazarus," dedi Belphegor dişlerini göstererek. Göğsümde umut çiçekleri açtı.

Diğer dört melek Lazarus'un peşine takılıp dışarıdaki ibislere saldırırken, Lazarus kırık camdan yapılmış kapıdan içeri girdi.

küçük bahçeden çalışma. Lazarus sakinliğini korusa da gözlerinde sert bir parıltı parlıyordu.

Castor kitaplığa yaslandığı yerden, "Tam zamanında geldin," dedi. Etrafında giderek büyüyen kan birikintisini görünce kalbim sıkıştı. Yaraya baskı uygulamaya devam etmişti ama yara derindi.

Kyo yanına dönmüştü, katanasını çekmişti, biri yaklaşırsa onu korumak için. Acı gerçek şuydu ki, biri ölürse ikisi de ölecekti: çiftleşme ritüelini tamamlamanın ve yaşam güçlerini birleştirmenin dezavantajı. Aynı şey Galen, Daman ve Gray için de geçerliydi.

Hepsi savunmasızdı.

O zaman Phoenix'i düşündüm. Tam olarak bağlanmış eşler olmasak bile onu yakınımda hissediyordum. Lanet olası kader arkadaşı saçmalığı.

Lazarus'un yüz ifadesi yaralı kardeşime bakarken de değişmedi. Ancak kırbacının sapını sıkıca kavradı. Sonra dikkatini Belphegor'a geri verdi. "İnsanlıktan, onun yok olduğunu görmek için bu kadar çok savaşıyor kadar çok mu nefret ediyorsun?"

Belphegor, "Sadece emirleri uyguladığın için bu kadar büyük bir baş belasısn," dedi. "Yoksa bir zamanlar Lucifer'in görüşlerini nasıl paylaştığını unuttun mu?"

Alastair Lazarus'a şok içinde baktı. Sanırım hepimiz öyle yaptık.

"Bir zamanlar hepimiz Lucifer'e hayrandık." Lazarus bakışlarını çelikleştirdi. "Konuştuğunda hepimizi büyülerdi. Ancak daha sonra onun gerçekte kim olduğunu gördüm. Aşağılık bir yılan. İsyan ettiğinde hepimize ihanet etti."

"İhanete uğradım." Belphegor alay etti. "O sadece özgür olmak istiyordu. Hepimiz istiyorduk. Zincirlenmiş olmaktan bıkmıştık. O bize bir amaç verdi. Ve hepimiz onu bunun için sevdik."

"Çoğunuz da bu aşk uğruna öldünüz." Lazarus'un kırbacı bir şimşek gibi kolundan aşağı inerken titredi ve kıvılcımlar saçtı. "Ben buna adalet derim."

Belphegor'a vurdu. Kırbaç düşmüş meleği boynundan yakaladı ve onu ileri doğru çekerken derisini yaktı. Belphegor'un elinde ateşten bir kılıç belirdi ve kırbacın etkisinden kurtulup Lazarus'a saldırdı. Çarpıştıklarında, iki büyük kayanın birbirine çarpması gibi bir ses duyuldu.

Diğer dört melek Vepar ve Purah tarafından karşılandı. Böylece Asa bize kaldı. Odada daha fazla üst düzey iblis belirdi. Daman, Warrin ve ben onlarla savaşıırken, Raiden, Gray ve Kyo Castor'un etrafında durup diğerleriyle savaştı.

Sadece Alastair Asa'ya ulaşabilirdi.

"Bu oyunlarla işim bitti." Asa'nın kılıcı saf oniks taşına benziyordu, silahın tamamı parlak siyahtı ve etrafında koyu bir duman dönüyordu. "Bu artık sona eriyor!"

Asa'nın odaklanması kesintiye uğradığı için Galen'in üzerindeki dondurucu büyü kalktı. Üç iblis etrafını sararken Simon'ı arkasından itti. Onunla kolayca başa çıkabilirdi, bu yüzden etrafımdakilere geri döndüm.

Çalışma odası şimdi hem ölü hem de canlı bedenlerle doluydu. Sayısız savaşta çarpıştığımız için bu kokuyu iyi tanıyordum. Muhtemelen sonunda düşmeden önce daha da çok savaşacaktık.

Tabii bu gece düşmezsek.

Gürültülü bir gök gürültüsü odayı doldurdu, o kadar gürültülüydü ki irkildim. Ama gerçekten gök gürültüsü değildi.

Purah, Lazarus'la birlikte gelen meleklerden birinin üzerinde geziniyordu. Kıvrık hançeri erkeğin kalbinden çıkmıştı. Çıkan ses meleğin ruhunun ölürken bedenini terk ediydi. Purah hançeri çekip çıkarmadan ve kanı yalamadan önce ürpertici bir kıkırdama çıkardı. Yeşil gözleri -zehirli çamurla aynı tonda- bana dikildi.

"Şehvetli," dedi ayağa kalkarak. Kanlı parmaklarını saçlarında gezdirirken küllü gri ve siyah saçları boyanmıştı. "Oyun zamanlarımızı özledim." Bıçağını kaburgalarımına saplayıp büküşünü hatırlayınca içim daraldı.

Göksel çelikten değil, normal hançer emindi; böylece beni öldürmeden gönlünce işkence edebilecekti.

süreç.

"Siktir git," diye tükürdüm ona.

Dudaklarında rahatsız edici bir sırıtış oluştu. "Cassy'yi kesmek de eğlenceliydi.

Kesik kesik."

"Tanrım, biri onu öldürsün," dedi Castor, şimdi öncekinden daha zayıftı.

"Sesi tüylerimi diken diken ediyor."

Sonra midemde farklı bir his belirdi. Tanıdık bir çırpınma. Phoenix kapı aralığından içeri adım attı. Biraz şaşkın görünüyordu -uyutulmanın etkisiyle- ama bakışları benimkini bulunca ifadesi düzeldi.

Kızgınlık yetersiz bir ifadeydi. Öfkeliydim. İçimi titreten ve nabzımı hızlandıran türden bir öfke. Ama lanet olsun, o anda sadece iyi olduğu için mutluydum.

Phoenix bana yaklaştı ama bakışlarını Purah'tan ayırmadı. "Hiç kimse sana sadist bir piranayı andırdığını söyledi mi?"

Purah başını yana eğdi, üst dudağı jilet gibi keskin dişlerini ortaya çıkarmak için geriye doğru gerildi. Evet. Kesinlikle bir piranha. Eğer durum bu kadar ciddi olmasaydı, buna gülebilirdim bile. O cevap vermeden önce, dışarıda daha fazla iblis cisimlendi ve kavgaya katılmak için koştu. Phoenix savaşıarak onları indirmeme yardım etti. Ona daha sonra kızabilirim. Şimdilik geceyi atlatmamız gerekiyordu, tercihen

Işık Getiren hâlâ elimizde.

"Şimdi de onların tarafında mısınız?" diye tısladı erkek bir iblis Phoenix'e. "Hain!"

Sonra her şey cehenneme döndü.

Düzinelerce gölge odaya daldı ve hepsi Lazarus'a doğru yöneldi. Lazarus onları çabucak bertaraf etti ama bu Belphegor'un istediği dikkat dağıtma yöntemi değildi. İki kitaplığın arasına gizlenmiş olan kasaya ulaştı ve onu bir büyüyle açmaya zorladı. Alastair iblislerin açmasını engellemek için bir koruma yerleştirmişti ama melek kanına sahip olanlar için değil çünkü bu bizim de açmamızı engellerdi.

Kasa kapısı açıldığında hava enerjiyle cızırdadı. Işık Getiren içeriden mavi renkte parladı.

Asa başını o tarafa salladı, gözleri parlıyordu. Enerjiyi o da hissetti. Gücü. İnsanlığı dize getirmesine yardım edecek bir güç.

Bunun olmasına izin veremem.

"Yapma." Ben bir adım öne çıkarken Phoenix beni pazumdan yakaladı. "Artık çok geç."

"Çek ellerini üzerimden."

"Etrafına bak Bell. Bu savaş sona erdi. Biz kaybettik." "Biz mi?" Ondan uzaklaştım.

Belphegor Işık Getiren'i yakaladı. Biraz gerildi. Bu hissi iyi bilirim. Lucifer'in kılıcına herkes dokunabilirdi ama sadece onun kanını paylaşan biri içinde saklı olan güçlü enerjiden faydalanabilirdi. Işık Getiren'i bir kez tuttuğumda -Gray göksel âlemde Asa'yı yaraladıktan ve Asa kılıca hâkimiyetini kaybettikten sonra- silah çok ağır gelmişti, sanki ölü bir ağırlık gibiydi.

Asa güçlü bir patlama daha yarattı ve Alastair'e doğru göndererek onu duvara fırlattı. Yine de Asa'nın enerjisi azalıyordu. Belphegor'a katılırken sendeledi.

Lazarus kırıbaçıyla vurdu ama Belphegor savuşturdu.

"Nihayet." Asa Işık Getiren'i yakaladı.

"Hayır!" Alastair ayağa kalktı. Kılıcı ulaşamayacağı bir yere fırlatılmıştı, bu yüzden kanatlarını kullanarak iblisleri kenara itti.

Raiden, Asa'ya doğru hızla ilerlerken Purah tarafından karşılandı. Sadist düşmüş melek tırnaklarıyla kardeşime vurdu ve onu iki yanağından kesti. Raiden haykırdı ve yere düştü, zehir etkisini gösterdikçe kasları seğiriyordu.

"Ray!" Gray ona doğru koşarak haykırdı.

Asa'nın solunda bir iblis belirdi ve Anka'ya ukala bir gülümseme fırlattı. "Gördüğüm kadarıyla kralımızı hâlâ hayal kırıklığına uğratiyorsun."

"Sen de bir gün değerini kaybedeceksin," diye karşılık verdi Phoenix. "Seninle işi bittiğinde, taht odasını süsleyecek bir kemik yığınının dönüşeceksin."

Lazarus Asa'ya doğru hamle yaptı ama Vepar kanadının ucundan yakaladı ve onu yere fırlattı.

Vepar Lazarus'u kafasından kavradı ve yüzünü saçlarına bastırdı. "Mm. Hatırladığım kadar saf kokuyorsun. Seni kirletmek ne kadar eğlenceli olurdu."

"Bırakın beni!" Lazarus çırpındı.

"Hayır." Vepar yanağını yalamadan önce gülümsedi.

"Gitmeden önce," dedi Asa, gözleri bana kayarak, "ne benim ne de Belphegor'un sana herhangi bir takip büyüü yapmadığını bilmeni isterim. Bu tıpkı avını serbest bırakıp, daha sonra tekrar avlamadan önce bir şans olduğuna inandırmak gibi bir şey. Eğlenceye eğlence katar. Ama bu durumda, av senin yanındaki iblisti. Benim avladığım oydu. Dediğim gibi, kan büyüü güçlü bir şeydir."

Phoenix bir elini boynuna götürdü. "O gün odanızda beni kestiğinizde. Kanımı bir büyü için kullanmıştın."

"Zeki küçük it, sen öylesin. Gördün mü?" Asa kıkırdadı. "Eğer bana itaat etseydin, bunlar olmazdı. Onu gerçekten mahvettin."

"I..." Phoenix bana baktı. "Bilmiyordum."

Asa ve Belphegor'un arasındaki iblis elini her ikisinin de omzuna koydu ve ortadan kayboldu. Işık Getiren de onlarla birlikte gitti.

Vepar pencereden dışarı uçmadan önce Lazarus'u serbest bıraktı. Purah da peşinden fırladı. Hâlâ hayatta olan üç melek havaya sıçradı ve onları takip etti. Yine de onları yakalamaları pek olası değildi.

Her şey dağılıyordu.

Konağımız yandı, yangın kontrolden çıktı. Yakında tavan çökecekti. Galen, Simon'ı yakaladı ve tam durdukları yere ateşli bir kiriş düşmeden önce kenara fırladı. Gray de dışarı fırlamadan önce Mason'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Kyo ve Daman Castor'u yakalayıp arkalarından gelirken, Warrin Purah'ın zehri yüzünden hâlâ felçli olan Raiden'ı yakaladı.

Alastair odanın ortasında dizlerinin üzerine oturmuş, alevler duvarlar boyunca kıvrılırken başını eğmişti.

"Gel." Lazarus Alastair'in başının tepesine dokundu.

"Başaramadım," diye fısıldadı Alastair.

"Hepimiz başarısız olduk."

Alastair ona baktı. "Kaptan gemisiyle birlikte battı.

Belki de burada oturup alevlerin beni tüketmesine izin vermeliyim."

Lazarus onun önünde çömeldi, yüz ifadesinde onu tanıdığım binlerce yıl boyunca hiç bir şefkat vardı. "Bütün savaşlar kazanılamaz. Gerçek başarısızlık ancak savaşmayı bıraktığınızda gelir."

"Asa'da Işık Getiren var. Sonu aynı olacaksa savaşmaya devam etmenin ne anlamı var?"

"Sana bundan daha iyisini öğrettim." Lazarus onu çenesinden yakaladı. "Şimdi ayağa kalk."

Alastair onun dediğini yaptı. Çıkışa yönelmeden önce çalışma odasına son bir kez baktı. Lazarus da onunla birlikte gitti.

Phoenix kolumu tutarak, "Gitmemiz gerek," dedi.

Elinden kurtuldum. "Git kendini becer."

"Zil-"

"Benden uzak dur." Onu iterek geçtim ve çalışma odasından çıktım, boğazım düğümlenmişti ve gözlerim acıyordu. O anda içimde kıvrılan acıyı hissetmektense kendi kalbimi göğsümden sökmeyi tercih ederdim.

Bana ihanet etmişti.

Kardeşlerimle birlikte inşa ettiğimiz ev gözümüzün önünde yandı, alevler havaya yükselirken yıkılıp gitti. Onu kurtarmak mümkün değildi. İçindeki hiçbir şeyi kurtarmanın yolu .

Gray Mason'ın kollarında ağlıyordu, hıçkırıkları ağır ve yürek burkucuydu. Mason gücünün bir kısmını geri kazanmıştı ve kardeşime sarıldı.

Göğüs.

Galen Simon'ı tuttu ve alevlere baktı, yüzünde hiçbir duygu yoktu. Ama ben onun öfkesini hissettim.

Raiden çimlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve evimizin yanışını izledi. Anıların ateş tarafından süpürülüşünü izledi. Purah'ın zehrinden kaynaklanan felç etkisini kaybetmişti ama yine de kıpırdamıyordu.

Hepimiz öyleydik.

Bir araba hızla bize doğru geliyordu, aniden durduğunda lastikleri taşları tekmeliyordu.

"Aman Tanrım!" Clara kapıyı çarptı ve gözleri malikanede, koşarak geldi. "Ne oldu?"

"Kıçımıza tekme yedik," dedi Castor, çimlerde arkasında oturan Kyo'ya yaslanarak. "İşte böyle oldu."

"Tanrım, çok dağınıksın." Clara onun yanına çöktü ve çantasını karıştırıp malzeme aramaya başladı. İçimizden biri göksel bir silahla yaralandığında, bizi o iyileştirirdi. İyileştirme büyüsü konusunda uzmanlaşmıştı ve bizi tamamen iyileştiremese de, güçlü merhemleri ve ilaçları en kötü yaralarımızı yatıştırmaya yardımcı oluyordu.

"Beni iyileştirebilir misiniz doktor?" Castor sordu.

"Elbette yapabilirim." Clara onun alnının ortasına bir fiske vurdu. "Bu kendini bıçaklattığın için."

Kyo, Castor'un kızıl saçlarının arkasını okşamadan önce kıkırdadı. "Bellamy."

Titrek bir nefes alarak Phoenix'e baktım. Ve lanet olsun ki kalbim daha da kırılmadı.

"Bunun olmasını istememiştim," dedi. "Asa'nın seni serbest bırakma planından sana bahsetmem gerektiğini biliyorum ama ben-"

"Haklısın, bana söylemeliydin!" Ona doğru bir adım attım. "Ama dürüstlük sana göre değil, değil mi Phoenix? Kendi çıkarların için yalan söyler ve manipülasyon yaparsın. Bundan ne elde ettin? Bunun seni Asa'nın gözüne tekrar sokacağını mı düşündün?"

"Bana söylememiş bile kaçmana yardım ederdim."

"Saçmalık." Enselerini kavradım ve onu kendime doğru çektim. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, benimkilerin gerçek renklerine dönüştüğünü hissettim. Kimse görmezken o gerçek beni görmüştü. İhanetinin bu kadar derin olmasının nedeni buydu. "Sana aşık oldum. Ne kadar aptalım."

Phoenix'in çenesi titredi. "Seni seviyorum-"

"Sakın söyleme. Sakın söyleme." Bu sözleri ondan duymak, kalan azıcık ruhumu da ezip geçecekti. Yakasının tokasını çözüp boynundan yırtarcasına çıkarırken elim titredi. "Seni öldürmeden önce defol git buradan."

"Hayır." Anka kuşu çenesini düzeltti. "Seni terk etmeyeceğim."

Tasmayı çıkardığında, büyüsü artık bastırılmıyordu. O özgürdü
Git.

"Seni burada istemiyorum," diye dişlerimin arasından yalan söyledim.

Çünkü her şeyi siktir et, ben
onu hala istiyordum. Her zaman istedim.

Kardeşlerimden hiçbiri sözümüzü kesmedi. Galen bile. Belki de ne kadar acı çektiğimi fark ettiler. Daha da kötüleştirmek istemediler. Olan oldu.

"Bunu kastetmiyorsun," dedi Phoenix. "Git
buradan. Sana bir daha söylemeyeceğim."

"Kararın bu mu ? Beni bir kenara atmak mı?"

"Evet," diye cevap verdim, ruhum çatlayarak. "Tıpkı dediğin gibiyiz. Bir felaket.

Bunu şimdi çok net görüyorum."

"Haklısın." Başını salladı, bakışları bana dönmeden önce yanan konağa kaydı. "Bizim için her zaman böyle bitecekti."

Phoenix eğildi ve ağızlarımız arasındaki boşluğu kapattı. Dudaklarının yumuşaklığı dudaklarıma yapıştığında inledim. Onu hem uzaklaştırmak hem de daha yakına çekmek istedim. Yine de arzum galip geldi ve kalçalarını kavrayarak öpücüğüne daha fazla eğildim. Dudaklarımdan ayrılmadan önce yeterince uzun sürmedi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı alnımızı birbirine
yaslayarak. Ve sonra ortadan kayboldu.

Boğazımı yırtan bir hıçkırıkla dizlerimin üzerine çöktüm. Evim...
dostum... her şey gitmişti.

On Beşinci Bölüm

Phoenix

Yeraltı dünyasının çifte ayı karanlık gökyüzünde asılı duruyor, aşağıdaki zemine mavi ve kırmızı tonlarda ışık saçıyordu. Kalenin avlusuna doğru yürürken, kiraz ağaçlarının yaprakları yumuşak pembe renkte parlıyordu, sonsuz bir gerçeklik içinde güzel ve donmuş.

Ancak tüm güzel şeyler kalıcı değildir.

Karanlık bazen bir yolunu bulup içeri sızıyor, bir nebze bile olsa sevinç duyduğum her güzel şeyi boğup yok ediyordu. Artık bunu çok iyi biliyordum.

Malikaneye yapılan saldırının üzerinden iki gün geçmişti. Bellamy'den ayrıldıktan sonra saatlerce Echo Bay'de dolaştım, sonra da dünyanın öbür ucuna ışınlandım. Hiç kimsem yoktu. Arkadaşım yoktu, sadece düşmanlarım vardı. Hayatımı böyle kurmuştum. Asla güvenmedim. Asla sevmedim. Yeraltı dünyası bildiğim tek evdi. Ya da ben öyle sanıyordum.

Malikânede geçirdiğim zaman bana mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir tür huzur vermişti. Aşkı bulmuştum. Nefilim kardeşler bana karşı hâlâ temkinli olsalar da, yavaş yavaş beni Bellamy'nin eşi olarak kabul etmeye başlamışlardı. Kendi kurallarımı çiğnemiş ve gardımı indirmiştim. Kendimi mutlu olmaya bırakmıştım.

Ve şimdi gitmişti. Hepsi gitmişti.

Yürüyerek zaman kaybetmek istemediğim için taht odasının dışındaki kapıları hayal ettim ve oraya ışınlandım.

"Anka Kuşu," dedi muhafızlardan biri şaşkınlıkla. Gençti ve geniş gözlü bir masumiyeti vardı. Eğer dikkatli olmazsa, dünya onu çiğneyip parçalarını yutacaktı.

"Kralı görmeye geldim. İçeride mi?"

"Evet, efendim." Kapıyı açmaya gitti ama karşısındaki muhafız onu durdurmak için kolunu uzattı.

"Bekle," diye hırladı büyük erkek. "Bu hain kralın dostu değil. Artık değil. Düşmanla yattığını duydum."

"Kapıyı açmak için bir neden daha," dedim, hissettiğimden daha sakindim. İçimde bir enkaz vardı. "Böylece kral beni uygun gördüğü şekilde cezalandırabilir."

Büyük iblis bir süre düşündükten sonra başını salladı ve kapıyı açtı. İçerideki muhafızları not ederek taht odasına adım attım. İki tanesi yan girişte, üç tanesi de az önce geçtiğim ana kapı setinin yanındaki duvarda duruyordu.

Duke, benim yerime geçen iblis, Asa'nın kucağına oturmuş, ona sürtünüyordu. Asa'nın uzun parmakları Duke'un zayıf belinin etrafında kıvrıldı.

Boğazımı temizledim.

Duke bana bakarken, "Burada yüzünü göstermeye çok cesaretin var," dedi.

"Çekil." Asa kalçasına vurdu. "Bir misafirimiz var."

Dük, kralın kucağından kayarak indi ve yüzünde çatık bir ifadeyle tahtın yanında yerini aldı.

"Sürünmeye mi geldin?" Asa yanağını elinin üzerine koyup bana sırtarak sordu. "Omurgasız bir yaratık gibi beni affetmen için yalvarmaya mı?"

"Hayır." Ona doğru uzanan kürsünün dibinde durdum. Benden gelecek herhangi bir tehdit işareti muhafızları harekete geçirecekti. Vücuduma Sezar tarzı kılıçlar saplanırdı.

"O zaman neden geldin? Umarım zamanımı boşa harcamak için değildir. Ne de olsa yapmam gereken hazırlıklar var."

Savaş hazırlıkları. Artık Lucifer'in kılıcına sahip olduğuna göre, kendini yenilmez sanıyordu. Işık Getiren tahtın kenarına yaslanmıştı ve kılıflı olmasına rağmen kılıçtan yayılan gücü hâlâ hissediyordum.

"Phoenix?" Asa parmaklarını tahtının koluna vurdu. "Sabrımı sınırıyorsun. Eğer yüzündeki o kalbi kırık ifade beni bu kadar eğlendirmeseydi, çoktan ölmüş olurdun. Ancak eğlencem bir yere kadar, o yüzden tekrar sormama izin verin. Neden buradasın?"

"Pazarlık etmek için."

"Ne pazarlığı? Sende istediğim hiçbir şey yok."

"Hayatım." Önünde diz çöktüm ve başımı öne eğdim. "Onunkine karşılık."

"Onun mu?"

"Bellamy's. Bana ne istersen yap. Öldürün beni. İşkence edin. Her neyse. Ama zamanı geldiğinde canını bağışlayın. Lütfen."

Asa'nın Işık Getiren'i vardı. Öngördüğü gelecek .
Nephilim onun eliyle düşecekti. Hepsi ölecekti.

"İlginç." Asa ayağa kalktı ve bana ulaşmak için üç basamak aşağı yürüdü. Parmak uçları çeneme batarak yüzümü yukarı kaldırmaya zorladı. "Görünüşe göre uzak kaldığın süre içinde omurganı geliştirmişsin. Benim tanıdığım Phoenix asla bir başkasını kurtarmak için kendi hayatından vazgeçmez." Boynuzumu kavramadan önce parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi. "Neden bu şekildesin? Bu çok iğrenç."

Bellamy'nin boynuzlarıma nasıl gülümsediğini hatırladım. Sevişirken onları nasıl nazikçe okşadığını.

"Ah, küçük yavru." Asa tısladı. "Bu üzgün bakışlar bende işe yaramayacak. Ama itiraf etmeliyim ki böyle olman beni memnun ediyor." Alnımdaki perçemi fırçaladı. "Hayatını ortaya koyuyorsun ama bunca zamandır senin hayatının benim hayatım olduğunu göremiyorsun. Seni parmaklarımı şıklatarak kolayca öldürebilirim."

"Peki sen neden yapmadın?" Bakışlarımı yere indirdim. Ona bakmak istemiyordum.

"Çünkü senin acını seviyorum." Asa ağzını kulağıma dayayarak, "Hâlâ nefes alıyor olmanın tek nedeni, şu anda hayatta olmanın senin için daha acı verici olduğunu bilmem, sevgilini ölüme gönderen anahtarın sen olduğunu bilmem. Ve o ölecek. Acı çekerek. Acaba son nefesinde senin adını söyleyecek mi?"

Pantolonumun kemerine gizlediğim hançeri kaptım ve saldırdım. Teklifimi reddedeceğini biliyordum. Bana yaklaşacağını da biliyordum. Benimle alay etmek için. Acımasız olacağını. Bunların hepsi onu tam istediğim yere getirmek için bir oyundu.

Hançer boynuna saplanmadan önce, onu engellemek için elini kaldırdı.

"İşte benim Anka Kuşum," dedi Asa geniş bir sırıtışla. Hançer avucuna saplanmıştı ve zemine kan damlıyordu. "Her zaman bir numarası var."

"Majesteleri!" Dük bağırdı.

"Geri çekilin," dedi Asa ona. "Bu muhafızlar için de geçerli. Bu işi ben hallederim." Beni yere ve sızan kanı yalayarak elini çekti. Hançer ulaşamayacağım bir yerde yere düştü. "Demek gerçek planın buydu. Beni öldürmek. Yaratıcılığın için sana puan veriyorum. Ancak, uygulamanın biraz çalışmaya ihtiyacı var. Çünkü unutuyorsun." Boynumu sıkarak nefesimi kesti. "Senin içini görebiliyorum. Her zaman gördüm. Bu yüzden o Nephilim piçi için bana ihanet edeceğini biliyordum."

Nefes almakta zorlanarak, "Bana monolog yapma," diye soluklandım. O anda aklıma Castor'un gelmesi tuhaftı. Geçmişte ona ve kardeşlerine zarar vermek için ortaya çıktığımda sık sık böyle şeyler söylemişti. "Beni öldürecekse, yap gitsin."

"Biliyor musun?" Asa alt dudağımı ısırды ve ben de ondan uzaklaşmak için yüzümü yana doğru salladım. "Beni o kadar kızdırdın ki sanırım yapacağım."

Sonra kendi hançerimi göğsüme sapladı. Çeliğin soğuk ısırtığı dayanılmazdı.

"Mm. Acı çıgıllıklarını seviyorum." Asa boynuma sokuldu, hançeri daha derine soktu ve döndürdü. "Bir zamanlar sana gerçekten düşkündüm, Phoenix. Ama kendilerini besleyen eli ısırın küçük yavruların başına gelen budur."

Ondan uzaklaşmam gerek.

Aklıma gelen ilk yeri düşünerek taht odasından ışınlandım. Etrafımdaki manzara, yaprakları değışmek üzere olan uzun ağaçlara dönüştü. Dalların altına uzandım, ellerimi hançerin kabzasına koyarken titriyordum. Hava karanlıktı. Tahmin etmem gerekirse sabahın erken saatleriydi. Dünyanın uyuduğu, güneşin henüz doğmadığı bir zaman.

Bir deniz meltemi yanaklarımı okşadı.

Echo Körfezi'ndeki ormana ışınlanmışım. Bellamy'nin bir keresinde beni bulduğu yere. Elbette, beni kaçırmış ve sonrasında bir kafese atmıştı ama bu, varoluş bahanemin en mutlu günlerinin başlangıcıydı.

Orada ölmek benim için neredeyse şiirsel bir şey.

"Çok aptalım," dedim hırıltılı nefesler arasında. Bıçak ciğerlerimi delmiş miydi? Muhtemelen.

Asa'ya suikast düzenlemeye çalışmak aklıma gelen en aptalca fikirdi. Ama her şeye rağmen işleri yoluna koymaya çalışmışım.

Ve ben başarısız oldum.

"Bana ihanet etme, Nix. Eğer yaparsan bununla başa çıkamam. Bu beni kırar.

Ben."

Dudaklarımdan bir çıgıllık kaçtı. İstemedenden de olsa, sevdiğim adamı incitmişim.

sevdi. Ona ihanet ettim. Acı çekmeyi hak etmişim. Ancak yaram artık fazla acımıyordu. Sistemim şoka giriyordu.

Hançer Bellamy'nin bana verdiği hançerdi, göksel çelikten yapılmıştı. Benim güçlerim de onlarınki gibi işe . Kendimi iyileştiremedim.

Kanat çırpma sesleri havayı doldururken gözlerimi açtım. Kapanmış olduklarını fark etmemiştim. Kraliyet mavisii tonlarında siyah tüyler.

Gözlerim yine kapandı.

"Ne yaptın sen?" diye kükredi tanıdık bir ses üstümden. Bir kol boynumun altından kayarken, diğeri bacaklarımın altına girdi. Yumuşak bir şey alnıma bastırdı. "Lanet olsun, Nix. Eğer ölürsen seni asla affetmeyeceğim."

Sesini

tanıyordum.

Onun

dokunuşunu

biliyordum.

Ve sonra, sadece karanlığı biliyordum.

Yakınlarda bir şey yanıyordu. Koku burnumu kırıştırmama neden oldu. "Oh bak. Uyuyan Güzel uyandı."

Gözlerimi açtığımda elinde tütsü çubuğu tutan sarışın bir kadın gördüm. Kokunun kaynağı. "Clara?"

"Tek ve biricik." Çubuğu ejderha şeklindeki bir tütsülüğün üzerine yerleştirdi. "Hareket etmeyi bırak da sana bir bakayım."

"Neredeyim ben?" Odayı inceledim, zihnim sersemlemişti. Köşede tavandan sarkan bitkiler ve kristaller vardı. Bir *sürü* kristal. Kemerli pencerelerin ötesindeki gökyüzünü bulutlar dolduruyordu; güneş yoktu.

"Benim evim." Gövdemin üst kısmındaki bandajı kontrol etti. "Hayatta olduğun için şanslısın, iblis. Bunu hafife alarak söylemiyorum ama bana biraz sorun çıkardın. Neredeyse seni kurtaramıyordum."

"Senin evin mi?" Şaşkınlıkla göz kırptım. "Ravenwood Konağı mı?" "Evet."

Uzakta dalgalar kayalıklara çarpıyordu. Buraya daha önce de gelmiştim. En azından dışarıdan. Malikânenin kendisi tüm doğaüstü varlıklara karşı sıkı bir şekilde korunuyordu. Asa'nın ruhunu taşıyan yüzüğün saklandığı yerdii. Clara, yüzüğü nesiller boyu koruyan bir cadı ailesinden geliyordu.

"Peki koruma?" Sesim titreyerek sordum.

"Biraz kurcaladım." Clara kirli bezleri tahta bir kâsede topladı ve yatağın yanına itilmiş olan sandalyeden kalktı. "Oğullarımın kalacak bir yere ihtiyacı vardı."

Oğulları mı?

Yer değiştirdim, kendimi biraz yukarı kaldırdım. "Peki ya ben?"

Clara'nın yeşil gözleri kısıldı. "İblis karşıtı korumayı değiştirmek için senin kanının bir kısmını kullandım. Bu eve adım atmasına izin verilen tek iblis sensin." Kapıya doğru yürüdü ama ulaşamadan durdu. "Bil diye söylüyorum... Bell'e bir daha zarar verirsen, aletini içten dışa çürütecek bir büyü yaparım."

Vay be.

"Yardımların için teşekkürler güzelim," dedi Bellamy açık kapı aralığından. "Ama lütfen aletini çürütme. Ona biraz bağlıyım."

"Senin için her şeyi yaparım, boo." Clara koridorda geri çekilmeden önce onun omzunu sıvazladı.

Kıskançlık göğsüme battı. Boo mu? Bu lanet evcil hayvan isimleri de neyin nesiydi? Daha önce sevişmişler miydi? Cadı hakkında bildiğim kadarıyla, geçen yılki yüzük olayından sonra onlarla takılmaya başlamış ve o zamandan beri yakın bir arkadaş olmuştu.

Lust'ın hızlı bir düzeltmeye ihtiyacı olduğuunda Bellamy'nin küçük oyuncağı mıydı?

Sakin ol. Kaderdeki eş bağını suçladım. Hâlâ her zamanki gibi güçlü ve sahipleniciydi.

Bellamy kapıyı arkasından kapattı ve odaya doğru bir adım daha attı. Onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Dirseklerine kadar uzanan uzun kollu mavi bir gömlek giymişti ve kot pantolonu kalçalarını mükemmel bir şekilde sarıyordu.

"Kes şunu," dedi.

Gülümsemek istedim ama . "Senin şu gücün hâlâ sinir bozucu." Bu tanıdık şaka beni hem mutlu etti hem de üzdü. Çoğunlukla üzdü.

"Sana ne olduğunu anlat bana." Bellamy yatağa yaklaşmadı. Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu; bu hareket kaslı pazularını vurguluyordu.

"Asa'nın peşinden gittim."

"Ne?" diye tısladı. "Delirdin mi sen?"

"Görünüşe göre." Acı göğsümden yayılıyordu ama bunun bıçak yaramla bir ilgisi yoktu. "İşleri yoluna koymak istedim. Malikânenin saldırıya uğraması benim hatamdı. Asa'nın artık Işık Getiren'e sahip olması benim suçum. Castor'un yeraltı dünyasına inip Asa'yı öldürmemle ilgili söylediklerini hatırladım. Gerçi... o kadar da basit değildi. Belli ki."

"Orada göz kırpıp onu kaçırabileceğini mi sandın?" Göz kırpmak. Tanrım, çok tatlıydı.

"Denemeye değerdı. Seni kaybettım. Ve seni severek eski hayatıma dönme umudumu kaybettım. Bu yüzden, her şey boka sarmış olsa bile, değışiklik olsun diye iyi bir şey yapmayı deneyebileceğimi düşündüm. Kaybedecek başka neyim vardı ki?"

"Sen tam bir aptalsın." Bellamy yatağı yaklaştı ve kenarına oturdu. "Hâlâ iyileşiyor olmasaydın, kıcına tekmeı basardım."

Sırıttım. "Kıçıma bir şey yapmanı isterdim. Ama tekmelemek? O kadar da değıl."

"Bu hiçbir şeyi değıştirmez," diye fısıldadı, bakışlarını elime indirerek. Yavaşça elimi tuttu. "Kalbimi kırdın, Nix."

Gülümsemem düştü. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Ama seni o halde, göğsünde bir bıçakla bulduğumda, kırık kalbimi unuttum. Ne kadar kızgın olduğumu unuttum." Mavi gözleri benimkilere dikildi. "Sadece senin iyi olmanı istedim."

"Yani beni kendin öldürebilirsin?" Daha hafif bir tonda sordum.

İşe yaradı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Evet. Onun gibi bir şey."

"Ne zamandır baygınım?" Kaslarım ağrıyordu.

"Bir gün. Seni dün sabah buraya getirdim." Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Beni mi izliyordu?

"Castor nasıl? Zor durumdaydı."

"Cas daha iyi durumda," dedi Bellamy. "Kyo onun yanından ayrılmıyor ve ona çok fazla bebek gibi davranıyor. İnsanın eşini koruma içgüdüsüyle savaşması imkânsız."

"Beni kurtarmaya geldiğın gibi mi?"

Bellamy elimi bıraktı ve parmaklarını dalgalı saçlarının arasından geçirdi. "Varlığını hissettiğimde bedenim tıpkı geçen seferki gibi dürtüyle hareket etti."

"Teşekkürler," dedim. "Beni kurtardığın için." "Clara seni kurtardı."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Dudaklarına baktım, sonra bakışlarımı kaçırdım. Ellerim kucağımda kenetlendi. "Sen olmasaydın, o orman zemininde ölmüş olurdu."

"Yaptığımız şey bu, değıl mı? kurtarmak." Gözlerinin deri gerginleşti. "Sanırım birbirimizi yok da ediyoruz."

"Asa ile tüm bağlarımı kopardım. Artık aramızda hiçbir sır yok. Yeniden başlayabiliriz."

"Sana tekrar güvenebilir miyim bilmiyorum."

Tekrar. Yani bana bir zamanlar gerçekten güvenmişti. Ben onu paramparça etmeden önce.

"Tasmayı tekrar takmalı mıyım?" Boynumun alt kısmına dokunarak sordum. Oradaki ağırlığını özlemiştim. Düşündüğümde daha fazla.

"Cezbedici. Ama hayır. Gücünü geri kazanmana yardımcı olması için manana ihtiyacın var." Bellamy yataktan kalktı. "İyileştikten sonra gidebilirsin."

"Gitmek istemiyorum." Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. "Seninle kalmak istiyorum."

Bana bakmadı. "Asa'nın seni takip ettiğini bilmediğini söylediğinde sana inanıyorum. Ama sonuç hâlâ aynı. Evimiz gitti ve savaş Asa'nın lehine değişti. Bu senin olduğu kadar benim de hatam. Seni malikâneye getiren ve kalman için savaşan bendim." Sonunda o safir gözler benimkilerle buluştu. "İşte bu yüzden bunu yapmamalıyız, Nix. Biz çok farklıyız."

"Belki de birbirimize çok benziyoruzdur."

Bellamy pencereye doğru yürüdü, dışarı bakarken bir elini çerçevenin kenarına dayadı. Ruhum onunkini arzuluyordu. Bedenim de öyle.

"Asa yakında hazırlıklara başlayacağını söyledi." Biraz daha doğruldum ve keskin bir ağrıya yüzümü buruşturdum. Clara beni iyileştirerek harika bir iş çıkarmıştı. Ölmüş olmalıydım. "Müttefiklerinizi uyarmalısınız. Turistlerin yoğun olduğu noktalara göz kulak ol. Asa ilk oraya saldıracak. Çok sayıda insanı bir anda yok etmek isteyecektir."

"Alastair onlara çoktan söyledi." Bellamy'nin sesinde çok az titreşim vardı. Ya derin düşüncelere dalmıştı ya da hiçbir şey hissetmemeye çalışıyordu. "Daman ve Warrin buz ejderhası ordusunu hazırlamak için dün Rusya'ya döndü. Cas seyahat edebilecek kadar iyileştiğinde, o ve Kyo su ejderhalarıyla aynı şeyi yapmak için Japonya'ya gidecekler. Asa kendi hazırlıklarını yapıyor, biz de kendi hazırlıklarımızı yapıyoruz."

"Tekrar deneyebilirim," diye önerdim. "Yeraltı dünyasına geri ışınlanabilir ve Lucifer'in kılıcını ondan alabilirim."

"İkimiz de bunun o kadar kolay olmayacağını biliyoruz." Bana bakarken sarı saçları alına dökülüyordu. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek için can atıyordum. "Göğsüne sapladığı o hançer, yeraltı dünyasına bir daha yüzünü gösterdiğinde yapacaklarının yanında hiçbir şey."

Raiden odaya girmeden önce kapı çalındı.

"Selam," dedi bana ince bir gülümseme sunarak. Elindeki kâseyi başıyla işaret etti. "Sana yiyecek bir şeyler hazırladım."

"Bunu benim için mi yaptın?"

"Buraya geldiğinden beri bir şey yemedin." Raiden yatağa yaklaştı ve kaseyi kucağına koydu. "İnsanların aç olmasından hoşlanmam. İblisler de dahil."

"Teşekkür ederim." İçindekilere baktım. Doyurucu tavuk parçaları, erişte, havuç ve kereviz içeren ev yapımı çorba. Bu nazik jest beklenmedikti.

"Sorun değil." Raiden odadan çıktı.

Bellamy, "O çok yumuşak başlı biri," dedi. "Seni beslememe yardım etmemi ister misin?"

Yeraltı dünyasında onu beslememe yardım ettiğim zamanı mı düşünüyordu? Çok uzun zaman önceymiş gibi geldi.

"Hayır. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Sen ." Bakışlarını pencereye çevirdi.

Çorbanın tadı harikaydı. Daha azını beklediğimden değil. Raiden harika yemekler pişirirdi. İnsanları doyurmayı en az yemek yemeyi sevdiği kadar severdi. İçebildiğim kadarını içtikten sonra kâseyi komodinin üzerine koydum ve ağzımı sildim.

Bellamy yemek yediğim süre boyunca tek kelime etmedi. "Dışarıda ilginç bir şey görüyor musun?"

Bakışlarını pencereden ayırdı, alnında bir kırılganlık vardı. "Hmm?" "Vay canına. Aklın başka yerde, ha?"

"Deniz beni sakinleştiriyor," dedi. "Çocukken sık sık denize bakardım."

"Baktığında ne gördün?"

"Özgürlük. Farklı bir hayat için bir şans. Lazarus beni yanına aldığı anda dileğim gerçekleşti. Sanırım bu alışkanlık bunca yıl bana yapıştı. Düşünmeme yardımcı oluyor." Bellamy başını salladı. "Ama her neyse. Biraz daha uyusan iyi olur."

"Bütün gün uyudum. Şu anda yapmak istediğim son şey bu." Esnerken bedenim sözlerime ihanet etti.

Bellamy'nin dudakları seğirdi. "Seni her zaman uyutabilirim."

"Tuhaf Nephilim güçlerini kendine sakla. Ben istediğim zaman uyurum. için

."

"Sen dinlendikçe Clara'nın büyüsü daha etkili olacaktır." Cadıdan bahsetmek içimi yine acıyla doldurdu.

"Ne?" Bellamy sordu. "Gözlerinde aniden canı bir bakış belirdi."

"Önemli bir şey değil."

Yatağın yanına geldi ve elini başucuma koyarak üzerimde durdu. "Bana gerçeği söyle."

Onun yakınlığı vücudumu karıncalandırdı. Yine de o anda başka bir his çok daha güçlüydü. "Onu becerdin mi?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Kimi becerdim?"

Clara'yı mı?" Başımı salladım.

Güldü. Sertçe. "Aman Tanrım. Kıskanıyorsun."

"Ve *sen* beni kızdırıyorsun." Sesimde kızgınlık vardı. "Senin seks arkadaşının benimle ilgilenmesini istemiyorum, tamam mı? Ben daha çok-"

Bellamy yüzümü tuttu ve beni öptü. Yumuşak bir şekilde, ağzı benimkine doğru kaydı. Derin derin inledim ve parmaklarımı gömleğinin içine soktum. Tadı tam hatırladığım gibiydi. Narenciye kokulu zengin bir burbon gibi.

Tadı evim gibiydi.

"Clara'yı hiç becermedim," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "O benim için küçük bir kız kardeş gibidir."

Göğsüme saplanan acı hafifledi. Kıskançlık benim için yeniydi. Bu duyguyu daha önce sadece karşımdaki sinir bozucu Nefilim'e karşı hissetmiştim.

"Ayrıca o bir lezbiyen," diye ekledi. "Ama öyle olmasaydı bile, yine de yapmazdım."

"Öyle mi?" Ona şüpheyle baktım. "Sana inandığımdan emin değilim."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Beni mahvettin, Nix. Eşim olduğunu bilmek seksi zorlaştırıyordu. Hâlâ ihtiyacım vardı ama bunu insanlar için yapmak zordu. Bu yüzden son birkaç aydır sadece erkeklerle yattım. Ve onlar için alttan aldım."

"Alttan mı aldın?" Bacaklarını açtığı ve beni bacaklarının arasına aldığı düşüncesiyle sikim seğirdi. Sıkı içine doğru ittiğimde yanaklarında bir kızarma oldu.

"Evet."

Boğazımı temizledim. "Beğendin mi?"

Gülümsedi. "Üstte olmayı tercih ederim ama Şehvet'i yatıştırmanın tek yolu buydu.

Neden?" Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. "Beni becermek mi istiyorsun?"

Yumuşak bir inilti beni terk etti. "Orgazmı tetikleyen kıcıımı doldurmasını özleyeceğim ama bu düşüncenin çekici olduğunu da inkar edemem."

"Göğsündeki o delik iyileşene kadar hiçbir şey yapamazsın." Bellamy burnunun ucunu çenem boyunca kaydırıldı.

Sıcak nefesi boynumu gıdıklarken ürperdim. "Peki ya seninkindeki delik?" Onu ne kadar derinden incittiğimi hatırlayınca içimde bir düğüm oluştu. "Tamir edilebilir mi?"

hareketsiz kaldı. "Henüz bilmiyorum."

Göğsüm sıkıştı ve başımı onunkine yasladım. Cevap vermeye çalışsam sesim çatlayacaktı.

"Biraz dinlen." Bellamy yataktan kalktı ve kapıya yöneldi. "Seni daha sonra kontrol edeceğim."

Odadan çıkmaya başladığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Bell."

Yürümeyi bıraktı.

"I..." Sertçe yutkundum. "Olanları değiştiremeyeceğimi biliyorum. Ama senden vazgeçmeyeceğim. Güvenini tekrar kazanacağım. Ne kadar süreceği umurumda değil."

Odadan çıkmadan önce bir süre sessizce yerinde durdu.

Gözlerimi kapattığımda gözlerim acıdı. Boğazımda bir titreme ve kalbimde bir ağırlık vardı.

Aşk. Gerçekten çok aptalca bir duyguydu.

On Altıncı Bölüm

Bellamy

"Clara bana tamamen iyileşeceğini söyledi," dedi Alastair, elinde bir zamanlar sıcak olan bir fincan çayla. Artık soğumuştı. Tek bir yudum bile almamıştı. "Bu iyi bir şey."

"Öyle mi? Yaptığı şey yüzünden Phoenix'in bağırsaklarının deşildiğini görmeyi en çok sizin isteyeceğinizi düşünmüştüm."

"Phoenix'e yeraltı dünyasından kaçmana yardım etmesini söyledim." Alastair bana baktı. "Asa'nın emri olsa da olmasa da bunu yapacağından eminim."

"Onu savunuyorsun."

"Savunmak mı? Hayır." Fincanı mutfak tezgahının üzerine koydu. "Ama onunla aranızdaki bağın ne kadar güçlü olduğunu hissedebiliyorum. İkiniz kaçınılmazdınız ve hâlâ öylesiniz."

Ofladım. Tek yapabildiğim buydu. Çünkü inatçı bir piçtim ve haklı olduğunu söyleyerek onun egosunu okşamak istemiyordum.

Alastair, "Kaderin ipleri farklı yönlere uzanabilir, ama hepsinin aynı yere çıktığına inanıyorum," diye devam etti. "Öyle ya da böyle, Phoenix'le ya da onsuz, bence hala burada olurduk, konağımız yıkılmış ve kılıç Asa'nın elinde olurdu."

"Keşke Phoenix'i öldürmeye çalıştığın gün de bu zihniyete sahip olsaydın," dedim, bodrumda onun emirlerine karşı çıktığım o günü hatırlayarak. "O bok travmatize ediciydi."

"Bunun için özür dilerim." Sesi öncekinden daha yumuşaktı. "Ancak, onun hayatını tehdit etmem seni onu eşin olarak tamamen benimsemeye iten şeydi. Onu kaybetme düşüncesi seni sakat bıraktı."

"Yani sana teşekkür etmemi mi istiyorsun?"

"Tabii ki hayır." Alastair içini çekti. "O günkü davranışlarımın en iyisi olmadığını kabul ediyorum. Yine de sonuç sizin lehinize oldu. İkinizi daha da yakınlaştırdı."

"Gurur, kendini iyi adam gibi göstermek için her durumu tersine çevirmeye çalışır, değil mi?" Kısa bir kahkaha attım.

Alastair dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı.

Mason mutfağa girdiğinde Gray ona önden yapışmış, kollarını Mason'ın boynuna dolamış ve bacaklarını aşağı sarkıtmıştı.

Gray bizi dünyanın en üzgün sesiyle "Merhaba," diye karşıladı. "Dino-Pete üç gündür ölü."

Yangından bir gün sonra enkazdan kurtarılabilecek bir şey olup olmadığını görmek için malikâneye gitmiştik. Olmamıştı. Silahlarımız dışında her şeyimizi kaybetmiştik. Arabalarımıza dokunulmamıştı, çünkü malikaneden ayrı bir garajdaydılar. Küçük bir nimet. Ama Alastair'in ilk baskı kitapları ve değerli koleksiyonları, yıllar boyunca topladığımız, Joseph'in bir yıl Noel'de Alastair'e aldığı keman gibi bazıları büyük manevi değer taşıyan her şey küle dönmüştü.

Gray' bağlandığı antika camdan dick-o-saurus Dino-Pete de kayıplar arasındaydı. Bununla iyi başa çıkamıyordu.

"Sana bir tane daha alacağım," dedi Mason, Gray'in karmakarışık sarı saçlarının arkasını avuçlayarak.

Gray yüzünü gömleğine sakladı. "Sadece bir tane Dino-Pete var."

"Ah, Smalls." Raiden ters şapkasını düzelterek mutfağa girdi. "Sana bir şeyler pişireyim. Bu seni daha iyi hissettirir."

Gray gözlerini ovuşturdu. "Waffle mı?" Mason usulca gülümsedi.

." Raiden, Clara'nın mutfağında nasıl çalışılacağını öğrenmişti, bu yüzden gerekli malzemeleri, karıştırma kaplarını ve waffle makinesini hızlıca topladı.

"Mason?" Gray onun köprücük kemiğine sokuldu. "Bana gerçekten başka bir dino çükü getirecek misin?"

Avcı kıkırdadı. "Ne istersen meleğim." "Onlardan bir ordu istiyorum."

Gray'e başını sallayarak mutfaktan çıktım ve Daman'a mesaj atmak için arka cebimden telefonumu çıkardım.

Ben: *Hey, kaltak.*

Daman: *Ben de seni seviyorum. Ben güldüm.*

Ben: *Buz ejderhası ülkesinde işler nasıl? Taşakların donmadı mı daha? Mesajıma cevap vermek yerine beni aradı.*

"Neler oluyor, B?" Daman aramayı kabul ettikten sonra sordu. "Havadan sudan konuşacak biri değilsin."

Beni iyi tanırdı. Ayrıca son birkaç bin yıldır benim en iyi arkadaşım.
"Phoenix sonunda."

"Öyle mi? Ne olduğunu söyledi mi?" Sonra hattın diğer ucundan alçak bir mırıltı geldi. Warrin. Bunu hızlı bir öpücük gibi gelen bir ses izledi. "Bunun için üzgünüm. Akşam yemeği için Nikolai'lara gitmek üzereydik."

"Oh. Sonra konuşabiliriz. Önemli bir değil."

"Hayır. Şimdi konuşacağız. Konuş o zaman."

Ön verandaya çıktım ve denizden gelen sabah esintisiyle gözlerimi kapattım. Gözlerimi tekrar açtığımda, kara bulutları yaran bir güneş ışını gördüm. "Asa'yı öldürmeye çalıştı. Bu yüzden yaralandı."

"Ciddi misin? Asa'yı tek başına alt edebileceğini mi düşündü? Kafasını kaybetmediği için şanslı."

"Biliyorum." Boğazıma bir yumru tıkanı ve onu temizledim. Merdivenlerden indim ve deniz kenarındaki çimenli çıkıntıya yaklaştım. Eylül sabahının erken saatlerinde bir serinlik vardı, yazın sonunun hızla yaklaştığının bir kanıtıydı bu. Titrek bir nefes verdim. "Kahretsin D. Ölseydi ne yapardım bilmiyorum. Onu istemediğimi söyledim. Ona gitmesini söyledim. Ama şimdi... Sadece onu kollarımda tutmak istiyorum."

"O zaman tut onu," dedi Daman. "Bu kadar basit. Geri kalan her şeyi siktir et. Bunun için sana bok atanları da sikeyim. Asa bizden önce buz ejderhalarıyla ittifak yapsaydı Warrin kolayca düşmanım olabilirdi. Ve ne var biliyor musun? Düşman ya da değil, o kadar bağıni hissettiğimde hiçbir şey onu benden uzak tutamazdı. Çünkü bu eş olayı böyle işliyor, B. Bunu biz seçmiyoruz."

"Bu kaçınılmaz."

"Melodramatik görünmek istemem ama evet. Eşini reddederek sadece kendini mutsuz ediyorsun."

"Bana yalan söyledi," dedim kalbim sızlayarak. "Ona tekrar nasıl güvenebilirim?" "Bak. Ben çok uzağım. İnsanların arasında oturmayı severim."

ve herkese ters ters bakardım. Ama köşelerde kara kara düşünerek geçirdiğim zaman bana büyük bir avantaj sağladı. Çok iyi bir gözlemciyim. Ve Phoenix'in sana bakışı, B? Adam senin için deli oluyor. Ahlaki açıdan gri ve hıyarın teki olabilir ama Asa'yı neden öldürmeye çalıştığını bir düşün. Dünyayı kurtarmak için değil. Bundan eminim."

"Beni kurtarmak içindi," diye fısıldadım.

"O iblis senin için dünyayı yakabilir. Tıpkı benim Savaş için aynısını yapacağım gibi. İncindiğini anlıyorum ama onu hemen silip atma. Tamam mı?"

"Evet. Elbette." Göğsümdeki ağırlık biraz kalktı. "Akşam yemeği için kralla buluş. Acıktığında ne kadar şirretleştğini biliyorum."

Daman nadir kahkahalarından birini attı. "Sonra konuşuruz."

Aramayı kapattıktan sonra telefonumu cebime geri koydum ve suya baktım. Daman'la konuşmak kafamı biraz olsun toparlamama yardımcı olmuştu. Her şeyi bir perspektife oturtmuştu. Döndüm ve evin ikinci katındaki pencereye baktım. Phoenix'in uyuduğu odaya.

Birden ensem karıncalandı. Ravenwood Konağı'nın diğer tarafındaki uçurumla yüzleşmek için döndüm. Başka bir esinti ağaçların arasından geçerken yapraklar dalgalanıyordu.

Biri beni izliyordu.

"*Sorun nedir?*" Alastair telepatik olarak sordu. Ani tedirginliğimi hissetmiş olmalıydı.

"*Emin değilim.*" Ağaçlara baktım. "*İzlendiğimi hissediyorum.*"

Bu his sabahın büyük bölümünde devam etti. Evin içine geri döndükten sonra bile, ne zaman pencereden geçsem ya da temiz hava almak için dışarı çıksam bu garip hissi yaşıyordum.

"Sence Asa'nın izcilerinden biri mi?" Castor o akşam yemek için oturduğumuzda sordu. Artık hareket edebiliyordu ama Kyo hâlâ onu yakından izliyordu.

"Bu mümkün," dedi Alastair.

"Simon'la dükkânından çıktığımızda ben de varlığını hissettim." Galen kolunu kocasının sandalyesinin arkasına dayadı. "Wrath herhangi bir kötü niyet sezmedi ama belki de bu herif niyetlerini saklamakta iyidir."

Raiden yanıma oturmadan önce masanın ortasına bir sepet taze ekmek koydu. Rosto pişirmiş ve sıfırdan ekmek yapmıştı. Clara da ona yardım etmişti.

"Her kimse, eminim yakında yüzünü gösterecektir," dedi Alastair. Kendi tabağını doldurmadan önce herkesin tabağını doldurmasını bekledi. "Bizim için yeni bir ev arıyordum. Şu anda seçenekler sınırlı, ancak Konnar piyasaya çıkmak üzere olan başka bir malikane biliyor."

"Acele etmene gerek yok." Clara bir kadeh şarap doldurdu, sonra benim kadehimi doldurdu. "Hepiniz burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

"Teşekkürler küçük kız," dedi Raiden. "Arkamızı kolladığın için minnettarım." "Elbette." Kızın yanakları karardı. "Siz benim adamlarımsınız."

Buna gülümsedim. Hepimiz gülümsedik. Alastair bile soğuk tavrına biraz sıcaklık katan bir gülümseme gösterdi.

"Işık Getiren şu anda Asa'nın elindeyken, bir ev bulmak endişelerimizin en küçüğü," dedim bir yudum almadan önce. "Dünya alevler içinde kaldığında nerede olduğumuzun bir önemi kalmayacak."

"Bu kadar kötümser olma Bell." Raiden ağzına ekmek tıktırdı ve bir lokmanın etrafında konuştu, "Lucifer'in kılıcını kullansa bile Asa'nın kılıcını tekmeleyeceğiz. Nereden mi biliyorum? Çünkü biz birbirimize sahibiz. Hiçbir şey bundan daha güçlü olamaz."

Aramızdaki pozitiflik patlamasını Raiden'a bırakın. Onun şapşal kişiliği, her şeyin daha az ağır hissettirmesini sağlıyordu. Yine de bir konuda haklıydı. Birbirimize sahiptik. Asa malikaneye saldırdığında bizi gafil avlamıştı ama bir daha böyle şanslı olamayacaktı.

Bir dahaki sefere hazır oluruz.

Gray rostodan bir havuç kemirdi ve başını Mason'ın koluna yasladı.

Mason ona, "Yemek yemen gerek meleşim," dedi.

"Yemek yiyorum." Gray iç geçirmeden önce küçük bir ısırık daha aldı.

"Yine waffle istiyor," dedi Raiden. "Hemen bir şeyler hazırlayabilirim."

"Ona çok fazla bebek bakıyorsun," dedi Alastair evin Ana Tavuğu'na. "Senin pişirdiğini yiyebilir ya da kendi yemeğini yapabilir."

Gray dilini Alastair'e doğru uzattı.

Yedikten sonra tabağımı duruladım ve ikinci bir tabak yapmadan önce lavaboya koydum.

"Dostuna yemek mi götürüyorsun?" Raiden sordu. Başımı salladım. "Şimdiye kadar uyanmış olmalıydı."

"Ona acele etmesini ve söyle," dedi Castor. "Böylece kılıcına tekmeleyi basabilirim."

Tehdit boş tehditti. Phoenix'in bizimle geçirdiği zaman kardeşlerimi ona karşı yumuşatmıştı. En azından biraz.

Viktorya döneminden kalma konağın vitray pencereleri, kemerli kapıları ve ikinci kata çıkan dolambaçlı bir merdiveni vardı. Merdivenlerden yukarı çıktım. Merdivenler

Phoenix'in odasına yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

Kolu çevirip içeri adım atmadan önce kapıyı bir kez çaldım.

Phoenix daha önce bulunduğum pencerede durmuş, bakışlarını gökyüzüne sabitlemişti. Siyah boynuzları ve kuyruğunun görüntüsü damarlarımda bir sıcaklık dalgası yaratmakta asla başarısız olmadı. Gövdesinin üst kısmı sarılı olduğı için gömlek giymiyordu, bu yüzden bakışlarımı omuzlarındaki siyah girdaplar boyunca takip ettim. Bir iblisin işaretleri.

"Yatakta olmalısın," dedim arkasından.

"Kendimi iyi hissediyorum." Phoenix bakışlarını pencereden ayırmadı.

"O yatakta bir dakika daha kalmak zorunda kalırsam çıldıracağım."

"En azından otur da yemeğini ye." O viski gözleri nihayet benimkilerle buluştuğunda göğüs kafesim sıkıştı. "Bu rosto."

"Peki ya ekmek?" Ekmeğe göz attı.

"Bayat da değil." Odanın küçük yuvarlak masaya yaklaştım ve tabağı üstüne yerleştirdim. "Haydi. Soğumadan yiyelim."

"Evet, efendim." Phoenix masada minderli bir sandalyeye oturdu. Kolları olmayan, kumaş görünümlü antika sandalyelerden biriydi. "Orada durup yemek yememi mi izleyeceksin?"

"Eğer istersem."

Rostodan bir ısırık almadan önce başını salladı. Etin suyu ve et suyu dudaklarını kapladı ve ben..evet, onu yerken izliyordum. Başka tarafa bakamadım.

"*Tadına bak,*" diye yalvardı Lust.

Kızartmadan da bahsetmiyordu.

Yavaşça ağzına bir parça daha atarken Phoenix'in gözleri benimkilere kaydı. Bunu bilerek yapıyordu. Yemek fetişi olan biri varsa o da Raiden'dı. Ama Phoenix yerken çok seksi görünüyordu. Belli ki bu gerçeğı anlamış ve beni biraz kızdırma ihtiyacı hissetmişti.

İblis.

O bitirene kadar bakışlarımı kaçırdım. Aksi takdirde, tamamen kazara ona laf atmış olabilirdim.

Phoenix ağzını silerken, "Kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım," dedi. "Seni takip eden biri mi var?"

"Bizi izliyor."

"Asa zaten Işık Getiren'e sahipken gözcü göndermezdi." Bir elini göğsüne götürdü, kaşları acıyla çatıldı.

"Lanet olsun." Yanına gittim ve bir kolumu ona doladım. "Kıcını yatağa geri sok. Clara'dan gelip bakmasını isteyeceğim."

"Endişelenmeyi bırak," dedi.

"Senin için her zaman endişeleneceğim."

"İyileştikten ve sen beni kovduktan sonra bile mi?" Cevap vermeyince iç çekti. "Sanırım bunu henüz konuşmayacağız. Her neyse. Yıkanmam lazım. Terli taşaklarla karışık ölüm gibi kokuyorum."

Homurdandım. "Bence güzel kokuyorsun. Ama banyo yapmak istersen, sanırım sana bir şeyler ayarlayabilirim."

"Ne kadar cömertsiniz," dedi, sesinde yine bir gülümseme vardı.

Onu kucağıma alıp taşıma dürtüsüyle savaşıarak ayağa kalkmasına yardım ettim. Koridorun karşısındaki banyoya doğru yürüdük ve kapıyı kapatıp kilidi çevirdim.

"Neden kilit sesi her zaman kanımın pompalanmasını sağlıyor?" Phoenix ellerini göğsümde gezdirdi.

Şehvet içimde gümbürdüyor, Phoenix'i aşağı itmeme ve her santimini öpmem için yalvarıyordu. Ruh eşi bağlantısı dişlerimi ona geçirmem ve onu sahiplenmem için bana yalvarıyordu. İzim hâlâ üzerindeydi ama günler geçtikçe solmuştu.

"Uslu dur," dedim ve onu nazikçe küvete doğru yönlendirdim. "Bunu senden duymak çok komik."

Onu yıkarken, yakalandığımda benimle nasıl ilgilendiğini hatırladım. Asa'nın emirlerine uyayım ya da uymayayım, bana gösterdiği ilgi gerçikti.

Ben de onunla ilgilenmek istedim. Her şeyden çok.

"Bu iyi hissettiriyor," dedi Phoenix, başını arkaya yatırırken gözleri kapanıyordu. Küvetin kenarına oturarak, boynuzlarına dikkat ederek şampuanla kafa derisine masaj yaptım.

"Buna alışma."

Sırıttı ama sırtışı çabucak düştü. "Hey, Bell?"

"Evet?"

"Nedir bu? Ne yapıyoruz biz?" Phoenix kaşlarını çatı. "Bir şey söylüyorsun ama eylemlerin başka bir şey söylüyor. İyileşince gidiyor muyum yoksa-"

"Arkana yaslan da saçını yıkayayım." İç çekerek itaat etti.

Bu konuda konuşmaya hazır değildim. Çünkü cevabı henüz bilmiyordum. Banyodan sonra kurulanmasına yardım ettim, sonra da bandajını ıslattığım için Clara'dan azar işittim.

Clara ona yatağı işaret ederek, "Otur," dedi.

Phoenix uzandı, üzerinde benim eşofmanlarım vardı. Clara yarasını tedavi edip yeniden sararken göz kapakları ağırlaştı.

İşini bitirdiğinde Phoenix derin bir uykuya dalmıştı.

Daha sonra yanına oturdum, elim onun elinin içindeydi. Her zamanki gibi onun vücut ısısı benimkinden daha sıcaktı. Öne doğru eğildim ve yüzümü koluna yaslayarak odun dumanı kokusunu içime çektim. Düşüncelerim karmakarışık.

Onunla birlikte olmak istedim. Ona güvenmek istiyordum. Ama bir zamanlar sahip olduğumuz şeyi yeniden kazanmak mümkün müydü?

"*Senden vazgeçmiyorum,*" demişti Phoenix bana. O anda kararımı verdim.

Ben de ondan vazgeçmemeyi seçtim.

Rüyamda kıyıda oturmuş gemilerin limana girişini izliyordum. Bu daha önce pek çok kez gördüğüm bir rüyaydı ve Belphegor'un bana karşı kullandığı bir anıydı. Ama bu sefer, kaçmak için aynı çaresizliği hissetmiyordum.

Kendimi huzurlu hissettim.

"Hâlâ gitmek istiyor musunuz?" diye sordu biri.

Phoenix'i görmek için ona doğru baktım. Koyu kumral saçları rüzgârda dalgalanıyordu ve yüzünde rahat bir gülümseme vardı.

"Sen buradaysan olmaz," diye cevap verdim.

Etrafımdaki manzara önce bozuldu, sonra değişti. Artık limanda değildim. Onun yerine yataktaydım, kollarım Phoenix'e dolanmıştı ve o da beni çarşafın altına sokmuştu. Parmakları saçlarımın arkasında gezinirken göğsünü öptüm.

"Ben de gitmek istemiyorum," diye mırıldandı kulağıma. "Sonsuza kadar seninle kalmak istiyorum."

Kemerli pencerelerden içeri süzülen sabah güneşiyle gözlerimi açtığımda rüya kayboldu. Yanaklarım ıslaktı ve kafam karışmış bir şekilde onları sildim. Çarşafı yanımda hışırdadı.

Dün gece Phoenix'in yatağında uyudum. Onunla birlikte olmayı -ikinci kez- denemeye karar verdikten sonra, onun yanından ayrılmayı kendime yediremedim.

Hâlâ uyuyordu. Ve tanrılar, çok güzeldi. Parmaklarımı boynundan aşağı kaydırmadan önce çenesinin çizgisini takip ettim. Yakasının orada olmasını özlemiştim. Büyüsünün bastırılmasını istediğimden değil. Yakasını orada görmek hoşuma gitmişti. Ama en çok neyi sevmiştim? Ona dokunduğunda gözlerinin yumuşaması, onu izlediğimi bilmemesi.

Alastair kafamın içine *"Aşağıda toplantı var,"* diye yansıttı. *"Gizemli takipçimiz hakkında."*

"Bu kadar erken mi? Daha yeni

." "Kahve var."

"Tamam."

Yataktan kayarak çıktım ve kot pantolonumu giydim. Phoenix'e milyonuncu kez baktıktan sonra sessizce odadan çıktım ve aşağıya indim. Mutfakta Alastair'le buluştum ve büyük bir fincan kahve doldurdum, çok ihtiyacım olan ilk yudumu almadan önce biraz süt ve şeker ekledim.

"Senden nefret ediyorum," dedim ona.

"Hayır, ." Alastair çayına şeker karıştırdı.

Diğerleri de kısa sürede bize katıldı. Onlar da benim kadar yorgun görünüyorlardı. Gray hariç hepsi. İlk uyandıktan sonra her zaman hiperaktif olurdu ama bu enerji normalde hızla azalırdı. Bizi izlediğini hissettiğimiz kişiyi tartışmak için oturma odasında toplandık.

"Ben peşlerinden giderim," diye önerdi Castor. "Kıçlarını buraya sürüklemem hiç sorun olmaz."

Kyo ona, "Beni kışını sandalyeye bağlamak zorunda bırakma," dedi. "Uçacak kadar iyileşmedin."

"Haydi, küçük ejderha," diye sızlandı Castor. Kyo'nun omzunun üst kısmını öptü, sonra aynı dikkati Kyo'nun gömleğinin V yakasından görünen kiraz çiçeği dövmesine verdi.

"Bu benim üzerimde işe yaramaz," dedi Kyo. "Bütün numaralarını biliyorum Kızıl."

"Sen gitmiyorsun," diye araya girdi Alastair. "Kim olduğunu ya da kaç kişi olduklarını bile bilmiyoruz. Bir kişi de olabilir, düzinelerce de. Yaran büyük ölçüde iyileşti ama hâlâ tam gücünde değilsin."

"Ben grubun iz sürücüsüyüm," dedi Castor. "Bırak da işimi yapayım, Al. Bırak da o orospu çocuğunun peşinden gideyim."

"Cevabım hayır."

"O zaman ben giderim," dedim. Daha fazla kahveye ihtiyacım vardı. Bu saçmalıklarla başa çıkmak için bir fincan yeterli değildi.

Tanrım, Daman gibi konuşuyorum.

Gray yerde çaprazlama oturuyordu ve başını bana doğru eğdi. "Onları baştan mı çıkaracaksın? İblisin bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum. Mason başka biriyle seks yapmayı aklından bile geçirseydi, o kişiyi oracıkta öldürmek zorunda kalırdım. Sadece *bam*. Işıklar söner."

Mason gözlerini devirdi ve Gray'i kendine yaklaştırdı. "Sanki böyle bir şey olacakmış gibi."

"Acımasız." Raiden sırttı. "Smalls'umuzun bu kadar küçük bir katil olduğunu kim bilebilirdi?"

"Herkes bunu biliyordu," Castor yanıt verdi. "Çünkü bu *onun* uzmanlık."

Raiden ağzına bir Pop-Tart tıkıştırmadan önce ona homurdandı. Düzgün bir yemek yedikten sonra daha az huysuz olacaktı. Raiden'ın tavır takındığı tek zaman buydu: beslenmeye ihtiyaç duyduğu zamanlar.

"Kimseyi baştan çıkarmıyorum," dedim. "Eğer bu kişi bizi izliyorsa, bir hamle yapması an meselesi. Önce biz kendi hamlemizi yapmalıyız."

Alastair sözlerim üzerine düşündü. "Onlarla yüzleşmek en iyi seçeneğimiz olabilir."

"Lazarus ne dedi?" Galen sordu.

"Göksel alemdeki işleriyle ilgileniyor ama konuyla ilgileneceğini söyledi."

"Araştırın." Castor parmaklarını tırnak işareti olarak kullandı. "Tercümesi: Siz sikikler kendi başınızasınız."

Alastair, "Asa evimize saldırdığında yardımımıza geldi," dedi.

"Öyle mi? Bu bize çok iyi geldi. Yine de her şey yerle bir oldu."

Göğsümden bir çarpıntı geçerken arkamdaki merdivene baktım. Phoenix cisimlenmişti. Alçak sesle homurdandım ve ona doğru yürümeden önce boş kahve fincanımı yan masaya bıraktım.

"Gözlerini kırpmamalısın," dedim ellerimi kalçalarına koyarak. Ona dokunmak çok iyi hissettiriyordu. Dün gece ona bir şans daha vermeye karar verdikten sonra kafam rahatlamıştı. Kalbim de daha az acıyordu. "Enerjini saklamalısın."

"Benim için endişelenmeye devam edersen benden hoşlandığını düşünmeye başlayabilirim." Phoenix başını benimkine yasladı.

"Sen ." Onu daha da yakın tuttum.

"Hey, iblis," dedi Galen. Vücudu gerilmişti ama gözleri açık gri tonunu koruyordu. "Ne düşünüyorsun? Kim olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Bizi izliyor musun?"

Göğsümün ortası karıncalandı. Phoenix'i oraya getirdiğim için bana kızmalarını bekliyordum ama büyük, öfkeli kardeşim -en çok endişelendiğim kişi- öfkesini bir kenara bırakıp onu kabul etmeye çalışıyordu. İkinci kez.

Phoenix cevap veremedi Gray yerden fırladı ve cumbalı pencerelere doğru koştu.

"Bak!" Dışarıyı işaret etti. "Dışarıda biri var."

Alastair de pencerenin önünde ona katıldı ve geri kalanımız da dışarı bakmaya çalışarak onların etrafına yığıldı. Biraz itiş kakış oldu.

"Bir avuç çocuk gibi," diye mırıldandı Clara arkamızdan.

Raiden, Castor'un kafasını başının altından çekerek, "Ben bir şey görmüyorum," dedi.
yol.

Castor ona çarptı.

"Yemin ederim oradaydılar. Şu ağacın yanında." Gray tekrar işaret etti.

"Siyah kanatlar gördüm. Kuş olamayacak kadar büyüktü."

"Yani ya bir Nefilim ya da düşmüş bir melek." Alastair kaşlarını çatı.

"Enerjilerini hissedemeyeceğim kadar uzaktalar."

"Baxter'ın grubundan biri olabilir mi?" Kyo önerdi. Baxter, bu savaştaki müttefiklerimiz olan Atina, Yunanistan'daki Nefilim ordusunun lideriydi.

Alastair başını salladı. "Dün gece Baxter'la konuştum. Birliğinden biri gitmiş olsaydı bana söylerdi. Ben-"

Ağaçların arasından bir adam çıktı. Siyah kanatları arkasında ve orta uzunlukta kahverengi saçları vardı. Onu tanıyamadım ama kesinlikle Düşmüşlerden biriydi. Nephilim'den farklı bir aura yayıyorlardı.

"canına," dedi Phoenix . "Onun kim olduğunu biliyor musun?" Alastair sordu.

"İstiyorum." Phoenix gözlerime baktı. "Bir keresinde bana onu sormuştun. Bu Penemuel."

On Yedinci Bölüm

Phoenix

"Kılıçlarınızı indirebilirsiniz," dedi Penemuel sakince, ellerini kaldırarak. Nefilim kardeşler onu dört bir yandan kuşatmıştı. "Buraya savaşmaya gelmedim."

Ravenwood Konağı'nın mülk sınırının hemen dışında duruyorduk. Clara'nın bir zamanlar kardeşlerin malikânesinde olduğu gibi koruyucu bir bariyeri yoktu ama düşmanların arazisine adım atmasını engellemek için bir koruma kalkanı eklemişti.

"Neden bizi takip ediyordun?" Alastair kılıcını düşmüş meleğin boğazına doğrulttu.

"Gözlemlemek için. En azından ilk başta." Penemuel Gurur'un bekçisini inceledi. "Bu savaşın dışında kalmayı tercih ederdim ama vicdanen daha fazla gölgede kalamam." Bal rengi gözleri bana kaydı. "Anka Kuşu. Kralının tarafını terk etmene şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Sen onun en sadık yoldaşıydın."

"Asa artık benim kralım değil," dedim. "Sadakatime gelince, o sadece eşime ait."

Bellamy'nin parmakları benimkilere dokundu. Bana ilişkimizde nerede durduğumuza dair bir cevap vermemişti... ama ruhum o anda yükseldi. Bana bir şans daha vermeye mi karar vermişti?

"Eşin. Ah, evet. Bu kesinlikle her şeyi açıklıyor." Penemuel dikkatini Bellamy'ye çevirdi. "Babana çok benziyorsun."

"Bunu çok duyuyorum." Bellamy'nin çenesi gerildi.

Annesinin de aynı şeyi söylediği onca zamanı mı düşünüyordu?

Ona biraz daha yaslandım, bunun onu biraz rahatlatmasını umuyordum. Yavaşça nefes verdi ve dokunuşumu memnuniyetle karşıladı, parmaklarımız birleşti. Kılıcı diğer elinde kalmıştı.

"Konuşabileceğimiz bir yer var mı?" Penemuel etrafımıza tatsız bir bakış fırlatarak sordu. "Belki içeride dinlenebileceğim bir yer. Çay da iyi olurdu."

"Gerçekten bir şeyler talep edecek durumda mısınız?" Raiden sordu. Karnının guruldadığını duyduğuma eminim. Zavallı adam hâlâ

kahvaltı yapabildim. Pop-Tart sadece hafif bir atıştırma idi.

"Bu bir ricaydı, talep değil," dedi Penemuel. "Eğer bana güvenemeyeceğinizi düşünür ve beni geri çevirirseniz, giderim ve bir daha benden haber alamazsınız. Ancak, söyleyeceklerimin ilginizi çekeceğine inanıyorum."

"Onu bir ." Bellamy kılıcını kınına soktu. "Zamanımızı boşa harcarsa onu daha sonra öldürebiliriz."

"Çok güzel." Penemuel'in kanatları tekrar kürek kemiklerinin içine çekildi. Sonra ayaklarının dibindeki çantadan bir gömlek çıkarıp giydi, düğmelerini ilikledi ama üstünü açık bıraktı. "Zamandan bahsetmişken... elimizde çok az zaman var. Korumayı kaldırın ve başlamamıza izin verin."

Alastair malikâneye baktı. "İçeri girmenize izin veremem.

Ev sahibi çok sevdiğim bir arkadaşım ve onu atmayacağım."

Ön kapı açıldı ve Clara dışarı çıktı. Bize yaklaşırken hiç korku göstermedi. Gray dışındaki tüm erkeklerin 1.80'den uzun, bazılarının da 1.80'e yakın olduğu düşünülürse, çoğu insanın gözü korkardı. Ama o korkmadı.

Castor, "Görünüşe göre kendini tehlikeye atıyor," dedi.

İç

çek. "İşte bizim kızımız." Raiden sırttı.

"Kendi adına konuş, Cas. Kendi başımın çaresine bakmaktan fazlasını yapabilirim." Clara

omzuna astığı çantayı okşayarak cevap verdi. Muhtemelen *cadı bombalarıyla* doluydu. Düşmüş meleği dikkatle inceledi. "Vay canına. Üniversite profesörüne ."

Bir kahkaha attım. Haksız da sayılmazdı. Penemuel bana akademisyen bir tipi hatırlatıyordu. Yüzü klasik bir yakışıklılığa sahipti ve gardırobu çoğunlukla rahat takımlar, güzel düğmeli üstler ve ara sıra hırkadan oluşuyordu. Gözleri mükemmel görmesine ve ihtiyacı olmamasına rağmen gözlük takıyordu. Tarzını seviyordu.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Penemuel başını ona doğru eğdi.

"Ailenizi tanıyorum. Çok güçlü bir cadı soyundan geliyorsunuz."

Clara ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Evet, sen de bunu unutma. Sanırım seni içeri almak için korumayı ayarlamam gerekiyor?"

Alastair tartışmak ister gibi göründü ama başını hafifçe salladı. Sonra Penemuel'e, "Dikkatli ol. En ufak bir aldatma ya da kötü niyet sezersem seni yok ederim."

"Azazel'in oğlundan daha azını beklemiyorum."

Alastair'in omuzları gerildi. Babasından söz edilmesi onu kızdırmış mıydı?

Ağrı göğsümün ortasına saplandı ve yavaşça nefes verdim. Kendimi bir gün öncesine göre daha güçlü hissediyordum ama yaramın iyileşmesi için hâlâ zamana ihtiyacım vardı. Işınlanmak yardımcı olmamıştı.

Bellamy gözlerini kısıtı ve ağırlığımı ona daha fazla yaslamama izin verdi. Yüzünün her yerinde "Sana söylemiştim" yazıyordu.

Seksi pislik.

Clara'nın korumayı değiştirmesi yaklaşık beş dakika sürdü ve sonra Penemuel'in bariyeri geçmesine izin verildi. Eve döndüğümüzde Nefilimler çok gergindi. Düşmüş meleği geçmişte tanıdığım için saldırmaya çalışacağından şüpheliydim ama söylediğim hiçbir şey gerginliklerini azaltmaya yardımcı olmayacaktı.

Ben de tam olarak "dürüst ve iyi niyetli" bir poster çocuğu değildim. "Bir şeyler yapmadan önce kahvaltı hazırlayacağım," dedi Raiden. ön kapıdan içeri girdi.

"Ben çay koyayım." Alastair izin istedi.

Galen, Bellamy, Kyo, Castor ve Mason Penemuel'in yanında kalarak ona göz kulak oldular. Simon ve Gray Raiden'ı takip etmişti. Herkesin yanında durdum, kendimi nereye koyacağımdan emin değildim.

Bellamy yanıma geldi.

"Sence ona güvenebilir miyiz?" diye usulca kulağıma fısıldadı. Tenimdeki nefesi kalp atışlarımı ve uyarılmışlığımı hızlandırdı. "Kes şunu."

Şehvetten saklanmak yok. Bir kahkaha attım. Lanet olsun ona. "Bence Penemuel sana zarar vermek isteseydi bunu gölgelerden yapardı, sana yaklaşarak kendini hedef haline getirmezdi."

"Mantıklı. Ama siz de bize hep yaklaştınız. Ve niyetiniz hiçbir zaman iyi olmadı."

"Seninle alay etmek için," diye açıkladım. "Saldırmak için değil. Gerçi... sanırım Karayipler'deki savaş bunun bir istisnasıydı." Tam olarak gurur duymadığım bir istisnaydı.

"Evet, o gün tam bir pisliktin."

"Hem de büyük bir tane," diye ekledim.

Sırıttı. "Eh. En iyi ihtimalle orta büyüklükte diyebilirim."

"Göt herif." Koluna vurdum.

Mutfaktan pastırma cızırtısı geldi. Su kaynarken çaydanlık ısıklık çaldı. Sesler. Kokular. Farklı bir yerde olmalarına rağmen hepsi tanıdıktı. Kardeşler kendilerini her yerde evlerinde hissedebilirlerdi.

"İnsanların aptallığını gerçekten tedavi edebiliyor musunuz?" Castor sordu.

Penemuel biraz gülümsedi. "Öyle de denebilir. Ben zihinlerini bilinmeyene açtığımı söylemeyi tercih ediyorum. Edebiyat çok güçlü bir araçtır."

Galen kaşlarını çatı. "İnsanlığı yozlaştırmak için bir araç mı?"

"Bir zamanlar, evet." Penemuel üzgün bir şekilde başını salladı. "Gerçi bu çok uzun yıllar önceydi. Ruhları kirletme eyleminden hiç hoşlanmadım. Kitapların bize bilgi vermesi, dersler öğretmesi ve hayal gücümüzü beslemesi gerektiğine inanıyorum, zarar vermek için değil. Ama kuma bir çizgi çekildiğinde ve bir taraf seçtiğinizde, hayatta kalmak için yapmanız gerekeni yaparsınız."

"Bu çizgi göksel alem ile Lucifer arasında mı?" Bellamy sordu.

"Evet." Penemuel bir şey dinliyormuş gibi başını yana eğdi. "Görünüşe göre yakında bir misafiriniz daha olacak."

Ön bahçeden gelen bir *gümbürtü*, çevredeki toprakta hafif bir sarsıntıya yol açtı.

"Tanrılar," dedi Castor gözlerini devirerek. "Laz her zaman süper kahraman tarzında gelir."

"Mükemmel zamanlama," dedi Alastair mutfağa açılan kemerin altından. "Çay hazır."

Lazarus içeri girmeden önce ön kapı patlayarak açıldı, çıplak gövdesi karın kaslarıyla dalgalanıyordu ve saçları kar gibi beyazdı. Gözleri Penemuel'in üzerine dikildiğinde mavi alevler gibi parlıyordu.

"Kapı çalmak diye bir şey duydun mu hiç, melek çocuk?" Clara ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Senin kaba kığın için korumayı asla kaldırmamalıydım."

Lazarus bakışlarını düşmüş melekten ayırmadan ona, "Şimdi olmaz, kadın," dedi. Kırbacı elinde cisimleşti, içindeki yıldırım yükü çatırdıyordu. "Seni burada ve şimdi vurmaliyim."

"Seni tekrar görmek de güzel kardeşim," diye karşılık verdi Penemuel.

"Ben senin kardeşin değilim." Lazarus ters ters baktı. "İltica edip Morningstar'a katıldığın anda bana böyle hitap etme hakkını kaybettin." Kırbacını sıkıca kavradı. "Nephilim'den ne istiyorsun?"

"Sakin ol. Onları sana karşı kışkırtmak için gelmedim. Yardım etmek için buradayım."

"Ne konuda yardım?" Lazarus sordu. "Kısa bir süre önce Lucifer'in oğluyla müttefik oldun. Yardım edebilmenin tek yolu zavallı ruhunun bedenini terk etmesi ve çukurda yanması."

Kısa bir süre önce Asa'nın yanındaydım. Yine de melek beni bir tehdit yerine potansiyel bir varlık olarak görmüştü. Peki neden? Bir olasılık kafamı kurcalıyordu. Lazarus Nephilim kardeşleri gerçekten önemsiyordu. Ve beni öldürmek istememişti çünkü bunu yapmak Bellamy'ye zarar verecekti.

Ama bu sadece bir teoriydi.

"Beni bilirsin Lazarus," dedi Penemuel, Asa ile konsey masasında otururken kullandığı diplomatik tonu kullanarak - toplantılar sırasında konuştuğu birkaç örnekte olduğu gibi. "Her ne kadar inatçı olsan da, eminim öfkene görmezden gelmek senin için zordur."

"Haklı bir öfke."

"Ben sadece kitaplarımı yazmak istiyordum!" Penemuel Lazarus'a doğru bir adım attı ve Galen onu hemen yerine itti. "Bunu yapmamı yasaklayan kişi Uriel'di. İnsanların bu kadar çok şey bilmesinin tehlikeli olduğunu söyledi. Sen onun her zaman sadık hizmetkârı olarak onun emrini yerine getirdin. O zamanlar kimseye zarar vermemiştim. İnsanlara zararsız bir eğlence sundum ve hayatlarını iyileştirmeleri için onlara bilgelik verdim. Senin gözünde yaptığım tek yanlış, farklı olmaya, kendim olmaya cesaret etmektir."

"Kuralları çiğnemek için," dedi Lazarus.

"Hikaye anlatmak benim kanımda var. Bana tarifsiz bir keyif veriyor. Bu hikayeler insanların kalbine dokunduğunda daha da artan bir sevinç. Bu nasıl kötülük olabilir? Bu kadar güzel bir şey nasıl yozlaşma olarak görülebilir?"

Lazarus başını salladı. "Bunu seninle tartışmayacağım."

"Çünkü doğruyu söylediğimi biliyorsun ama Uriel'e olan bağlılığın bunu kabul etmeni engelliyor."

"Madem insanlığı bu kadar çok seviyorsun, neden onların zihinlerini zehirlemeye başladın?" Lazarus sordu. "Lucifer'e katıldın ve onların yok oluşunu görmek için savaştın."

"Hayır. *Senin* ve hayatlarımızı özgürce yaşamamıza izin vermektense kardeşlerini öldürmeyi tercih eden diğer tüm meleklerin yok oluşunu görmek için savaştım." Penemuel'in sesi yükseldi. "İnsan zihinlerini zehirlemeye gelince, ben sadece karanlık ruhları hedef aldım. Katilleri, istismarcıları, insanlar için aşağılık bahaneleri. Asla masum bir ruha zarar vermedim. Asla."

"Bunun eylemlerinizi haklı çıkardığına mı inanıyorsunuz? Sen aşağılıksın."

"Hey." Raiden kafasını odaya soktu. "Birbirinizin kafasını ısırmanızı falan bölmek istemem ama kahvaltı bitti. Yakında tabaklarınızı almazsanız, hiç yemek kalmayacak."

Lazarus ve Penemuel birkaç dakika daha birbirlerine baktılar ve sonunda Lazarus içini çekerek Alastair'e döndü. "Ne tür bir çay yaptın?"

"Earl Grey," diye Alastair.

"Sanırım bir fincandan zarar gelmez." Lazarus kırbacını bıraktı ve bakışlarını diğer meleğe çevirdi. "Bu tartışma henüz bitmedi."

"Hiç de değil," diye cevap verdi Penemuel. "Söylemem gereken çok şey var. Tek umudum, bunları söyleyebilmem için tehditler savurmayı bırakmanız."

"Çocuklar," dedi Clara. "Şimdilik bu kadar yeter. Gidip tabaklarınızı hazırlayın." Evet, kesinlikle korku yok.

Mutfağa doğru ilerlerken Penemuel'in neden geldiğine dair olasılıklar üzerinde düşündüm. Yeraltı dünyasını terk etme sebebiyle mi ilgiliydi?

Cevaplar zamanla gelecekti ama şimdilik yemek yedik.

Umarım iki melek bu arada birbirlerini öldürmezler.

Ve eğer yaparlarsa, en azından eğlenceli olurdu.

Kahvaltıdan sonra herkes geniş salonda toplandı. Köşede bir piyano duruyordu ve duvarın ortasından bir şömine çıkıyordu, közleri soğuktu. Şöminenin önüne kanepeler ve koltuklar yerleştirilmişti.

Burası muhtemelen geçmişte insanların en iyi kıyafetlerini giydiği ve şampanya ya da konyak içerken pahalı purolarını tüttürdüğü pek çok büyük partiye sahne olmuş bir yerdi. Cadılar bile bu geleneklere sahipti. Büyük olasılıkla cadılar meclisi için bir buluşma yeri idi.

Bellamy ve ben aşk koltuğuna birlikte otururken, iki melek de iki koltuğa oturdu. Clara ve Simon kanepeye otururken Gray halının üzerine yerleşti. Mason onun arkasına oturdu, büyük kollarıyla küçük erkeği sardı. Alastair ve diğerleri ayakta kaldılar.

"Asa geçen yıl uyandırıldı," dedi Lazarus Penemuel'e bakarak. "Ama sen, Purah, Vepar ve Xaphan bu yılın baharına kadar onun yanına katılmadınız. Neden beklediniz? Neden en başından ona katılmadınız?"

"Basit." Penemuel bir bileğini dizinin üzerinde çaprazladı. "Hiçbirimiz onu takip etmek istemedik. Güçlü olmasına rağmen Asa genç, olgunlaşmamış ve gerçek bir lider olmak için gereken becerilerden yoksun. Herhangi bir şeyi gerçekten fethetmeden önce gücünü kullanması ve karakterini güçlendirmesi için yıllara ihtiyacı olacak."

Onu inceledim. "Yine de sen ve diğer üç düşmüş melek yeraltı dünyasına geldiniz ve ona bağlılık yemini ettiniz." O gün taht odasında hepsi Asa'yı takip etmeye yemin etmişti. "Neden fikrini değiştirdin?"

Bellamy'nin mavi gözleri Penemuel'e kaymadan önce benimkilerle buluştu. "Sorusuna cevap ver."

"Çünkü Belphegor bizi çağırdı," dedi Penemuel. "Yıllarca onun yanında savaştın Anka Kuşu. Onun ne kadar ikna edici olabileceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bize savaştan bahsetti ve Işık Getiren için göksel âleme saldırma planını açıkladı. Bizden yardım istediğinde, kabul ettik."

"Göksel savaşta sen savaşmadın," diye belirtti Alastair. "Diğer Düşmüşler savaştı ama sen değil."

"Doğru. Binlerce yıl ölümlüler arasında yaşamak bana düşünmek için zaman verdi. Eski kinler soldu. Sonuçlarını gerçekten düşünmeden Belphegor'a katıldım. Onun masum ruhları toplayıp eski evimin bariyerini yıkmak için kullanmasını izlerken, bir zamanlar kardeşlerim olarak gördüğüm meleklerin soğukkanlılıkla katledilmesini izlerken, Belphegor'un vizyonunu paylaşmadığımı fark ettim. Hiçbir güç bu bedele değmezdi. Bu yüzden ayrıldım."

"Belphegor'un imgelemi' dedin." Alastair'in bakışları daraldı. "Peki ya Asa? Işık Getiren'i kullanabilen tek kişi o. İnsanlığı dize getirmek isteyen kişi o. Yine de onu Belphegor'un altında bir yere koyuyormuşsunuz gibi görünüyor."

"Biliyorum," diye cevap verdi Penemuel.

İfadesi beni şok etti. Asa'nın gücünü düşündüm... parmaklarını şıklatarak birinin boynunu nasıl kırabileceğini. Soğuk, hesapçı kırmızı gözleri ve acımasız gülümsemesiyle, varlığı her zaman içimde düğümlere neden olmuştu. Belphegor onun yanında uysal kalırdı.

Ya da belki sadece saklamakta daha iyiydi.

"Öyleyse, tahmin ettiğimiz gibi." Lazarus ensesini ovuşturdu. Normalde melek son derece soğukkanlıydı. Savaşın stresi onu yakalamaya başlamıştı. "İpleri elinde tutan kişi Belphegor."

"Evet," diye ekledi Castor. "Asa'yı bir kukla gibi kullanıyor. Tıpkı senin bizi kullandığın gibi."

Lazarus, "Siz benim kuklalarım değilsiniz," diye .

Castor alay etti. "Bu benim için yeni bir şey. Çocukluğumuzdan beri bizi savaşınızda savaşmamız için eğitiyorsunuz. Bizi küçük kitle imha silahlarınıza dönüştürdünüz."

Alastair sert bir ses tonuyla, "Yeter, Cas," dedi.

"Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi onu savunuyorsun. Bazı şeyler hiç değişmiyor."

Lazarus elini yumruk şeklinde sıktı. "Yaptıklarımı inkâr etmeyeceğim Castor, onlar için özür de dilemeyeceğim. Yapmam gerekeni yaptım. Her zaman da öyle yaptım."

"Babamı öldürmek gibi mi?" Castor tıslayarak duvardan itti. Kyo ilerlemesini durdurmak için onu bileğinden yakaladı. "Belphegor şeytani bir piç. Azazel de öyleydi. Bellamy'nin babası da göre hıyarın tekiymiş. Ama benimki? O sadece ailesiyle birlikte olmak istiyordu. Lucifer savaş bittiğinde ona özgürlük sözü verdi. Siz beyaz kanatlı piçler sürekli bizi öldürmeye çalışmadan beni ve annemi sevmeye özgürlüğü. O sevgi dolu ve nazikti. Ve sen onu gözümün önünde öldürdün!"

Kızıl saçlı Nephilim'in gözlerinde yaşlar parlıyordu. Kyo Castor'un omzunu öptü, onun da gözleri cam gibiydi. Bağlandığı eşi olarak, muhtemelen onun üzüntüsünün bir yankısını hissediyordu.

"Onu öldürmeden önce gitmeni söylemiştim, değil mi?" Lazarus sakın bir ses tonuyla sordu. "Emrime itaatsizlik ettin. Bunu görmeni asla istemezdim."

"Caim içimizde en iyisiydi," dedi Penemuel. "Açgözlü ama nazikti. Altın ve mücevherlere karşı bir zaafı vardı. Ama bu ıvır zıvırları karısına götürmeye bayılırdı. Kolyeler, bilezikler, karısı onları takarken hayranlıkla bakabileceği şeyler. Bir keresinde bir külçe altın, birkaç paha biçilmez mücevher ve eritilmiş bir göksel bıçağı demirciye götürdü ve oğlunun en sevdiği masalda okumayı sevdiği gibi bir hançer dövülmesi için para ödedi."

Castor elini belindeki silahın üzerine koydu. Altın bir hançer. "Babamı iyi tanır mıydın?"

"Ben yaptım." Penemuel bakışlarını ocaktaki yanmayan ateşe çevirdi. "Belki bu iş bittikten sonra seninle bazı hikâyeler paylaşırım."

"Eğer o kadar uzun yaşamana izin verirsem," dedi Lazarus.

"Tehditlere geri döndük, öyle mi?" Penemuel içini çekti. "Elden bir şey gelmiyor sanırım. Uriel'i takip ettiğin sürece, her zaman onun iradesinin esiri olacaksın. Kendin için düşünme yeteneğine sahip değilsin."

"Bizim için haberlerin mi var?" Alastair, Lazarus cevap vermeden önce sordu. "İkiniz bunu daha sonra konuşabilirsiniz ama zamanın çok önemli olduğunu söylemişsiniz. O yüzden boşa harcamayın."

"Elbette." Penemuel başını salladı. Kahverengi kaküllerini yana savurdu ve kaküller tekrar yerine düştü. Uçmak normalde onları tuttuğu yeri gevşetmişti. Yine de biraz dağınıklık ona iyi gelmiş, daha az gergin görünmesini sağlamıştı. "Daha önce de söylediğim gibi, biz dört Düşmüş, Belphegor bize Işık Getiren'den bahsettiğinde onu takip etmeye karar verdik. Kılıç tüm bunların anahtarı."

"Çünkü Asa onu kullanabilir," dedi Lazarus. "Bunu zaten biliyoruz."

"Korkarım sadece bir parça biliyorsun." Penemuel sandalyesinden kalktı ve köşedeki piyanoya doğru yürüyerek kapağını kaldırdı. Tek bir parçaya bastı.

Anahtar ve nota önce odada çınladı. "Asa'ya kılıçtan bahseden kişi Belphegor'du. Işık Getiren ile durdurulamaz olacağını söyleyerek Asa'nın egosuyla oynadı."

"Anlamıyorum," dedi Gray esnmeden önce. "Lucifer'in kılıcıyla Asa süper güçlü. Yani yalan değildi."

"Yalan mı? Hayır." Penemuel bize döndü. "Ama zekice bir manipölasyondur."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Midemin çukurunda tuhaf bir his dönüp duruyordu.

Penemuel Clara'ya baktı. "Asa'nın ruhunu halkada saklamakla görevlendirilen kişi senin atandı."

"Mhm." Clara kollarını kavuşturdu. "Ne olmuş yani?"

"Bunun yapılmasını isteyen kişi Belphegor'du. Lucifer'in isteği üzerine."

"Evet, çünkü Lazarus Lucifer'in diğer oğullarını çoktan öldürmüştü," dedi Galen kanepenin arkasında durarak. Simon onun önüne oturdu ve Galen'in iri elleri kocasının omuzlarına dayandı. "Lucifer onlardan hayatta kalmasını sağlıyordu."

"Bu kısmen doğru." Penemuel piyano sehpasına oturdu ama bize bakmaya devam etti. "Ancak Lucifer'e çok fazla kredi veriyorsun. Evet, Asa'nın ruhunun saklanması ve güvende tutulmasını istedi. Ama bu bencilce bir istektir. Yenilmek üzere olduğunu biliyordu."

"Fuckboy'un ruhunun bununla ne ilgisi var?" Bellamy sordu.

"Sabırlı ol çocuğum," dedi Penemuel. "Oraya varmak üzereyim."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Ama Bellamy'nin yüzüne baktığımda sabırsız küçük bir çocuk gibi kaşlarını çatmış olduğunu görünce yine de kahkahayı bastım.

"Oraya daha hızlı varabilir misin?" Gray'in göz kapakları çırpınarak kapandı. Tembel hayvan kahvaltıdan sonra hep kestirmek isterdi. "Uykum var."

Penemuel, "Lucifer senin onu kafese tıkacağından şüpheleniyordu," diye devam etti. "Böylece bir plan oluşturdu. Tabii ki..." Clara'ya döndü. "Sonra atanız vicdan sahibi olarak bu planı mahvetti. Savaştan sonra yüzüğü Belphegor'a teslim etmek yerine, yüzüğü barındırmak için ağır korumalı bir kutu inşa edildi."

"Ailem o zamandan beri onu korudu, bir bariyerin arkasında tuttu," dedi Clara. Üst dudağını hırıltıyla ısırdı. "Ama aptal babam öldükten sonra büyükannemin eşyalarını sattı, kutu da dahil."

"İşte o zaman Belphegor onu tekrar hissetti, evet," dedi Penemuel. "Plan bir kez daha harekete geçti."

"Tamam." Bellamy parmaklarını dalgalı sarı saçlarının arasından geçirdi. "Bu kılıcı açıklamıyor. Hem de hiç. Hikayenin büyük bir kısmı akla yatkın değil, Penny Boy."

Düşmüş melek Lazarus'a baktı. "Hep böyle midirler?"

Lazarus omuz silkti. "Gününe göre değişir. Yine de sadede gelmenizi öneririm, yoksa sabrı taştan sadece onlar olmayacak."

Penemuel, "Sana söylemek üzere olduğum şeyi anlamam için bunu açıklamam gerekiyordu," dedi. "Asa'nın ruhunun yüzükte saklanması. Yüzüğü geri almak için verilen mücadele. Asa'nın iktidara gelişi. Ve sonra Işık Getiren'i bulmak için verilen mücadele. Hepsi birbiriyle bağlantılı. Yapbozun tüm parçaları bir bütün oluşturmak için gerekliydi."

"Birdenbire kusacakmış gibi hisseden başka biri var mı?" Raiden bir elini karnına koyarak sordu.

Castor ona, "Çünkü çok fazla yedin," dedi.

"İmkansız." Raiden sonra geçirdi ve dudaklarına tembel bir gülümseme yayıldı. "İşte bu kadar. Şimdi daha iyi hissediyorum."

"En azından bu taraftan geldi, diğer taraftan değil," diye mırıldandı Alastair. "Aksi takdirde salondan kaçmamız gerekirdi."

Gray kıkırdadı.

"Asa da en az Işık Getiren kadar Belphegor'un maşası," diye devam etti Penemuel, kardeşlerin şakalaşmasına aldırmadan. "Amacına ulaşmak için ikisine de ihtiyacı var."

"Bu ne amacı?" Lazarus sordu. "Lucifer'in insanlığı yok etme vizyonunu gerçekleştirmek mi? Bu vizyonu hayata geçirmek için Asa'nın Işık Getiren'i kullanmasını istiyor."

"Hayır." Penemuel'in yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Henüz anlamamış olmana şaşırdım. Sen her zaman iyi bir stratejist oldun. Belphegor yeraltı dünyasını tek başına yönetemez. Geçmiş bunu kanıtladı."

"Bu doğru," diye konuştum. "O ve ben yıllarca yan yana hüküm sürdük, ama buna rağmen sadece az sayıda iblis bizi takip etti. Geri kalanlar bunu reddetti."

"Aynen öyle." Penemuel başını salladı. "İkinizin de tahtta bir hakkı yok. Ama Belphegor iblislerin Lucifer'in oğlunu takip edeceğini biliyordu. Bu yüzden Asa'yı kullanıyor, ona öğütler veriyor ve güvenini kazanıyordu. Işık Getiren için göksel aleme saldıracak bir orduya ihtiyacı vardı. Asa ona bir ordu verdi."

"Neden?" Bellamy sordu. "Kılıç Belphegor için işe yaramaz. Onu kullanamaz."

"Amacı onu kullanmak değil," diye açıkladı Penemuel. "Onu bir tür pusula olarak kullanmak niyetinde. Tam olarak gitmek istediği yeri gösteren bir pusula."

Lazarus sertçe nefes verdi, yüz ifadesini şok kaplamıştı. "Hayır. Bu olamaz... Biliyor olmalıydım..."

Penemuel usulca, "Şimdi anlıyorsun," dedi.

Raiden elini kaldırdı. "Anlamıyorum. Açıklayabilir misin?"

"Yüksek sınıf meleklerin ruh silahları vardır," dedi Lazarus, tıpkı elleri gibi sesi de titreyerek. "Bildiğiniz gibi benim kırbacım da onlardan biri. Bu silahlar bizim yaşam gücümüz kullanılarak dövüldü. Bu yüzden Lucifer'i kafese koyduktan sonra Işık Getiren'i yok edemedik... çünkü o hâlâ yaşıyordu. Sadece öldüğümüzde silahlarımız güçlerini kaybeder."

Alastair aniden sandalyesinde öne doğru eğildi, dudakları aralandı ve yüzünün rengi soldu. O da anlamıştı.

"Kahretsin," dedi Castor, gözlerini kocaman açarak. Muhtemelen Alastair'in düşüncelerini okumuştı.

Bellamy sırtının küçük kısmına dokundu. Eli titredi. Kuyruğumu baldırına hafifçe dolamadan önce bacağına dokundurdum. Yine de ona fazladan tutunmak ani gerginliğini hafifletmek için çok az şey yaptı.

Neyin farkına varmışlardı? Ben hâlâ karanlıktaydım. Kyo, Simon ve Mason'ın şaşkınlıklarını görünce onların da öyle olduğu anlaşıldı.

"Belphegor, Lucifer'in kafesinin yerini bulmak için Işık Getiren'i kullanmayı planlıyor," diye açıkladı Penemuel. "Kılıçtaki yaşam enerjisi güçlü bir izleme büyüyle eşleştirildiğinde yol gösterecek. Lucifer nerede olursa olsun, ister bu dünyada ister başka bir dünyada, kılıç onu bulacaktır."

Artık her şey anlamlıydı. Asa'nın yanındayken Belphegor'dan pek çok kez düşmanlık hissetmişim ama bunu genç birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesinden hoşlanmadığı şeklinde yorumlamıştım. Ama tüm bu zaman boyunca Asa'yı manipüle ediyordu, tıpkı yeraltı dünyasının kralının etrafındaki herkesi manipüle ettiği gibi.

Birbiri ardına gelen akıl oyunları ve arkadan bıçaklamalardı.

"Belphegor'un en başından beri planı Asa'nın hükmetmesine yardım etmek değildi. Lucifer'i özgür bırakmaktı." Penemuel ellerini birbirine kenetledi, kaşları çatıldı. "Ve şimdi bunu yapmak için ihtiyacı olan her şeye sahip."

On Sekizinci Bölüm

Bellamy

Havada sağır edici bir sessizlik vardı.

Sonunda onu kıran Lazarus oldu. "Belphegor Lucifer'in kafesini bulmayı başarsa bile, onu serbest bırakamayacak. Kapı, tüm dünyalarda ona boyun eğdirme gücüne sahip tek varlık olan lanetli oğulların kanıyla mühürlendi."

"Asa'nın Belphegor'un planı için bu kadar önemli olmasının nedeni de bu," dedi Penemuel. "Çocuğu henüz öldürmemesinin nedeni de bu. Ona ihtiyacı var."

"Ne için?" Alastair sordu.

"Bir kurban." Penemuel başını hüzünlü bir şekilde sallayarak nefes verdi.

"Lucifer'in oğluna karşı hiçbir sevgi beslemesem de ona acıyorum.

Katledilecek ve kanı dökülürken kafesin üzerindeki mühür kırılacak." "Bu nasıl mümkün olabilir?" Lazarus sordu. "Bu çocukların içindeki lanet Kanın eşi benzeri yoktur. Hiçbir şey onunla savaşılamaz. Mühür kırılmaz."

Penemuel, "Asa, Lucifer'in oğullarından ilki ve bu dünyada doğan dokuzuncu Nefilim'di," diye açıkladı. "İlk nefesini verirken, kendisinden önce gelen sekiz günahın bir kısmını içine çekti." Bakışlarını aramızda gezdirdi. "Onun varlığında bu kadar güçlü tepki vermenizin nedeni bu. İçinizdeki günahlar onun kanındaki laneti de tanıyor."

"Bu aynı zamanda onun neden daha güçlü olduğunu da açıklıyor," dedi Alastair. "Damarlarındaki Lucifer'in kanı yüzünden olduğunu sanıyordum ama her birimizden bir parça . Bizim güçlerimize sahip."

"Doğru. Lucifer bunu o zamanlar bile biliyordu. Lucifer'e savaşı kazanacağı bir gelecek gösteren kahin aynı zamanda kaybedeceği bir gelecek de göstermişti. Asa'nın doğumu bir acil durum planıydı. Yıllar sonra savaş kötüye gitmeye başladığında, Belphegor'a Asa'yı kurtarmasını emretti, böylece bu plan işe yarayacaktı. Asa'yı hiçbir zaman oğlu olarak görmedi. Çocuk en başından beri onun piyonuydu."

Alastair gözlerini yere dikmiş, alnında sert bir ifade vardı. Bizi aklından uzak tutmak için bir duvar örmüştü ama düşüncelerinin onu nereye götürdüğünden şüphelendim.

Lucifer Asa'yı bir oğul olarak görmemişti... ama Alastair'i bir oğul olarak görmüştü.

Pride'ı memnun etti mi? Egosunu mu okşadı?

"Vepar ve Purah... tüm bunları onlar da mı biliyor?" Phoenix sordu.

"Evet," diye yanıtladı Penemuel. "Bunu bilmeyen tek kişi sen ve Asa'ydı. Belli sebeplerden dolayı. Asa'nın gerçeklerden şüphelenmesine izin veremezdik ve sen onun sağ kolu olduğun için sana da güvenemezdik. Ayrıldığıın zaman oldukça şanslıydın. Belphegor, Işık Getiren'i göksel alemden aldıktan sonra seni öldürmeyi tartıştı. Yarım kalan bir şey yok."

Göğüs kafesim sıkışırken elimi Phoenix'in kalçasına koydum. Onu kaybetmeye çok yaklaşımıştım. Şehvet bu düşünce karşısında usulca sızlandı.

"Neden bize bununla geldin?" Alastair sordu. "Madem durdurmak istiyordunuz, neden Asa'ya gitmediniz?"

"Ve Belphegor'un gazabıyla mı yüzleşeyim?" Penemuel başını salladı. "Doğruca aslanın inine girmiş olurum ve geri çıkmam mümkün olmaz. Benim gücüm aklımda yatıyor. Pek savaşçı sayılmam. Seçeneklerimi tarttım ve en iyisinin bu olduğuna karar verdim."

"Ne kadar zamanımız var?" Lazarus sordu.

"İki gün. Belphegor, Lucifer'in kafesini gizleyen perdeyi zayıflatmak için hasat ayının gücünü kullanmayı planlıyor."

İki gün. Beklediğimden daha az zaman.

"Lanet olası hasat ayı," dedi Raiden. "Genellikle Eylül sonu ya da Ekim'de olur. Ama herif erken gelmek zorunda kaldı."

Castor bir kahkaha attı, sonra dudaklarını birbirine bastırdı ve elini ileri geri salladı. "Özür dilerim, özür dilerim. Bu hiç komik değil, biliyorum. Ama lanet olsun, Ray. Belki bir dahaki sefere üslubun üzerinde çalışırsın."

"Ha?" Raiden ona yavaşça göz kırptı. "Ama ay erken geliyor. Koca kıcı bir yarasa sinyali gibi gökyüzünü aydınlatacak."

"Aydınlatmak senin için büyük bir kelime." Castor sırıttı.

"Yüzün de büyük bir kelime."

"Bu hiç mantıklı değil, Raiden."

Alastair, "Ordularımızı toplamak için iki gün bize fazla zaman tanımıyor," dedi. "Hepsinin burada toplanması bile en iyi ihtimalle iki gün sürer."

Lazarus koltuktan kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Güneş beyaz saçlarını parlatıyor ve solgun gözlerindeki altın telleri ortaya çıkarıyordu. "Envy'yi ara ve ona bilgi ver. O ve buz ejderhası prensinin bir an önce Echo Körfezi'ne dönmesi gerekiyor."

"Onu arayacağım." Cebimden telefonumu çıkardım.

Bakışlarını dışarıya sabitleyen Lazarus, "Ona buz klanındaki en iyi savaşçıları getirmesini söyle. Belphegor'un yanında büyük bir ordu olmayacak çünkü planı konusunda sadece birkaç kişiye güvenebilir. Ayrıca bizim müdahale etmemizi de beklemeyecektir, bu yüzden sürpriz unsuru bizim tarafımızda olacak. Ama onunla ve diğer düşmüş meleklerle yüzleşmek için yetenekli savaşçılara ihtiyacımız olacak. Vepar ve Purah sadece onlar değil. Raziel ve düzinelercesi hâlâ onu takip ediyor."

Penemuel, "Hepsi de gerçeği biliyor," dedi.

Alastair telefonunu aldı. "Baxter ve Sirena'yı bilgilendireceğim." Lazarus başını salladı. "Ben de ordumdan savaşçıları hazırlayacağım."

"Peki ya Kon?" Castor sordu. "Birimiz Krave'e gidip ona anlatmalı mı?"

"Bu akşam gidip ona bilgi vereceğim," diye cevap verdi Alastair. "Ama ondan yardım istemeyeceğim. Bu, sayıca üstün olmamız gereken büyük çaplı bir savaş olmayacak. Görevimiz Belphegor'un Lucifer'i serbest bırakmasını engellemek. Hepsi bu kadar. Vampirler ve avcılar bu savaşın dışında kalacaklar."

"Avcılar da mı?" Mason sordu. "Storm bundan pek memnun olmayacak."

Storm, Mason'ın en yakın arkadaşlarından biriydi, son birkaç yıldır tanıdığı bir insan .

Alastair avcıya asla lakabıyla hitap etmeden, "Thor'un emirleri var," diye karşılık verdi. "Biz bununla uğraşırken avcılar her zamanki gibi kendilerine tahsis edilen bölgelerde devriye gezecekler."

"Göksel âleme geri dönmeliyim." Lazarus Penemuel'e baktı. "Bu iş bitene kadar bana eşlik edeceksin. Belphegor'a kaçmayacağın konusunda sana güvenemem ve savaş alanında bizimle birlikte savaşacağın konusunda da sana kesinlikle güvenemem."

Penemuel, "Cennete girmeme izin yok," diye belirtti. "Ya görüldüğüm yerde öldürüleceğim ya da bir hapisane hücreğine atılacağım."

"Her ikisini de hak ediyorsunuz."

"Profesör burada kalabilir," dedi Clara. "Mülkten ayrılmasını önlemek için harika koruma tasmalarımın birini hazırlayacağım. Bu seni tatmin edecek mi melek çocuk?"

Penemuel başını eğdi. "Tasma mı?"

"Olacak," dedi Lazarus ama sesi bundan pek memnun değil gibiydi. "Kendini çok sık tehlikeye atıyorsun, cadı."

"Ben iyi bir karakter yargıcıyım," dedi. "Senin huysuz kışını bile gördüm. Onu bana bırak."

"O halde hazırlıklarımıza başlayalım." Lazarus pencereden döndü. "İki gün içinde görevimiz başlıyor."

Phoenix arka bahçede oturmuş, aya bakıyordu. Koyu kumral saçlarından boynuzları çıkıyordu ve hayran olduğum kuyruğu yavaşça arkasında çimlerin üzerinde sallanıyordu.

"Ayı seviyorsun, değil mi?" Onun yanında yere çöktüm. "Aynı senin denizi sevdiğin gibi. Eskiden iki aya bakardım. Düşünmeye ihtiyacım olduğunda yeraltı dünyasına gittim. Ama geçtiğimiz yıl boyunca gece gökyüzüne baktım ve seni düşündüm. Ay gibi, sen de dokunulmazdın." Bana baktı. "Bunu söylediğimi kimseye söyleme. Korumam gereken bir itibarım var. Bayat laflar bana yakışmaz."

Hafifçe gülerek kolunun üst kısmını okşadım. Eylül havası teninin odun dumanı ve yapraklar gibi daha da güzel kokmasını sağlıyordu. Yaz sonu sonbahara girerken hafif bir serinliği tamamlıyordu.

"Konuşmalıyız," dedim. Henüz konuşma fırsatımız olmamıştı. Penemuel'in gelişi ve beraberinde getirdiği haberlerle işler çok yoğunlaşmıştı. Gösteri zamanına sadece iki gün kalmıştı ve yapacak çok işimiz vardı.

"Ne hakkında konuşacağız?" Phoenix sordu. "Sen ve ben mi? Buna gerek yok." "Neden olmasın?"

Viski rengi gözleri bana odaklandı. "Çünkü nerede durduğumuzu zaten biliyorum Bell. Bunu dokunuşunda hissediyorum ve bana baktığında görüyorum. Söylenecek bir şey yok."

Göğsüm ısındı. "Ben gerçekten bir aptalım. Akli başında kim bir iblise aşık olur ki?"

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "İblisler daha iyi becerir."

Şehvet homurdanarak onayladı. Phoenix'le seks şimdiye kadar yaptığım en iyi şeydi. Ama iblis olduğu için değil. Sadece onun yüzünden. Teninin sıcaklığı, inlemelerinin törpülenmesi ve vücudunun benimkine mükemmel bir şekilde yapışması.

"Sikişmekten bahsetmişken..." Yüz ifadesi sertleşti. "En sevdiğiniz ikizlerin sabah burada olacağını duydum."

Lazarus gittikten sonra Daman'ı aradım ve ona her şeyi anlattım. O ve Warrin kısa bir süre sonra buz ejderhası krallığından ayrılmak için hazırlıklara başlamışlardı. Kral Nikolai'nin özel jetini ve Warrin'in ikinci adamı Lev'in yanı sıra asker olan en genç prens Viktor ile Ivan ve Efrem'i de yanlarında getireceklerdi.

Uçakları yarın sabah erkenden Echo Körfezi'ne inecekti.

"Endişelenecek bir şey yok." Çenesini tuttum. "Onlarla bir geçmişim olabilir ama ben seninim Nix. Sadece senin."

"Mide bulandırıcı derecede mükemmel kaslı vücutları, sarı saçları ve boynuzlarıyla ortaya çıktıklarında hâlâ böyle hissedip hissetmediğini göreceğiz. Çünkü boynuzları ne kadar sevdiğini biliyorum. Gerçi sadece melez formlarına geçtiklerinde boynuzları oluyor ama olsun."

"Onların boynuzları seninkiler kadar sıcak değil."

Phoenix'in gözleri kısıldı. "Aslında mı? Muhtemelen de öldürmeliyim. Seni baştan çıkarmaktan kurtulurlar. Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor."

"Kötü adam lafını biraz geri al," dedim kıkırdarak. "Onları öldürmeyeceksin. Ya da sakat bırakmayacaksın. Uslu duracaksın yoksa sana bir tasma daha takarım."

"Söz mü?" Sırıttı.

Sahiplenici bir hırıltı göğsümde gürlerken boynunun yan tarafına dokundum. Lust'ı suçlayabilirdim ama bu sefer tamamen bendim. Kaderimizdeki eş bağı aramızda dalgalandı.

"Burada olmayı özlüyorum." Başparmağımı boynundaki nabız gibi atan damara bastırdım. "Ama bunu yapmak için bana daha iyi erişim sağlıyor."

Yüzümü boğazının dibine kadar indirdim ve yakasının olduğu yeri öptüm. Ve sonra onu ısırdım.

Phoenix başını arkaya eğdi ve usulca adımı söyledi, parmakları saçlarımın arkasında kıvrıldı. Derin derin içtim, kanı boğazımdan aşağı süzülürken inledim. Tadı hem baharatlı hem de tatlıydı ve ben doyamıyordum. Onu bir kez daha işaretlediğimde aramızdaki bağ derinleşti.

Onu benim olarak işaretledim.

"Daha fazla," diye inledi. "Beni daha sert ısır. Beni senin yap."

Castor kafamın içine *"Krave'ye gitmek üzereyiz," diye yansıttı. "Al Konnar'la konuşmak istiyor, böylece başına gelecekleri bilecek. Bizimle gelmek ister misin?"*

"Dünyadaki en kötü zamanlamaya sahipsin," diye karşılık verdim. Kafamın içindeki seste bile hırçın bir hırıltı vardı.

"Bir değil."

Phoenix'i işaretledikten ve kanına olan açlığım vücuduna olan arzumla neredeyse yarıştığı için gerekenden biraz daha fazla içtikten sonra, nazikçe geri çekildim ve ısırık izlerini öptüm, delinmiş eti kapatmak için iyileştirici enerjimi dudaklarıma gönderdim.

"Çok sahiplenici," dedi Phoenix rahat bir gülümsemeye. Göz kapakları ağırlaşmıştı.

"Elbette öyleyim." Ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim. "Herkesin benim olduğunu bilmesini istiyorum."

"Öyle mi? Peki ya benim olmana ne demeli? Kıymetli ikizlerin her tarafını saracak."

"Kıskançlığın çok şirin," dedim gülümsememe engel olamayarak. "Boğazlarını parçaladığımda sana şirinliğini göstereceğim."

"Senin olduğumu bilecekler. Benim izim sende, ama seninki benim ruhumda."

"Sen lanet olası bir ." Phoenix alt dudağımı ısırdı. "Kanımı akıttın," dedim bir damla kanı silerken.

"Sanırım ödeştik o zaman."

Boğazımdan kısık sesle hırlayarak ağızlarımız arasındaki boşluğu kapattım ve onu sertçe öptüm. Dudaklarımin kenarını yaladı ve beni çimlerin üzerine sırt üstü yatırıp öpücüğün kontrolünü ele geçirmeden önce kanımın tadına baktı. Güçlerim kesiği iyileştirdi ve beni tekrar ısırdı. Küçük şeytan.

Kahretsin, bayıldım.

"Bensiz git," dedim Castor'a, ellerimi Phoenix'in kalçalarına götürürken o da bana sarıldı. *"Ben meşgulüm."*

"Cidden Clara'nın arka bahçesinde sevişecek misin?"

"Aynen öyle."

"Klas." Alastair sohbete katıldı.

"Makyaj seksi yapıyorlar!" Gray araya girdi. *"Onları yalnız bırakmalısınız."*

"Kayganlaştırıcınız var mı?" Raiden sordu. *"Sana biraz getirebilirim."*

"Tanrı aşkına, hepiniz kafamdan çıkın. Havamı bozuyorsunuz."

Phoenix vücudunu benimkinin üzerinde yuvarladı. "Seni öyle güzel becereceğim ki çığlıkların bu ormanın her yerinde yankılanacak. Ve herkes seni yapanın ben olduğumu bilecek."

"Hey, Ray?" Zihin bağlantımızı kullanarak sordum. *"Şu hakkında..."*

Raiden'in kahkahası kafamı doldurdu. *"Önce lastiklerini yağlamadan pound kasabasına gidemezsin. Ya da o deyiş her neyse."*

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü.

"Kardeşlerin mi?" Phoenix tahmin etti. Elini aramıza daldırdı ve kot pantolonumun düğmelerini açtı. "Adımı haykırdığını duymak üzereler."

Aletim taş gibi olmuştu ama onun için duyduğum endişe, bu sözleri kanıtlamasına izin verme isteğimden daha güçlüydü. Clara'nın büyüsü göğsündeki yarayı birkaç gün yerine bir aydır varmış gibi görünecek kadar iyileştirmişti. Ama yine de. "Kendini yeterince iyi hissettiğinden emin misin-"

"Bırak ben yapayım Bellamy." Burunlarımızı birbirine çarptı. "Kendimi iyi hissediyorum. Acı çekmiyorum. Sana daha kaç kez genç kız olmadığımı söylemem gerekiyor?"

"En az bir kez daha, muhtemelen."

Beni öpmeden önce kıkırdadı. Kalbim yerinden fırladı.

Raiden kayganlaştırıcıyı getirdi, bize fırlattı. Sonra eve geri koşarken eşek kahkahasını duymuştum. Lanet olası aptal.

Phoenix ve ben çimlerin üzerinde öpüştük, dokunduk ve seviştik. Kıcı yeterince hazırlandıktan sonra beni vücudunun derinliklerine aldı. Beni sertçe becerdi ama gözlerimiz her buluştuğunda sadece yumuşaklık gördüm. Aşk.

Tıpkı benim onu sahiplenmek için boynuna işareti yerleştirdiğim gibi, Phoenix de beni sahiplenme ihtiyacı hissetti. Bize mümkün olan en yakın şekilde katılmak için. Bir parçam onun ikizleri kıskanmasından hoşlansa da, daha büyük bir parçam bu kıskançlığı ortadan kaldırmak ve ona arzuladığım tek kişinin kendisi olduğu konusunda güvence vermek istiyordu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, beni sürerken göğsünü öpmeden önce.

Kollarını boynuma doladı ve yüzünü saçlarıma sakladı. "Ben de seni seviyorum."

Bu sözleri söylediğini duymak beni çok korkuttu. Çünkü mutluydum. Ufukta bir savaş daha varken ve riskler her zamankinden daha yüksekken, mutluluğumun elimden alınmaması için dua ettim.

"Yaklaştım," diye nefes nefese kaldı Phoenix.

"Biliyorum." Kalçalarımın açısını değiştirip içine girerken yüzüne yayılan zevki izledim. Şehvet memnuniyet içinde mırıldandı.

"Birini nasıl tatmin edeceğini her zaman çok iyi biliyorsun," dedi nefes nefese ve ardından bir inilti koptu. Orgazmı ona çarpmak üzereydi. Sadece birkaç itiş daha.

"Ama önemsedığım tek kişi sensin."

"Olsam iyi olur."

Titremeye başladığında gülümsedim. Phoenix başını geriye attı, kıcı etrafında kenetlenirken sertçe inledi. Dilimi meme uçlarından birinin etrafında döndürdüm ve diğerini iki parmağımın arasında çimdikledim, lezzetli inlemelerini çektim.

"Benim," diye mırıldandı

Lust. "Bizim," dedim ona.

"Evet."

Sanırım günahımla anlaşılabildiğimiz tek şey, sikime binen şeytana olan bağlılığımızdı.

Phoenix ellerini kürek kemiklerime doğru kaydırды ve parmakları iki açıklığın içine daldırırken kulak mememi yaladı. Kıcı ağrıyan horozumun etrafına sarılmış ve kanat yarıklarım uyarılmışken, orgazmın zirvesindeydim.

Beni uçuruma iten neydi?

Phoenix boynumun üst kısmını ısırmadan önce kulağıma "Beni dölünle doldur," diye mırıldandı.

Derin bir iniltiyle boşaldım, parmak uçlarım kalçalarına batıyordu. İkinci bir orgazmın içine atılırken, kuyruğunun tabanını tuttum ve erojen bir bölge olduğunu hatırlayarak masaj yaptım.

"Bellamy!" Sesi benim adımla çatladı.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım. "Boşaldığında çok ateşli oluyorsun."

Tükendiğimizde göğsüme yığıldı, nefesleri ağırlaşmıştı. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve şakağını öptüm, sonra boynuzlarından birini öptüm.

"Görünüşe göre adımı haykıran sendin," dedim sırtarak. "Kendini beğenmişlik yapma." Phoenix çenemi ısırdı. "Seninle tanışmayalı uzun zaman oldu.

Berbattı. Beni hazırlıksız

yakaladı." "Mhm."

Kuyruğuyla bacağıma vurdu, ben de güldüm.

"O sesi özlemişim," dedi bana tekrar sarılırken. "Bunu özledim." "Ben de." Parmaklarımı tembelce omurgasında aşağı yukarı gezdirdim.

"Nix?" "Hmm?"

"Sana güvenebilirim, değil mi?" Aklımın bir köşesinde sürekli bir şüphe vardı. Çok fazla kez yanmıştım.

"Evet," diye yanıtladı Phoenix hiç tereddüt etmeden. "İnsanlar için hiçbir şey hissetmiyorum ve onların kaderi umurumda değil. Ama her zaman senin yanında olacağıma güvenebilirsin. Seni her zaman koruyacağım."

Aşk onun bir insan olarak kim olduğunu değiştirmemişti. Dünya için o hâlâ bir caniydi ve muhtemelen hep öyle kalacaktı.

Ama benim için?

Gizlemeye çalıştığı bir nezaketle alaycıydı, ama yine de ağzından kaçırıyordu. Güzeldi ve belki biraz da kötüydü ama bana baktığında havada yürüyormuşum gibi hissederdim. O, bu hayatta çok değer verdiğim şeydi... ve tanrılar onu benden almaya çalışan aptalın yardımcısı olsun.

On Dokuzuncu Bölüm

Phoenix

Savaşçılar Ravenwood Konağı'nı ele geçirmişti.

Nefilim ve ejderhalar içeriye doluştukça geniş ev çok daha küçük görünüyordu. Bazı Nefilimler Yunanistan'daki bir adadan, diğerleri ise Karayipler'den geliyordu. Son gruptakilerin hepsi dişiydi ve silahlarını kavrayıp dik dik bakarak beni küçümsemekten başka bir şey yapmıyorlardı.

Hiç şaşırmadım. Evlerine saldıran orduyu ben yönetmiştim. Alastair onları eşin durumu hakkında bilgilendirmiş olmalı çünkü hiçbirisi öfkesine göre hareket etmedi ama gözlerinde nerede durduğumu açıkça belirttiler.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, kan ve kemik yığını olurdum. Çoğunun üzerine basıp tekmeleyeceği bir yığın. Belki de beni Sven'in çılgın karışımlarından biri gibi bir çorbanın içine koyarlardı.

"Patates iblisle iyi gider," dediğini hayal edebiliyorum, küçük antenleri kıpır kıpır.

"Bu kadar kısa geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Alastair son gelenler -Yunanistan'dan gelenler- geldikten sonra. Geniş salonda toplanmıştık ve herkesi oturtmak için yemek odasından sandalyeler getirmiştik. Clara ve Penemuel de dahil olmak üzere toplam kırk kişi civarındaydık.

Dişi Nefilim klanının başı Sirena, "Teşekkürlerini kendine sakla," diye konuştu. Kızıl saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü ve yeşil gözlerinde belli bir yoğunluk vardı. "Bizi çağırdınız ve biz de cevap verdik. Müttefikleriniz olarak görevimiz budur."

Alastair başını ona doğru eğdi.

"Minnettarlığınızı kabul ediyorum," dedi Baxter. Atina'dan gelen Nefilim lideriydi. Pembe dalgalı, dikenli siyah saçları ve biri mavi diğeri yeşil iki farklı renkte gözü vardı. Kanepede arkasına yaslanırken gömleğinin alt kısmı yukarı kalkmış ve karın kaslarını göstermişti. "Hazır başlamışken sıcak bir yemek de. Ve içki. Bolca içki."

"Hâlâ her zamanki gibi olduğunu gördüğüme sevindim, Baxter," dedi Alastair, gözlerinde mizah dansı yaparak. "Yiyecek ve içecek de cabası. Aslında Raiden bu gece için tam bir ziyafet planladı."

"Raiden burada mı?" diye konuştu başka bir erkek. Kısa siyah saçları, bronz teni ve mavi ile yeşil arasında bir yerde duran gözleri vardı. Sol kolu yoktu ve yerine bilimkurgu filmlerinden fırlamış gibi titanyum görünümlü bir kol takılmıştı. Büyü ve bilimin birleşmesi harikulade bir şeydi.

"Evet," diye yanıtladı Alastair. "Ama tam şu anda değil. Şu anda dükkânda."

Baxter homurdandı. "Savaştan bir gün önce... ve o market alışverişinde."

Castor, "İşte sana Raiden," dedi, kolunu koltuğunun arkasına Kyo'nun sandalyesi. "Aç kalmadığımızdan emin olmak onun hayatının misyonu. Lanet olası zombi kıyameti bile onu durduramadı."

"Zombiler," dedi Lev ürpererek. Warrin'in ikinci adamıydı. Aynı zamanda onun en iyi arkadaşıydı. "Ben de hayaletlerin korkutucu olduğunu sanırdım."

"Hey, Hoia Baci'daki hayaletleri sevmiştin," dedi Daman ona. "Sadece beni yemeyeceklerini anladıktan sonra."

"Hayaletler insan yemez." Daman gözlerini devirdi. "Ormandakiler de arkadaşlarıma asla zarar vermez."

"Ah, D," dedi Bellamy bok yiyen bir sırıtışla. "Bak arkadaş ediniyorsun. Ağlayabilirim. Küçük kardeşim çok hızlı büyüyor."

"Bana kendini öldürtme."

Bir zamanlar, Nephilim kardeşlerin bana karşı sadece ukala olduklarını düşünmüştüm. Ama hayır. Şakalaşmak evlerinde her gün yaşanan bir olaydı. Artık ben de bir parçasıydım. Göğsüm ısındı.

Ölümünden önce, babam zalim biriydi. En ufak bir zayıflık belirtisinde beni yürüyemeyecek hale gelene kadar döverdi. Tüm çocukluğum boyunca, sevginin bu inandım. Ama sonra sevginin var olmadığını anladım. Kimse bir başkasını gerçekten sevmezdi.

Bellamy, Castor'ın söylediği bir şeye gülerek dikkatimi ona çekti. Safir gözleri üzerime dikilince kalbim sıkışmaya başladı.

Artık aşk hakkında daha farklı hissediyordum.

"Seni tekrar görmek güzel Daichi," dedi Kyo ejderhalardan birine. "Kız kardeşim nasıl?"

Daichi gözlerinde aşk dolu bir bakışla, "Ryoko her zamanki gibi enerjik," diye karşılık verdi. Rahat gülümsemesi, siyah saçları ve yontulmuş yüzüyle sadece yakışıklı değil, aynı zamanda çekiciydi de. Toprak ejderhası klanından geliyordu ve Kyo'nun su klanından kız kardeşiyle evlenmişti. "Kral Tatsuya burada olmak isterdi ama-"

"Biliyorum." Kyo başını salladı. "O kral. Şu anda risk alamaz. Halkımızın ona ihtiyacı var."

"Ama en iyi savaşçıları gönderdi," dedi Daichi. "O düşmüş melekler aşağı iniyor."

Warrin'in yeğeni Viktor kalın bir Rus aksanıyla, "Onları hafife alma," diye konuştu. En genç prensti ama bir asker olarak yaşamayı seçmişti. "Çok güçlüler."

Daichi, "Benim kılıcım daha güçlü," diye karşılık verdi.

"Yeri gelmişken," diye araya girdi Alastair, "Lazarus ihtiyacı olanlara göksel kılıçlar sağlayacak. Bir meleği öldürebilecek tek silah budur."

"Kanatlı piçler," dedi ikizlerden biri. "Siz Nephilim'ler alınmayın."

Bakışlarım buz ejderhası ikizleri Ivan ve Efrem'e odaklandığında kafa derimdeki tahriş diken diken oldu. Hangisinin hangisi olduğunu bilmiyordum. Sarı saçlarının uzunluğundan kas tonlarına kadar birbirlerinin aynısıydılar. Ancak birinin saç çizgisine kadar uzanan küçük bir yara izi vardı.

"Seni son gördüğümde bizi öldürmeye çalışıyordun," dedi zar zor fark edilen yara izi olan kişi bana. "Ama şimdi o kadar kötü görünmüyorsun. Bell seni evcilleştirdi mi?"

"Beni evcilleştirmek mi?" Ben konuşurken her taraftan bakışlar üzerime çevrildi. "Ne kadar barbarca."

Bellamy bir kolunu bana dolayarak, "Bu evcilleştirilemez," dedi. "Ve ben de öyle olmasını istemiyorum."

Scar-Twin biraz gülümsedi. "kadarıyla mutlusun?"

Bellamy, "Çok," diye yanıtladı.

Bu *beni* gülümsetti.

"Güzel. Bunu hak ediyorsun."

Tamam, belki de ejderha korktuğum kadar büyük bir rakip değildi. Bellamy'yi önemsiyor gibi görünüyordu elbette, ama kardeşine son derece yakın oturuyordu, eli kalçasındaydı. Dikkatinin çoğu orada gibi görünüyordu. Arzusu da.

Yara izi olmayan ikiz bana sıırttı. "Eğer siz de ateşli bir dörtlü isterseniz, bizi arayın."

"Vanya," dedi diğer ikiz kıkırdarken ona.

"Hayır." Bellamy'nin kolu belime dolandı. "Bugünlerde paylaşmayı . Kendinize başka bir iblis bulun."

"Bu kadar çok eski seks arkadaşının olduğu bir odada olmak nasıl bir duygu?" Baxter Bellamy'ye sordu. "Ben, buz ikizleri. Hatta Sirena'nın savaşçılarında birkaçını da siktin, değil mi?"

"Hayır, kadınlara dokunmadı," dedi Alastair. "Karayipler'deyken bundan çok emindim. İhtiyacım olan son şey onun Sirena'yı kızdırması ve ittifak şansımızı mahvetmesiydi."

"Savaşçılarımın çoğu zaten sadece dişileri tercih ediyor," dedi Sirena. "Çok azı erkeklerle arkadaşlık etmekten hoşlanır."

"Sen ve Bellamy birlikte miydiniz?" Baxter'a sordum. Evet, o acı geri döndü. Elimde değildi.

"Birlikte mi? Eh. Tam olarak değil. Ama seviştik." Sırıttı. "Birkaç kez. Hayatımın en iyi seksiydi."

Bellamy bakışlarını yere indirdi. Suçluluk dolu yüz ifadesini görünce acım azaldı. Geçmişiyse gurur duymuyordu.

Ben de benimkiyle gurur duymuyordum.

"Kaba olmayı bırak," dedi diş bir Nefilim, Baxter'ın koluna yumruk atarak. Koyu tenli ve kehribar rengi gözleri vardı. "Gördüğünüz gibi artık bir eşi var. Bu odadaki herkes aralarındaki bağı hissedebiliyor."

"Evet, evet." Baxter kaşlarını çatarak kolunu ovuşturdu. "Bana kötü davranmana gerek yok, Naida."

"O zaman biraz terbiye öğren," diye karşılık verdi. "Yoksa yine yaparım."

Bellamy odadan çıkmadan önce, "Biraz temiz havaya ihtiyacım var," dedi. Salondan çıkarken onu takip ettim, evin içinde yürürken ve arka kapıdan verandaya çıkarken ona yer açtım. Dışarı çıktığımızda bana döndü. "Bunu duymak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Olma." Elini uzattım ve avuçlarımız birbirine kayarken bir nefes verdi. "İkimizin de yatak direğinde çentikler var. Hem de bir sürü. Yani, bir hançer alıp Baxter'ın gözlerini oymak ister miyim? Evet. Ama yapmayacağım. Belki."

"Ben de Asa hakkında böyle hissediyorum," diye fısıldadı Bellamy, beni kendine doğru çekerek. "Onu sadece düşmanımız olduğu için öldürmek istemiyorum. Senin dokunuşunu bildiği için istiyorum. İnemelerini duydu ve öpücüğünü tattı. Ve tanrılar adına, onu parçalara ayırmak istiyorum. Ama o burada değil. Bu senin için çok daha kötü." İri bedeni titredi. "Şimdi etrafın benim birlikte olduğum adamlarla çevrili. Bundan nefret ediyorum. Üzgün olmanı istemiyorum. Sadece istiyorum-"

Onu bir öpücükle susturdum. Öpücüğü derinleştirmeden önce seksi bir inilti çıkardı.

"Nix," diye fısıldadı dudaklarımı tekrar öpmeden önce. "Bana böyle seslenmene bayılıyorum."

Bellamy boynumun yan tarafını kavradı, başparmağı oraya yerleştirdiği izi düzeltti. "Bedenime sahip olmuş olabilirler ama kalbime sahip olan tek kişi sensin."

Başımı omzuna yaslayıp onun rahatlatıcı bergamot kokusunu içime çekerken duygular boğazımı tıkadı. "Benimki de sende."

Savaştan önceki gece malikânenin arkasındaki çukurda bir ateş yanıyor, alevler yıldızlı gökyüzüne doğru uzanıyordu. Savaşçılar içtiler, yediler ve konuştular; bazıları küçük gruplar halinde ayakta dururken diğerleri ateşin etrafında oturuyordu.

"Sakin ol," dedi Alastair, Raiden'ın yeniden doldurmaya çalıştığı bardağın üzerine bir elini koyarak. "Yeterince içtin."

"Hadi ama Al," diye sızlandı Raiden, gözleri cam gibiydi ve yanaklarının üstü pembeleşmişti. Adam beş kupa önce "sarhoşluğu" geçmişti, ki başlangıçta sarhoş olması için *çok* şey gerektiği düşünülürse, bu bir şey ifade ediyordu. "Sadece bir tane daha."

"Bu senin günahın." Alastair kupayı ondan aldı ve Clara'nın kurduğu, içinde yemek tabakları olan masaya doğru yürüdü. Bir kap kurabiye aldı ve uzattı. "Bunları ye. Alkolü biraz içinize çekin."

"Sen gelmiş geçmiş en iyi ağabeysin," dedi Raiden ve hemen çikolatalı kurabiyelerden birine yumuldu. "Ciddiyim, Al. Huysuz ve ciddi olabiliyorsun ama her zaman arkamızı kolluyorsun, biliyor musun? Sen harikasın."

"Ve sen sarhoşsun." Alastair Raiden'ı ateş çukurunun yanındaki sandalyelerden birine yönlendirdi. "Oturun ve gönlünüzce yiyin."

"Tamam." Raiden ateşe baktı ve iki kurabiyeyi aynı anda ağzına attı.

Alastair bana ve Bellamy'ye yaklaştı. "Tanrılar hepimize yardım etsin. Raiden sarhoşken kocaman bir çocuk gibi oluyor."

Bellamy homurdandı. "Ray ayıkken de koca bir çocuk gibidir."

"Benim gördüğümü siz de görüyor musunuz?" Castor, Bellamy ve Alastair'in arasına girerek sordu. "Titan gözlerini ondan alamıyor."

"Titan mı?" Ben sordum. "Şu Kış Askeri koluna sahip olan mı?"

Castor etkileyici bir şekilde başını salladı. "Ben daha çok bir cyborg koluna benzediğini düşünmüştüm. Ama bu da işe yarar. Ama her neyse. Ray'e nasıl baktığına bakın. Öldürmek için mi, sevişmek için mi? Bahse girerim sikişecek."

Hepimiz başımızı çevirip baktık. Titan ateş çukurunun karşısından Raiden'a baktı. Stoacı ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. Tam bir sert adam gibi görünüyordu. Gözlerini ayıramadığı Nephilim'in tam tersiydi.

"Belki de minnettarlıktır? Raiden onu kurtardı." Alastair şarap kadehinden bir yudum aldı. Solgun gözleri bana kaydı. "Karayıpler'de bize saldırdıktan sonraydı."

"Oh." Suçluluk duygusu beni şaşırttı. Belki de artık Nephilim kardeşlere daha yakın hissettiğim içindir? İnsanlık umurumda olmayabilirdi ama sanırım artık incitmek istemediğim birkaç kişi vardı. Küçük bir sayı... ama yine de.

Bu bir ilerlemeydi.

"Bu geçmişte kaldı, Al," dedi Bellamy. Yanağını arkadan kulağına bastırdı, kolları belimi çevreledi. "Nix artık bizimle."

Bu lanet lakap beni öldürebilirdi. Bunu söylerkenki yumuşak sesine bayılıyordum.

"Doğru." Alastair başını salladı. "Yine de gerçekler değişmedi. Savaştan sonra Raiden saatlerce Titan'ı aradı. Sonunda onu bir ceset yığınının dibinde buldu. Titan'ın kolu kopmuştu ve bilinci yerinde değildi, hayata zar zor tutunuyordu. Onu elimizden geldiğince iyileştirdik ve iyileşmeye devam ederken vücudundaki stresi azaltmak için onu derin bir uykuya yatırdım."

"Raiden tüm bu süre boyunca Titan'ın yanında kaldı," diye ekledi Castor. "Onu terk etmek istemedi."

"Eşler mi?" Ben sordum.

"Bunun cevabını Raiden bile bilmiyor," diye cevap verdi Alastair. "Ama beşimiz eşlerimizi bulduğumuza göre, öyle olmaları beni şaşırtmaz. Ben tesadüflere inanmam."

"Tanışır tanışmaz anlamış olmaları mıydı?" Soruyu sorarken Titan'a . Hâlâ bakıyordu ama Raiden'a yaklaşmak için herhangi bir girişimde bulunmamıştı.

"Her zaman değil," dedi Castor. "Bu kader arkadaşı olayı herkes için farklıdır. Ben ve Kyo için ilk başta yoğun bir şehvet hissi vardı. Ellerimi ondan uzak tutamadım." Sonra başıyla Daman ve Warrin'i işaret etti.

Lev, Kyo ve Daichi. "Warrin için ilk görüşte aşktı. Daman'ın bunu fark etmesi daha uzun sürdü, ama bunun nedeni onun inatçı küçük bir çapa olması."

"Phoenix'le aramızdaki şey, ben onu neredeyse öldürene kadar tetiklenmedi." Bellamy boynuma bir öpücük bıraktı.

Castor Alastair'e yan yan sırtarak, "Gördün mü? Bok gibi rastgele," dedi. "Kendini hazırla, Al. Ray ve Titan arkadaşsa, sıranın sana gelmesi de an meselesi."

"Hayır, teşekkürler." Alastair şarabını bitirdi. "Bir eşe ihtiyacım yok."

"Evet..." Castor bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Ne istediğin kaderin umurunda değil."

"Bu gecelik yatıyorum." Alastair Castor'un kolunu silkti. "Lazarus şafakta savaşçılarıyla birlikte burada olacak. O yüzden bu gece *biraz* uyumaya çalış."

"Evet, baba." Bellamy sırttı.

Diğer savaşçılar da gelmeye başladı. Malikâne hepsini barındıracak kadar büyük olmadığı için çadırlar kurulmuştu ama umurlarında değil gibiydi. Hava çok sıcak ya da soğuk değildi ve deniz bu kadar yakinken, uzaktan usulca çarpan dalgaların sesi, gece uyumak için en kötü yer değildi.

"Hey, iblis," diye seslendi Baxter yaklaşırken. Yürürkenki çalımlı hali, dudaklarındaki o ukala kıvrımla birleşince, onun hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Bellamy ile bir zamanlar iyi anlaşmış olmalarına şaşmamalı.

"Evet?"

durdu. "Sanırım daha önce arkadaşınla yatman konusunda seninle alay ettiğim için özür dilerim."

"Üzgünüm... tahmin ettin mi?"

"Senden hoşlanmıyorum. Ama Bellamy'ye saygı duyuyorum, bu yüzden nazik olmaya çalışıyorum."

"Ne kadar cömertsiniz," diye mırıldandım.

"Beni suçlayabilir misin? Suratına şiddetli bir darbe indirmek istiyorum. Ordun o sahilde bize saldırdığında değer verdiğim insanları kaybettim." Baxter nefes verdi ve pembe-siyah saçlarını karıştırdı. "Kızgın olan tek kişi ben değilim. Sirena göz çukuruna bir mızrak saplamak istiyor. Bil diye söylüyorum."

Sirena'ya baktım. Clara ile konuşuyordu. Nefilim dişisi cadının üzerinde yükseliyor ve Clara'nın uçuşan saç tellerinden birini yakalamak için öne uzanırken biraz gülümsüyordu. Flört kesinlikle gerçekleşiyordu.

Güzel. Demek ki dikkati çok dağınıktı... hayır. Sirena dikkatimin onun üzerinde olduğunu hissetmiş gibi bana ters ters baktı. Bu kadarı da fazla.

"Alastair sana güvenebileceğimizi söylüyor," dedi Baxter, sözleri beni şaşırtmıştı. Alastair'in böyle düşündüğünü bilmiyordum. "Yani senden nefret etmeme rağmen ben de sana güvenmeye çalışacağım. Özellikle de yarın birlikte savaşacağımız için."

"Phoenix bize katılmayacak." Bellamy elini sırtımın alt kısmına koydu.

"Ne?" diye sordum. "Bunu ilk defa duyuyorum."

"Daha bir hafta önce neredeyse kalbinden bıçaklandın." Bellamy'nin bakışları üzerimde sertleşti. "Henüz savaşacak kadar güçlü değilsin."

"Evet, öyleyim."

"Hayır. Değilsin. Ve savaş sırasında senin için endişelenmek sadece dikkatimi dağıtır."

"Ben şimdi bir yük müyüm?" Yüzümü ona

döndüm. "Ben öyle bir şey demedim."

"Az önce kelimenin tam anlamıyla söyledin Bellamy." İçimde hem acı hem de öfke çalkalandı. "Castor'a da dövüşmeyeceğini mi söyleyeceksin? Karnından bıçaklandı. O da benim kadar iyileşmiş durumda."

"Nix..."

"Ya da belki bana güvenmiyorsun. Bu mu ? Bunun başka bir manipölasyon olduğunu mu düşünüyorsun? Belphegor için sana ihanet edeceğimi mi? Ya da Asa için?"

Bellamy'nin çenesi gerildi. "Kelimeleri ağzıma tıkıyorsun."

Pembe-siyah saçlı Nephilim bir adım geri çekilmeden önce aramıza baktı. "Ben gidip Cas ve Kyo'yla biraz atış yapacağım. Aslında burada sizinle olmaktansa başka bir yerde olabilirim."

Baxter hızla uzaklaştı.

"Bana doğruyu söyle Bell. Neden yarın orada olmamı istemiyorsun?"

"Sana nedenini söyledim," dedi, yüzü bana yaklaştıkça sesi alçalıyordu. "Sana inanmıyorum."

"Lanet olsun, Phoenix. Bunu burada yapmayalım. Seyircimiz var."

Yeterince eminim, birkaç kişi bizi izliyordu. Bazıları bakarken yakalandıklarında gözlerini kaçırdı, bazıları ise açıkça .

Sirena da onlardan biri.

Kızgınlığım daha da arttı. Sadece birkaç ay önceki iblis olsaydım, onlara ateş topları fırlatır ve sonra alev aldıklarında gülerdim. Pislikler.

Ama ne yazık ki, bu dürtülerimi kontrol ettim.

"Tamam. Başka bir yere gideriz." Bellamy'nin kolunu tuttum ve aklıma üst katta paylaştığımız oda geldi. Bir anda bahçeden ışılandık ve yatağın yanında belirdik. "Artık mahremiyetimiz var. Mutlu musun?"

"Tavır yapmayı kes. Ve sen de-" "Göz kırpıyorum, biliyorum. Kabullen artık."

"Seninle kavga etmek istemiyorum, Nix." Yatağın kenarına oturup ensesini ovuştururken içindeki öfke kabardı. "Ama bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

Öfke beni de terk ederken onun yanına oturdum. "Hiç *bir şey* yaptım mı kolay mı?"

Kısa bir kahkaha attı. Sesi gergin geliyordu. "Azıcık bile değil." Elini avuç içine doğru çevirdi ve ben de parmaklarımızı birbirine geçirerek kabul ettim. "Bu konuda benimle kavga etme. Lütfen."

Eli benimkinde titredi. Fazla değil. Ama yeterince.

"Savaş sırasında dikkatini dağıtmamdan endişelenmiyorsun," diye fısıldadım davranışları nihayet anlam kazanırken. "Beni kaybetmekten korkuyorsun."

Elimi daha sıkı tuttu. Hiçbir şey söylemedi.

"Ben de seni kaybetmekten korkuyorum." Onu nazıkçe sırtına doğru ittim. Uzun kirpiklerinin arasından beni izledi, mavi gözleri okunmuyordu. Ona sarıldım ve yanağını avuçladım. O gün tıraş olmamıştı, bu yüzden hafif kirli sakalları avucumu gıcıklıyordu. "İşte bu yüzden orada olmak istiyorum Bellamy. Senin yanında savaşmak istiyorum."

Seni korumak için, seni güzel aptal.

"Senin hayatta olduğundan çok daha uzun süredir savaşlarda savaşıyorum." Bellamy elini benimkinin üzerine koydu. "Ben iyi olacağım."

"Ben de öyle."

Sertçe yutkundu. "Bu iddiayı test etmek istemiyorum. Sadece yarın burada kalmanı ve güvende olmanı istiyorum."

"Ve zavallı bir köpek yavrusu gibi geri dönmeni mi bekleyeyim? Bu ben değilim Bell."

Ben , sen de gidemezsin."

"Başka seçeneğim yok. Eğer Lucifer kafesinden çıkarsa, o-"

"Dünyayı ateşe verecek, biliyorum," diye araya girdim keskin bir baş hareketiyle. "İnsanları köleleştirecek, öldürecek ve büyük bir baş belası olacak. Müthiş bir şey. Bırakın yapsın."

"İzin vermek mi?" Bellamy doğrulup oturdu, kaşları çatıldı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Beni uzun zamandır tanıyorsun Bellamy. Hiç böyle bir konuda şaka yapacak biri oldum mu? Lucifer dünyayı istiyorsa, bırak alsın."

"Benden sadece ne yapmamı istiyorsun? Dünyayı yok etmesine izin mi vereyim?" "Elbette. Neden olmasın?"

"Çünkü insanlar ölecek, Nix." Yatağın başucundaki lambanın ışığı mavi gözlerindeki gümüş ipliklere . "Kardeşlerim ve ben insanları korumakla görevliyiz. Bizim amacımız bu."

Başımı salladım. "Hayır, öyle değil. Lazarus sana onları korumanı emretti. Bunu sen seçmedin."

"Neyi seçtiğimiz önemli değil. Önemli olan şeylerin nasıl olduğu."

"Kendini bir kahraman olarak görüyorsun. Varlığından bile haberi olmayan insanları kurtarmak için hayatını riske atıyorsun." Başparmağımla çenesinin çizgisini takip ettim. "Ama kahramanı kim kurtarır?"

"Ben kendimi kurtarırım."

"Yapmak zorunda değilsin." Alnımı onunkine yasladım, ruhum biraz çatladı. "Benimle kalabilir ve her şeyin yanışını izleyebilirsiniz."

Bellamy'nin kolları bana sıkıca sarıldı. "Yapamam."

"Biliyorum," dedim, gözlerimin arkası yanıyordu. "Ve bu beni kızdırıyor. İnsanlar seni hak etmiyor. Onları kurtarmak için kendini feda ettiğin düşüncesine katlanamıyorum."

"Neye katlanamıyorum biliyor musun?" Boynuma sokuldu. "Seni kaybetmeye. Seni zaten birçok kez kaybettim."

Ve sonra beni öptü.

Parmaklarımı sarı saçlarına geçirdiğimde beni sırtüstü çevirdi ve bacaklarımın arasına yerleşti. Kalplerimiz senkronize bir şekilde atıyor, her ikimiz de uyarılmalarımız ve duygularımız arttıkça hızlanıyordu, ancak karakter farklılıklarımızın çok açık olduğu böyle anlardı.

O dünyayı kurtarmak istiyordu, ben ise sadece onu kurtarmak istiyordum.

"Bunu sabah tekrar konuşuruz." Bellamy fısıldamadan önce dişlerini kulağıma sürttü, "Bu gece, son seferimizmiş gibi sevişmemizi istiyorum."

Bu sözler beni tahrik etmeliydi. Onun yerine göğsüme bir ağırlık çöktü. Son seferimiz. Kader gerçekten bu kadar acımasız olabilir mi? Bizi bir araya getiren

Her Şeye rağmen bizi bu kadar çabuk ayırmak için mi?

"Gitmeni istemiyorum," dedim kalbim sıkışarak.

"Bunu dūřınme," diye mırıldandı Bellamy, elleri gōmleęimin altına kayarken. "Savař, lōm, bunların hiçbiri řu anda bize ulaşamaz. Bu gece sadece sen, ben ve bu yatak varız."

Sonra tatlı feromonlar havayı doldurdu. şehvet havayı yumuşatmaya yardım etmek istemiş olmalı. Bellamy dudaklarımızı birleştirip beni derinden ptūęünde ūzerimde sakınleştirici bir etkisi oldu. Gōmleęimi ve kōlotumu çıkarmadan ve başucu çekmecesinden yarısı boşalmış kayganlaştırıcı şişesini almadan önce ben onun kot pantolonunu çıkardım, o da aynısını benimkine yaptı.

Bellamy'nin beni gūzelce ve yavařça becermesinden ne kadar hořlansam da, o gece sert olmasını istiyordum. Gūnahı bu arzuyu hissetmesine izin verdi ve ben hazırlandıktan sonra kalçalarını ileri doęru sūrdū ve içime soktu. Her itiřinde tařakları bana çarpıyordu ve ben de sırtını peneledim.

Seks. Ařk. Biriyle her ikisini de yařamak her řeyi çok daha gūlū kılıyordu: zevk, gūven ve adımı sōyledięindeki heyecanlı ırpınıřlar.

Bellamy beni becerirken dişleri kōprūcūk kemiğimi sıyırdı. Sonra boynumu ısırdı, derimi parçalayacak kadar değil ama iz bırakacak kadar sertti. Daha fazlasını istiyordum. Her řeyi hissetmek istiyordum; sikiinin içime girmesini, nefesinin tenimde gezinmesini, dokunuşunun sıcaklığını ve ısırığının acısını. Acı ve zevk el ele gidiyordu.

"Beni daha sert ısır," yalvardım, altında kıvranıyordum. "Beni yut."

Diřleri boynumun derinliklerine battı ve bir cořku dalgası lanet olası kafamdaki tūm dūřunceleri silip sūpūrūrken inledim. İhtiyacım olan řey buydu. Ona. Bana. Ve ikimizin de artık savařmak istemedięi bu ruh deęiřtiren baę.

"Benim için gel," diye hırladı, kanım çenesinden aşağı damlıyordu. Kanını yaladım ve o da beni yıkıcı bir gūlūmsemeyle dūllendirdi. "Kollarımda parçalandığını hissetmek istiyorum."

İki sert itiř daha ve orgazmım beni tūketti. Yoęunluęundan bağırdım, kuyruğum bacağının etrafına daha sıkı sarıldı. Tam sakınleşmeye başladığımda, sert bir şekilde boşaldı, spermi ikinci bir salınımı tetikledi.

Dışarıdaki her savaşçı muhtemelen bağırışlarımı duymuştur.

"Seninle seks yapmak binlerce tatlı lōmden ölmek gibi," dedim çenesini okşayarak.

"O zaman bu gece ikimiz de öldük." Bellamy kulak mememi hafifçe ısırdı, siki hâlâ içimde zonkluyordu. "Birbirimize çok yakışıyoruz."

"Mükemmel bir felaket."

Çekildi ve beni kendine doğru çekerek yan tarafına yuvarlandı. Teninin misk kokusu sarhoş ediciydi, kafayı bulmanın en iyi yoluydu. "Bu doğru olsa bile... Bu korkunç bir şekilde sona erse bile... Yine de seni seçerdim. Tekrar ve tekrar."

Korku içimde kabardı. Onu kaybetme korkusu. Başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım. Boynuzumun kenarını öptü. Yarın ne olursa olsun, o zaman onun yanında olacağıma yemin ettim.

Beni orada istese de istemese de.

Yirminci Bölüm

Bellamy

Dışarıda durduğumuzda Mason dişlerini sıkarak Gray'in yüzünü iki elinin arasına aldı ve "Siktir et," dedi. "Sanki bensiz savaşa girmene izin verecekmişim gibi."

"Masooooon." Gray parmak uçlarında yükseldi ve Mason'ın çenesini hafifçe dürttü. "Burada kalmalı ve Pen'in Clara'ya zarar vermediğinden emin olmalısın. Tamam mı?"

"Ona zarar vermek gibi bir niyetim yok," dedi Penemuel. "Günlerdir buradayım ve yaptığım en kötü şey öğle yemeğimiz için tavuk yakmak oldu."

"Bu bir suçtu," dedi Raiden. "Ağlayacak gibi hissettim."

"Özür dilerim. Ben bir yazarım, aşçı değil." Penemuel bileğindeki bilezikle oynadı. Clara tasma yerine bunu seçmişti, gerçi bilge düşmüş meleğin gümüş çivili deri bir tasma taktığını görmek eğlenceli olabilirdi. "Bu şey tam bir baş belası. Ne zaman çıkarabilirim?"

"Sana zarar vermiyor," dedi Clara Raiden'a bir tabak limonlu çubuk uzatırken. "Hâlâ uçabilir ve neşeli halini sürdürebilirsin. Sadece bu bariyeri terk edemezsin."

"Bileğimi çiziyor."

Sirena elinde mızrağıyla bir adım öne çıktı. "Bir kez daha sızlanırsan elini çekerim. Bu kaşıntıyı durduracaktır."

Clara'nın dudaklarından bir kıkırdama döküldü. Çabucak toparlandı ve boğazını temizledi. Bakışları benimkilerle buluştuğunda sııttım. Şehvetin görmesini sağladığı göz rengi Sirena'nınkiyle aynıydı. Karayıplı bomba için kötü şeyler hissediyordu. Biraz yıpranmış bir halde, eve geri dönmek için bir bahane mırıldandı. "Hey, bebekler," dedi Raiden, dalmadan önce ellerini

birbirine sürterek

limon çubuklarının içine. Dün gece içtiği variller dolusu içkiden dolayı o sabah akşamdan kalmaydı ama bizim iyileştirici güçlerimiz akşamdan kalmayı inanılmaz bir şekilde tedavi ediyordu. Genelde sadece hafif bir baş ağrısı, belki biraz mide bulantısı olur ve uyandıktan sonraki ilk yarım saat içinde geçerdi. Tatlıyı mideye indirirken kesinlikle obur haline geri dönmüştü, çiğnerken inliyordu.

Titon onu izledi ve Raiden tekrar inlerken küçük bir nefes çekti. Şehvet onun uyarıldığını hissetmişti. Ama gnahımın gücü olmasa bile, bu çok açıktı.

"Bensiz gitmiyorsun!" Mason'ın sesi avluda gürledi. "Bu iş burada biter."

Gray ona suratını astı. "Korkutucu sesini kullandın."

Mason nefes verdi ve kardeşimi kollarının arasına aldı. "zr dilerim meleğim. Ama benden burada kalmamı isteme. Çünkü kalmayacağım. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim. Hikayenin sonu."

"Tanıdık geliyor," dedi Phoenix solumdan. "Sen ve ben az önce milyonuncu kez aynı tartışmayı yaptık."

"Ve cevabım hala aynı." Ona döndüm. Öğleden sonra güneşi kumral saçlarındaki açık renk telleri ortaya çıkarmıştı. Kakllerini kenara ittim ve parmaklarımin şakağında oyalanmasına izin verdim.

"İnatçı pislik," dedi, dokunuŐuma doğru eğilerek.

Yaşam güçlerimiz kardeşlerim ve onların arkadaşları gibi birleŐmemiŐti. Ben lrsem, Phoenix iyi olacaktı. Savaşta düŐüp onu da yanımda götürme konusunda endiŐelenmeme gerek yoktu.

"Bu onun için adil değil," dedi Alastair. "Bağı tamamlamadan bile, eğer ölürsen, bu onu da öldürecek. Sadece çok daha acımasız bir şekilde." O sabah erken saatlerde birkaç düzine meleklerle birlikte gelmiş olan Lazarus'un yanında duruyordu. Savaş planlarına son şeklini veriyorlardı. Yine de dikkatinin yarısı benim zerimdeydi.

"Kafamın içinden ık."

Şaşırtıcı bir şekilde, o yaptı.

"Nasıl seyahat edeceksiniz?" Phoenix sordu.

"Bir ulaŐım taşı. Oraya gidiŐ ve dönüş bileti. Bir portal gibi ama sadece bir kez kullanılabilir."

Geçen yıl Simon ve Castor'u kurtarmak için yeraltı dünyasına gittiğimizde Lazarus bize bir tane vermişti. Kullanıldıktan sonra taş çatladı ve büyülü rnleri kırıldı.

"Aptal bir taş kullanmak yerine bana yerini söyleyebilirsin, ben de sana göz kırparım. Seni kalbinin istediğİ yere götüreceğim."

Bedenlerimizin izin verdiğİ kadar yaklaştım ve elimi boynuna götürdüm. "Kalbimin arzusunun her zaman senin olduğun yerde olduğunu söylemem kliŐe olur mu?"

Phoenix gözlerini devirdi. "Son derece kliŐe. Bir daha söyleme."

"O zaman neden gülümsüyorsun?" Onu boynundan usulca öptüm ve ondan gelen küçük iç çekişi sevdim.

"Gördüğüm kadarıyla konuyu değiştirmeye çalışıyorsun. İşe yaramayacak." Phoenix ellerini göğsüme koydu ve bana bakabilmek için beni geriye doğru itti. "Yani bu taşıma taşı seni nereye götürecekt? Ülkenin öbür ucuna mı? Başka bir diyara mı? Tam yeri özellikle yardımcı olurdu."

"Eminim öyledir." Onu kendime doğru çektim. Çok sıcaktı. O sıcaklığın içine gömülmek ve mümkün olduğunca uzun süre onun tadını çıkarmak istiyordum ama zamanımız tükeniyordu. "Daha önce oraya gittiğin ya da koordinatları bildiğin sürece her yere seyahat edebileceğini söylemiştin. Yine de iyi denemeydi, tatlım."

"Bana ihtiyacın var," dedi Phoenix beni ikna etmek için bir kez daha. "Senin kadar güçlü bir savaşçı olmayabilirim ama savaşabilirim. Dövüşebileceğimi biliyorsun. Fiziksel gücümdeki eksikliği büyü gücümle fazlasıyla telafi ediyorum."

Çenesini okşadım. "Dünyayı kurtarmak için savaşır mısın?"

"Dünya umurumda değil." Viski gözlerinde çığ bir kırılganlık parlıyordu. "Sadece seni önemsiyorum."

Kyo ve Castor birbirlerine yakın duruyor, kardeşim ejderha eşini rahatsız ediyordu. İşler ciddileşmeden önce biraz kaygısızca eğleniyorduk.

Daman Warrin'in yanına yaslandı, elini buz ejderhasının büyük pazusuna götürdü. Warrin yüzünü Daman'ın saçlarına bastırarak fısıldadı. Söylediği her neyse Daman'ın gülümsemesine ve gözlerini kapatmasına neden oldu, kavrama sıkılaştı.

Bunu daha kaç kez yapmamız gerekecek? Bazılarımızın geri dönemeyeceği bir savaşa hazırlanmak. Son kez olup olmayacağından emin olmadan sevdiklerimize sımsıkı sarılmak.

"Bell." Phoenix yüzümü ona doğru zorladı ve gözleri bir anlığına kırmızıya döndü. Duygularının yüksek olduğunun bir işaretiydi bu. "Burada kalmayı reddediyorum. Seni bulana kadar dünyanın her yerine ışınlanacağım. Ben-"

Onu öptüm.

Dudakları benimkilere karşı titredi. "Beni geride bırakmayacaksın" derken sesinde de bu titreme vardı.

Dün gece *mükemmel bir felaket* demişti. Gerçekten öyleydik.

"Tamam." Titrek bir nefes vererek iki kolumu ona doladım ve yüzümü omzuna bırakarak ona teslim oldum. Bu anlamsız bir tartışmaydı. Ben de bensiz gitmesine asla izin vermezdim. "Ama ölürsen seni asla affetmem."

"Ve eğer ölürsen, seni diriltmenin bir yolunu bulacağım ve sonra beni kızdırdığın için seni kendim öldüreceğim."

"O benim iblisim."

"Bunu sakın unutma." Phoenix boynuzlarını başımın yan tarafına çarptı.

"*Ayrılmak üzereyiz,*" dedi Alastair zihin bağlantımız aracılığıyla.

Gray Mason'ın elinden tuttu ve onu Lazarus'un yanına götürdü. Birkaç göksel kılıç eritilerek avcı için mermi haline getirilmişti. Mason orduda keskin nişancı olarak görev yapmıştı ve kesinlikle silah kullanmayı biliyordu. Phoenix'in kalbinin üzerindeki yara izi bunun kanıtıydı.

Tanrılara şükürler olsun ki aylar önce o mermilere sahip olmamıştı... yoksa vurulduğunda Phoenix'i kurtaramazdım.

Simon Galen'e, "Belki ben yardımcı olabilirim," dedi. Geride kalan tek eş oydu. "Mason gidiyor ve o bir insan."

Galen nazık bir ses tonuyla, "Hawk'ın savaş deneyimi var," diye karşılık verdi - böyle bir sesi sadece eşiyile konuşurken kullanırdı.

"Öyle mi?" Simon gözlüklerini düzeltti. "Bir keresinde şeytani bir aşçıyla spatulayla savaşmıştım. Ben de işe yarayabilirim."

"Sven'in boyu ancak bir metre," diye fısıldadı Phoenix bana. "İlk yakalandığında seni kesip Nephilim yahnisi yapmak istedi. Asa ona hayır dediğinde büyük hayal kırıklığına uğradı."

"Asa'nın yaptığı güzel bir şey bu," dedim. "Gerçi, şimdi sen söyleyince, muhtemelen tadım gerçekten güzel olurdu."

Phoenix biraz hırladı ve bana daha sıkı sarıldı. "Tadın harika."

Şehvet damarlarımda kıpırdandı. "*Öp. Dokun.*"

"*Şimdi olmaz, göt herif,*" dedim günahıma.

Galen kocasına, "Burada kalarak faydalı olabilirsin," dedi. "Clara'ya eşlik et ve sorun çıkarmamasını sağla."

"Sanki." Clara alay etti ama endişe çizgileri alnını kırıştırdı. Şimdi Gray'in yanında duruyordu ve Gray ona sarılmıştı. "Siz çocuklar güvende olsanız iyi olur, yoksa size ne kadar baş belası olabileceğimi gösteririm."

Lazarus herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "İnsanlığın kaderi bu gece yapacaklarımıza bağlı," dedi. Güneş en tepedeydi, masmavi gökyüzünde yükseliyordu. Nadir görülen bulutsuz bir gündü. "Ne pahasına olursa olsun Belphegor'un Lucifer'i serbest bırakmasını engellemeliyiz. Ve eğer bu süreçte Asa'yı yenebilirsek, bu savaşa bir son vermiş oluruz."

"Bir taşla iki kuş vurmak," dedi Daichi. "Daha çok iki yılan gibi."

Lazarus'un meleklerinden biri çimlerin üzerine indi, beyaz kanatları arkasına kıvrılmıştı. "Gözcülerden az önce haber aldım. Belphegor ve diğer Düşmüşler az önce yeraltı dünyasından ayrıldılar."

"Peki ya Lucifer'in oğlu?" Lazarus sordu. "O da onlarla birlikte."

"Özgürce mi yoksa zorla mı?"

"Özgürce," diye verdi melek.

"Egosu ve açgözlülüğü gözünü kör etmiş," dedi Phoenix. "Belphegor'u tanıyorsam, Asa terör saltanatına başlamadan önce başka bir silaha ya da gizli bir eşyaya ihtiyacı olduğuna dair bir hikâye uydurmuştur."

"Bir kalkan." Melek başını salladı. "Gözcüler bundan bahsettiklerini duymuşlar.

İddiaya göre, bu Lucifer'in kalkanı."

"Morningstar kalkan taşııyordu," dedi Lazarus. "Silahlarımızın hiçbiri onu öldüremezdi. Kalkana gerek yoktu."

"Eğer Asa, Pen'in bahsettiği gibi günahlarımızın her birinden bir parça taşıyorsa," dedi Castor, "o zaman Açgözlülük, parlak ve nadir bir eşyanın cazibesine karşı koymasını zorlaştıracaktır."

Alastair başını salladı. "Gurur, en yakın danışmanının onu kandıracak kadar cesur olduğu gerçeğini görmesini engelleyecektir."

"Vay canına." Raiden en büyük kardeşimize göz kırptı. "Az önce taşak dedin." "Ağzını sil," dedi Alastair. "Dudağında kırıntılar var."

Titan bakışlarını kaçırmadan önce Raiden'a gülümsedi. İkisi tüm bu süre boyunca birbirlerine tek kelime bile etmemişlerdi. Ama aralarındaki arzuyu hissediyordum, özellikle de Titan'dan geliyordu.

"Kendinizi hazırlayın." Lazarus kanatlarını serbest bıraktı. Güneş beyaz tüylerden yeni yağmış kar gibi yansiyordu. "Şimdi başlıyor."

Lazarus tüm diyarlarda Lucifer'in kafesinin yerini bilen tek kişiydi. Biz bile bilmiyorduk ki Castor ve benim Belphegor tarafından nasıl yakalanıp zihnimizin sikildiğini düşünürsek, bu iyi bir şeydi.

"Yerin derinliklerinde bir mahzende mi?" İskoçya'da Dunkeld'in dışındaki bir ormanda yürürken Phoenix sordu. Sekiz saatlik

Echo Körfezi ile aramızdaki saat farkı burada gece yarısına yakındı. Ay pırıl pırıl parlıyor, ışık sık yaprakların arasından bile bize ulaşıyordu.

"Hayır," diye cevap verdim. "Biz onu kafesine kapattıktan sonra, Lazarus onu perdedeki bir yırtığın içine sakladı. Bu dünyada ya da başka bir dünyada fiziksel bir yerde değil. İkisi arasındaki bir yarıktaymış."

"Anlıyorum." Phoenix başını salladı. "Tamam, hayır . " Sırttım.

"Kafesinin yeri de değişiyor," dedi Lazarus önümüzden. Biz Nefilim'ler gibi onun da kusursuz bir işitme duyusu vardı. Küçükken benim ve kardeşlerimin başını çok belaya sokmuştu. Her şeyi duyardı; nefesimizin altından konuştuğumuz ya da ona eşek şakası yapmayı planladığımız her seferinde. Sadece çocuktuk işte. "Birkaç günde bir değişiyor, ley hatları boyunca hareket ediyor. Bu gece burada, bu ormanlık alanda."

"Ley hatları mı?" Sirena sordu. "Bu terime aşına değilim."

Lazarus, "Dünyanın dört bir yanındaki güçlü yerlere bağlanan doğaüstü enerji hatları," diye açıkladı. "Hatların birleştiği noktalara nexus denir. Bu bağlantı noktalarındaki yoğunlaştırılmış enerjiden faydalanılabilir. Lucifer'i mühürlemek için dolunaydan gelen güçle birlikte bu enerjiyi kullandım."

"Ve bizim kanımız," dedi Alastair.

"Evet. Senin kanın onu kafesine kilitleyen anahtardı. Bağlantı, o kafesi yerleştirmek için perdedeki kapıyı yarattı."

"Hoia Baci'u'da ley hatları var, değil mi?" Daman sordu. "Bağlantı noktasının bulunduğu yer 'ölü bölge'. Asa'nın savaş sırasında yeraltı dünyasından iblisleri çağırmak için kullandığı enerji kaynağı orası."

Lazarus başını salladı. "Evet. Oradaki yerliler açıklığın başka bir boyuta açılan bir kapı olduğunu düşünüyorlar. Birçok açıdan haklılar. Bağlantı noktaları diğer âlemlere açılan kapılar olarak işlev görebilir."

Daman, "Savaştan bu yana iblisler ve canavarlar buraya çekildi," dedi. "Lycus ve sürüsü meşguldü."

Lycus, Daçya folklorunda efsanevi bir yaratık olan Büyük Beyaz Kurt tarafından kurtarılan Daman'ın çocukluk arkadaşıydı. Tüm o hikâyelerin doğru olduğu ortaya çıktı.

"Tıpkı pervanelerin ateşe çekilmesi gibi," dedi Phoenix. "Daha küçük iblisler yardım edemezler ama bu yerlerin gücüne çekilirler. Arkadaşının bize katılamaması ne yazık ki. Onun ordumuzu parçalayışının anısı görülmeye değer bir manzaraydı. Dehşet verici ama olağanüstü."

"Güçlü olsalar da kurtlar bu savaşta pek işe yaramaz," dedi Lazarus. "Isırıklarındaki mana iblisleri öldürebilir ama düşmüş olsun ya da olmasın bir meleğe sadece göksel çelik zarar verebilir. İşe yarayabilecekleri bir yerde kalmaları daha iyi olur."

Yürürken Phoenix'in kuyruğu bacağımın arkasına sürtündü. Ona baktım ve o da hafifçe gülümsedi. Aramızdaki bağ hiç olmadığı kadar derindi ama yine de ruhum daha fazlasını arzuluyordu. Sanki göğsümde sadece onu resmen eşim yaparak doldurabileceğim bir boşluk vardı.

Ama yaşam güçlerimizi birleştiremezdik. Riskler bu kadar yüksekken olmazdı. Bir araya geldiğimiz andan beri, bu sürekli bir hayatta kalma mücadelesiydi. İkimiz için de.

"Neredeyse ." Lazarus hızını yavaşlattı.

"Hissediyorum." Anka kuşu yere baktı. "Buradaki büyü inanılmaz derecede güçlü. Altımızda saf enerjiden oluşan bir girdap akıyor."

Damarlarımdaki mana benim de biraz öğrenmemi sağladı ama uzmanlığım savaş alanında ve yatak odasında idi, büyüyle uğraşmak konusunda pek değil.

Etrafında hafif bir rüzgâr eserken meleklerden biri başını eğdi. "Belphegor yakınlarda."

"Ağaçlar seninle de mi konuşuyor?" Daman ona sordu. "Gusion'un böyle bir yeteneği vardı."

Kardeşimden gelen bir üzüntü yankısı hissettim. Düşmüş meleğin ölümü Daman'ı çok etkilemişti. Belki de Gusion bir ejderhayı sevdiği için, tıpkı Daman'ın Warrin'i sevdiği gibi. Gusion'la arasında bir bağ hissetmişti.

"Evet," diye cevap verdi melek. "Ben toprak büyüüne sahibim. Tüm doğa benimle konuşur. Bitkiler ve hayvanlar."

Daichi başını sallayarak, "Benim için de öyle," dedi. "Sen ve ben benzer ruhlarız."

Melek buna gülümsedi.

"Ben Daichi," dedi toprak ejderhası.

"Oliver." Melek başını eğdi, gülümsemesi hâlâ yerindeydi.

Ağaç kümesi küçük bir açıklığa açılıyordu. Bu açıklığın ortasında uzun taşlardan oluşan bir daire ve arkasında dalları kıvrık, gövdesi kalın, devasa bir ağaç vardı. Etrafına daha küçük ağaçlar yerleştirilmişti.

Lazarus bize döndü. " noktasına vardık." "Taşlar ve bir ağaç mı?" Raiden sordu.

"Burası kutsal bir yer," dedi Lazarus. "Efsaneler taş çemberin Fae krallığının girişı olduğunu iddia ediyor. En azından onlardan biri. Buradaki enerji herhangi bir geçidi açmak için kullanılabilir. Ya da perdedeki yırtığı bulmak için."

Galen çembere sertçe baktı. Simon'ı geride bıraktığında öfkesi hep tavan yapardı. "Fae'lere gerçekten inanan her insan buradan uzak durması gerektiğini bilmeli."

"Kesinlikle. Bir perinin size yardım mı edeceğini yoksa size oyun mu oynayacağını asla bilemezsiniz," dedi Alastair. "O gün nasıl hissettiklerine bağlı."

Phoenix bana sıırttı. "Eminim periler hakkında her şeyi biliyorsundur. Krave'de onlardan yeterince siktin."

Onu ensesinden yakaladım ve kendime çektim, ağızlarımız birkaç santim ayrıydı. "Ve şimdi kendimi tamamen sana adadım."

Şehvet göğsümde mırıldandı. Bir anlaşıma. Phoenix bu ahlaksız piçi doyurmaya yeter de artardı bile.

İblisim gülümsedi. "Biliyorum. Sadece sana bok veriyorum."

"Tabii ki öylesin." Alt dudağını dişlerimin arasına aldım. "Hatırlat da bu iş bittiğinde seni cezalandırayım."

"Beni cezalandırmak mı?" Phoenix mırıldandı.

"Denediğini görmek isterim." Homurdandım ve kalçalarını kavradım. Meydan okuma kabul edildi.

"*Odaklan,*" dedi Alastair bana. "*dikkatini dağıtmasına izin verme.*" "*O yanımdayken daha güçlü savaşıcağım.*"

Alastair birkaç adım ötedeki yerinden bana baktı. "*Bunu yapmanı istiyorum. Başka bir kardeşı gömmeyi reddediyorum. Gömmeyeceğim.*"

Kallias'ı hatırladım. Kuzgun tüyü gibi ipeksi siyah saçları, bronzlaşmış teni ve Melankoli'nin etkisiyle derin bir hüznle parlayan gözleri. Ama gülümsediği zamanlar da olmuştu ve kısa bir an için o hüznün silinip gitmişti.

Onu kaybetmek yıkıcı olmuştu.

"Belphegor'la yüzleşmek gerçekten en iyi seçenek mi?" Savaşçılar bağlantı noktasının önünde, önümüzde ve yanlarımızdaki ağaçlardan oluşan bariyere bakacak şekilde dizilirken Baxter sordu. "Saklanmak ve açıklığa adım attığında saldırmak daha iyi olmaz mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Lazarus. "Kapıyı çağırması için onu taş çemberin yakınına yaklaştıramayız. Ayrıca. O yaklaştıkça yaşam gücünü daha fazla hissedebiliyorum. Bu da demek oluyor ki o da bizimkini hissedebilir."

Kafa derimin üst kısmındaki ani bir karıncalanma dikkatimi sağ tarafa çevirmeme neden oldu. Kardeşlerim de o tarafa döndü. Ve sonra... kırmızı parlayan gözler

ormanın karanlık gölgelerinde belirdi.

Kanımız onu hissetmişti.

"Neden şaşırmadım?" Asa açıklığa adım attı. Gümüş ve kırmızı iplikli siyah kanatları sırtından kıvrılıyordu. "Siz lanetli oğullar başımın belası olmaya başladınız. Malikanenizi yaktığımda sizi öldürmeliydim."

Belphegor, Vepar ve Purah onun arkasında yürüyordu. Purah tedirgin edici bir sırıtışla parladı ve selamlamak için parmaklarını oynattı. Tırnakları uzun ve sivriydi. O tırnakların derimi kesişini hatırlayınca dişlerimi birbirine geçirdim.

"Anka Kuşu," dedi Asa bakışları üzerindeyken. "Sana sapladığım bıçak yüzünden ölmüş olmalıydın. Belki de sana bir tane daha saplamalıyım."

Üzerime koruyucu bir dürtü gelirken iblisimin önüne geçtim. "Onunla konuşma, seni lanet yılan."

Phoenix daha yakına eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Aşağı, oğlum."

"Onunla sonra ilgileneceğim." Asa bakışlarını Lazarus'a çevirdi. "Şu anda yoluma çıkıyorsun."

"Peki benim arkamda ne yattığına inanıyorsun evlat?" Lazarus sordu. "Var olmayan bir kalkan mı? Belphegor sana yalan söyledi."

"Buradaki enerjiyi hissediyorum," dedi Asa. "Kalkan nexus'tan yaratılan cepte saklı. Işık Getiren bizi buraya getirdi çünkü babamın özü hem kılıçta hem de kalkanda var. Yalan söyleyen tek kişi sensin."

"Ne kadar aptal olabilirsin ki?" Castor sordu. "Belphegor seninle bir keman gibi oynuyor. Uyanışın, bir ordu kurman, Işık Getiren'i bulman, bunların hepsi seni buraya getirmek için bir numaraydı."

"Seni durdurmak için her şeyi söylerler," dedi Belphegor neredeyse sıkılmış bir tonda. Hiç gerginlik yoktu. Aldatmacasına fazlasıyla güveniyordu. "Lucifer'in hem kılıcını hem de kalkanını kullandığında gerçekten yenilmez olacaksın. Bu onları korkutuyor. Benden şüphe etmeni ve aramızı açmayı umuyorlar. Düşmanlarını içeriden zayıflatmak istiyorlar."

"Yalan söylemeyi bırak, baba!" Gray ileri atıldı ve avcı ona doğru uzandığında Mason'ı omuz silkerek uzaklaştırdı. Gray'in 1.80'lik boyu Asa, Belphegor ve yanında getirdikleri birkaç düzine düşmüş meleğin önünde duruyordu. "Her şeyi biliyoruz. Gerçek planınızı biliyoruz."

Belphegor'un bir zamanlar sert olan yüz hatlarında duygular titreşti. "Kenara çekil, Gradyn."

"Hayır! Yapmayacağım." Gray kanatlarını serbest bıraktı ve kısa kılıcını hazırladı. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Bu konuda söz hakkın yok. Şimdi canın yanmadan önce sana söyleneni yap."

"Hangi plandan bahsediyor?" Asa şüpheyile Belphegor'a sordu.

Purah keskin bir çiviye Gray'e doğrulttu. "Kötü küçük çocuk. O küçük kötü dudakların dikilmesi gerekiyor."

"Hangi delikten sürünerek çıktın?" Baxter Purah'a sordu. "Korkunç görünümlü bir orospu çocuğusun."

"Minnettarlık." Purah bir şapkaya bahşiş verir gibi eliyle işaret etti.

"Bu bir iltifat değildi, seni ." Baxter'kanatları sırtından fırladı, tüyleri simsiyahtı. Normal Nefilimlerin tüylerinde renk yoktu. Sadece lanetlenmiş olanlarımızda vardı. Kılıcını kınından çıkarırken ay ışığının altında parlıyordu.

Sirena ve savaşçıları mızraklarını hazırladılar. Her birinin birden fazla silahı vardı; bir mızrak, bir kılıç ve uyluklarındaki kayışlarda saklı daha küçük bıçaklar.

Kyo, Warrin ve diğer ejderhalar melez formlarına dönüştüler. Pullar derileri boyunca yayıldı, boynuzlar saçlarından filizlendi ve tırnakları pençe gibi keskin noktalara uzadı. Gözleri de biraz parladı ve daha sürüngenimsi göründüler.

"Belphegor'un planını bilmek ister misin?" Her iki elimdeki kılıçları da çektim ve Asa'ya baktım. "Babanı kafesinden kurtarmak için. Işık Getiren seni buraya getirdi çünkü Lucifer'in yaşam gücünü takip etti."

"İmkânsız," dedi Asa.

"Hoia Baci'u'da sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Daman söyledi. "Kıskançlık senin güvensizliğini ve şüphelerini sezdi. Lucifer'e karşı hissettiğin aşağılık duygusunu sezdi. Asla Morningstar ismine layık olamayacağından korkuyorsun. Başkalarının sana baktığında babasının tahtında oturan şımarık bir çocuktan başka bir şey görmemesinden korkuyorsun." Daman falx kılıcının kavisli ağzını havayı kesecek şekilde salladı. "Belphegor da buna inanıyor. Sen onun oyunundaki bir piyondan başka bir şey değilsin."

"Siktir git!" Daman haykırmadan önce Asa'nın gözleri daha parlak bir kızılığa büründü, vücudu acı içinde kıvrılıyordu.

"Bırakın onu!" Warrin Daman'ı kollarının arasına alarak bağırdı.

"Hayır. Yapacağımı sanmıyorum." Asa yaklaştı, Işık Getiren'i sıkıca kavramıştı. Daman acı içinde kıvranıyor, ayakta duramıyordu. Asa'nın güçleri çok güçlüydü. "Belphegor pek çok şey olabilir ama bana ihanet edecek kadar aptal değil. Yalanlarını söylemeye nasıl cüret edersin, Envy. Belki de bunu bir daha yapmanı engellemek için dilini keserim. Ya da belki seni içten parçalara ayırırım. İşte böyle." Gözleri yine kıpkırmızı parladı.

Daman kan tükürdü ve Warrin'in kollarında kontrolsüzce sallandı.

Onun acısının bir yankısını hissettim, sanki organları çekilip bükülüyordu. Belphegor yeraltı dünyasında bana işkence ederken, Daman'ın ölümünü sayısız kez görmemi sağlamıştı. Parçalara ayrılmış, başı kesilmiş, tüm uzuvları koparılmıştı. Ellerim titriyordu.

"Ben iyiyim," dedi Daman, dudaklarında kan lekeleri vardı. "Öldür şu piçi."

"Beni öldüremezsin." Asa'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ama sen o kadar şanslı değilsin."

Elinin bir hareketiyle Daman'ın göğsünü hedef bir hançeri havaya savurdu. Bıçak göksel bir enerjiyle vızıldadı. Kalbim karnıma düştü. Warrin yuvarlanarak hançerden kurtuldu ve Daman'ın bedenini kendi bedeniyle kapladı.

Konuşma sona ermişti. Asa'ya gerçeği söylemiştik ama ruhundaki gurur kırıntısı onu bu gerçeğe karşı kör etmişti. Onu ikna etmenin bir yolu yoktu.

Ve ilk hamleyi o yapmıştı.

Alastair ileri atıldı, kılıcını çekmiş ve kanatlarını serbest bırakmıştı. Bu hamle Asa'nın konsantrasyonunu bozdu ve Daman'ı iç organlarına yaptığı her ne boktan şey varsa ondan kurtardı.

Kardeşim Warrin'in kollarında hareketsiz kaldı.

Hâlâ yaşam gücünü hissediyordum. Ölmemişti. Ama yaşam ipliği - yedimizde de olan ve günahlarımızın rengi olarak kendini gösteren- daha soluk bir yeşile dönüşmüştü. Göksel bir kılıç tarafından yaralanmadığı için güçleri onu iyileştirebilirdi ama saldırı onu zayıflatmıştı.

Warrin, vücudu titreyip dışarı doğru patlamadan önce öfkeyle kükredi. Yumuşak beyaz ve mavi pulları olan tam boy bir ejderha onun yerinde durdu, o kadar büyüktü ki devasa kuyruğunun bir hareketiyle düşmüş meleklerden birkaçını kenara itebildi.

Daman, Warrin'in yardım etmek için başını nazikçe itmesiyle sırt üstü süründü.

"İyi misin, D?" diye sordum.

"Evet." Ejderha daha fazla düşmüş meleği uçururken Daman Warrin'in sırtında dengede durdu ve bu kez kanadıyla onlara vurdu. Sadece sesi zayıf değildi. Öyle de görünüyordu. *"Sen kendin için endişelen. Savaş beni yakaladı."*

Lev ve ikizler açık bir hedef haline gelen Warrin'e yardım etmek için onun yanına koştu. Viktor, Daichi'nin yanında savaştı, düşmana saldırırken buz ve toprak güçleri birleşti.

Savaş resmen başlamıştı.

Lazarus kırıbacını havaya doğru gönderdi. Düşmüş bir meleğin ayağına dolandı ve onu yere doğru çekti, Castor da onu göğsünden bıçakladı. Bir gök gürültüsü havayı deldi; ruhunun bedenini terk edişinin sesiydi bu.

Mason silahını ateşlediğinde kurşun sesleri duyuldu. Kurşunlardan biri düşmüş bir meleğin göğsüne saplandı. Havada bir başka yüksek sesli çatırtı duyulmadan önce çığlık attı.

Düşmüşlerden üçü yanıma düştü, Raziel de onlardan biriydi. Onunla iki kez karşılaşmıştım. Korkak her seferinde ben son darbeyi indirmeden kaçtı.

"Böyle karşılaşmaya devam edersek, bana karşı bir şeyler hissettiğini düşüneceğim," dedim ona, çift bıçağımı daha sıkı kavrayarak. Diğer melekleri çevre birimlerimde tuttum.

Raziel sırtıttı. "Eğer baban gibiysen, seni öldürmeden önce tadına bakmam gerekebilir."

"Ah, sevgili yaşlı babam seni de , değil mi? Gerçekten etrafta dolaşıyordu." "Baba gibi, oğul gibi." Raziel saldırıya geçti.

Yine de bunu bekliyordum ve kaçtım. Diğer melekler de aynı anda saldırdı. Bu gece oyun oynamıyorlardı. Kana susamışlardı. Birini göğsünden yaraladım ve bir adım geriye sendelemesine neden oldum. Raziel tekrar ileri atıldığında, darbeyi engellemekten başka çarem yoktu.

Sol yanıma tamamen açık bıraktı. Üçüncü melek saldırdı. Ona kanadımla vurdum ama o tüylerimi kesti. Acı çok fena canımı yaktı. Raziel karnıma bir tekme atarak dengemi bozdu.

Kılıcı kafama indi.

Phoenix temastan hemen önce önümde cisimlendi ve Raziel'i avucundan çıkan bir enerji patlamasıyla geriye doğru gönderdi. Sonra da

diğer melek de aynı şekilde uçuyordu. Hiç vakit kaybetmeden mızrağını boynuna saplayan Sirena'ya çarptı.

"İyi misin?" Phoenix yanımda savunma pozisyonu alarak sordu. "Yardıma ihtiyacın var gibi görünüyordu."

"Ben mi? Senin yardımına mı ihtiyacım var?" Tekrar ayağa kalkmış olan Raziel'le yüzleştım. "Her şey kontrolüm altında."

"Bana tozu dumana katmak üzereymişsin gibi geldi."

Cevap verme şansım olmadı. Raziel ve ben havada çarpıştık, kılıçlar karşılaştıklarında kıvılcımlar saçıyordu. Phoenix etrafımızda göz kırptı, aynı şeyi yapmak için farklı bir alanda yeniden ortaya çıkmadan önce bana gelmeye çalışan düşmüş melekleri kesti.

"Bu kadar saçmalık yeter," diye homurdandım. Kanadım kesildiği yerden acıyordu ama dişlerimi sıktım ve kanatlarımı kullanarak beni ileri itip Raziel'in göğsüne çarptım. Geriye doğru sendeledi ve ben de bu sendelemesinden yararlanarak bıçağımı göğüs kafesine sapladım.

Kalbini delmiştim.

"Seninle... çukurda görüşeceğiz," diye hırladı Raziel, dizlerinin üzerine çökerek. "Ruhun lanetlendi... tıpkı benimki gibi..."

"Belki." Bıçağı onun içinde döndürdüm. "Ama bugün olmayacak."

Düşmüş melek öne doğru yığıldı. O ölürken gök gürültüsü üzerimize düştü. Kılıcımı çektim.

"Dikkatli ol," dedi Phoenix, bir kolunu bana dolayarak. "Yaralanmışsın."

İşte o zaman karnımdan aşağı akan kanı fark ettim. Kavga sırasında bir yerim kesilmişti. Yine de kesik derin görünmüyordu.

"Ah, bu bir şey değil. Daha kötülerini de yaşadım."

Phoenix beni daha sıkı tuttu. "Neden ne zaman bir kavga olsa seni kanlar içinde buluyorum? Sen de *benim* için endişeleniyordun. Seni koca aptal."

"*Belphegor'u gören var mı?*" Alastair tüm kardeşlerimin zihnine projeksiyon yaptı. Hâlâ Asa'yla dövüşüyordu.

Açıklığa baktım ve onu gördüm. "*Laz'la dövüşüyor.*" "*Çocuklar?*"

Gray dedi ki. "*Sloth göt kafalılık yapıyor. Ben... Ben...*"

Günahı onu ele geçirdiğinde dizlerinin üzerine çöktü. Lanet olsun, ona zamanında ulaşamayacağım kadar uzaktaydı.

Mason, fark etmemek Gri çöküş, seçildi onu yukarı ve vuruldu at yaklaşan bir Düşmüş.

"*Hawk onu yakaladı,*" diye karşılık verdi Galen bir grup düşmana dalmadan önce. Onları iblisleri parçaladığı kadar kolay parçalayamadı ama tüyleri

Düşmüşlerden birinin kanatlarını koparıırken havada patladı. Altındaki zemine kan sıçradı.

, yaptığımız en yoğun savaş değildi ama bizi kesinlikle meşgul etti. Düşmüş meleklerle savaşmak canavarları, gölgeleri ve iblisleri öldürmekten çok daha zordu.

Alastair ve Asa'nın kılıçları çarpışırken, kardeşim silahını tutabilmek için kendini zorladı.

"Ben bu kılıcı kullanırken benimle boy ölçüşebileceğini mi sanıyorsun?" Asa ona tükürdü. "Dur bakalım. Ne diyorum ben? *Elbette* beni yenebileceğini düşünüyorsun. Günahın daha azına inanmana izin vermez. Ama bilmiyor musun? Gurur düşüşten önce gelir."

Alastair'in kılıcı ikiye ayrıldı.

Işık Getiren yüzüne doğru indi ve kırık parçalarından biriyle onu engelledi. Asa'nın kılıcı tutuşunu kırdı ve omzunun üst kısmına saplandı.

Alastair dizlerinin üzerine çökerken hiç ses çıkarmadı ama yarasından göğsüne doğru kan sızıyordu.

"Al!" Raiden bağırды, aynı anda iki Düşmüş ile çarpışmaya kilitlenmişti. Ancak tipik Raiden tarzında, kendisinden çok sevdikleri için endişeleniyordu.

Lazarus elinde kırbaçla döndü ve kırbacı Asa'ya doğru savurmadan önce hiç tereddüt etmedi. Yüz ifadesindeki bir şey beni durdurdu. Korkmuş görünüyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Asa kırbaça odaklandığında gözleri kıpkırmızı parladı ve kırbaç rotasından çıkarak onu ıskaladı. Galen ona saldırdı, ben de hemen arkasıındaydım. Asa bize dokunmadan bizi geriye doğru savurdu.

Yere sertçe çarptım ve Phoenix yanımda belirdi, eski kralına bakarken burun delikleri alevlendi.

"*Alastair!*" Galen telepatik olarak haykırdı, duyguları hepimizin düşüncelerini duymasına yetecek kadar güçlüydü. Gözleri karardı ama doğrulmaya çalıştığında görünmez bir güç onu yere mıhladı. Yine Asa'nın gücü.

"Yenilgini kabul et!" Asa, Işık Getiren'in keskin ucunu boğazına dayamadan önce Alastair'in göğsünü tekmeledi.

Nefesim ciğerlerimden fırladı.

"Asla," diye cevap verdi Alastair.

"Çocukken tek istediğim babamın onayıydı," dedi Asa, sesi acıyla kalınlaşmıştı. Kılıç kardeşimin boğazına dayanmıştı. Hiçbiri

Asa onu öldürmeye karar verirse hiçbirimiz onu zamanında durduramayız. "Beni nadiren ziyaret ederdi, biliyorsun. Hayatım boyunca onunla sadece birkaç kez karşılaştım ve asla uzun süre kalmadı." Kılıç derisine saplanırken Alastair'in boynunda kan boncukları oluştu. "Sen neden bu kadar özeldin! Neden benim yerime seni seçti?"

Alastair'in tereddütsüz bakışları da sesi kadar soğuktu: "Çünkü sen sadece onun kesmek için yetiştirdiği bir kuzuydun. Peki ya ben? Ben onun seçtiği oğluydum. Sevdiği oğluydum."

"Al," dedim.

Gözleri bana doğru kaydı. O bakışlardan nefret ederdim. Sanki sonunun geldiğini biliyordu.

"Hayır!" Raiden kükredi, sesi kırılıyordu. Düşmüş bir meleği öldürdü ve diğer ikisinin arasından geçmeye çalıştı.

"Aşk," dedi Asa kısa bir kahkaha atarak. Kıpırmızı gözlerinde çılgın bir ifade belirdi. "Babam kendinden başka kimseyi sevmezdi."

Ve sonra... kılıcını kaldırdı ve savurdu, keskin bıçak tam Alastair'in boynuna yönelmişti.

Bölüm Yirmi Bir

Phoenix

Ben bir kahraman değildim. İnsanlığın mahvoluşunu izleyebilir ve bunun için tek bir gece bile uykusuz kalmayabilirdim.

Ancak, Nephilim kardeşlerle kahvaltı ettiğimiz tüm sabahlar, atari salonunda oynadığımız ve birbirimizle saçma sapan konuştuğumuz akşamlar ve onların hak etmeyen ama yine de savaştıkları bir dünyayı kurtarmak için hayatlarını riske atmalarını izlemek - içimde bir şeyler değişmişti. Onları önemsiyordum.

Öyle ki onlardan birinin ölümüne seyirci .

Asa, Alastair'in kafasını koparmak için hamle yapınca içimden gelen dürtüyle hareket ettim. Alastair'in yanına ışınlandım ve onu yere serdim. Işık Getiren yarım saniye bile geçmeden üzerimizdeki havayı kesti.

Alastair'i tutmaya devam ederek bizi Asa'nın ulaşamayacağı bir yere ışınladım. Bellamy'nin yanında belirdik ve bana hayretle bakmadan önce kardeşinin ayağa kalkmasına yardım etti.

"Ne?" diye sordum. Yanaklarım kızararak sordum. "Ondan hoşlandığım için değil." Alastair elini omzuma koydu.

"Teşekkür ederim."

"Evet. Um. Sorun değil." Acı göğsüme yayıldı ve saklamak için elimden geleni yaptım.

Bellamy yine de fark etti ve kaşlarını çatarak kolunu bana doladı. Çatışma ve benim ışınlanma yeteneğimi kullanmam yaramı daha da kötüleştirmişti. Sanki bir bıçak ciğerlerime saplanmıştı ve derin nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Ne kadar tatlı. Köpeğin yeni bir sahibi var," dedi Asa bana, gözlerinde alevler yanarak. "Ama onları bekleyen geleceği unutuyorsun. Bana vaat edilen geleceği. Işık Getiren ile yeni küçük aileni öldüreceğim, it. Sanırım seni bunu görecektir kadar uzun süre hayatta tutacağım. Gördüğün güne pişman olacaksın."

"Tanrılar adına, konuşmayı kes." Belphegor kılıcının kabzasıyla Asa'nın kafasının arkasına vurdu. Işık Getiren'i otların arasından aldı ve Vepar'a başıyla işaret etti. "Kelepçeleyin onu."

Vepar kendi rüzgârını kullanarak süzüldü ve sersemlemiş bir halde gözlerini kırıştıran Asa'nın yanına indi. Asa'nın kollarını arkadan bağladı ve bileklerindeki büyü bastırıcı kelepçeleri tokatladı.

"Bu da ne böyle?" Asa homurdandı. "Çıkarın şu lanet kelepçeleri üzerimden! Bu bir emirdir."

Belphegor onun önünde diz çöktü, kahverengi gözleri küçümsemeyle doluydu. "Senden emir almaktan bıktım."

Belphegor onu ayağa kaldırırken Asa debelendi. "Ben senin kralınım!"

"Hayır, sen sadece kralcılık oynayan şımarık küçük bir çocuksun."

Belphegor Asa'nın siyah saçlarını sıkıca kavradı. "Yönetmek için gerekenlere sahip değilsin. Asla da olmayacaksın."

Baxter, Sirena ve ejderhalar savaşmaya devam etti. Hâlâ tam boy bir ejderha olan Warrin bir grup Düşmüş'ün üzerine buz üfleyerek onları oldukları yerde dondurdu ve ardından Sirena ve savaşçıları göksel çelik uçlu mızraklarıyla buzu parçalayarak melekler ölürken bir gök gürültüsü korosuna neden oldu.

Daman gücünün bir kısmını geri kazanmıştı ve arkadaşının yanında savaşıyordu, orak benzeri kılıcı onlara yaklaşan her düşmanı kesip biçiyordu.

"Ne yaptığını bir düşün Belphegor," dedi Lazarus. Vepar ve Purah önünde durmuş, kılıçlarını çekmişlerdi.

"Bunu düşündüm." Belphegor taş çembere doğru yürürken Asa'yı da yanında sürükledi. "O çocukları Lucifer'i hapsedmeye zorladığından beri, binlerce yıldır düşündüğüm tek şey bu. Ne sen ne de bir başkası beni durdurabilir. Çok ileri gittim."

"Ama neden?" Gray daha önce olduğundan biraz daha uyanık bir halde sordu. Mason'ın enerjisinin bir kısmını emmişti; bunu yapmaktan nefret ediyordu ama arkadaşına zarar vermemek için en azını nasıl alacağını öğrenmişti. "Lucifer bizi öldürmek istiyor. Hepimizi."

"Hayır, oğlum," dedi Belphegor. "İstemiyor. Hiçbir zaman seni ya da kardeş dediğin o Nefilimleri öldürmek istemedi."

"Haklısın," diye ekledi Lazarus. "O sadece onların gücünü dünyayı fethetmek için kullanmak, gerekirse onları kurban etmek istiyordu."

Belphegor kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Senin yaptığın daha mı iyi? Onları kendi silahın haline getirdin. Onları hiç düşünmeden feda etmeyecekmişsin gibi davranma."

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi Alastair, olayların gelişimini izlerken.

"Ne gibi?" Raiden ter içindeydi ve yanağında kan izleri vardı. Kan şakağının yakınındaki bir kesikten geliyordu. Titan yanında duruyordu, onda da kan vardı ama ona ait gibi görünmüyordu.

"Taş çemberin içine ışınlanabilirim," diye önerdim. "Belphegor'a sürpriz yaparım ve-"

"Hayır," diye sözümü kesti Bellamy. "Zaten kendini çok fazla zorladın."

"O haklı," dedi Alastair. "Tekrar ışınlanırsan daha da fazla güç kaybedersin. Belphegor seni saniyeler içinde öldürür."

Göğsümde garip bir his vardı ama bu sefer yaramdan kaynaklanmıyordu. Bu Nefilimler de beni önemsiyorlardı... kendi özel yöntemleriyle. Alastair öldürülmem riskini almak istemedi. Muhtemelen Bellamy'nin iyiliği için. Ama yine de.

"Devam et, Belphe." Vepar başını Lazarus'a doğru eğdi, bembeyaz kılıcı sanki içinde bir elektrik fırtınası kopuyormuş gibi hafifçe titreşiyordu. "Huzursuzlanmaya başlıyorum."

"Evet. Huzursuz." Purah başını salladı, sonra zehirli yeşil gözlerini kırpmadan kılıcının kör tarafını yaladı. "Bıçaklamak, bıçaklamak, bıçaklamak ve Lazy'nin kemiklerindeki iliği içmek istiyorum."

Lanet olası ürkütücü piç.

Asa, Belphegor'un üzerindeki hakimiyetini gevşetmeye çalıştı ve başaramadı. Güçleri olmadan, fiziksel gücü düşmüş meleklerle boy ölçüşemezdi. "Benimle aynı geleceği gördün! Kahinin bize gösterdiği geleceği. Babam kadar güçlü olabileceğimi gördün. Ona ihtiyacımız yok."

"O imgelemde oğlumu öldürdüğünü de gördüm." Belphegor Asa'yı taşların ortasında dizlerinin üzerine çöktürdü, bakışları ölümcüldü. "Onun kanı *senin* yüzünden yeryüzünü kirletti. Bunun gerçekleşmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Asa'nın geniş gözlü paniği neredeyse ona acımama neden oluyordu. Neredeyse.

"Bu geceki planımı nasıl öğrendiğini merak ediyorum," dedi Belphegor bana. Çemberdeki enerji aurası o kadar güçlüydü ki uzaktan bile hissedebiliyordum. "Senin yanındayken tek kelime etmemeye özen gösterdim."

"Penemuel," diye cevap verdim. "Vicdanı sessiz kalmasına izin vermiyordu."

"Lanet olası hain," diye hırladı Belphegor. "Bunun bir önemi yok. O araya girse bile ben yine de kazandım."

Lazarus, Vepar'a kafa atıp kırbacını çağırmadan önce, "Hiçbir şey kazanmadın," dedi.

Ama yeterince hızlı
değildi. Hiçbirimiz
değildik.

Belphegor belinden bir hançer çıkardı ve Asa'nın boğazını kesti. Asa'nın boynundan kan fışkırıp yerde birikirken, Belphegor bilmediği bir dilde konuştu ama sesinin tonundan bir büyüye benziyordu.

"Hayır!" Lazarus bağırdı.

Purah onun sırtına atladı ve tırnaklarını çenesine geçirdi. "Şuna bak, Lazy. Gerçek kral yakında geliyor."

Lazarus kanatlarını açarak Purah'ı kendisinden uzağa uçurdu. Vepar, Lazarus'a doğrudan saldırmadan önce onu geriye doğru savurmak için bir rüzgâr gönderdi. İkisi dövüşürken alanın etrafında bulanıklaştılar. Alastair ve Galen Belphegor'a doğru hücum ederken, Raiden ve Titan da hemen arkalarındaydı. Castor, Kyo ve Daichi ile birlikte açıklığın diğer tarafında savaşıyordu.

Düşmüş melekler taşların önünde bir bariyer oluşturarak, Alastair ve diğerleri geçmeye çalışırken onlarla çarpıştılar.

"Bekle," dedim, kardeşlerini takip etmeye başlayan Bellamy'nin kolunu tutarak. Enerji yoğunlaştı ve havada vızıldadı. Kanım damarlarımda ısındı, etrafımdaki gücü hissediyordum. Bir portal açılıyordu.

Yer gümbürdedi.

Taş çemberin ortasında zincirlerle kaplı büyük bir kapı belirdi, koyu renkli ahşap kurumuş kanla lekelenmişti - belki de binlerce yıl önce Nefilim onu mühürlemişti? Arkasında ya da çevresinde hiçbir şey olmayan bir kapı, belli bir ürkütücülüğe sahipti.

Belphegor kanlı hançeri aldı ve kapının ortasına bir sembol çizerek başka bir büyü sözü söyledi.

Her iki ordudan savaşçılar da taş çembere bakarken savaşmayı bırakmışlardı; bazıları memnun bir sırıtişla, diğerleri ise dehşet içindeydi. Düşmüş melek gücünün büyük bir kısmı yok edilmişti ama bizim tarafımızdan da ölenler olmuştu. Sirena'nın savaşçılarından biri çimlerin üzerinde ölü yatıyordu, kafası sadece ince bir deri parçasıyla bağlıydı. Su ejderlerinden ikisi de düşmüştü.

Yere yığılan Asa'nın etrafını parlayan kırmızı bir aura sarmış, boğazından kan gelmeye devam ederken göz kapakları çırpınmaya başlamıştı. Asa'nın yaşam gücü daha sonra vücudundan akmaya ve kapının tahtasına emilmeye başladı.

Zincirler sallandı... sonra düştü.

Lazarus benim ve Bellamy'nin önünde belirdi, kanatlarının beyaz tüylerine kan bulaşmıştı. Gövdesinde birkaç kesik izi vardı ve kalçasına yakın bir yerde daha derin bir kesik vardı. "Taşıma taşını al ve herkesi buradan çıkar."

"Vazgeçiyor muyuz?" Bellamy sordu.

Diğer Nephilim kardeşler muhtemelen telepatik olarak konuştuktan sonra bizim tarafımıza dönmüşlerdi. Daman ve Warrin de yaklaştı, buz ejderhası melez formuna geri dönmüştü.

"Bu savaş kaybedildi," diye yanıtladı Lazarus. "Lucifer'in kafesindeki mühür kırıldı. Her an burada olabilir. Bunu hissedebiliyorum."

"Burada kalıyorsun," dedi Castor. Bu bir soru değildi.

Melek başını salladı. "Kalıyorum."

"Aptal olma," dedi Galen. "Lucifer'i öldürebilecek tek şeyin biz olduğumuzu biliyorsun."

"Onu öldürebileceğime inanacak kadar aptal değilim. Ama hepinizin buradan ayrılmak için zamana ihtiyacı var. Siz buradan olabildiğince uzaklaşırken ben ve savaşçılarım Belphegor ve kuvvetlerini uzakta tutacağız."

"Seni burada bırakmayacağım," dedi Alastair. "Hiçbirimiz bırakmıyoruz. Bunu birlikte yapacağız."

Lazarus onunla yüzleşti. "Sana emrettiğimi yapacaksın, Gurur. Sen ve kardeşlerin bu gece hayatta kalmalısınız ki yarın tekrar savaşabilesiniz. Sen çok önemlisin."

"Ama-"

"Duygularını bir kenara bırak ve mantığını kullan. Sana öğrettiğim becerileri kullan. Yeniden toplanmalı ve Lucifer'i sonsuza dek yenmek için bir plan oluşturmalsın. Penemuel sana yardım edecektir. Göklere ihanet etti ama onun kalbine güvenebilirsin. Olan biten her şeye rağmen kalbi her zaman doğru yerde olmuştur."

"Neden veda ediyormuş gibi konuşuyorsun?" Alastair sordu.

"Bu bir emirdir, veda değil." Lazarus taşı Alastair'in eline tutuşturdu. "Ordunla birlikte git. Şimdi."

"Lazarus..." Alastair başını salladı, soluk mavi gözleri sıkıntılıydı.

"Dediğimi yap!" Lazarus onu ensesinden yakaladı ve kendine doğru çekti. Ağızları sadece birkaç santim ayrıydı. "Bunu kaybettik, Alastair. Her savaş kazanılamaz. Kayıplar beklenir. Savaş böyle bir şey. Ve *bu* savaş bitmedi. Hem de hiç. Lucifer'i tanıyorsun. Onu yenebilirsin."

"I..." Alastair zorlukla yutkundu. "Sana ihtiyacımız var."

"Duyguların gözünü kör etmesine izin verme. Sana bundan daha iyisini öğrettim. Gerçek bir komutan, tüm kişisel duygularını bir kenara bırakarak savaşı kazanmak için ne gerekiyorsa onu yapar." Lazarus daha yumuşak bir sesle, "Eğer bu gece ölürsem... bunun boşuna olmasına izin verme" dedi.

Alastair titrek bir nefes verdi. "Yapmayacağım."

Lazarus elini Alastair'in çenesine götürerek, "Aferin oğlum," diye fısıldadı. Sonra ondan uzaklaştı ve uçmaya başladı.

"Lazarus!" Alastair sarsıldı. Öfkeyle mi yoksa başka bir şeyle mi?

Yaralı sol kanadıyla Lazarus uçmakta zorlandı ve havada kalmak için mücadele etti. Daha sonra düzleşti ve Belphegor'a doğru ilerlerken kırbacını çağırdı. Bizim tarafımızda kalan diğer melekler de ona katıldı.

"Ne yapacağız?" Raiden sordu. "Biz olmadan savaşmaları için onları burada bırakamayız."

"Müttefikleri topla." Alastair elindeki taş a baktı. Yaklaşık bir beyzbol topu büyüklüğündeydi ve dış kısmında parlayan mor rünler vardı. "Eve dönüyoruz."

Castor başını salladı. "Lucifer o kapıdan dışarı adımını atarsa, Echo Körfezi uzun süre ayakta kalmaz. Buradan ayrılamayacağımızı biliyorsun."

"Lazarus bize emir verdi."

"Emirlerini sikeyim," dedi Galen, gözleri tamamen siyahtı, beyazlar görünmüyordu. "Biz-"

Taş çemberin kapısı açıldığında sözleri kesildi.

Açıklıkta gece vaktiydi, tek ışık hasat ayından ve yukarıdaki çok sayıda yıldızdan geliyordu. Ancak kapı aralığından görünen manzara, yeşil çimenlerin canlı tonları, rengarenk çiçeklerden oluşan bir tarla ve tam çiçek açmış kiraz çiçekleri ile ılık bir bahar gününe benziyordu. Şimdi sessiz olan açıklıktan hafif bir derenin sesi akıyordu.

Kapı aralığında bir figür belirdi.

Görüş alanıma girdiğinde ağızım açık kaldı. Asa gerçekten de babasının tıpatıp aynısıydı. Lucifer'in siyah saçları aynı şekilde göğsünden aşağı dökülüyordu ama oğlundan daha uzun boylu ve daha kaslıydı. Gözleri kıpkırmızı yerine, arkasındaki bahara benzeyen manzaradan gökyüzüyle aynı mavi tonunda görünüyordu.

Beni en çok şok eden şey neydi?

Yedi Nefilim kardeşin hepsi aynı anda diz çöktü, başları öne eğildi. Kanları Lucifer'in varlığını hissetmiş olmalıydı. Ruhları da. Ve bedenleri onun her emrine itaat etmek istiyordu.

"Bell?" Yanında diz çöktüm, elimi sırtına koydum. Dişlerini sıkıyordu. "Mücadele edemiyorum."

"Tekrar hoş geldiniz kralım," dedi Belphegor, Lucifer'in önünde diz çökerek. Vepar, Purah ve diğer düşmüş melekler de onu takip ederek önünde eğildiler.

"Ne kadar zaman geçti?" Lucifer sordu.

O konuşurken tüylerim diken diken oldu. Bariton sesi, sesini yükseltmesine bile gerek kalmadan açıklığın her yerinden duyulabiliyordu.

"Yıl 2022," diye yanıtladı Belphegor. "Sizi bu kadar uzun süre beklettiğim için özür dilerim."

"İyi iş çıkardın, Belphegor. Sana karşı öfke beslemiyorum." Lucifer başını meraklı bir şekilde eğerek Asa'ya baktı. "Bana ne kadar benzediğini unutmuşum. İlginç."

Sonra Asa'nın cesedinin üzerinden geçerek ona ikinci bir bakış bile atmadı.

Alastair tutuştan kurtulan ilk kişi oldu ve ayağa kalktı. İkinci Galen'di, sonra Bellamy. Diğerleri de sonunda kasları titreyerek ayağa kalkmayı başardı.

"Alastair," dedi Lucifer daha sıcak bir ses tonuyla. Ölü oğlunun üzerine basmadan önce kullandığı duygusuz tondan çok farklıydı. "Çok güçlendin. Ama beni yenecek kadar güçlü olabilecek misin, merak ediyorum."

"Sana gitmeni emretmiştim!" Lazarus Alastair'e yüzünün öfkeyle buruştuğunu söyledi. Endişe de oradaydı.

"Ya da." Lucifer kılıcını Belphegor'dan aldı. Işık 'in kılıcındaki mavi renk onu kavrarken daha da parladı. "Bana katılabilirsin, tıpkı senin için her zaman tasarladığım gibi."

"Ona dokunmayacaksın!" Lazarus Lucifer'a doğru hücum etti. Alastair şaşkın bir sessizlik içinde onlara baktı.

"Al!" Raiden koluna bir tokat attı. "Kendine gel. Ne halt edeceğiz şimdi?"

Alastair gözlerini kırpıştırarak elindeki taşa baktı. Sonra her zamanki soğukkanlılığı geri geldi ve Baxter ile Sirena'ya hayatta kalan savaşçılarını toplamaları için bağırdı. Kyo emri ejderhalara ilettiler. Daha sonra Lev, Viktor ve ikizler bize katıldı.

Herkes birbirine yaklaştığında omuzlarına dokunarak hepimizi birbirimize bağladılar. Bir melek ölürken gök gürültüsünün sesi duyuldu, ancak hangi taraftan geldiğini anlayamadım - bizim mi onların mı?

Alastair şu anda Belphegor'la savaşmakta olan Lazarus'a bir bakış attı. Işınlanma taşını Bellamy'ye vermeden önce işsel bir kabullenış gibi hafifçe başını salladı. "Herkesi Clara'nın evine geri götür."

"Hayır, Al," dedi Gray Mason'ın kollarından. "Bizimle gelmelisin."

Galen, Alastair'i kolundan yakaladı. "Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını feda etmene izin vermeyeceğim."

"Bu sana bağlı değil." Alastair bizden uzaklaşarak bağlantıyı kopardı ve Bellamy'ye baktı. "Taşı kullan ve herkesi güvenli bir yere götür. Bu bir emirdir."

Bellamy doğrudan komuta karşı koyamayarak taşı harekete geçirdi. Rnler parlak mor renkte parlıyordu. Alastair geride kalıyordu. Tipik kahraman saçmalığı. Umursamamalıydım ama söz konusu kahramanı oynayarak kendini ldrtrse Bellamy perişan olurdu.

Bunun izin veremezdim. *Lanet olsun.*

Bellamy'nin kolunu bıraktım.

"Nix!" Bellamy panikle bana doğru uzandı.

Ama artık çok geçti. Kr edici bir ışık vardı ve sonra o da diğerleriyle birlikte kayboldu. Olduğu yere baktım, başka bir aptalca karar vermediğimi umuyordum.

"Delirdin mi sen?" Alastair tısladı. Lazarus ve beyaz kanatlı melekleri dışında bizim birlikten geriye sadece ikimiz kalmıştık.

"Senin kadar aklı başında," diye cevap verdim. "O taş olmadan eve dönebileceğini nasıl düşündün? Lanet olası Lucifer Morningstar'ı yenip gün batımına doğru uçarak mı? Beni buradan çıkış biletin olarak düşün. Bu benim uzmanlık alanım."

Asa'yla birlikte, Nefilim kardeşleri kızdırmak dışında asıl amacım hızlı bir kaçış sağlamaktı... dürüst olmak gerekirse, bu bazen oldukça eğlenceli oluyordu.

"Lucifer'i bu gece yenemeyiz." Alastair dikkatini taş çembere ve onun etrafında devam eden, siyah kanatlarla beyazın çarpıştığı savaşa çevirdi. "Yenebileceğimize inanacak kadar kibirli değilim."

"Peki plan nedir? Lütfen bana bir planınız olduğunu ve bunun yn olmayan yarım yamalak bir fikir olmadığını söyleyin."

"Lazarus bana kişisel duygularıma rağmen emirleri yerine getirmem konusunda ders veriyor." Alastair kılıcını kavradı. Işık Getiren'in kılıcından aldığı omuz ve boyun yaraları kanamaya devam ediyordu. "Ama bu gece geride kalması tamamen . Lucifer ona ihanet etti. Ve ister o

İster kabul etsin ister etmesin, bu ihanetin intikamını almak istiyor." Buz gibi gözleri dikildi. "Kendini öldürtmeden önce o inatçı kıcını bizimle birlikte gitmeye zorlayacağım."

"Bana uyar."

Savaşan meleklerle doğru koştuk.

Bellamy, "*Ölürsen seni asla affetmeyeceğim*," demişti.

Gümüş izleri taşıyan güzel safir gözlerini hayal ettim. Teninin kokusunu ve dudaklarının yumuşaklığını hatırladım. Bu gece ölmemin imkanı yoktu.

Onu eve götürmek için her şeyi yaparım.

Yirmi İkinci Bölüm

Bellamy

Ravenwood Konağı'nın arkasında cisimlendiğimizde ışınlama taşının üzerindeki sihirli rünler çatladı. Taş daha sonra elimde ufalanarak toz haline geldi. Çimenlere düşen parçalara baktım.

Phoenix geride kalmıştı. Alastair de.
Onlarsız gitmiştim.

"Oh, şükürler olsun!" Clara arka verandaya koştu ve Raiden'in yaralarını kontrol etmeden önce uykulu Gray'i selamladı. "Berbat durumdasın ama en azından hayattasın. İçeri gelin. Hepinizi iyileştireceğim. Seni de," dedi Baxter'a ve uzaklaşmaya çalıştığında onu kolundan yakaladı. "O bıçak yarasını görmediğimi sanma."

Dizlerim büküldü ve gücümü kaybettiğim için yere düştüm. Daha çok da irademi. Kalbim göğsümde acı içinde atıyordu ve nefeslerim düzensizdi.

"Bekle." Clara yorgun, terli ve kanlı savaşçılardan oluşan grubu aradı. "Al ve melek çocuk nerede? Ve iblis?"

Gözlerimin arkası acıdı ve ellerim yumruk oldu.

Galen ona bir şeyler söyledi. Kelimeler çarpık geliyordu. Uzaktaydı. Onları algılayamadım. Sonra Simon evden fırladı ve kendini Galen'in kollarına atarak yüzünü kardeşimin göğsüne gömdü. Ondan sonra onları duymazdan geldim.

Kalbim de tıpkı taş gibi parçalanıyordu. Phoenix ve Alastair Lucifer ile birlikteydi ve yanlarında sadece Lazarus ve birkaç melek vardı.

Clara yanımda diz çöktü. "Hey, boo." Sesi nazikti. Gözlerimin daha da sulanmasına neden oldu. "İyi olacaklar."

"Beni bıraktı," diye fısıldadım, gözlerimi sıkarak. Phoenix'in yüzünü gördüm, onu geride bırakmadan önce bana verdiği hüzünlü gülümsemeyi gördüm.

Sırtımı okşadı. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama iblisin o kadar da kötü biri değil. Kardeşini ve Laz'ı eve getirebilmek için kaldı, değil mi? Siz çocuklar onun üzerinde bir etki bırakmışsınız."

"Ondan asla değişmesini ya da lanet olası bir kahraman olmasını istemedim," dedim, sert bir sesle. "Sadece yanımda kalmasını istedim."

Ya Phoenix'i kaybedersem? Şehvet sızlandı. Sonra o sızlanma boğazıma tırmandı.

Clara çimlerin üzerinden kalkmadan önce beni bir kez daha okşadı. O gittikten sonra başka bir varlık hissettim.

"Hey, B," dedi Daman, yanımda diz çökerek. "Yan tarafında kötü bir yara var. Seni eve götürelim de yaranı saralım."

Hareket etmedim. Bahsettiği yaraya gelince, onu hissetmedim. Çok uyuşmuştum.

"Tamam." Daman çimlerin üzerinde oturur pozisyona geçti, dizlerini yukarı kaldırdı ve kollarını dizlerine dayadı. "O zaman ben de burada seninle oturacağım."

Dakikalar geçiyor. Daman konuşmaya zorlamaya çalışmıyordu ama varlığı bir parça rahatlık sağlıyordu.

"Çok bencilim," dedim uzaktaki denize bakarak. Echo Körfezi'nde güneş batıyordu. Sekiz saatlik zaman farkı bizi karanlıktan aydınlığa çıkarmıştı. "Lucifer kafesinden çıktı. Yarın dünyanın sonu gelebilir. Ama benim tek düşünebildiğim... tek önemseddiğim... Phoenix."

"Anlıyorum. Hoia Baci'u'daki savaş sırasında Asa benimle alay etmek için Warrin'in boğazına bir hançer dayadığında benim de tek umursadığım Warrin'di. Onu kurtarmak için Asa'ya göksel alemin lanet anahtarını tereddüt etmeden verirdim. Sadece dünyayı feda ederdim-"

"Son bir öpücük için," diye fısıldadım.

"Evet." Başını eve doğru çevirdi. Muhtemelen Warrin'e bakıyordu. İki birbiriinden hiç uzaklaşmamıştı. Buz ejderhasının şu anda bile görüş alanı içinde olduğundan emindim. "Tanrılara şükürler olsun ki bu seçimi yapmak zorunda kalmadım. Çünkü her zaman onu seçeceğim. Her seferinde."

"Aşk bizi kötü adamlara dönüştürür."

"Hayır," dedi Daman. "Bence aşk bizi sadece insan yapar."

"Sence iyi olacaklar mı?" Boğazımda bir yumru oluştu.

Daman, "Al bir heves uğruna hayatını bir kenara atmayacak kadar akıllı," diye karşılık verdi. "Geri döneceklerini biliyorum."

Dakikalar geçti ve gece Echo Körfezi'nin üzerine çöküp güneş ufku altında batarken, göğsümde benzer bir batma hissettim.

?

Lust'tan bir sızlanma daha.

Sonra, hava önümüzde kıpırdandı. Alastair ve Lazarus öne çıkarken beyaz kanatlar mor tonlu siyah kanatlarla karıştı. Lazarus'un göğsünden kan akıyordu ve ayakta kalmak için gözle görülür bir şekilde mücadele ediyordu. Alastair'in durumu da pek iyi görünmüyordu. Ardından diğer melekler belirdi, göksel güçten kurtulanlar.

Sonra onu gördüm; savaştan kalma siyah boynuzları, darmadağın kumral saçları, kuyruğu ve anında benimkilerle buluşan viski gözleri.

Boğazımı yırtan bir sesle ayağa fırladım ve Phoenix'e doğru koştum. Saniyeler sonra kollarım onu sardı ve olabildiğince sıkı sarıldım, dumanlı kokusu etrafımı sararken kalbim hızla çarpıyor ve gözlerim sulanıyordu.

"Sana çok kızgıyım," dedim, sesim titreyerek. Göğsümde kıvrılan tüm korku dağıldı. Rahatlama felç ediciydi. "Bunu bana bir daha asla yapma!"

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Yapmayacağım."

Sonunda gözlerimin kenarlarından yaşlar süzüldü. Çenesini kavradım ve dudaklarımızı morartıcı bir öpücükle birbirine yapıştırdım. Lucifer'la olanlar hakkındaki detayları daha sonra soracaktım. Şimdilik tek istediğim Phoenix'i hissetmek, onun tadına bakmaktı. Onu yakınımda tutmak ve güvende olduğunu bilmek.

Savaş bitmişti. Kaybetmiştik. Ama hayattaydık.

O anda önemli olan tek şey buydu.

"Lucifer'in güçleri şu anda zayıf," dedi Lazarus mutfaktaki pencerenin yanına tüneyerek. Kollarından biri askıdaydı -çok da memnun değildi ama Clara ısrar etmişti. Yan tarafına da bir bandaj sarılmıştı. Yüzündeki derin kesik muhtemelen yara izi bırakacaktı. "Tıpkı Asa'nın ilk uyandığında olduğu gibi."

Alastair, "Hayatta kalmayı başarabilmemizin tek nedeni onun tam gücünde olmaması," dedi. Çayından bir yudum aldı ve tadına bakarken kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. Bakışları daha sonra Phoenix'e kaydı. "Şey, bu... ve senin sayende. Sana borçluyum iblis."

Phoenix gözlerini masaya çevirdi, yanaklarının üstü karardı. "Evet, ama buna alışma. Senin için her zaman kendimi tehlikeye atmayacağım, Nephilim."

"Ben de sana borçluyum," dedi Lazarus ona. "Lucifer'den intikam alma arzumun beni alt etmesine izin verdim ve yüzden neredeyse ölüyordum. En çok ihtiyaç duyduğumuz anda bir kaçış yolu sağladın. Senin değerli bir müttefik olacağını biliyordum. İyi savaştın ve sadakatini fazlasıyla kanıtladın."

Phoenix tostunu karıştırırken, "Sanırım hepinizin benden nefret etmesini tercih ederdim," dedi. "Kibarlığa nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum."

Kollarımı arkadan dolamadan önce sııttım ve yüzümü kulağına dayadım. "Utanç duyduğunda çok tatlı oluyorsun."

"Git . Kahvaltımı mahvediyorsun."

Tabağından bir üzüm kopardım ve yedim.

"Hırsız," dedi. Geri çekilmeye başladığımda pazumu yakaladı.

Ben de orada biraz daha kaldım, ona sarıldım. Gerçek şu ki, onu bırakmak istemiyordum. "Ne kadar muhtaç bir iblis."

"Siktir git."

Savaştan sonraki sabahı. Dün akşam Clara onları sarıp sarmaladıktan ve karınlarını doyurduktan sonra herkes yatmıştı. Savaşçıların çoğu hâlâ uyuyordu. Raiden da buna dahildi, ki bu beklenmedik bir şeydi. Normalde obur kıcı güneşle birlikte kalkar ve yemeye hazır olurdu.

"Günaydın," dedi Penemuel mutfağa girerken. Clara savaştan döndüğümüzde korumalı bileziğini çıkarmıştı ve henüz ayrılmaya çalışmamıştı. Sanırım ona gerçekten güvenilebilirdi.

"Bunun nesi iyi?" Lazarus sordu. "Kanadım uçacak kadar iyileşmediği için hepinizle birlikte bir evde kapana kısıldım. Lucifer özgür. Binlerce yıl bu diyarı korudum ve hepsi bir uğruna olabilir." "Ama kahve var." Penemuel bir kupa doldurdu ve bir aldı. "Ve

Morningstar'la savaştıktan sonra hâlâ nefes alıyorsun. Bunun iyi bir günaydın anlamına geldiğini söyleyebilirim. Sence de öyle değil mi?"

Lazarus onu görmezden gelerek pencereye geri döndü. En azından birbirlerini öldürmeye çalışmıyorlardı.

"Lucifer gücünü ne zaman geri kazanacak?" Alastair elindeki fincanı tezgâhın üzerine bıraktı ve omzuna dokunduğunda biraz yüzünü buruşturdu. Clara'nın iyileştirici büyüsü yaranın kapanmasına yardımcı olmuştu ama Işık Getiren normal bir göksel kılıç gibi değildi. Bir ruh silahı olduğu için iyileşmesi daha uzun sürecekti. "Ne kadar zamanımız var?"

"Sanırım şimdilik yeraltı dünyasında ikamet edecek," diye yanıtladı Lazarus. "İblisler yeni krallarına hoş geldin diyecekler ve o da

Ordu. Yıllarca süren yalnızlık ve güçlerine erişememe durumundan sonra gücünü tam olarak yeniden kazanması için bir aya, belki de daha uzun bir süreye ihtiyacı olacak."

Bir ay. Uzun değil ama hiç yoktan iyidir.

"Muhtemelen isyanlar da olacaktır," dedi Phoenix. "İblislerin çoğu neredeyse Asa'ya tapıyordu. Elbette Lucifer daha güçlü ama onu bu kadar kolay kabul edeceklerinden şüpheliyim. Özellikle de Lucifer ilk kez hüküm sürdüğünde etrafta olmayan daha genç olanların."

"O zaman bu bizim lehimize olacak." Lazarus başını salladı. "Bize biraz daha zaman kazandırır."

"Uyandıklarında Baxter ve Sirena ile konuşacağım," dedi Alastair. "Savaş kızıştığına göre ordularımızı en iyi nasıl organize edeceğimize dair strateji belirlememiz gerekecek. Ayrıca bu akşam Konnar'ı ziyaret edip ona bilgi vereceğim."

Lazarus Alastair'e baktı ve kısa bir an için bir şey hissettim... bir şey. Ne olduğunu anlayamayacağım kadar çabuk kayboldu.

Raiden mutfığa girdiğinde arkamdan gürültülü bir esneme sesi geldi, siyah saçları dağınıktı ve gözleri uykudan cam gibiydi. "Krep ister misiniz?"

"Waffles!" Gray, çok yorgun bir Mason'ı da sürükleyerek içeri daldı. "Muzlu ve fıstık ezmesi."

"Tabii ki." Raiden sırtı. "Ve pastırma."

Raiden kahvaltayı hazırlamayı bitirdiğinde Daman uyanmış ve sabah kahvesini almaya gelirken o çok hoş varlığıyla bizi şerefleştirmişti. Warrin onun yanında yürürken usulca gülümsedi, kardeşimin saatin çok erken olduğu ve "evdeki herkesin neden bu kadar gürültü yaptığı" hakkındaki homurtularını dinledi.

Gün ilerledikçe, dışarıdaki çadırlarda uyuyan savaşçılar duş almak ve yemek yemek için yavaş yavaş malikâneye akın etti.

Arka kapıdan daha fazlası içeri girerken Clara, "Su faturam tavana vuracak," dedi. "Elektrik de öyle. Kahretsin."

"Ben ödeyeceğim," dedi Alastair ona. "Her şey için sana geri ödeme yapacağım. Yiyecek, tıbbi malzeme, neye ihtiyacınız varsa. Burada kalmamıza izin verdiğiniz için size en içten şükranlarımı sunuyorum."

"Benim için etmez." Clara elindeki çay bardağına bakarak gülümsedi. Alastair'le ortak bir noktaları vardı. "Sizler benim ailesiniz. Ve aile birbiriyle ilgilenir. Ayrıca yalnız olmamak da güzel bir şey." Hemen ekledi, "Ama siz beleşçiler gittiğinizde daha da güzel olacak. Tabii ki."

Evet. Buna bir an bile inanmadım.

Sirena odaya girdi, saçları duştan dolayı nemliydi. Göğüs uçlarını belli eden ince bir tişört ve uzun, bronzlaşmış bacaklarını ortaya çıkaran kısa bir şort giymişti. Clara kıpkırmızı kızardı ve arkasını dönüp tezgâhı silmeye başladı, oysa orada silinecek bir şey yoktu.

Lust aralarındaki cinsel gerilimi hissedince sııttım.

Kulaklarım dışarıdan gelen yumuşak bir gümbürtüyü duydu ve pencereden dışarı baktım. Toprak büyüüne sahip melek Oliver çimlere inmişti. Lazarus onu bahçede karşılamak için veranda kapısından dışarı süzöldü. Alastair, Phoenix ve ben de onu takip ettik.

"Haber getirdim," dedi Oliver.

"Evet?" Lazarus'un ses tonunda sabırsızlık çınliyordu.

"Emrettiğiniz gibi savaşta ölen savaşçılar geri almaya gittik." Oliver'ın kumlu sarı saçları denizden gelen bir esintiyle yüzüne doğru savruldu. "Ve... um..."

"Oliver," dedi Lazarus , ama yanağındaki kas gerildi. "Asa Morningstar'ın cesedi gitmişti," dedi Oliver aceleyle.

"Gitti mi?" Phoenix sordu. "Yoksa alındı mı?"

"Fark eder mi? Ya kalkıp oradan kendi başına çıktı ya da biri cesedini aldı. İkisi de elverişsiz."

Alastair başını salladı. "Asa'nın boğazı göksel bir bıçakla kesildi. Bundan kurtulamazdı. Ve hepimiz onun kan kaybından öldüğünü gördük. Muhtemelen biri onu kaçırdı."

"Ama neden?" Ben sordum.

"Damarlarında kalan kanı kullanmak için," diye önerdi Oliver. "Güçlü büyüler ya da daha kötüsü için."

Raiden yaklaştı, bir çubuk kurutulmuş et çiğniyordu. "Daha mı kötü?"

"Ölü çağırma," dedi Phoenix. "Eğer ruhu hâlâ sağlam olsaydı onu geri getirmek mümkün."

"Onu kim geri getirmek ister ki?" Raiden atıştırmalığını bitirdi.

"Umarım kimse değildir," diye yanıtladı Alastair. "Cesedinin gitmiş olmasının pek çok nedeni olabilir. Aceleci davranmayalım."

"Gurur doğru." Lazarus başını salladı. "Daha fazlasını öğrenene kadar Lucifer'e odaklanmamız gerekiyor."

"Evet." Raiden siyah saçlarının arkasını karıştırdı. "Ölü ya da diri, Asa endişelerimizin en küçüğü. Uğraşmamız gereken koca babamız varken değil."

Büyük baba. Tanrım, aptalın tekiydi.

Ama bu beni Asa'yı düşünmekten alıkoymadı. İçimden bir ses onu son kez görmediğimizi söylüyordu.

Malikânenin yanındaki çıkıntının kenarında dururken esinti tenimi serinletiyordu. Bugün güneş yoktu, sadece kapalı bir gökyüzü ve uzaktan gelen gök gürültüsü vardı. Sonbaharın ilk gününe daha bir hafta vardı ama mevsim erken gelmişti.

"Yine denize mi bakıyorsun?"

Phoenix'in sesine gülümsedim. "Her zaman."

Yanıma geldi ve kuyruğu bacağıma sürtündü. "Asa öldüğünde farklı hissedeceğimi düşünmüştüm."

"Nasıl hissediyorsun?" Bu soru -daha çok da vereceği cevabı beklemek-beni nedense germiştir.

"Hiçbir şey hissetmiyorum." Rüzgâr kumral saçlarını karıştırdı ve yüzünü bulutlu gökyüzüne doğru eğdi. "Ne üzüntü ne de rahatlama. Sadece hiçlik."

"Ölüm şekli biraz berbattı," dedim. "Ama bazen böyle tehlikeli bir oyun oynamanın bedeli budur. Güç, insanların içindeki kötülüğü ortaya çıkarır."

Phoenix yavaşça nefes verdi. "Asa'nın yaptıklarından nefret ediyordum ama bir parçam onu anlıyordu. Ruhu yüzüğün içine hapsedildiğinde sadece on sekiz yaşındaydı. Yani aradan binlerce yıl geçmesine rağmen, uyandığında hala on sekiz yaşında bir çocuğun zihnine sahipti. Şımarık, düşüncesiz, saf ve dünyanın ona bir şeyler borçlu olduğunu düşünüyordu. İnsan merak ediyor."

"Neyi merak ediyorsun?"

Phoenix bakışlarımı karşıladı. "Belphegor onu kanatları altına almasaydı Asa ne kadar farklı olurdu... ve ben onun güçlenmesine yardım etmek için orada olmasaydım. Belphegor Asa'nın nefretini körükledi ve onu tam olarak istediği yere yönlendirdi, ben de bunu teşvik ettim. Asa kötü bir piçti ama bildiği tek şey buydu. Manipülasyon. Kötü adam olmak. Genç beyinler hassastır ve kolayca etkilenirler."

"Sence onun yerine bize katılır mıydı?"

"Bundan şüpheliyim," diye cevap verdi Phoenix. "Alastair'den çok fazla nefret ediyordu. Çok kıskançtı. Sanırım bu Envy'nin etkisiydi. Ama belki de onu bu savaşa iten Belphegor , bu kadar peşinden gitmezdi."

yaptı. Ya da belki hiçbir şey farklı olmazdı." Bir kolunu karnıma doğru kaydırıldı ve başını omzuma yasladı. "Sence bir şekilde hayatta kalmış mıdır?"

"Onu en iyi tanıyan sizsiniz. Sence bu mümkün mü?"

Phoenix omuz silkti. "İşin içine büyü girdiğinde hiçbir şeyin imkânsız olmadığını düşünüyorum."

"Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek." Yüzümü onun saçlarına çevirdim. Odun dumanı ve dökülmüş yapraklar. Kokusu ruhumu yatıştırdı. "Yine de onu bir hayvanın yemiş olması için dua edeceğim."

Phoenix . "Nix?"

"Öyle mi?"

"Teşekkür ederim," dedim.

"Ne için? Seksi bir iblis olmak için mi?"

Bir kahkaha attım. "Alastair'i kurtardın. Hem de iki kez. Onu eve getirmek için kendi hayatını riske attın. İçinde iyi bir şeyler olduğunu biliyordum."

"Bazı karanlık kalpler değiştirilebilir, en azından biraz. Senin sayende bugünlerde bu kadar çok insanı yok etmek istemiyorum."

Kıkırdadım ve başının tepesini öptüm. "Seninle çok gurur duyuyorum." "Bu duyduğum alaycılık mı? Beni ısırarak zorunda bırakma."

"Hoşuma giderdi." Çenesini yukarı kaldırdım ve gözlerimiz buluştuğunda kalbim göğsümde tekledi. "Benim ol."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Ben zaten seninim."

"O zaman başka şekilde ifade edeyim." Yanağını avuçladım, avucumun altındaki teninin sıcaklığını sevdim. "Eşim ol. Yapabileceğim her şekilde kendimi sana bağlamak istiyorum. Kalbimle, bedenimle ve ruhumla."

Milyon yıl geçse de bu sözleri birine söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama doğru hissettiler. *O* doğru hissetti.

Phoenix'in dudakları bir nefes gibi . "Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum."

Eğildim, ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim. "Evet de." "Bana evlenme mi teklif ediyorsun, tatlı Bellamy?"

Alt dudağını ısırdım. "İtiraf et. Çok ateşli bir koca olurdum."

"En ateşlisi," dedi, gözleri kenarlardan kırışarak. "Ama aileye bir iblisi kabul edersen kardeşlerin çıldırır."

"Alastair'i kazandın. Bu kolay bir başarı değil. Ayrıca... sen *benim* iblis." Parmaklarımı saçlarının arkasından geçirdim. "Ve ben

gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Ben de gitmene izin vermek istemiyorum." Kollarını belime doladı. "İstedığının bu olduğuna emin misin? Beni mi?"

"Her şeyden çok." Bu gerçeği iliklerime kadar hissettim. "Hayatım boyunca aşktan kaçtım. Ona layık olmadığımı hissettim. Şehvet yüzünden kendimi çok lekelenmiş hissettim. Kirli. Kimsenin beni olduğum gibi kabul edebileceğini düşünmedim." Duygular boğazımda bir titremeye neden oldu. "Artık öyle hissetmiyorum."

Phoenix çenemin altını öptü. "Seni kabul ediyorum. Hepinizi. Ve seni o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor."

"Evet. Beni de korkutuyor." Göğsüm sıkışmaya başladı. "Seni seviyorum, Nix. Sonsuza dek senin yanında olmak istiyorum. Sen de benim yanımda geçirmek ister misin?"

Beni usulca öptü. Sonra, dudaklarımız hala birbirine değerken, "Evet" diye fısıldadı.

"Evet?" Yanaklarımı acıtacak kadar geniş gülümsediğimde kalbim kabardı. "Benimle evlenir misin?"

"Aklımı kaçırmış olmalıyım ama evet," dedi Phoenix. "Yine de düğünde kardeşlerinin önünde sevimsiz şeyler söylemeyeceğim. Çizgiyi orada çekiyorum."

"Ne kadar heyecanlı olduğunu saklamaya çalışman çok tatlı."

"Kapa çeneni." Yüzünü boynumla omzum arasındaki kuytuya itti. Daha çok yüzünü ve şu anda sahip olduğu sevimli kızarıklığı *sakladı*. "Senin kollarında binlerce kez daha ölmek istiyorum."

"Sadece bin mi?"

Boynuma doğru gülümsedi. "Sonsuz bir miktar yine de yeterli olmazdı."

"Sanırım başlasak iyi olacak," dedim, kanım ısınıyor ve sikim şişiyordu. "Bizi odamıza göz kırp."

Phoenix bizi yatak odamıza ışınlayıp beni şiltenin üzerine yatırmadan önce hafifçe güldü.

"*Benim,*" diye mırıldandı Lust. "*Sonsuza kadar.*"

Sonsuza dek bana iyi geldi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Phoenix

İçli aşk ilanları yüzde on milyon benim tarzım değildi. Bana her gün bir kötü adam monoloğu verin, o boku kimsenin işi değilmiş gibi ezberden okurum. Ama bir seyircinin önünde ruh eşime aşkımı itiraf etmek?

Avuçlarım terledi, kalbim hızlandı ve nefeslerim sığılaştı.
Düzensiz.

Bellamy önümde dururken, "Nefes al," dedi. Tanrım, smokininin içinde yakışıklı görünüyordu, yakası açıktı ve boğazının alt kısmını gösteriyordu. Sarı saçları hafifçe dalgalanıyordu ve safir gözleri sıcaklık yayıyordu. Mutlu görünüyordu.

"Nefes alıyorsun," diye mırıldandım. "Belki de lanet olası bir süper model gibi görünmeseydin, düşünmem daha kolay olurdu."

Çeneme dokundu. "Sen de o kadar kötü , iblis."

"Henüz dokunmak yok," dedi Alastair, Bellamy'nin eline kaşlarını çatarak. "Bırak o."

"Evet, baba." Bellamy sırttı ve elini .

Üzerimizde bir yıldız örtüsü parlıyordu ve ay ışıldı. Peri Ağaçlardan ve avludan ışıklar sarkıtılmıştı. Bellamy, ay ışığının denizin karanlık suyunda parıldayacağı bir akşam düğünü istemişti. Benim aya, onun da denize bakarak geçirdiğim geceler o anda birleşmişti.

Her şey üç gün içinde bir araya getirilmişti. Lucifer'in özgürlüğüyle -ve Asa'nın kayıp cesedinin gizemi- belki de bir düğün için en uygun zaman değildi. Ancak savaş bu andan daha da şiddetlenecekti. Çatışmalara kısa bir ara vermişken, bundan yararlanmak istedim. Ruhumu Bellamy'ninkine bağlamak istiyordum, böylece ufukta bizi bekleyen savaşlardan birine düşerse, onunla birlikte gidecektim.

Bir ömür boyu sadece kendimi düşündüm ve şimdi, onsuz tek bir gün bile yaşamamak için yarın ölebilirim.

Alastair'in önceki çiftleşme ritüellerinde kullandığı tören kadehi malikâneleriyle birlikte yanmıştı ama Konnar bir tane daha vermişti.

Biz. Vampir arka sırada oturuyordu, mor gözleri belli belirsiz parlıyordu ve sarı saçları geriye doğru toplanmıştı. Başını bana doğru eğdi.

"Acele et, Al. Uykum geliyor," dedi Gray ön sıradan. Sonra kendi sandalyesine oturmak yerine Mason'ın kucağına geçti. Elinde mavi ve yeşil çizgili, penis görünümlü bir dinozor heykeli tutuyordu. Ona Dino-Steve adını vermişti.

Eski dick-o-saurus'u Dino-Pete'i yangında kaybettikten sonra Mason başka bir tane bulmak için internette arama yapmıştı. O sabah postayla gelmişti ve Gray'in heyecan dolu çığlığı tüm evi çınlatmıştı.

Dino-Steve'in doğum günü artık Bellamy'nin ve benim evlilik yıldönümümüze denk geliyordu.

Ne büyük bir onur.

Sirena ve kalan savaşçıları savaşın ertesi günü Karayipler'e dönmüştü ama Baxter ve savaşçıların yanı sıra Daichi ve buz ejderhaları burada kalmıştı. Alastair'in kurduğu küçük sunağın önündeki sandalyelere oturdular.

"Özür dilerim!" Raiden evden çıktıktan sonra arka verandadan atladı ve Castor'un yanındaki koltuğa doğru koştu. Biz de onu bekliyorduk. "Pasta yapıldı ve süslendi. Her şey hazır. Hadi şu gösteriyi başlatalım. Sonra da yemek yiyebiliriz."

Titan sıradan gülümsedi.

"Pastanın üzerine penis mi çizdin?" Castor sordu. "Çünkü Bell dev bir di-

"

Kyo elini Castor'un ağzının üzerine kapattı. "Onu ve iğrenç ağzını görmezden gel."

Castor avucunu yaladı ve Kyo güldü.

Eşlerin ruhlarını birleştirmek için yapılan ritüel düğüne benzerdi. Şahitlerin önünde bir yemin edilmesi gerekiyordu ve sonra Bellamy ve ben aynı kadehten sihirle aşılınmış özel bir şarap içiyorduk. Bağlanmayı tamamlamak için seks yapıldı ama bu daha sonra gizlilik içinde yapıldı.

"İçinden geldiği gibi konuş," dedi Alastair, dönen koyu renkli sıvıyla dolu kadehi sunarken. Şarap hem acı hem de tatlı kokuyordu. "O zaman yeminini mühürlemek için iç."

Bellamy elimi tutarak, "Bu pislikler senin hakkında ne hissettiğimi zaten biliyor," dedi. Raiden onu yuhaladı, bu da bir kahkaha dalgasına ve tribünlerden birkaç yuhalamaya daha neden oldu.

"Sessizlik," dedi Lazarus arkadan. Son sıradaki sandalyelerin arkasında durdu. Kolu artık askıda değildi ve üzerinde düğmeli bir gömlek vardı; onu ilk kez karın kasları görünmeden görüyordum. Bellamy'ye başıyla işaret etti. "Devam edin."

"Başımız belaya girdi," dedi Gray yüksek sesle fısıldayarak. Dino-Steve'in ucuyla Mason'ın burnuna *vurdu*.

"Yaşadığım binlerce yıl boyunca bedenimi verdim ama asla kalbimi vermedim," dedi Bellamy, bakışları yumuşayarak. "Ama bugün, yarın ve son nefesimi verdikten çok sonra bile kalbimi sana, sadece sana veriyorum. Yanımda olmadığın bir günün geçmesini asla istemiyorum."

Elimi nazikçe sıktı. Sıra bendeydi. Kardeşlerinin önünde sevimsiz şeyler söylememek buraya kadarmış.

"Burada olacağımızı hiç düşünmemiştim," dedim, gözlerim sulanmıştı. Gözlerimi kırptım. "Eskiden bizim için tek geleceğin acıyla biten bir gelecek olduğunu düşünürdüm. Sanki çarpışıp yanacağımız bir kafa kafaya çarpışmaya doğru spiral çiziyorduk. Düşmandık ama geçen yıl boyunca her karşılaştığımızda seni kendime çekmek istedim. Bu dünyada incitmek istemediğim tek şey sen oldun. Ama kötüler asla mutlu sona ulaşamazlar. Ya da ben öyle sanıyordum."

"Sen kötü biri değilsin." Bellamy başparmağını gözümün altından geçirerek kaçan gözyaşımı sildi. "Benim olduğumdan daha fazla değil."

"Yeminimi bölmemen gerekiyordu, seni güzel aptal." Dokunuşuna doğru eğildim, sırtıttığında karnım çırpınıyordu. "Kader bizi bir araya getirdi ama ben burada olmak istediğim için duruyorum. Seni seçtim Bellamy. Her zaman da seçeceğim."

Saklamaya çalışmak için hızla başka tarafa baksa da gözlerinden yaşlar süzüldüğünü gördüm. Parmağımı çenesinin altından geçirdim ve yüzünü geri çevirdim. Benim güzel, tatlı Nefilim.

Yeminlerimizi mühürlemek için her birimiz şaraptan birer yudum aldık. Boğazımdan aşağı inerken vücudum karıncalanmaya ve ısınmaya başladı. Aramızdaki bağ yeni zirvelere yükseldi.

Onu tatmak istiyordum. Kendimi ona sarmak ve vücudunun her bir santimini hissetmek istiyordum. Şaraptaki bağlayıcı sihir kesinlikle işe yarıyordu.

Açlık bakışlarını kararttı. Şehvet arzumu hissetmiş olmalıydı, bu da onunkini güçlendirdi. Beni daha da , ellerini belime dayadı. "Bizi özel bir yere götür."

"Raiden pastası için çok çalıştı." Gülümsemeye çalıştım. "En azından bir parça yemeden gitmek kabalık olur."

Bellamy sesini seksi bir şekilde törpüleyerek, "Peki," dedi. "Bir dilim." Yüzünü boynuma doğru indirdi, sıcak nefesi tenimde geziniyordu. "Ve sonra tamamen benimsin."

"Yaşasın." Raiden ayağa kalktı ve ellerini bir kez çırttı. "Bırakın pasta yesinler."

Dalgalar deniz kenarındaki villanın dışındaki kıyıya çarpıyordu. Bellamy göğsümü yaladı ve dilini meme ucumun etrafında döndürdü.

Törenden ve herkesle görüştüktan sonra bizi balayı yerimize ışınlamıştım. Yunanistan açıklarında özel bir adaydı. Birbirimizin kıyafetlerini yırtmadan önce hiç vakit kaybetmemiştik. Bu saatler önceydi.

"Hâlâ doymadın mı?" Parmaklarımı sarı saçlarında gezdirerek sordum. Şimdiden iki kez sevişmiştik ve vücudum en iyi şekilde ağrıyordu.

Kalbim bütün hissetti. Eşler olarak tamamen bağlanmıştık, ruhlarımız birbirine bağlıydı. "Asla." Boynumu öptü ve parmaklarımızı başımın üzerinde birleştirdi.

"Vücuduna ya da kanına asla doyamayacağım."

"Kan emici."

"Yine de ben *senin* kan emicinim." Sırıttı. "Sadece senin."

"Bu kulağa hoş geliyor."

"Neyin sesini sevdiğimi biliyor musun?" Bellamy içime doğru itti. İnledim ve parmaklarını sıktım. "Bu. Bana ne kadar iyi olduğunu söyleyen tüm o seksi küçük inlemeler. Seni memnun etmeyi seviyorum."

Yavaşça kalçalarını ileri geri salladı. Kollarımı başımın üzerinde tutarak dişlerini boynumda gezdirdi.

"Becer beni Bellamy," diye nefes nefese ona doğru eğildim. "Beni parçala ve kendini benim kırık parçalarımınla birleştir."

"Böyle şeyler söylemene bayılıyorum." Nefesinin altında inledi ve ellerimi bırakarak başını göğsüme doğru eğdi. "Dokun bana."

Kollarımı ona doladım ve kürek kemiklerindeki onu çılgına çeviren yarıkları buldum. Kuyruğum kalçasına dolandı ve o da boynuzlarımdan birini kavradı. Seks hem yumuşak hem de sertti. Sert ama yumuşaktı.

Mükemmel.

"Nix?" Ağırlaşmış gözleri benimkilerle buluştu ve hızı yavaşladı. "Bir şey denemek istiyorum."

"Ne?" diye sordum. Sonra içimden çıktı. "Şimdiden nefret ediyorum."

Bellamy neredeyse utangaçlaşmadan önce seksi bir kahkaha attı. "Beni becermeni istiyorum."

Sikim seğirdi. Geçmişte alttan aldığını söylemişti ama hiç bu şekilde yapmamıştık.

"Emin misin?"

"Evet." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Belki ben de senin kollarında ölmek istiyorum."

Onu sırt üstü yatırdım ve sıkı karnını yalamadan önce göğüs kaslarını öptüm. Dudaklarım sikini çevreledi ve yarığındaki precum damlasını dilimle ısırdım, onun misk kokulu tadıyla inledim. Bana kayganlaştırıcıyı fırlattı ve deliğiyle alay etmeden önce parmaklarımı kapladım. Bir tanesini içeri soktuğumda gözlerini kapadı ve bacaklarını daha geniş açarak yastığa gömüldü.

"Çok güzelsin," dedim iç uyluğunu öpmeden önce ve ikinci parmağımı içine soktum.

Gülümsedi. "Kıçında güzel bir acı mı?" "Her zaman.

Ama iyiliğinin karşılığını ödemek üzereyim."

Hafif bir kahkaha ile karşılık verdi. Ses göğsümde yankılandı.

Yeterince gerildiğinde, onu desteklemek için kışının altına bir yastık koydum ve vücutlarımızı hizaladım. İçine hafifçe girdiğimde, sıkı sıcaklığı neredeyse beni oracıkta çözüyordu. Zirveye çıkmayalı uzun zaman olmuştu.

Bellamy sert bir sesle, "Çabuk gelersen sorun olmaz bebeğim," dedi ve kollarını bana doladı. "Hayatımızın geri kalanında birbirimizin beynini sikkemek için zamanımız var."

"Bebeğim?" İçinde hareketsiz kaldım. Hareket edersem, yükümü boşaltacaktım. Her ne kadar bunu yapmamda bir sakınca olmadığını söylese de, bu egomu biraz fazla zedeleyecekti. "Ne zamandan beri tatlı dilli oldun?"

Sırıtarak iki eliyle kışımı kavradı ve kalçalarını yukarı kaldırdı. Bir kere, iki kere.

"Siktir." Kendimi çalışarak dişlerimi birbirine geçirdim. "Kendimi lanet olası bir bakire gibi hissettiriyorsun."

Bellamy beni daha yakına çekmeden önce ensemden kavradı. "Bana dölünü ver Phoenix" diye fısıldamadan önce kulak mememi dişledi.

"Nesin sen, lanet bir karabasan mı?"

"Senin orgazmın Şehvet'i besliyor," dedi Bellamy. "Yani bir bakıma, sanırım öyleyim. Penemuel'e *Benim Incubus Sevgilim* adında bir kitap yazdırmalıyız. Ben okurdum."

"Sadece müstehcen resimler olsaydı okurdun."

Kalçalarımı ileri doğru pompalarken kahkahası bir iniltiye dönüştü. sikeyim.

Birkaç itişten sonra boşalırsam, öyle olsun. Çok harika hissettiriyordu.

"İşte bu," diye inledi Bellamy kulağımda, bir eli kıçımı sıkıyordu. "Beni iyi bir çocuk gibi becer."

Hızımı artırdım ve aramıza girerek şişmiş sikini tuttum. Bana doğru yönelttiği nazik gülümseme kalbimin tellerini çekti. İçine sertçe boşaldığımda itişlerim durakladı. Çeneme ve boynuma öpücükler kondurdu ve kulağıma usulca inlemeden önce bana sarıldı. Aleti elimde titriyordu ve ben de onu daha hızlı sarsıyordum.

Ama onun başka fikirleri vardı.

O kadar hızlıydı ki başım döndü, Bellamy beni sırtüstü çevirdi ve içime soktu. Doruğa ulaşmadan önce sadece bir kez itti. Döllerini kıçımı doldururken, ikinci bir orgazm beni çarptı.

"Bell!"

Alçak bir kıkırdama kulaklarıma ulaştı. Nefes nefese gibiydi. "Kahretsin, çok iyi hissediyorsun, Nix."

Beni ısırmadan önce dişlerini boynumda gezdirdi. Kanımı içerken yaşadığı coşku, serbest kalışımın şiddetini artırdı. O kadar yüksek sesle bağırdım ki sesim boğuklaştı.

"Bir gün beni öldüreceksin," diye nefes nefese kaldım, kaslarım jöle gibiydi. "Hareket edemiyorum."

"Hareket etmene gerek yok." Yan dönüp beni kendine çekmeden önce yumuşayan siki üzerimden kaydı. "Sadece burada, kollarımda kalmalısın."

Parmak uçlarını omurgamda aşağı yukarı gezdirirken dalgaların nazikçe çarpışını dinledim. Onunla yataktayken Lucifer'la yaklaşmakta olan savaşı unutmak neredeyse çok kolaydı. Onun dışında her şeyi unutmak çok kolaydı.

"Senin için bir şeyim var," dedi Bellamy. Benden uzaklaşmadan önce alnıma bir öpücük kondurdu. Gece çantasına doğru yürüyüp fermuarını açarken onun dolgun kalçalarına baktım. "Düğünden önce yüzük yaptıracak vaktimiz olmadı ama yine de bunun bize daha çok yakışacağını düşündüm."

Arkasını döndüğünde nefesim kesildi. Elinde, bandını mavi taşların süslediği siyah bir yaka vardı.

Yatağa yaklaşırken, "Ben, uh... Senin taktığın zaman gerçekten hoşuma gidiyordu," dedi. Elleri hafif bir titreme vardı. "Sen de beğenmiş gibiydin. Ama istemiyorsan, yapmak zorunda değilsin-"

"Bellamy." Öne uzandım ve ön kolunu tutarak onu kendime çektim. "Yakala beni. Lütfen."

Gülümsedi. Ve o kadar şefkatliydi ki. "Buraya gel."

Yatağın kenarına doğru kaydım ve o diz çöktüğünde kalbim hızla çarpmaya başladı. Yavaşça tasmayı boynuma taktı ve kilidi kapatarak yerine sabitledi. Mükemmel oturmuştu, ne çok sıkı ne de gevşekti.

Bellamy bir kolye getirerek, "Benim için de bir şey var," dedi.

"Anahtar mı?" Ortadan sarkan anahtarı fark ederek sordum. Elimi yakamdaki kilide götürdüm, karnımda bir sıcaklık birikti.

Bellamy kolyeyi elime bıraktı ve başını öne eğdi. Kâküllerini kenara ittim ve parmaklarımı köprücük kemiğinin arasındaki küçük çukurda gezdirdim. O an çok samimiydi. Özeldi. Kolyeyi boynuna taktım ve anahtarın görüntüsü kalbimi yerinden oynattı.

Evet, bu bize ringlerden çok daha uygun.

"Bir keresinde sana bir gün diz çöktüreceğimi söylemiştim." Bellamy usulca güldü ve bakışlarını kaldırdı. "Ama onun yerine, sen beni kendime getirdin."

Göğsümde sıkışan duygularla savaşıyor onu öptüm. Yerden kalkıp beni sırtıma doğru yönlendirmeden önce dudaklarıma gülümsedi.

Ben onundum. O da benim. Ve birlikte, bir şekilde olasılıklara meydan okuyan ve sadece peri masallarında duyduğum türden bir aşka dönüşen güzel bir felakettik.

Sanırım kötüler de mutlu sonlarına kavuşabilir.

Son

Seri [Raiden \(Sons of the Fallen Kitap 6\)](#) ile devam ediyor .

Kader arkadaşları, kalp atışlarını hızlandıran aksiyon, baygınlık ve yemek içeren Düşmüşlerin Oğulları serisinin bir sonraki heyecan verici bölümünü kaçırmak istemezsiniz. Yemekleri unutamam.

Jaclyn Osborn Yazarının Diğer Kitapları

Bağımsız

Isığın Daha Parlak Tonları (üniversite profesörü/öğrenci)

Frost (MM Jack Frost yeniden anlatımı)

Mükemmel Biz

Aldatan ve Aziz Sana

Karışmış

Bir Mavi Liman Romantizm Serisi

Jock'un Patronla

Cıkması

Düşmüşlerin Oğulları Serisi

Galen

Castor

Daman

Gray

Bellamy

Raiden

Kader Hikayeleri Serisi

Denizde Bulundu

Su Perisi Prens Bir

Savascının Kalbi

Tarihsel

Axios: Bir Sparta Masalı

Eryx: Bir Sparta Masalı

Ivy Grove Serisi

Ellwood'un Hayaleti

Redwood'un Laneti

Beklenmedik Aşk Serisi

Onun

Avartılması

Onun

Teslimiyeti

Cesareti

Noel

Hensley

Malikanesi

Zamanın Bir

Armağanı

Addersfield'da Aşk Serisi

Declan

Royal

Port Haven Serisi

Nuh'un Şarkısı

Avery'ye Ulaşıyor

Yazar Hakkında

Yazmadığı zamanlarda Jaclyn'i anime izlerken ve manga okurken bulabilirsiniz. Kafasındaki erkekler onu asla yalnız bırakmıyor, ama bırakmalarını da istemiyor. Yazmak onun tutkusu ve hayalini yaşayabildiği her gün için minnettar.

Çağdaş romantizm, ortaçağ fantezisi, paranormal, şehir fantezisi ve tarihi eserler yazmıştır.

Özel tanıtımlar, çekilişler ve eğlence için Jaclyn Osborn'un Facebook'taki [okuyucu grubuna](#) katılın!

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için [BookBub](#)'ı takip edin.

Haber bülteni için [buradan](#) kaydolun.

İçindekiler

Okuyucuya Not	
Kardeşler İçin Sözlük Önsöz	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Üçüncü	
Dördüncü Beşinci	
Altıncı Onaltı	
Yedinci Sekizinci	
Dokuzuncu Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Onuncu	
Onbirinci Oniki	
Onüçüncü	
Ondördüncü	
Onbeşinci Bölüm	
Bölüm Bölüm	
YirmiOnyedinci	
Onsekizinci	
Ondokuzuncu	
Bölüm Yirmi Bir	
Bölüm Yirmi İki	
Bölüm Yirmi Üç	
Jaclyn Osborn'un Diğer	
Kitapları Yazar Hakkında	

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

